STEPHEN KING

Buick 8

ALTIN KİTAPLAR

Buick'ler her yerde...

KİTABIN ORİJİNAL ADI
FROM A BUICK 8

YAYIN HAKLARI
STEPHEN KING ©
. KESİM TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.©

BASKI
1. BASIM / HAZİRAN 2003
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975 - 21 - 0369 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Buick 8

STEPHEN KING

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇORAK TOPRAKLAR
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER

Surendra ve Geeta Patel için...

Şimdi: *Sandy*

Curt Wilcox'ın oğlu, babasının ölümünün ardından merkezde çok, gerçekten çok vakit geçirmeye başladı ama kimse ona orada ne işi olduğunu sormadı veya ayak altından çekilmesini söylemedi. Ne yaptığını anlıyorduk: babasının anısına tutunmaya çalışıyordu. Polisler, yas tutanın psikolojisinden iyi anlar; çoğumuz bu konuda dilediğimizden fazla bilgiye sahibizdir.

O yıl, Ned Wilcox, Statler Lisesi'nde son sınıf öğrencisiydi. Futbol takımını bırakmış, seçim zamanı geldiğinde Ekip D'yi seçmiş olmalıydı. O yaşta bir gencin cuma akşamları maçlara çıkıp cumartesi geceleri partilere gitme seçeneğini bir kenara bırakıp ücret almadan ayak işleri yapmayı yeğlemesi biraz tuhaftı, ama yaptığı tam olarak buydu. Hiçbirimizin onunla yaptığı seçim üzerine konuştuğunu sanmıyorum, kararına saygı duyuyorduk. Maçları bir kenara bırakmanın zamanının geldiğine karar vermişti, hepsi buydu. Yetişkin erkekler böyle kararlara varmakta çoğunlukla zorlanır; Ned kendi kararını içki ya da bir paket sigara satın almasının hâlâ yasak olduğu bir yaşta verdi. Babası yaşasa onunla gurur duyardı. Bundan eminim.

Etrafta ne kadar çok vakit geçirdiği göz önüne alınırsa sanırım B Barakası'ndakini görüp birine onun ne olduğunu ve orada ne aradığını sorması kaçınılmazdı. Büyük ihtimalle de bana soracaktı, çünkü ben babasının en yakın dostuydum. En azından hâlâ bir polis olan dostlarından en yakını. Sanırım içimde bir yerlerde, bunun gerçekleşmesini istiyordum. Eskilerin dediği gibi, ya iyileştir ya da öldür. Meraklı kediyi biraz olsun tatmin et.

Curtis Wilcox'ın başına gelenler son derece basitti. Curt'ün de şahsen tanıdığı ve altı yedi kez tutukladığı müzmin bir sarhoştu canını alan. Alkolik Bradley Roach kimsenin canına kastetmemişti; zaten sarhoşların çoğu etmezdi. Ama elbette bunu bilmek, uyuşuk kıçlarına sıkı bir tekme atma isteğinizi ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Curtis, 2001 yılının sıcak bir temmuz gününün sonlarına doğru, Burger King ya da Taco Bell yemekten bıkmış olan şoförünün ev yemeği yeme umuduyla otobandan çıktığı büyük, on altı tekerlekli bir eyaletler arası tırı kenara çektirmişti. Curt, Pennsylvania 32. Karayolu ile Humboldt Yolu'nun kesiştiği yerdeki terk edilmiş Jenny benzin istasyonunun önündeki asfalta -bir başka deyişle lanet olası eski Buick Roadmaster'ın yıllar önce evrenin bu bölümünde ortaya çıktığı yere- park etmişti. İsterseniz buna bir rastlantı diyebilirsiniz ama ben bir polisim ve rastlantılara inanmam. Benim inandığım, giderek uzayan ve narinleşen, sonunda da kötü şans ya da insanların acımasızlığıyla ortadan kalkan olaylar zinciridir.

Ned'in babasının tırı durdurmasının nedeni, altında sallanan lastik parçasıydı. Yanına gittiğinde arka lastiklerin birinden sarktığını gördü. Birçok şoför eskiyen lastikleri kaplatıyordu. Dizel yakıt çok pahalı olduğu için buna neredeyse mecbur kalıyorlardı ve bazen lastik bu şekilde soyuluyordu. Eyaletler arası yollarda kopan lastik

parçalarına sık sık rastlamak mümkündü. Ya yolun ortasında yatıyor ya da dev siyah yılanların derileri gibi yol kenarına savrulmuş oluyorlardı. Rocksburg ve Statler arasında uzanan, iyi durumda ama ihmal edilmiş 32. Karayolu gibi iki şeritli yollarda böyle bir tırın ardında yolculuk etmek çok tehlikeliydi. Yeterince büyük bir lastik parçası, şanssız bir sürücünün aracının ön camını rahatlıkla parçalayabilirdi. Parçalamasa bile sürücüyü gafil avlayarak şaşırtabilir ve hendeğe yuvarlanmasına, bir ağaca bindirmesine ya da aşarak on kilometre boyunca 32'ye paralel akan Redfern Deresi'ne düşmesine neden olabilirdi.

Curt devriye arabasının yanardöner ışığını açınca tır şoförü uslu bir çocuk gibi kenara çekti. Curt de arabayı onun arkasına çekti ve telsizle merkeze mevkiini bildirerek durma nedenini söyledi. Shirley'nin cevabını dinledikten sonra araçtan indi ve tıra doğru yürümeye başladı.

Eğer dosdoğru camdan sarkarak onu izleyen sürücüye doğru yürümüş olsaydı bugün hâlâ hayatta olabilirdi. Ama arka tekerlekten sarkan parçayı incelemek için durdu, hatta yerinden koparmayı deneyerek parçayı kuvvetlice çekti. Tır şoförü tüm bunları görmüştü ve daha sonra mahkemede ifade verirken hepsini anlattı. Curt'ün bunu yapmak için durması, oğlunu Ekip D'ye getiren ve daha sonra bir parçası olmasını sağlayan zincirin sondan bir önceki halkasıydı. Son halka ise Bradley Roach'un, yolcu koltuğunun önünde, eski Buick Regal'inin *(o* Buick değil, *başka* bir Buick, evet, felaketlere ve aşklara üzerlerinden biraz süre geçtikten sonra baktığınızda her şeyin bir astroloğun yıldız haritasındaymış gibi sıralanmış olduğunu görmek çok komik) tabanında duran biralardan birini daha almak için eğilmesiydi. Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra Ned Wilcox ve kız kardeşleri babasız, Michelle Wilcox kocasız kaldı.

Curt'ün oğlu Ekip D'nin merkezinde sıkça görülmeye başladığında cenaze töreninin üzerinden pek fazla bir zaman geçmemişti. O sonbaharda üç-on bir vardiyasındaydım (ara sıra kontrol için de uğruyordum, sorumlu pozisyonunda olunca merkezden uzak durmak kolay olmuyor) ve oraya vardığımda ilk gördüğüm kişi o oluyordu. Arkadaşları lisenin arka tarafındaki Floyd B. Clouse Field sahasında top peşinde koşup eğlenirken Ned, yeşil sarı ceketi üzerinde, tek başına polis merkezinin avlusunda birikmiş yaprakları toplayarak yığınlar haline getirirdi. Beni görünce el sallar, ben de ona karşılık verirdim; sana da selam, evlat. Bazen arabamı park ettikten sonra ön tarafa dolaşır, onunla çene çalardım. Bana kız kardeşlerinin son günlerde yaptıkları aptallıklar gibi havadan sudan şeyleri anlatır, birlikte gülerdik. Ama onlara gülerken bile kardeşlerine duyduğu sevgiyi gözlerinden okumak mümkündü. Bazen arka kapıdan içeri girip Shirley'ye durumun nasıl olduğunu sorardım. Shirley Pasternak olmasaydı batı Pennsylvania polis teşkilatı çökerdi, bundan emin olabilirsiniz.

Kış bastırınca Ned'i çoğunlukla polislerin şahsi araçlarını park ettikleri arka otoparkta, kar küreyicisini çalıştırırken görmeye başladık. O yörede yaşayan iki kardeş, Dadierler yüzünden yapılmıştı bu otopark. Ekip D'nin merkezi, Amish bölgesinde, Short Hills'in kıyısındadır ve güçlü bir fırtına çıktığında rüzgâr, tüm yığınları tekrar otoparka taşır. Bu yığınlar bana dev kaburga kemikleri gibi görünür. Ama Ned için havanın nasıl olduğu fark etmezdi. Eksi on yedi derecede, rüzgâr tepelerden aşağı şiddetle eserken bile küreyicideki kar tulumunu giyerek, yeşil sarı okul ceketi üzerinde, deri polis eldivenleri ellerinde, kayak maskesi yüzünde olduğu halde arka otoparkı temizliyor olurdu. Ona el sallardım. Bana kısaca karşılık

verir, sonra tekrar karları küreme işine dönerdi. Bazen işi bittikten sonra bir fincan kahve veya sıcak çikolata içmek için içeri girerdi. Merkezdeki adamlar onunla ilgilenir, okulun nasıl gittiğini, ikizleri hizada tutup tutmadığını (sanırım ikizler 2001 yılında on yaşındaydı), annesinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarlardı. Bir sorun yoksa ve kırtasiye işleri de birikmemişse onlara ben de katılırdım. Konuşmaların hiçbiri babası hakkında olmazdı, ama aynı zamanda hepsi babası hakkında olurdu. Anladınız değil mi?

Aslında kuru yaprakları toplamak ve karları küremek, Arky Arkanian'ın göreviydi. Otoparkın bekçisi, Arky'ydi. Bununla birlikte o da bizden biri sayılırdı. İşine karışıldığı için hiçbir kızgınlık göstermedi ya da Ned'i uzaklaştırmaya çalışmadı. Hatta çocuğun karları küremesi üzerine dizlerinin üzerine çöküp Tanrı'ya şükrettiğinden eminim. Arky altmışına geldi ve futbol oynadığı günler artık çok geride kaldı. Tıpkı eksi on yedi derecede (hava rüzgârlıysa neredeyse eksi otuz) açık havada bir saat geçirebildiği günlerin geride kaldığı gibi.

Çocuk daha sonra Shirley ile, resmi unvanını söylemek gerekirse Polis İletişim Memuru Pasternak ile vakit geçirmeye başladı. Bahar ayları ilerledikçe Ned, Shirley'nin bölmesinde, STA (sağırlar için telefon aygıtı), telefonlar, Polis Mevki Tablosu (D-Haritası olarak da bilinir) ve bu küçük dünyadaki yüksek gerilimin odak noktası olan bilgisayarın arasında daha çok görülmeye başladı. Shirley ona telefonları gösterdi (en önemlisi, 911 hattının bağlı olduğu kırmızı telefondu). İz sürme aygıtının haftada bir test edilmesi gerektiğini söyledi ve nasıl yapılacağını açıkladı, nöbet listesinin her gün kontrol edilmesi gerektiğini belirtti. Böylece o gün Statler, Lassburg ve Pogus Kenti'nin yollarında kimlerin devriye gezdiğini, kimlerin mahkemede ve izinde olduğunu bilecekti.

"En büyük kâbusum, bir memuru kaybetmek ve kayıp olduğunu fark edememek," dediğini duydum bir gün Ned'e.

"Bu daha önce hiç gerçekleşti mi?" diye sordu Ned. "Bir memur... öylece kayboldu mu?"

"Bir kez," dedi Shirley. "Benim bu göreve gelmemden önce. Bak, Ned, senin için arama kodlarının bir listesini çıkardım. Artık bu kodları kullanmak zorunda değiliz ama bütün polisler hâlâ kullanır. İletişim merkezini kontrol etmek istiyorsan bunları bilmelisin."

Sonra görevin dört temel prensibini tekrarladı: mevkiiyi bil, olayın türünü bil, eğer varsa yaraların ne olduğunu bil, en yakın birimi bil. Yer, olay, yaralar, EYB; bu Shirley'nin parolasıydı.

Aklımdan şunlar geçti: *Ondan sonra kontrolü Ned alacak. Shirley bunu istiyor. Scranton'dan birinin gelmesi ve bu hallerini görmesi halinde işinden olabileceği ihtimali umurunda bile değil. Ned'in bu işi yapmasını istiyor.*

Ve bir haftaya kalmadan onu PİM Pasternak'ın masasında oturur görmeye başladık. Önceleri sadece lavaboya gittiği zamanlarda oturuyordu. Shirley bir sigara veya bir kahve içmek için yerini ona bırakmaya başlayınca Ned'in bölmede oturduğu süre giderek uzadı.

Bölmede yalnız oturduğunu gördüğümü ilk fark edişinde çocuk hemen ayağa fırladı ve yüzünde, dağınık odasında, eli kız arkadaşının memesinin üzerindeyken annesi tarafından yakalanmış bir gencin şaşkınlık ve suçluluk dolu gülümsemesi belirdi. Ona kısaca başımı salladım ve yoluma devam ettim. Bu konuda daha sonra hiç düşünmedim. Shirley, Statler Ekip D'nin iletişim birimini haftada en fazla üç kez tıraş olmak zorunda kalan, tüyü yeni bitmiş bir çocuğa emanet etmişti. O an devriyede olan en az bir düzine polis memuru vardı ama ben adımlarımı bile yavaşlatmamıştım. Hâlâ baba-

sından bahsediyorduk, anlarsınız herhalde. Shirley, Arky, ben ve yirmi yıl boyunca Curtis Wilcox ile birlikte hizmet etmiş diğer memurlar. Her zaman ağzınızla konuşmazsınız. Bazen dile getirdiklerinizin hiçbir önemi olmaz. Bazen, *belli etmeniz* gerekir.

Bununla birlikte, görüş alanından çıktığımda durdum. Kıpırdamadan ayakta durup kulak kabarttım. Odanın karşısında, elinde bir fincan kahveyle duran Shirley Pasternak bana bakıyordu. Hemen yanında, mesaisi az önce bitmiş ve üniformasını çıkarıp sivillerini giymiş olan Phil Candleton vardı. O da gözünü dikmiş bana bakıyordu.

İletişim bölmesinde telsizden çıtırtılar yükseldi. "Statler, burası 12," dedi bir ses. Telsizde sesleri farklı gelir ama her bir adamımı sesini duyar duymaz tanırım. Karşı taraftaki Eddie Jacubois'du.

"Burası Statler, dinliyorum," dedi Ned. Son derece sakindi. İşi yüzüne gözüne bulaştırmaktan korkuyorsa da sesinden kesinlikle belli olmuyordu.

"Statler, önümde bir Volkswagen Jetta var. Plakası 14-0-7-3-9 Foxtrot onu 99. Karayolu'nda durdurdum. 10-28'e ihtiyacım var, tamam."

Shirley hızla odanın karşısına doğru yürümeye başladı. Telaştan kahvesinin bir kısmını dökmüştü. Onu dirseğinden tutarak durdurdum. Eddie Jacubois, şehirler arası yoldaydı ve Jetta'yı bir ihlalden dolayı durdurmuştu -akla ilk gelen ihlal, hız limitini aşmış olmasıydı- ve aracın sahibinin veya plaka numarasının arananlar listesinde olup olmadığını soruyordu. Bunu bilmek istiyordu çünkü devriye arabasından inip Jetta'ya doğru yürüyecekti. Bilmek istiyordu çünkü her gün olduğu gibi o gün de dışarı çıkarak kendini tehlikeye atıyordu. Jetta çalınmış olabilir miydi? Son altı ay içinde bir kazaya karışmış mıydı? Sahibi eşini taciz etmek suçuyla mahke-

meye çıkmış mıydı? Birini vurmuş muydu? Kimseyi soymuş ya da birinin ırzına geçmiş miydi? Ödenmemiş park cezası bile olsa bir kusuru var mıydı?

Veri tabanında yer alıyorlarsa Eddie'nin bunları bilmeye hakkı vardı. Ama aynı zamanda ona, *burası Statler, dinliyorum,* diye geri dönenin neden bir liseli genç olduğunu bilmeye de hakkı vardı. Kararı Eddie'ye bıraktım. *Shirley hangi cehennemde* deseydi Shirley'nin kolunu bırakacaktım. Eddie devam etmeye karar verirse de çocuğun neler yapabileceğini, *nasıl* başa çıkacağını izleyecektim.

"Beklemede kal, Birim 12." Ned heyecandan soğuk terler döküyorsa da sesinin tonu hâlâ belli etmiyordu. Bilgisayar ekranına döndü ve Pennsylvania Eyalet Polisi'nin kullandığı arama motoru olan Uniscope'u tuşladı. Anahtar kelimeleri hızla ama hatasızca yazdı ve ENTER tuşuna bastı.

Sonraki bir dakikalık sessizlik boyunca Shirley ile yan yana, umutla bekledik. Çocuğun donup kalmayacağını, sandalyeden aniden fırlayıp kapıya doğru koşmayacağını, en çok da, doğru kodu doğru yere gönderdiğini umuyorduk. Çok uzun bir dakika gibi gelmişti. Bir kuşun cıvıltısını ve çok uzaklardaki bir uçağın homurtusunu duyduğumu hatırlıyorum. Bazı insanların rastlantı demekte ısrar ettikleri olaylar zinciri hakkında düşünmek için yeteri kadar zaman vardı. Ned'in babası, 32. Karayolu'nda öldüğünde bu zincirlerden biri koptu; bir başkası ise o an gözümüzün önünde oluşmaya başladı. Eddie Jacubois -korkarım asla memurların en bıçkını olamadı- o gün Ned Wilcox'a bağlandı. Onun hemen ötesinde ise, bu yeni zincirin bir sonraki halkası olan Volkswagen Jetta vardı. Ve direksiyonundaki kişi. Her kimse.

Sonra: "12, burası Statler."

"12."

"Jetta, Pittsburgh'dan William Kirk Frady adına kayıtlı. Daha önce... şey... bekle..."

Tek duraksaması bu oldu. Shirley'nin ona verdiği kartı aceleyle ararken çıkardığı telaşlı kâğıt seslerini duydum. Kartın üzerinde arama kodları vardı. Kartı buldu, baktı ve sabırsızlığını belirten bir homurtuyla bir kenara bıraktı. Eddie, tüm bu süre boyunca yirmi kilometre batıda, devriye arabasının içinde sabırla bekledi. Belki o arada Amish'lerin iki tekerlekli at arabalarına ya da ön taraftaki pencerelerinden birinin perdesinin, içinde yaşayan Amish ailesinde evlilik çağında bir genç kız olduğunu anlatmak için eğri asıldığı bir çiftlik evine ya da Ohio'ya doğru uzanan puslu tepelere bakıyordu. Ama baktıklarının hiçbirini görmüyordu. O an Eddie'nin tek gördüğü -açık seçik bir şekilde- önünde, yolun kenarındaki cepte park etmiş olan Jetta ve direksiyon ardında bir siluetten ibaret olan sürücüsüydü. Peki neydi bu sürücü? Zengin miydi? Fakir miydi? Dilenci miydi? Hırsız mıydı?

Sonunda Ned adamın ne olduğunu söyledi. "12, Frady daha önce üç kez AAK'dan yakalanmış, duyuyor musun?"

Jetta'nın sürücüsü sarhoşun tekiydi. Belki o an alkollü değildi ama hız yaptığı düşünülürse sarhoş olma ihtimali yüksekti.

"Tamam, Statler." Kısa ve öz. "Şu an izinli mi?" Frady'nin sürücü ehliyetinin geçerli olup olmadığını soruyordu.

"Şey..." Ned telaşla mavi bilgisayar ekranındaki beyaz harflere baktı. *Tam önünde evlat, göremiyor musun?* Nefesimi tuttum.

Sonra: "Olumlu, 12, üç ay önce geri almış."

Nefesimi bıraktım. Yanımda duran Shirley'nin de nefesini verdiğini duydum. Bu, Eddie için de iyi bir haberdi. Frady o an yasadışı bir şey yapmıyordu, bu yüzden olay çıkarması daha düşük bir ihtimaldi. En azından genel beklenti buydu.

"12 araca yaklaşıyor," dedi Eddie. "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, 12, beklemedeyim," diye cevap verdi Ned. Bir tıkırtı ve derin, titrek bir iç çekiş duydum. Harekete geçen Shirley'ye başımı salladım. Sonra elimi kaldırdım ve kaşımı sildim. Terden sırılsıklam olmasına pek şaşırmamıştım doğrusu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Shirley. Sesi son derece sakin ve doğaldı. Az önce olanlardan bihaber gibi davranıyordu.

"Eddie Jacubois az önce bağlantı kurdu," dedi Ned. "10-27." Bu, santral kontrolü demektir. Eyalet polisleri içinse on bağlantının dokuzunda, santrale bir ihlal için bilgi sorulması anlamına gelir. Ned'in sesi biraz titriyordu ama ne olmuştu yani? Artık heyecanını belli etmesinde bir sakınca yoktu. "99. Karayolu'nda bir Jetta'yı durdurmuş. Çaresine baktım."

"Nasıl yaptığını anlat," dedi Shirley. "Tüm yöntemlerin üzerinden geç. Her bir adımı anlat, Ned. Mümkün olduğunca çabuk ol."

Yoluma devam ettim. Phil Candleton, ofisimin kapısında beni durdurdu. Başını iletişim bölmesine doğru salladı. "Çocuk nasıldı?"

"İyi idare etti," dedim ve yanından geçip ofisime girdim. Oturana dek bacaklarımın pelteye döndüğünü ve dizlerimin titrediğini fark etmemiştim.

Kız kardeşleri Joan ve Janet, tek yumurta ikizleriydi. Birbirlerine olduğu kadar ölen babalarına da benziyorlardı: Curtis'in mavi, hafifçe çekik gözleri, sarı saçları, dolgun dudakları onlarda da vardı (Curt'ün yıllığındaki resminin altında yazan lakabı, "Elvis"ti). Michelle'in oğlu da tıpkı babasına benziyordu. Bu benzerlik oldukça çarpıcıydı. Gözlerinin çevresine birkaç kırışıklık eklense, Ned, Curtis'in polis kuvvetlerine ilk katıldığı günkü halinin bir kopyası olurdu.

Kardeşleri ve annesi için Ned vardı. Ned içinse biz.

Nisan ayında bir gün, yüzünde parlak bir gülümseme olduğu halde merkeze geldi. Olduğundan daha genç, daha tatlı görünüyordu. O zaman, gerçekten gülümsediğimizde hepimizin daha genç ve daha tatlı göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum; gerçekten mutlu olduğumuzda ortaya çıkan bu gülümsemeler, aptalca bir sosyal gösteri için yüzümüzde beliren yapmacık gülümsemelerden öylesine farklı ki. O gün üzerimdeki etkisi çok ferahlatıcı oldu, çünkü Ned pek fazla gülümsemezdi. Hele ki öyle parlak bir gülümsemeye çok nadir tanık oluyorduk. Sanırım bunu o güne kadar hiç fark etmemiştim. Ned daima nazik, duyarlı ve kıvrak zekâlı bir genç olmuştu. Bir başka deyişle, etrafınızda olmasından zevk duyacağınız biriydi. Işıl ışıl parladığı o güne dek her zaman ne kadar ciddi ve ağırbaşlı olduğunu fark edememiştim.

Odanın ortasına geldiğinde tüm konuşmalar kesildi. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Tepesinde karmaşık görünümlü, altın rengi bir mühür vardı. "Pitt!" dedi kâğıdı puan veren bir olimpiyat hakemi gibi iki eliyle tutup başının üzerine kaldırarak. "Pitt'e kabul edildim, millet! Ve bana bir burs da veriyorlar! Neredeyse tam burs!"

Herkes alkışlamaya başladı. Shirley onu şap diye dudaklarından öpünce çocuk boynuna dek kızardı. O gün izinli olan ama bir olay için ifade vermesi gerektiğinden orada olan ve bu yüzden sürekli söylenen Huddie Royer neşeyle çıktı ve bir torba küçük L'il Debbie kekiyle geri döndü. Arky, anahtarını kullanarak meşrubat makinesini açtı ve bir parti verdik. Sadece yarım saat kadar sürdü ama güzel bir partiydi. Herkes Ned'in elini sıktı, Pitt'ten gelen kabul mektubu elden ele dolaşarak odayı turladı, (sanırım iki kez) evlerinde olan birkaç polis, sırf onunla konuşmak ve kutlamak için merkeze uğradı.

Sonra elbette gerçek dünya yüzünü gösterdi. Batı Pennsylvania'da hayat sessiz ve sakin olabilir, ama ölü gibi durgun olduğu kesinlikle söylenemez. Pogus Kenti'nde (orası bir şehirse ben de Arşidük Ferdinand'ıyım) bir çiftlik evinde yangın çıkmıştı ve bir Amish arabası, 20. Karayolu'nda devrilmişti. Amish'ler, pek belli etmeseler de bu gibi durumlarda yardım edilmesinden memnun olurlar. O olayda ata önemli bir şey olmamıştı, önemli olan da buydu. En kötü at arabası kazaları, siyah giyen bu halkın gençlerinin cuma ve cumartesi geceleri ahırın arkasında içip sarhoş olduklarında meydana gelir. Bazen bir "dünya" insanına Iron City birası aldırıyorlar, bazen de en azılı düşmanınıza bile içirmeyeceğiniz, ev yapımı, çok sert mısır içkilerini içiyorlar. Bunlar, bizim dünyamızın parçaları ve bu dünyayı genel anlamda severiz. Büyük, temiz çiftlikleri ve arkalarında turuncu üçgenler olan küçük, temiz arabalarıyla Amish'ler de bu dünyaya dahil.

Ve bir de ofisimde daima ilgilenilmeyi bekleyen yığınla kırtasiye işi olur. Her yıl daha da beter oluyor. Neden bu pozisyona geçip sorumluluk almayı istediğimi artık bilemiyorum. Tony Schoondist önerdiğinde, Sorumlu Çavuş olmak için geçmem gereken sınava girdim, sanırım o zamanlar bir nedenim vardı ama bugünlerde onun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Saat altı civarında bir sigara tüttürmek için arka tarafa çıktım. Orada, otoparka bakan bir bankımız var. Banka oturduğunuzda, önünüzde batıya has, hoş bir manzara uzanır. Ned Wilcox, elinde Pitt'ten gelen kabul mektubuyla, yanaklarından yaşlar süzülerek bankta oturuyordu. Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra başını çevirdi ve avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu.

Kolumu omzuna atmayı düşünerek yanına oturdum ama atmadım. Böyle bir şeyi yapmadan önce düşünürseniz yaptığınızda sah-

te bir hareketmiş gibi hissedersiniz. Yani öyle olur sanırım. Hiç evlenmedim ve babalık üzerine zerre kadar bilgi sahibi olmadığımı söylemek yanlış olmaz. Bir sigara yaktım ve bir süre hiç konuşmadan içtim. "Önemli değil, Ned," dedim sonunda. Aklıma gelen tek söz buydu ve ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Biliyorum," diye hemen cevap verdi boğuk sesle. Ağlamamaya çalışıyordu. "Hiç değil."

Ne kadar incinmiş olduğu, sesinden anlaşılıyordu. Bir şey, onu midesinden yakalamıştı sanki.

Sigaramı içmeye devam ettim ve hiçbir şey söylemedim. Otoparkın uzak ucunda, belediyenin bıraktığı yol tuzu yığınının yanında ya yıkılması veya bakım yapılması gerekiyormuş gibi görünen eski, ahşap binalar vardı. Bunlar, eski Motor Pool binalarıydı. Statler Belediyesi, on yıl kadar önce grayderlerini, buldozerlerini ve asfalt silindirlerini yolun iki kilometre kadar ötesine, bir hapishaneye benzeyen yeni tuğla fabrikasına taşımıştı. Geride tek kalan, büyük bir tuz yığını (bu yığından azar azar alıp kullanıyoruz; bir zamanlar bir dağ gibi yükseliyordu) ve birkaç köhne, ahşap binaydı. Bunlardan biri, B Barakası'ydı. Kapının üzerindeki iri, siyah harfler -raylar üzerinde yukarı kalkan geniş garaj kapılarındandı- solmuştu ama hâlâ okunuyordu. Ağlayan gencin yanında oturur, kolumu omzuna atmak ister, nasıl yapacağımı bilemezken o köhne binanın içinde duran Buick Roadmaster'ı mı düşünüyordum? Bilmiyorum. Sanırım bu mümkün ama her zaman her düşüncemizi bildiğimizi sanmıyorum. Freud birçok konuda pek çok şey biliyor olabilir ama bu konuda onun da fikir sahibi olmadığından eminim. Bilinçaltı hakkında pek bilgim yok ama beynimizde, tıpkı göğsümüzde olduğu gibi atan bir nabız olduğuna inanıyorum; çoğunlukla anlam veremediğimiz şekilsiz, lisansız ve genellikle önemli olan düşünceleri taşıyor.

Ned, elindeki mektubu salladı. "Bunu asıl göstermek istediğim kişi *o*. Ben küçükken Pitt'e gitmek isteyip paramız olmadığı için bu isteğini gerçekleştiremeyen *o*. Tanrı aşkına, oraya başvurmamın en büyük sebebi *o*." Duraksadı, sonra duyulur duyulmaz bir sesle tekrar konuştu. "Başlarım böyle işe, Sandy."

"Mektubu gösterdiğinde annen ne dedi?"

Bu sorum üzerine güldü. Titrek, ama gerçek bir gülücüktü. "*Konuşmadı*. Bir yarışmada Bermuda seyahati kazanmış bir kadın gibi çığlıklar attı. Sonra ağladı." Ned bana döndü. Gözyaşları kesilmişti ama gözleri şiş ve kızarıktı. O an, on sekiz yaşından çok daha küçük görünüyordu. O tatlı gülümsemesi bir anlığına tekrar belirdi. "Genel olarak çok mutlu olduğunu söyleyebilirim. Kızlar bile havalara uçtu. Sizin gibi. Shirley de beni öptü... Tanrım, tüylerim diken diken oldu."

Bu hareketiyle Shirley'nin kendi tüylerini de diken diken etmiş olabileceğini düşünüp güldüm. Ned'den hoşlanıyordu, çocuk da oldukça yakışıklıydı, aklından başka türlü şeyler geçirmiş olabilirdi. Muhtemelen geçirmemişti, ama bunun imkânsız olduğu da söylenemezdi. Yirmi yıldır bekâr bir kadındı.

Ned'in gülümsemesi soldu. Kabul mektubunu tekrar salladı. "Mektubu posta kutusunda gördüğüm an kabul edildiğimi hissettim. Bir şekilde biliyordum. Ve birden onu yine fazlasıyla özlemeye başladım. Çok şiddetli bir özlemdi."

"Biliyorum," dedim ama bilmiyordum elbette. Babam hâlâ hayattaydı, yetmiş dört yaşında, sağlıklı ve zinde bir adamdı. Yetmiş yaşındaki annemin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Ned, tepelere doğru bakarak iç geçirdi. "Ölümü öylesine *aptalca* ki," dedi. "Eğer olursa, çocuklarıma büyükbabalarının banka soyguncularını ya da belediye binasına bomba koymaya çalışan mi-

lisleri engellemeye çalışırken kurşun yağmuru altında kalıp öldüğünü söyleyemeyeceğim. Bunun gibi bir hikâye anlatamayacağım."

"Hayır," diye onayladım. "O tip bir şey değildi."

"Dikkatsizliği yüzünden olduğunu bile söyleyemeyeceğim. O sadece... bir sarhoş çıkageldi ve öylece..."

Karın ağrıları çeken yaşlı bir adam gibi inleyerek eğildi ve bu kez kolumu omzuna attım. Ağlamamak için gösterdiği çaba çok dokunaklıydı. On sekiz yaşında bir çocuk, bir erkek olmaya uğraşıyordu.

"Ned, önemli değil."

Başını sertçe iki yana salladı. "Eğer bir Tanrı olsaydı, bunun bir sebebi olurdu," dedi. Yere bakıyordu. Elim hâlâ omzundaydı ve sırtının, az önce bir yarış koşmuşçasına yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. "Bir Tanrı olsaydı, bununla sonuçlanan bir olaylar zinciri olurdu. Ama yok. En azından ben göremiyorum."

"Ned, çocukların olursa, onlara büyükbabalarının görev başında öldüğünü söyle. Sonra onları buraya getir ve diğerleriyle birlikte plakanın üzerinde olan ismini göster."

Beni duymuyor gibiydi. "Bir rüya görüyorum. Bir kâbus." Nasıl devam edeceğini düşünürcesine bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Her şeyin rüya olduğunu gördüğüm bir rüya. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Ağlayarak uyanıyorum ve odamda olduğumu görüyorum. Hava günlük güneşlik. Kuşlar cıvıldıyor. Sabah saatleri. Aşağıdan gelen kahve kokusunu alabiliyorum ve o iyi. Tanrım sana şükürler olsun ki babam iyi, diye düşünüyorum. Konuştuğunu falan duymuyorum ama biliyorum işte. Sonra bir lastiğinin kaplamasının parçalanmış olduğunu görüp uyarmak üzere kenara çektirdiği bir sarhoş

tarafından ezilmesinin çok saçma, ancak her şeyin *gerçek* gibi geldiği o aptalca rüyalarda karşımıza çıkabilecek bir olay olduğunu düşünüyorum... ve ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtıyorum... bazen ayak bileklerimin üzerine düşen güneş ışığını görüyorum... sıcaklığını bile hissediyorum... ve sonra gerçekten uyanıyorum. Etrafım kapkaranlık oluyor. Ben yorganın altına gömülmüş olduğum halde üşüyorum ve tir tir titriyorum. Rüyanın bir *rüya* olduğunu bilerek öylece yatıyorum."

"Berbat bir şey," dedim küçükken aynı rüyanın bana özel bir türünü gördüğümü hatırlayarak. Rüyam, köpeğimle ilgiliydi. Ned'e anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Yas yastır ama bir köpekle bir baba aynı değildir.

"Her gece görseydim bu kadar kötü olmazdı. Her gece görseydim sanırım uykudayken bile o kahve kokusunun gerçekte olmadığını, hatta sabahın henüz gelmediğini bilirdim. Ama rüyayı görmüyorum, görmüyorum, sonunda gördüğümdeyse yine kanıyorum. Kendimi öyle mutlu ve rahatlamış hissediyorum ki babam için hoş bir şey yapmaya karar veriyorum, mesela doğum gününde ona istediği alet takımını almayı...ve sonra uyanıyorum. Kendimi yine kanmış bir halde yatağımda titrer buluyorum." Muhtemelen babasının o sene kutlanmayan ve bir daha asla kutlanmayacak olan doğum gününün düşüncesiyle tekrar ağlamaya başladı. "Kandırılmaktan nefret ediyorum. Bay Jones'un olanları söylemek için tarih dersinde beni sınıftan çıkarması gibi ama daha kötü. Çünkü karanlıkta tek başıma uyanıyorum. Bay Greenville -okuldaki rehber öğretmen- zamanın tüm yaraları iyileştireceğini söylüyor ama aradan neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen bu rüyayı hâlâ görüyorum."

Başımı salladım. Bir kasım günü, avcının biri tarafından vurulan ve onu bulduğumda vücudu beyaz göğün altında, kendi kanı

içinde katılaşmış olan Ten-Pound'u hatırlıyordum. Beyaz gökyüzü, o kışın karlı geçeceğini belirtiyordu. *Benim* rüyamda, kan gölünün içinde yatan hep bir başka köpek oluyor ve ben de Ned'inkine benzer bir rahatlama hissediyordum. En azından uyanana kadar. Ten-Pound'u düşününce aklıma merkezin eski günlerdeki maskotu geldi. İsmi Mister Dillon'dı. Adını, James Arness'ın şerif rolünde olduğu diziden almıştı. İyi bir köpekti.

"O duyguyu bilirim, Ned."

"Sahi mi?" Umutla bana baktı.

"Evet. Ve giderek yok olduğunu söyleyebilirim. İnan bana, yok oluyor. Ama kaybettiğin, okuldan bir arkadaş ya da bir komşu değil, babandı. Önümüzdeki yıl bu zamanlarda hâlâ aynı rüyayı görüyor olabilirsin. Hatta on yıl sonra bile ara sıra görmen mümkün."

"Bu çok korkunç."

"Hayır," dedim. "Bu, hafıza."

"Bir neden olsaydı." Dürüst gözlerle bana bakıyordu. "Lanet olası bir *sebep*. Anlayabiliyor musun?"

"Elbette."

"Sence bir neden *var* mı?"

Ona sebepler hakkında bir fikrim olmadığını ama zincirleri bildiğimi söylemeyi düşündüm; hiç yoktan ortaya çıkan halkaların nasıl birbirlerine eklendiğini, zincirlerin uzayarak nasıl dünyayı sardığını anlatmayı düşündüm. Bazen bir zinciri tutup onunla kendinizi karanlığın içine çekebilirsiniz. Ama sanırım çoğunlukla etrafımıza dolanıyorlar. Sadece sıkışıp kalırsanız şanslısınız demektir. Zincirle boğulmak da var.

Kendimi yine otoparkın diğer ucundaki B Barakası'na bakar buldum. Ona bakarken, içindeki karanlıkta duran şeye alışabildiysem, Ned Wilcox'ın da babasız yaşamaya alışabileceğini düşün-

düm. İnsanlar hemen hemen her şeye alışabilir. Sanırım hayatlarımızın en iyi yönü bu. Elbette aynı zamanda da en korkunç tarafı.

"Sandy? Ne düşünüyorsun?"

"Yanlış insana sorduğunu düşünüyorum. Ben sadece çalışmayı, umut etmeyi ve AEG için kenara para ayırmayı bilirim."

Sırıttı. Ekip D'de, herkes AEG'den, anayasanın karmaşık bir bölümüymüş gibi büyük bir ciddiyetle bahsederdi. Aslında sadece "altın emeklilik günleri" anlamına geliyordu. Sanırım AEG'den ilk bahseden Huddie Royer'dı.

"Sivri akıllı bir savunma avukatı tarafından mahkemede madara edilmemek için delil zincirini korumayı da bilirim ama bunların dışında ben de kafası karışık Amerikalı erkeklerden biriyim sanırım."

"En azından dürüstsün," dedi.

Gerçekten öyle miydim? Yoksa sadece o kahrolası soruyu mu bekliyordum? O an kendimi tam anlamıyla *dürüst* hissettiğim söylenemezdi; derin sularda debelenen bir çocuğu izleyen, yüzme bilmeyen bir adam gibiydim. Ve gözüm bir kez daha B Barakası'na takıldı. *İçerisi soğuk mu?* diye sormuştu bu çocuğun babası bir zamanlar. *İçerisi soğuk mu, yoksa bana mı öyle geliyor?*

Hayır, yanılmıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Sandy?"

"Söylemeye değecek bir şey değil," dedim. "Bu yaz ne yapacaksın?"

"Hıı?"

"Bu yaz ne yapmayı planlıyorsun?" Benim Maine'de golf oynamayacağım veya Tahoe Gölü'nde tekneyle açılmayacağım kesindi ve burs olsun olmasın, Ned'in kazanacağı her bir papele ihtiyacı olacaktı.

"Yine İlçe Parkları ve Eğlence Merkezi'nde çalışacağım sanırım," dedi hiç hevesli olmayan bir sesle. "Geçen yaz orada çalışmıştım. Şeye kadar... biliyorsun işte."

Babasının ölümüne kadar. Başımı salladım.

"Geçen hafta Tom McClannahan'dan bir mektup aldım, benim için bir yerin hazır olduğunu haber veriyor. Küçükler Ligi'ne koçluk yapmaktan bahsetmiş ama bu sadece yem. Zamanımın çoğunu geçen yılki gibi çiçek sulayıp kürek sallayarak geçireceğimden eminim. Bunları yapmak benim için sorun değil, ellerimin kirlenmesine de aldırmam. Ama Tom..." Sözünü bitirmek yerine omuz silkti.

Ned'in ketum davranıp dile getirmediğinin ne olduğunu biliyordum. İki tür alkolik vardır; fazlasıyla acımasız olanlar, bir de diğer insanların iyi niyetlerini akıllarını kaçıracak raddeye gelmelerine neden olacak kadar çok sömüren melek yüzlüler. Tom, acımasızlar sınıfındaydı. Kökleri on dokuzuncu yüzyıla değin uzanan önde gelen bir ailenin son mensubuydu. McClannahan ailesinden o güne dek bir senatör, iki Temsilciler Meclisi üyesi, yarım düzine Pennsylvania temsilcisi ve sayısız Statler İlçesi Belediye Meclisi üyesi çıkmıştı. Tom, zalim bir patrondu ve siyaset basamaklarında tırmanmaya hiç hevesli değildi. Onun hoşuna giden, Ned gibi saygılı, sessiz iyi aile çocuklarına emirler vermek, karşılık vermeyeceklerini bilerek onları itip kakmaktı. Ve elbette bunları yapmaktan hiçbir zaman bıkmıyordu.

"O mektuba hemen cevap verme," dedim. "Daha önce bir görüşme yapmak istiyorum."

Merak edip soracağını sandım ama tek yaptığı başını sallamak oldu. Ona baktım. Kabul mektubu kucağında duruyordu. Yüklü bir burs alıp okula kabul edilmek yerine ret mektubu almış gibi yıkılmış göründüğünü düşündüm.

Sonra tekrar düşündüm. Belki okul onu reddetmemişti ama ya hayatın kendisi? Hayat onu reddetmemişti -Pitt'ten gelen mektup bunun bir kanıtıydı- ama o an öyleymiş gibi hissettiğinden emindim. Başarının neden bazen bizi başarısızlık yaşadığımızda olduğundan daha kötü etkilediğini, yaşam enerjimizi niçin yok ettiğini bilmiyorum ama bunun doğruluğundan hiç şüphem yok. Ve unutmayın, daha sadece on sekiz yaşındaydı.

Tekrar başımı kaldırdım ve içinde ne olduğunu düşünerek otoparkın diğer ucundaki B Barakası'na baktım. Bunu hiçbirimiz bilmiyorduk.

Ertesi sabah, söylediğim görüşmeyi yapmak için bölge merkezimiz olan Butler'daki Albay Teague'i aradım. Durumu açıkladım ve *o* bir yeri ararken bekledim. Muhtemelen daha üst rütbelerin üssü olan Scranton'ı aramıştı. Teague kısa bir süre sonra bana döndü ve iyi haberi verdi. Telefonu kapattıktan sonra formalite icabı Shirley ile konuştum. Babasını severdi ama çocuğa resmen *bayılıyordu.*

Ned o öğleden sonra okul çıkışı merkeze geldiğinde ona, yazı Tom McClannahan'in azarlarını ve şikâyetlerini dinlemek yerine iletişim kontrolünü öğrenerek (ve karşılığında bir ücret alarak) geçirmek isteyip istemediğini sordum. Bir an için çok şaşkın göründü... sanki şoka girmiş gibiydi. Sonra birden ağzı kulaklarına vardı. Bir an, bana sarılacağını sandım. Önceki akşam kolumu omzuna atma fikrim sadece düşüncede kalmamış, aynı zamanda fiiliyata da dökülmüş olsaydı muhtemelen sarılırdı. Bunun yerine ellerini yumruk yapıp yüzünün iki yanına kaldırdı ve *"Evetttt!"* diye bağırdı.

"Shirley seni çırağı olarak yanına almayı kabul etti ve Butler'dan da resmi onayı aldık. McClannahan için kürek sallamanın yerini tutmaz belki ama..."

Bu kez bana *sarıldı,* gülüyordu ve bu kucaklaşma doğrusu çok hoşuma gitti. Buna kolaylıkla alışabilirdim. Arkasını döndüğünde karşısında, iki yanında iki memurla -Huddie Royer ve George Stankowski- duran Shirley'yi buldu. Gri üniformaları içinde üçü de son derece ciddi duruyordu. Şapkalarını takmış olan Huddie ve George'un boyu, neredeyse iki buçuk metreymiş gibi görünüyordu.

"Sakıncası yok mu?" diye sordu Ned, Shirley'ye. "Gerçekten?"

"Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim," dedi Shirley.

"Yaa?" dedi Huddie. "Peki Ned ilk haftadan sonra ne yapacak?"

Shirley ona bir dirsek attı; tam Baretta'sının kabzasının üstüne vurmuş, hedefine ulaşmıştı. Huddie, abartılı bir *ahh!* çekti ve sendeledi.

"Sana bir şey vereceğiz, evlat," dedi George. Sesi çok ciddiydi ve yüzünde hastane-civarında-doksanla-gidiyordun bakışı vardı. Bir eli arkasındaydı.

"Ne?" diye sordu Ned çok mutlu olmasına rağmen hafif sıkıntılıydı. Shirley, Huddie ve Ekip D'nin birkaç memuru daha George'un arkasında kümelendi.

"*Sakın* bunu kaybedeyim deme," dedi Huddie. Onun da yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı.

"Nedir, millet, ne?" Daha da huzursuzlanmıştı.

George arkasından küçük, beyaz bir kutu çıkardı. Kutuyu çocuğa uzattı. Ned önce kutuya, sonra etrafında toplanan polislere baktı ve kutuyu açtı. İçinde, üzerinde ÇAYLAK yazan plastik bir yıldız vardı.

"Ekip D'ye hoş geldin, Ned," dedi George. Yüzündeki ciddi ifadeyi korumak istediyse de başaramadı. Kıkırdamaya başladı. Bir süre sonra hepsi kahkahalarla gülüyor, Ned'in elini sıkmak için sıraya giriyordu.

"Aman ne komik," dedi Ned. "Gülmekten katılacaktım." Gülümsüyordu ama içimden bir ses, yine gözyaşlarının eşiğine geldiğini söylüyordu. Gözle görülür bir şey yoktu ama hissedilebiliyordu. Sanırım Shirley Pesternak da bunu hissetti. Çocuk izin isteyip iletişim kabinine yöneldiğinde kendini toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu tahmin ettim. Ya da bunun bir rüya olmadığına kendini inandırabilmek için. Veya her ikisi de. Bazen, işler kötü gittiğinde umduğumuzun çok ötesinde bir destekle karşılaşırız. Bazen de ne kadar olsa yetmez.

O yaz Ned'in etrafta olması harikaydı. Herkes onu seviyordu ve o da aramızda olmaktan çok mutluydu. En çok da Shirley ile iletişim bölümünde geçirdiği saatlerde mutlu oluyordu. Orada geçirdiği vaktin bir kısmında kodları öğreniyordu ama çoğunlukla doğru karşılıklar ve birden çok aramayı idare edebilmek üzerinde çalışıyordu. Kısa zamanda bu konuda oldukça başarılı da oldu. Haziran ayının sonlarına doğru bir akşam şiddetli kasırgalar batı Pennsylvania'yı boydan boya etkisi altına aldığında yollardaki birimlere aradıkları bilgiyi hemen iletiyor, parmakları bilgisayarın klavyesinin üzerinde adeta uçuyor, gerekli anlarda diğer ekiplerle bağlantı kuruyordu. Tanrıya şükür tornadolar yaşamadık ama şiddetli rüzgârlar, dolu ve yıldırımlardan payımıza düşeni fazlasıyla aldık.

Paniğe en fazla yaklaştığı an, birkaç gün sonra, bir adamın aniden aklını kaçırıp İsa Penis hakkında bir şeyler bağırarak Statler İlçesi sulh hakimi önünde elbiselerini çıkararak etrafta çılgınca koşması sırasındaydı. İsa Penis, adamın dediği buydu; raporun bir yerinde yazıyor. Dört ayrı memur merkezle bağlantı kurdu, bir ikisi olay mahallindeydi, diğerleriyse son hızla oraya gidiyordu. Ned çaresizce tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını düşünürken Butler'dan

bir polis merkezi arayıp 99. Karayolu'nda olduğunu, aşırı hız yapan birinin peşinde... *çat!* Bağlantı kesildi. Ned, adamın arabayı devirdiğini tahmin etti ve tahmininde yanılmadı (Butler'dan bir çaylak olan memur kazayı sıyrıksız atlattı ama aracı mahvolmuş ve peşine düştüğü araç da paçayı sıyırmıştı). Ned, aniden kor haline gelmişler gibi bilgisayarın, telefonların ve mikrofonun başından kalkıp gerilerken Shirley'ye seslendi. Shirley hiç gecikmeden bölmedeki yerine geçti ama oturmadan önce Ned'e sarılıp yanağına bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Kimse ölmedi, yaralanan bile olmadı ve Bay İsa Penis gözlem için Statler Memorial Hastanesi'ne sevk edildi. Ned'i çuvallarken gördüğüm tek an oydu ama etkisini üzerinden çok çabuk attı. Ve yaşadıklarından ders çıkardı.

Genel olarak çok etkilenmiştim.

Shirley de ona bildiklerini öğretmeye bayılıyordu. Bu pek şaşırtıcı değildi zira daha önce bu işi resmi izin olmaksızın, işini tehlikeye atarak yapıyordu zaten. Ned'in polis kuvvetlerinde bir kariyer yapmaya niyeti olmadığını, bunu ima edecek en ufak bir harekette bulunmadığını biliyordu; hepimiz biliyorduk. Ama Shirley için fark etmiyordu. Ve Ned de etrafımızda olmaktan hoşlanıyordu. Bunun da farkındaydık. Stresten ve gerilimden hoşlanıyor, adeta bu duygularla besleniyordu. Bir kez paniklemişti, evet, ama ben de onu etrafta görmekten mutluluk duyuyordum. Bunun onun için basit bir bilgisayar oyunu olmadığını bilmek güzeldi. Yaptığı işi ciddiye alıyordu. Pitt'te her şey yolunda gitmezdi belki, kim bilir? Daha şimdiden Shirley'den önceki iletişim sorumlusu memur Matt Babicki'den iyiydi.

Temmuzun ilk günlerinden birinde -yanılmıyorsam babasının ölümünden bir yıl kadar sonra- Ned gelip bana B Barakası'nı sordu.

Ofisimin hemen hemen her zaman açık bıraktığım kapısına vurulduğunu duyup başımı kaldırdım ve kolsuz bir tişörtle yıpranmış blucin giymiş Ned'in eşikte durduğunu gördüm. Arka ceplerinin her birinden birer toz bezi sarkıyordu. Ne hakkında olduğunu o an anladım. Belki sebebi toz bezleriydi, belki de gözlerindeki bakış.

"Bugün izinli olduğunu sanıyordum, Ned," dedim ayağa kalkarken.

"Öyle," dedi omuzlarını silkerek. "Yapmak istediğim ufak tefek işler vardı. Bir de... şey... bir sigara içmek için çıktığında sana bir şey sormak istiyorum." Sesinin tonuna bakılırsa oldukça heyecanlıydı.

"Şu an bunun için çok uygun," dedim ayağa kalkarken.

"Emin misin? Yani, eğer işin varsa..."

"İşim yok," dedim olmasına rağmen. "Haydi gidelim."

Short Hills Amish bölgesinde her zamankine benzer bir yaz ortası günüydü: hava kapalı ve sıcaktı. Sıcaklık, ufku bulanıklaştıran ve ülkenin bana genellikle büyük ve cömert görünen bölümünün sararmış eski bir fotoğraf gibi küçük ve solgun görünmesine neden olan şurubumsu nem yüzünden çok daha boğucuydu. Batıda, odaklanmamış bir gökgürültüsünün boğuk homurtusu duyuldu. Karanlık çöktükten sonra yeni bir fırtına patlayabilirdi -haziran ortasından beri haftanın üç günü fırtınalı geçiyordu- ama o an için sadece klimalı ortamdan çıkar çıkmaz alnımızda boncuk boncuk terlerin belirmesine neden olan ısı ve nem hissediliyordu.

B Barakası'nın önünde iki plastik kova vardı; biri deterjanlı su, diğeri durulama suyuyla doluydu. Birinin içinde, uzun saplı bir sünger duruyordu. Curt'ün oğlu çok çalışkan bir gençti. Sigara içtiğimiz bankta bu kez Phil Candleton oturuyordu. Yanından geçip

otoparkın diğer ucuna doğru yürüdüğümüzde bana anlamlı bir bakış fırlattı.

"Barakaların camlarını siliyordum," diyordu Ned. "İşimi bitirdiğimde kovaları dökmek için şuraya gittim." B ve C barakaları arasındaki, üzerinde paslı bir pulluk, birkaç eski traktör lastiği ve pek çok yabani ot bulunan arazi parçasını işaret ediyordu. "Sonra suyu dökmeden önce barakaların pencerelerini son bir kez kısaca silmeye karar verdim. C Barakası'nın camları leş gibiydi ama B'nin camları oldukça temizdi."

Bu beni hiç şaşırtmadı. B Barakası'nın ön tarafında sıralanan küçük pencerelerinden, Jackie O'Hara'dan Eddie Jacubois'a kadar iki (hatta belki üç) nesil polis bakmıştı. Koskoca adamların, bir korku gösterisi izleyen küçük çocuklar gibi o raylı kapıların önüne dizildiğini hatırlayabiliyordum. Ondan önceki iletişim memuru Matt Babicki gibi Shirley de içeri bakmak için sırada beklemişti; yaklaşın, canlarım, gelin ve canlı timsahı görün. Dişlerine iyice bakın, nasıl da parladıklarını görün.

Ned'in babası bir keresinde beline bir ip bağlanmış halde içeri girmişti. Ben de içeri girmiştim. Elbette Huddie ve eski Sorumlu Çavuş Tony Schoondist de. Soyadını hiç kimsenin doğru düzgün telaffuz edemediği *(Shane*-dinks) Tony, Ned resmen merkezde çalışmaya başladığı sırada dört yıldır özel bir bakım merkezinde yaşıyordu. B Barakası'nda aramızdan pek çok kişi bulunmuştu. İstediğimizden değil, ara sıra mecbur kaldığımızdan. Curtis Wilcox ve Tony Schoondist uzman olmuşlardı ve dışarıdan okunacak kadar büyük rakamları olan yuvarlak termometreyi içeri Curt asmıştı. Görebilmek için tek yapmanız gereken, yüzünüzü barakanın raylı kapısı boyunca uzanan, bir metre altmış santim yüksekliğindeki pencerelerden biri-

ne dayamak ve yansımayı önlemek için ellerinizle başınızın iki yanını perdelemekti. Curt'ün oğlu ortaya çıkmadan önce bu pencereler sadece bu şekilde temizleniyordu; canlı timsahı görmek için gelenlerin cama dayadıkları alınları ve elleri sayesinde nispeten temiz kalıyorlardı. Tam olarak söylemek gerekirse görmeye geldikleri, neredeyse tıpatıp 8-silindirli bir Buick gibi görünen, üzeri örtülü bir şeydi. Örtülüydü çünkü üzerine, bir cesedin üzerine örtülen çarşaf gibi bir branda atmıştık. Bazen branda kayardı. Bunun için hiçbir sebep yoktu ama yine de branda kayardı. Altında bir ceset de yoktu.

"Şuna bak!" dedi Ned oraya vardığımızda. Sesi küçük bir çocuk gibi heves ve heyecan yüklüydü. "Eski ama çok bakımlı bir araba, değil mi? Babamın Bel Air'inden bile daha iyi durumda! Havalandırma deliklerine ve öndeki ızgarasına bakılırsa bu bir Buick. Ellilerin ortalarından olmalı, değil mi?"

Aslında Tony Schoondist, Curt Wilcox ve Ennis Rafferty'ye bakılırsa '54 modeldi. *Bir tür* '54. İşin gerçeği, aslında '1954 model değildi. Bir Buick de değildi. Hatta bir araba bile değildi. Harcanmış gençlik günlerimde söylediğimiz gibi, bambaşka bir şeydi o.

Bu arada Ned konuşmaya devam ediyor, heyecanla neredeyse saçmalıyordu.

"Ama mükemmel bir durumda olduğu buradan bakınca bile anlaşılıyor. Çok *tuhaftı,* Sandy! İçeri baktığımda önce ilk gördüğüm, şekilsiz bir yığındı. Branda üzerindeydi. Camları yıkamaya başladım..." Batı Pennsylvania aksanı iyice belirginleşmişti. "...sonra bir ses duydum, aslında iki sesti, önce bir kayma sesi, sonra da düşme sesi. Ben camları yıkarken arabanın üzerindeki branda kayıp yere düştü! Sanki onu görmemi istiyordu ya da öyle bir şey! Buna tuhaf denmez de ne denir?"

"Gerçekten de oldukça tuhaf," dedim. Alnımı cama dayadım (daha önce pek çok kez yaptığım gibi) ve görüşü zorlaştıracak yansımayı önlemek için ellerimi yüzümün iki yanına siper ettim. Evet, çocuğun dediği gibi çok bakımlı, eski bir Buick gibi görünüyordu gerçekten. Ellili yıllara özgü özel Buick ızgarası, krom bir timsahın ağzına benziyordu. Beyaz yanaklı lastikleri vardı. *Sen, bebek,* derdik eskiden, *okul için fazla havalısın.* B Barakası'nın loşluğunda rengi siyah gibi görünüyordu. Aslında gece mavisiydi.

Buick 1954 model, gece mavisi bir Buick Roadmaster -Schoondist kontrol etmişti- gibi görünmesine rağmen tam olarak o modelden bir örnek değildi. Boyası mat değildi ve minik parçacıklardan oluşuyormuş gibiydi.

İçerisi deprem bölgesi, derdi Curtis Wilcox.

İrkilerek pencereden çekildim. Yaklaşık bir yıl önce ölmüştü ama dosdoğru sol kulağıma konuşmuştu. Ya da başka bir *şeyin* sesini duymuştum.

"Ne oldu?" diye sordu Ned. "Hayalet görmüş gibisin."

Bir hayaleti duydum, diyecektim az kalsın. "Hiç," dedim onun yerine.

"Emin misin? İrkildiğini gördüm."

"Şeytan yokladı sanırım. Bir şeyim yok."

"Şu arabanın hikâyesini anlatsana? Kime ait?"

Ne soruydu ama. "Bilmiyorum," dedim.

"Peki niye öyle karanlıkta yatıyor? Tanrım, benim böyle güzel bir arabam olsaydı -bir antika!- köhne bir barakada, karanlıkta öylece durmasına kesinlikle izin vermezdim." Sonra aklına bir fikir geldi. "Yoksa bir suçluya mı ait? Delil olarak mı tutuluyor?"

"İstersen rehin diyebilirsin. Hizmet bedeli olarak tutuluyor." En azından *bizim* söylediğimiz buydu. Kuvvetli bir sebep sayılmaz-

dı, ama bir keresinde Curtis'in de dediği gibi, şapkanızı asmak için tek bir çivi gerekirdi.

"Ne hizmeti?"

"Yedi dolarlık benzin." Benzini kimin doldurduğunu ona söyleyemedim.

"*Yedi dolar* mı? Hepsi bu mu?"

"Şey," dedim. "Şapkanı asmak için bir çivi yeter."

Kafası karışmış bir halde bana baktı. Hiçbir şey söylemeden bakışlarına karşılık verdim.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu sonunda. "Daha yakından bakabilir miyim?"

Alnımı tekrar cama dayadım ve dolunay gibi yusyuvarlak olan termometrenin işaret ettiği ısıya baktım. Termometreyi Tony Schoondist, Statler'daki Tru-Value'dan almış, parasını Ekip D'nin bütçesinden değil, kendi cebinden vermişti. Ned'in babası da kirişin üzerine asmıştı. Tıpkı çiviye asılan bir şapka gibi.

Bulunduğum yerde ısı en az otuz dereceyken ve herkesin hemfikir olacağı gibi havalandırması kötü barakalarda bu sıcaklığın çok daha fazla olması beklenirken termometrenin büyük, kırmızı gösterge çubuğu, 12 dereceyi gösteriyordu.

"Şimdi olmaz," dedim.

"Neden?" Sonra kabalık ettiğini, hatta saygısızca davrandığını fark etmiş gibi sordu: "Ne sakıncası var?"

"Şu an içersi güvenli değil."

Birkaç saniye boyunca dikkatle yüzüme baktı. Bu süre içinde yüzündeki ilgi ve merak yavaş yavaş kayboldu ve tekrar merkeze gelmeye başlayalı beri sıkça gördüğüm, aslına Pitt'ten gelen kabul mektubunu aldığı gün tanık olduğum ağırbaşlı çocuk haline geldi. Yanaklarından yaşlar süzülerek bankta oturan, tarihteki sevdiğini

aniden kaybetmiş her çocuk gibi sorular soran, çaresiz çocuk: bunlar neden oluyor, niçin benim başıma geldi, bir sebebi var mı yoksa hayat, çılgınca dönen bir ruletten mi ibaret? Bir anlamı varsa ben bu konuda ne yapmalıyım? Bir anlamı yoksa buna nasıl dayanacağım?

"Bunun babamla bir ilgisi var mı?" diye sordu. "İçerdeki babamın arabası mıydı?"

Sezgileri ürkütücüydü. Hayır, babasının arabası değildi... gerçek bir araba bile değilken nasıl ona ait olabilirdi? Ama evet, *babasının* arabasıydı. Ve benim... Huddie Royer'ın... Tony Schoondist'in... Ennis Rafferty'nin. Belki en çok Ennis'indi. Hiçbirimizin olamayacağı kadar Ennis'indi. Hiçbirimizin *istemeyeceği* kadar. Ned, arabanın kime ait olduğunu sormuştu ve sanırım en doğru cevap, Pennsylvania Eyalet Polisi'ne bağlı Ekip D'ye ait olduğuydu. B Barakası'nda ne olduğunu bilen, gelmiş geçmiş tüm polislere aitti. Ama gözetimimiz altında olduğu onca yıl düşünüldüğünde, Buick'in, Tony'nin ve Ned'in babasının özel mülkü haline geldiği bir gerçekti. Onlar birer Roadmaster alimi, birer uzmandı.

"Tam olarak babanın sayılmaz," dedim, duraksamamın fazla uzun sürdüğünü bilerek. "Ama hakkında bilgisi vardı."

"Bilinecek ne var? Annem de biliyor muydu?"

"Bugünlerde bizden başka kimse bilmiyor."

"Ekip D'yi kastediyorsun sanırım."

"Evet ve öyle de kalacak." Elimde, ne zaman yaktığımı hatırlamadığım bir sigara vardı. İzmariti yere attım ve ayağımla ezdim. "Bu sadece bizi ilgilendirir."

Derin bir nefes aldım.

"Ama gerçekten bilmek istiyorsan sana anlatırım. Artık sen de bizden birisin... en azından hükümet işlerine daha yakınsın." Baba-

sı da bu tip şeyler söylerdi, çok sık duyulan sözler insanın konuşmasında yer ediyor. "İstersen içeri girip yakından bakabilirsin bile."

"Ne zaman?"

"Sıcaklık artınca."

"Anlayamıyorum. İçerdeki ısının ne önemi var?"

"Bugün mesaim üçte bitiyor," dedim ve bankı işaret ettim. "Yağmur yağmazsa beni orada bekle. Yağarsa üst kata çıkarız veya karnın aç olursa Country Way Diner'a gideriz. Sanırım baban da bilmeni isterdi."

Bu doğru muydu? Aslında hiçbir fikrim yoktu. Bununla birlikte ona anlatma dürtümün şiddeti, bunun bir önsezi, hatta başka bir boyuttan gelme doğrudan bir emir olduğunu düşünmeme yetecek kadar fazlaydı. Dindar bir adam değilim ama bu tür şeylere inanırım. Ve bir de eskilerin söylediklerini hatırladım; ya iyileştir ya öldür, şu meraklı kediyi biraz olsun tatmin et.

Bilmek insanı gerçekten tatmin eder mi? Kendi tecrübelerime dayanarak bunun çok nadir olduğunu söyleyebilirim. Ama Ned'in eylülde Pitt'e temmuzda olduğu gibi, ona has neşesi ve sıcak karakteri iyi takılmamış bir ampulün yanıp sönmesi gibi bir an görünüp bir an yok olur halde gitmesini istemiyordum. Bazı yanıtlar almaya hakkı olduğunu düşünüyordum. Bazen yanıt yoktur, bunu biliyorum ama en azından denemek istedim. Tüm risklere rağmen denemem gerektiğini düşündüm.

Deprem bölgesi, demişti Curtis Wilcox kulağıma. *Orası deprem bölgesi, bu yüzden dikkatli ol.*

"Yine mi şeytan yokladı, Sandy?" diye sordu Ned.

"Sanırım bu kez yoklayan başka bir şeydi."

Yağmur yağmadı. Ned'le buluşmak için B Barakası'na bakan bankın yanına vardığımda Arky Arkanian'ın da orada olduğunu, bir sigara içerken çocukla beysbol muhabbeti yaptığını gördüm. Arky beni görünce gitmeye niyetliymiş gibi kalkmaya davrandı ama ona olduğu yerde kalmasını söyledim. "Ned'e orada tuttuğumuz Buick'ten bahsedeceğim," dedim başımla otoparkın diğer ucundaki barakayı işaret ederek. "Ekip D'nin Sorumlu Çavuş'unun kafayı yediğini düşünüp beyaz önlüklüleri çağırmaya kalkarsa bana arka çıkarsın. Ne de olsa sen de buradaydın."

Arky'nin yüzündeki gülümseme soldu. Çelik grisi saçları, şiddeti artan sıcak esintiyle hafifçe dalgalandı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin, çavuş?"

"Merak kediyi öldürmüş," dedim. "Ama..."

"...tatmin geri getirmiş," diye tamamladı Shirley arkamdan. "Hem de büyük bir dozu derdi memur Curtis Wilcox. Size katılabilir miyim? Yoksa erkek erkeğe bir toplantı mı bu?"

"Sigara bankında cinsiyet ayrımı yoktur," dedim. "Bize katıl, lütfen."

Shirley de benim gibi mesaisini bitirmiş, iletişim bölmesindeki yerini Steff Colucci'ye bırakmıştı.

Ned'in yanına oturdu, ona gülümsedi ve çantasından bir paket Parliament çıkardı. İki bin iki yılındaydık, hepimizin aklı uzun yıllardır başındaydı ama yine de kendimizi yavaş yavaş öldürmeye devam ediyorduk. Şaşırtıcıydı. Ya da belki, sarhoşların eyalet polislerini ezerek öldürdükleri, uydurma Buick'lerin gerçek benzin istasyonlarında aniden yoktan var oldukları bir dünyada yaşadığımız düşünülürse o kadar da şaşırtıcı değildi. Her neyse, o an bu konunun üzerinde pek durmadım.

Anlatacak bir hikâyem vardı.

O zaman

1979'da, 32. Karayolu ve Humboldt Yolu'nun kesiştiği yerdeki Jenny İstasyonu hâlâ açıktı ama can çekişiyordu; OPEC, tüm küçük işletmeleri piyasadan silmişti. İstasyonun sahibi ve tamirci, Herbert "Hugh" Bossey'ydi ve o gün, dişlerindeki sorunlar yüzünden Lassburg'a gitmişti; Hugh Bossey, iflah olmaz bir Snickers ve RC kola tutkunuydu. Garaj bölümünün penceresine, üzerinde DİŞ AĞRISI YÜZÜNDEN TAMİRCİ İŞYERİNDE YOK yazan büyükçe bir kâğıt yapıştırılmıştı. Benzin koyan görevli, Bradley Roach adında, liseden terk, yirmili yaşların eşiğinde bir gençti. Bu genç, yirmi iki yıl binlerce litre bira içtikten sonra, o zaman henüz doğmamış bir çocuğun babasını öldürecek, onu bir Freuhof treyler kasasının altında ezecek, bir mil kadar döndürecek, bir topaç gibi yuvarlayacak, neredeyse tüm derisi yüzülmüş halde yabani otların arasına fırlatacak ve sihirli bir numaranın sonucuymuş gibi ters dönmüş olan kanlı giysilerini otoyolun üzerinde bırakacaktı. Ama tüm bunlar daha sonra olacak. Şimdi geçmişteyiz; O Zaman'ın sihirli dünyasında.

Brad Roach, bir temmuz sabahı, saat sabah on civarı, Jenny İstasyonu'nun ofisinde ayaklarını masanın üzerine uzatarak oturmuş, *Inside View* okuyordu. Kapakta, Beyaz Saray üzerinde asılı duran, uğursuz görünümlü bir uçan daire resmi vardı.

Bir aracın lastikleri asfaltın üzerindeki hava hortumunun üzerinden geçince garajdaki zil çaldı. Brad başını kaldırınca arabanın - B Barakası'nın karanlığında uzun yıllar geçirecek olan arabanın- istasyondaki iki benzin pompasından ikincisinin önüne yanaştığını gördü. Üzerinde SÜPER yazan pompaydı. Çok güzel, gece mavisi bir Buick'ti, eskiydi (büyük, krom bir ızgarası ve uzun yan camları vardı) ama çok iyi durumdaydı. Boyası pırıl pırıl parlıyor, ön camı ışıldıyor, yanlarda arabanın gövdesi boyunca ilerleyen metal şeritler göz kamaştırıyordu ve Bradley Roach daha sürücü kapıyı açıp inmeden arabada bir gariplik olduğunu hissetmişti. Ama tam olarak ne olduğunu çıkaramamıştı.

Elindeki gazeteyi masanın üzerine bıraktı (patronu çürük dişleri yüzünden kasaba dışına çıkmış olmasaydı gazeteyi çekmeceden bile dışarı çıkaramazdı). Benzin pompasının önüne park edilmiş Roadmaster'ın sürücüsü, kapısını açtı ve arabadan indi.

Bir gece önce gece çok yağmur yağmıştı ve yollar hâlâ ıslaktı (hatta Statler'ın bazı batı bölgelerinin *sular altında* olduğu bile söylenebilirdi) ama güneş saat sekiz gibi yüzünü göstermişti. Saat on olduğunda hava iyice ısınmıştı ve gökyüzünde neredeyse hiç bulut yoktu. Buna rağmen arabadan çıkan adamın üzerinde siyah bir trençkot, başındaysa büyük, siyah bir şapka vardı. "Eski bir filmden fırlamış bir casus gibiydi," dedi Brad yaklaşık bir saat sonra Ennis Rafferty'ye bu şairane anlatım üslubundan hoşnut bir şekilde. Aslında adamın giydiği trençkot öyle uzundu ki etekleri neredeyse yerleri süpürüyordu. Buick'in sürücüsü istasyonun yan tarafına ve

sesi duyulan, istasyonun arkasından geçen Redfern Deresi'ne doğru yürürken arkasında siyah bir bulut gibi dalgalanıyordu. Dere, bir gece önceki yağan yağmurun etkisiyle iyice kabarmıştı.

Siyah trençkotlu, siyah şapkalı adamın ihtiyaç görmeye gittiğini varsayan Brad seslendi: "Tuvaletin kapısı açık, bayım... ne kadar benzin istiyorsunuz?"

"Depoyu doldur," dedi müşteri. Brad Roach'un pek hoşlanmadığı bir ses tonuyla konuşmuştu. Daha sonra ifadesinde memurlara, adamın, ağzı jöle doluymuş gibi konuştuğunu söyleyecekti. Brad'in şairlere has bir ruh halinde olduğuna şüphe yoktu. Belki de Hugh'un o gün işyerinde olmamasının bununla bir ilgisi vardı.

"Yağına bakayım mı?" diye sordu Brad. Müşteri o arada küçük, beyaz istasyonun köşesine varmıştı. Adamın ne kadar hızlı hareket ettiğine dikkat eden Brad, oldukça sıkışmış olduğunu düşündü.

Ama adam duraksadı ve hafifçe Brad'e doğru döndü. Brad'in solgun, balmumuna benzer bir yanak, belirgin bir akı olmayan badem şeklinde siyah bir göz ve tuhaf bir kulağın üzerine düşen bir tutam siyah saç görebilmesine yetecek kadar dönmüştü. Brad'in en net hatırladığı, adamın kulağıydı. Bu kulakla ilgili bir şey onu son derece rahatsız ediyordu ama ne olduğunu açıklayamıyordu. Bu noktada, şairane betimlemeler ona uzaktı. Yapabildiğinin en iyisi, *ateşin içinde kalmışçasına erimiş gibi*, olmuştu.

"Yağı tamam!" dedi siyah trençkotlu, siyah şapkalı adam boğuk sesiyle. Sonra koyu renk kumaşı bir yarasanın kanat çırpışını hatırlatacak şekilde savurarak köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Sesinde, acayip boğukluğuna ek olarak -o sümüksü, nahoş ses- Brad Roach'a eski *Rocky ve Bullwinkle* şovunu, Boris Badinoff'un Natasha'ya *geyiği ve zincabı durdurmalıyız!* deyişini hatırlatan bir aksanı vardı.

Brad, Buick'in yanına gitti, pompalara yakın tarafına doğru sallana sallana, bir elini arabanın yan tarafının pürüzsüz boyasına sürterek yürüdü (sürücü arabayı dikkatsizce park etmiş, pompayla araba arasında oldukça fazla mesafe bırakmıştı). Bu dokunuşun sebebi, saygısızlık değil, takdirdi ama yine de bir nebze, zararsız bir küstahlık olabilirdi. Ne de olsa Brad o zaman çok gençti; sağduyunun dizginleri eline henüz alamayacağı yaştaydı. Arka tarafa, benzin deposu kapağına vardığında duraksadı. Kapak, olması gereken yerdeydi ama plaka yoktu. Plakanın takılması gereken *yuva* ya da vida boşlukları bile yoktu.

Bradley, bunu görünce zilin *ding-ding* sesini duyar duymaz içinde hissettiği huzursuzluğun sebebini anladı ve ilk kez arabaya baktı. Taşıt pulu yoktu. Eh, arkada plaka ve ön camda taşıt pulu olmaması onun sorunu değildi; yerel polislerden biri ya da yolun biraz ilerisindeki eyalet polisleri herifi görüp bu sebeplerden yakalardı... ya da yakalamazdı. Brad Roach'un işi sadece depoyu doldurmaktı.

Sayıları sıfırlamak için pompanın yan tarafındaki kolu çevirdi ve pompanın ucunu deliğe sokarak otomatik doldurmaya ayarladı. Pompanın içindeki zil ötmeye başladı, o arada Brad, Buick'in şoför mahalline yürüyerek turu tamamladı. Geçerken sol taraftaki camlardan içeri baktı. Arabanın iç döşemesi, ellili yılların lüks arabalarına özgüydü. Koltukların döşemesi ve tavanı da kaplayan kumaş, çalıkuşu-kahverengisiydi. Arka koltuk ve öndeki yolcu koltuğu boştu ve arabanın tabanında da hiçbir şey yoktu; bir yol haritası veya buruşturulmuş bir sigara paketi şöyle dursun, bir sakız kâğıdı bile yoktu. Direksiyon, kakmalı ahşap gibi görünüyordu. Bradley bunun arabanın standart özelliklerinden biri mi yoksa özel bir seçenek mi olduğunu merak etti. Çok gösterişliydi. Ve neden bu kadar *büyük-*

tü? Kenarlarında çıkıntılar olsaydı bir milyonerin yatının dümeni olduğu sanılabilirdi. Sadece tutmak için bile insanın kollarını göğsünün genişliği kadar açması gerekiyordu. Özel yapım olmalıydı. Brad, uzun yolda bunun hiç de kullanışlı olmayacağını düşündü. Hem de hiç olmazdı.

Ayrıca kontrol panelinde de bir tuhaflık vardı. Yumrulu ceviz ağacındanmış gibiydi ve krom kontrol düğmeleriyle küçük aletler - ısıtıcı, radyo, saat- normal görünüyordu... en azından *doğru* yerlerdeydiler... ve kontak da doğru yerdeydi ama genel görünümde bir gariplik vardı. Tam olarak ne olduğunu söylemek güçtü.

Brad tekrar arabanın ön tarafına yürüdü. Sırıtan bir ağza benzeyen krom ızgara, arabanın bir Buick olduğunu şüphe götürmeyecek bir şekilde ortaya koyuyordu. Ön cama baktı ve taşıt pulu olmadığından kesinlikle emin oldu. Ayrıca Buick'in sürücüsü bir Triple-A, Elks, Lions veya Kiwanis üyesi de değil gibi görünüyordu. Pitt veya Penn State taraftarı da değildi (en azından arabasının camına bir çıkartmasını yapıştıracak kadar koyu bir taraftar değildi) ve arabası Mopar ya da sevgili Rusty Jones tarafından da korunmuyordu.

Ama çok havalı bir araba olduğu muhakkaktı... orada olsa, patronunun ona işinin arabayı hayran gözlerle izlemek değil, deposunu çabucak doldurmak olduğunu söyleyeceğini de biliyordu.

Deposu tamamen dolduğunda Buick, yedi dolarlık iyi kalite benzini midesine indirmişti. O günlerde bu miktar çok fazlaydı, çünkü bir galonu yetmiş sent ediyordu. Siyahlı adamın arabasının deposu neredeyse tamamen boşalmış olmalıydı. Ya yola çıkarken deposunda az benzin vardı veya çok uzun zamandır yoldaydı.

Bradley, düşününce ikinci seçeneğin pek olası olmadığına karar verdi. Çünkü yollar hâlâ ıslaktı ve su gölcükleriyle doluydu ama Buick'in gece mavisi, pürüzsüz boyasının üzerinde tek bir çamur le-

kesi bile yoktu. Araba gıcır gıcır görünüyordu. Büyük, gösterişli beyaz yanaklı lastikleri bile tertemizdi. Ve Bradley Roach'a göre bu imkânsızdı.

Onun için çok fark etmiyordu elbette, ama taşıt pulunun olmadığını adama hatırlatabilirdi. Belki bu sayede bir bahşiş bile alırdı. Altılık biraya yetecek kadar bile alabilirdi. Yasal olarak satın alabilme hakkını elde etmesine daha altı yedi ay vardı ama yeterince kararlı davranıldığı takdirde mutlaka bir yol bulunurdu ve Bradley, içki konusunda daha o zamanlardan pek kararlıydı.

İçeri döndü, yerine oturdu, *Inside View*'u bıraktığı yerden aldı ve siyah trençkotlu adamın geri dönmesini beklemeye koyuldu. O şekilde giyinmek için fazlasıyla sıcak bir gündü, buna hiç şüphe yoktu ama Brad ne olduğunu anlamıştı. Adam bir LAS'tı, sadece Statler civarında olanlardan biraz farklıydı. Görünüşe bakılırsa araba kullanmaya izin veren bir kesimine mensuptu. Bradley ve arkadaşları, Amish'lere, LAS diyordu. Lanet olası salaklar.

Brad, beş dakika sonra, UFO uzmanı Richard T. Rumsfeld'in (Amerikan ordusundan emekli) "Ziyaret *Edildik!*" başlıklı makalesini okumuş ve tüm dikkatini, üzerinde sadece sutyeni ve külotu olduğu halde balık tutan, dördüncü sayfadaki sarışına vermişti ki, hâlâ bekliyor olduğunu fark etti. İçeride bu kadar uzun kaldığına bakılırsa adam sadece küçüğünü yapmaya gitmemişti galiba.

Brad, siyah trençkotunun etekleri etrafında birikmiş halde, içerisinin loşluğunda (içerideki tek ampul aylar önce patlamış, o günden beri ne Bradley ne de Hugh ampulü değiştirmeye tenezzül etmişti) paslı borular altındaki klozetlerden birine tünemiş, fare bokları toplayan adamı gözlerinin önünde canlandırarak kıs kıs güldü ve gazeteyi okumaya döndü. Gülmece sayfasına geçti ve on dakika boyunca o sayfada kaldı (bazı fıkralar öyle komikti ki Brad on-

ları üçer, hatta dörder kez okudu). Sonra gazeteyi bırakarak kapının üzerinde asılı olan saate baktı. Buick Roadmaster daha ötede, pompaların önünde, gün ışığı altında parlıyordu. Sürücüsünün o tuhaf, boğuk sesiyle omzunun üzerinden "Yağı tamam!" diye bağırmasının ve trençkotunun eteklerini savurarak köşenin ardında kaybolmasının üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti. Gerçekten bir LAS mıydı? Onların içinde *araba* kullananlar var mıydı? Brad pek sanmıyordu. LAS'lar içinde bir motor olan her şeyin şeytan ürünü olduğunu düşünürlerdi, değil mi?

Tamam, adam belki bir LAS değildi. Ama her kimse, neden hâlâ dönmemişti?

Birden, dizel pompasının oradaki tuvaletin loşluğunda, pis klozetin üzerinde oturan adamın hayali o kadar da komik görünmemeye başladı. Brad onu hâlâ leş gibi tuvalette, pantolonu bileklerinin etrafında toplanmış, trençkotunun etekleri çevresinde birikmiş halde gözlerinin önüne getirebiliyordu ama bu kez hayalinde adamın başı öne düşmüş, çenesi göğsüne dayanmıştı. Büyük şapkası (Amish şapkasına hiç benzemiyordu) gözlerine doğru kaymıştı. Hareket etmiyordu. *Nefes* almıyordu. İşini görmüyordu. Ölüydü. Kalp krizi, beyin travması veya öyle bir şeydi. Bu mümkündü. Rock'n Roll Kralı, İki Numara'yı yaparken tahtalı köyü boyluyorsa *herkesin* başına gelebilirdi.

"Yoo," dedi Bradley Roach hafif bir sesle. "Hayır, olamaz... olamaz, *hayır!*"

Gazeteyi tekrar eline aldı ve sürekli bizi gözleyen uçan dairelerle ilgili bir yazıyı okumaya çalıştı ama okuduğu sözcükler, aklında tutarlı düşüncelere dönüşemiyordu. Gazeteyi bıraktı ve dışarı baktı. Buick hâlâ oradaydı, güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Sürücüsünden hiçbir iz yoktu.

Yarım saat... hayır, artık otuz beş dakika olmuştu. *Kahretsin.* Aradan beş dakika daha geçti ve kendini gazeteden minik parçalar yırtar halde buldu. Çöp sepeti, huzursuzca yırtılmış parçalarla dolmuştu.

"Lanet olsun," dedi ve ayağa kalktı. Dışarı çıktı ve liseyi bıraktığından beri çalıştığı küçük, beyaz, beton binanın köşesini döndü. Tuvaletler arkada, doğu tarafındaydı. Brad nasıl bir tavır takınacağına karar verememişti. Doğrudan bir yaklaşım mı sergileseydi -*Bayım, iyi misiniz?*- yoksa esprili -*Hey bayım, yardıma ihtiyacınız var mı?*- bir yaklaşım mı? Sonunda, bu özenle düşünülmüş cümlelerin ikisini de kullanmasına gerek olmadı.

Erkekler tuvaletinin kapısının mandalı gevşekti ve içeriden sıkı sıkıya kapatılmamışsa, kuvvetli bir rüzgârda ardına kadar kolaylıkla açılırdı. Bu yüzden Brad ve Hugh, tuvalet boşken kapısına katlanmış karton sıkıştırırdı. Buick'i kullanan adam içerideyse katlanmış kartonun onunla birlikte içeride (muhtemelen adamın işini görmek üzere kabine girmeden önce bıraktığı yerde, lavabonun yanında) veya kapının önündeki küçük, beton basamağın üzerinde olmalıydı. Çoğunlukla ikinci durumla karşılaştıklarını söyledi daha sonra Brad, Ennis Rafferty'ye; o ve Hugh, müşteri gittikten sonra her seferinde karton takozu yerine sıkıştırıyordu. Çoğunlukla sifonu da çekmeleri gerekiyordu. İnsanlar evlerinden uzaktayken bu konuda ihmalkâr davranıyordu. Evlerinden uzaktayken tüm kötü huylarının dizginlerini bırakıyorlardı.

Karton takoz, olması gereken yerde, kapıyla pervazı arasındaki boşlukta, kapı kolunun hemen üzerinde sıkıştırılmış halde duruyordu. Brad yine de kontrol etmek için kapıyı açtı. Kartonu alışkanlıkla ustaca yakalamıştı; ileride, kendi Buick'inin şoför tarafının kapı tutamağını kullanarak bira açma konusunda da aynı şekilde usta-

laşacaktı. Küçük kabin, beklediği gibi boştu. Tuvaletin kullanılmış olduğuna dair hiçbir iz yoktu ve Brad de ofiste oturup gazete okuduğu sırada sifon sesi duymamıştı. Klozetin pas lekeli kenarları üzerinde su damlacıkları da yoktu.

Brad o an, adamın istasyonun arkasına tuvaleti kullanmak için değil, kuzeyinde Statler Kayalıkları, kıyısında dallarını bir denizkızının yeşil saçları gibi sarkıtmış söğütlerle (çocuğun içinde gizli bir şair olduğuna şüphe yoktu) mola veren yolcular için görülmeye (hatta fotoğrafının çekilmesine) değecek bir manzara sergileyen Redfern Deresi'ne bakmak için geçtiğini anladı. Ama arka tarafta da siyah şapkalı adamdan hiçbir iz yoktu, etrafta tek göze çarpan, atılmış oto parçaları ve yabani otlar arasında paslı kemikler gibi yatan birkaç çok eski traktör miliydi.

Kabaran sular köpükler oluşturarak çağlıyordu. Derenin kabarması geçici bir durumdu elbette -batı Pennsylvania'da su taşkınları bahar aylarında olurdu, bu neredeyse bir kuraldı- ama o gün, genelde sakin akan Redfern, coşmuş gibiydi.

Suyun ne kadar yükseldiğini görünce Bradley Roach'un zihninde korkunç bir olasılık belirdi. Suya kadar uzanan dik yamaca baktı. Otlar hâlâ yağmur yüzünden ıslak ve muhtemelen fena halde kaygandı, özellikle de kaygan deri tabanlı ayakkabılarıyla etrafta dolaşmaya kalkan ve hiçbir şeyden şüphelenmeyen LAS'lar için. Brad bunu düşününce zihnindeki olasılık neredeyse kesin bir gerçekliğe dönüştü. Kullanılmamış tuvaleti ve deposu dolu, gitmeye hazır halde, anahtarı kontağın üzerinde pompaların önünde bekleyen arabayı başka ne açıklayabilirdi? Bay Buick Roadmaster, Redfern'e bir göz atmak için arka tarafa gitmiş, daha iyi görebilmek için aptalca bir hareket yapmış ve dik yamaçta biraz ilerlemeyi denemiş... ve kayıp yuvarlanmıştı.

Bradley, Georgia Giants'larına rağmen arada birkaç kez kayarak ama her seferinde tutunacak bir yer bulup düşmeden, dikkatli bir şekilde suyun kıyısına indi. Siyah şapkalı adamdan görünürde hiçbir iz yoktu ama Brad, iki yüz metre kadar ileride, bir dala takılmış bir şeyin suyun üzerinde dalgalandığını gördü. Suya hafifçe batıp çıkıyordu. Siyahtı. Bay Buick Roadmaster'ın trençkotu olabilirdi.

"Ah, kahretsin," dedi ve yerel polis merkezinden en az üç kilometre daha yakın olan Ekip D'yi aramak için ofise döndü.

Ve bu şekilde...

Şimdi: *Sandy*

"İşe karıştık," dedim. "Shirley'den önceki iletişim memuru Matt Babicki adında bir adamdı. Telefonu alınca Ennis Rafferty'ye bildirdi..."

"Neden Ennis, Ned?" diye sordu Shirley. "Mümkün olduğunca çabuk cevap ver."

"EYB," dedi Ned hemen. "En yakın birim." Ama aklı başka yerdeydi ve cevap verirken Shirley'ye bakmadı. Gözleri benim üzerimdeydi.

"Ennis, elli beş yaşındaydı ve hiçbir zaman tadını çıkaramayacağı emekliliğini dört gözle bekliyordu."

"Babam da onun yanındaydı, değil mi? İkisi ortaktı."

"Evet," dedim.

Daha anlatılacak çok şey vardı ama öncelikle bu ilk bölümü duymalıydı. Bir süre sessiz kalıp babasıyla Roach'un, onu öldüren adamın, bir zamanlar karşılıklı durup normal insanlar gibi konuştukları fikrine alışmasını bekledim. Curtis oradaydı; Bradley Roach'un anlattıklarını dinliyor, küçük not defterini açıp olayların olu-

şum sırasını not alıyordu. Ned, bizimle olduğu süre zarfında yeni olayları ele alma yöntemlerimizi öğrenmişti.

Ona başka ne anlatırsam anlatayım, hikâye dallanıp budaklansa ve inanılmaz boyutlara gelse de çocuğun bu bir tek noktaya saplanıp kalacağı fikrine kapıldım: katil ve kurbanının, yaşamlarının yirmi iki yıl sonra, bu kez ölümcül bir darbeyle kesişeceği noktadan dört dakikalık yürüyüş mesafesinde yüz yüze durur haldeki görüntüleri.

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu Ned zorlukla duyulan bir sesle. "Babam bu bahsettiğin günde kaç yaşındaydı?"

Cevabı kendisi de bulabilirdi ama sanırım bunu yapamayacak kadar şaşkındı. "Yirmi dört," dedim. Kolaydı. Kısa hayatların hesabını yapmak basitti. "Yaklaşık bir yıldır ekipteydi. O zamanlar da şimdi olduğu gibi devriye aracında sadece on birden yediye kadar iki polis olurdu, çaylaklar bu kuralın tek istisnasıydı. Ve baban hâlâ bir çaylaktı. Bu yüzden, gündüzleri devriyeye Ennis ile birlikte çıkıyordu."

"İyi misin, Ned?" diye sordu Shirley. Sormasına şaşmadım. Çocuğun yüzünde hiç renk kalmamıştı.

"Evet, efendim," dedi Ned. Ona, sonra Arky'ye ve en son da Phil Candleton'a baktı. Hepsine aynı şekilde, biraz şaşkın, biraz suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Siz bunun ne kadarını biliyorsunuz?"

"Hepsini," dedi Arky. Bana Lawrence Welk'i hatırlatan ve son günlerde iyice belirginleşen bir aksanı vardı. "Bir sır değildi. Babanla Brad Roach o zaman tanışıyordu ve araları kötü sayılmazdı. Hatta daha sonra da. Curtis, seksenli yıllarda onu üç dört kez tutuklamıştı..."

"Hatta beş altı kez," diye homurdandı Phil. "Neredeyse hep ona denk geliyordu. En az beş altı kere tutuklandı. Hatta bir kere-

sinde Curt o aptalı bir alkolikler toplantısına götürmüş ve kalmaya zorlamıştı ama bir yararı olmamıştı."

"Babanın işi, polislikti," dedi Arky. "Brad ise özellikle seksenli yıllarda içmeyi meslek edinmişti. Sabahtan akşama kadar içiyordu. Araba kullanırken de içtiği için sürekli arka yolları tercih ediyordu. Bunu yapmaya bayılırdı. Çoğu bayılır zaten." Arky iç geçirdi. "Meslekleri göz önüne alınırsa bazen karşı karşıya gelmeleri kaçınılmazdı."

"Bazen," diye tekrarladı Ned büyülenmiş gibi. Sanki zaman kavramı gözünde birdenbire farklı bir boyut kazanmıştı.

"Ama hepsi tamamen profesyonel çerçeve içindeydi. Belki Buick hariç. Sonraki yıllar boyunca aralarında durdu." Başıyla B Barakası'nı işaret etti. "O Buick daima aralarında oldu. Kimse Buick'i bir sır olarak da tutmadı -özellikle değil, isteyerek değil- ama yine de sonunda bir sır haline geldi."

Shirley başını sallayarak onayladı. Uzanıp Ned'in elini tuttu, o da tutmasına izin verdi.

"İnsanlar çoğunlukla onu görmezden gelir," dedi. "Anlam veremedikleri şeyleri yok saydıkları gibi... ve bunu ellerinden geldiğince sürdürürler."

"Bazen de görmezden gelmemiz imkânsız hale gelir," dedi Phil. "Bunu ilk fark ettiğimiz an... neyse, Sandy anlatsın." Ned tekrar bana döndü. Hepsi bana bakıyordu. En parlak gözler, Ned'inkilerdi.

Bir sigara yaktım ve anlatmaya devam ettim.

O zaman

Ennis Rafferty, balık avlama sezonu boyunca bindiği her arabaya taşıdığı takım çantasından dürbününü çıkardı. Curt Wilcox ile ikisi, neler görebileceklerine bakmak için Redfern Deresi'nin kıyısına indiler.

"*Benim* ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Brad, iki adam onun yanından uzaklaşırken.

"Arabanın yanında bekle ve hikâyen üzerine düşün," dedi Ennis.

"*Hikâye mi?* Neden bir hikâyeye ihtiyaç duyayım?" diye huzursuzca sordu Bradley Roach. Ne Ennis cevap verdi, ne de Curt.

Diğeri kayacak olursa tutmak için hazır halde yan yana dik yamaçtan aşağı inerlerken Ennis, "O arabada bir gariplik var," dedi. "Pek zeki sayılmayacak Bradley Roach bile bunun farkında."

Curt, yaşlı adam daha lafını bitirmeden onaylarcasına başını sallamaya başlamıştı. "Küçükken çocuk dergilerinde görüp çözmeye çalıştığımız bulmacalara benziyor. RESİMDEKİ ON YANLIŞI BULUN."

"Evet, tam olarak öyle!" Ennis, bu tanımlamayı çok tutmuştu. Ortağı olan bu genç adamdan hoşlanıyor ve biraz piştikten sonra çok iyi bir polis olacağına inanıyordu.

O arada dere boyuna varmışlardı. Ennis, boynunda asılı duran dürbünü göz hizasına kaldırdı. "Taşıt pulu yok. Lanet olası *plakalar* yok. Ve direksiyonu! Curtis, o şeyin ne kadar büyük olduğunu fark ettin mi?"

Curt başını salladı.

"Radyo için anten yok," diye devam etti Ennis. "Arabanın gövdesinde hiç çamur yok. Üzeri çamurlanmadan 32. Karayolu'ndan nasıl geçmiş olabilir? Gelirken etrafa su sıçratıp durduk, su birikintileri hâlâ kurumamış. Ön camımızda çöp bile var."

"Bilmiyorum. Peki ya havalandırma deliklerini gördün mü?"

"Ha? Elbette, ama tüm eski Buick'lerde havalandırma delikleri vardır."

"Evet ama bunlarda bir yanlışlık var. Yolcu tarafında dört, şoför tarafında üç tane var. Sence Buick, iki yanında farklı sayılarda havalandırma deliği olan bir model üretmiş midir? Ben hiç duymadım."

Ennis, ortağına nasıl bir tepki vereceğini bilemezmiş gibi baktı, sonra dürbününü kaldırdı ve derenin ilerisini görmeye çalıştı. Brad'in aceleyle telefona koşmasına neden olan siyah nesneyi buldu ve dikkatini odakladı.

"Neymiş? Bir palto mu?" Curt eliyle, Bradley Roach'unkilerden çok daha keskin olan gözlerini gölgeledi. "Değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Ennis, dürbünü hâlâ siyah nesnenin üzerinde tutarak. "Bir... çöp torbasına benziyor. Tru-Value'da satılan büyük, plastik, siyah çöp torbalarından. Ya da tamamen yanılıyorum. Al. Sen de bir bak."

Dürbünü Curt'e uzattı. Hayır, yanılmıyordu. Siyah nesne gerçekten de bir çöp torbasıydı. Muhtemelen önceki gece yağan şiddetli yağmur onu kayalıkların üst tarafındaki karavan parkından aşağı sürüklemişti. Siyah bir trençkot değildi ve siyah trençkot asla bulunmadı. Siyah şapka ve beyaz suratlı, tuhaf kulaklı, siyah saçlı adam da öyle. Ekipteki polisler, adamın gerçekte var olup olmadığından şüphelenebilirlerdi -Ennis Rafferty, ifadesini almak için Bradley Roach'la ofise geçtiğinde masanın üzerindeki *Inside View* gözünden kaçmamıştı- ama Buick'in varlığı *inkâr* edilemezdi. Garip Buick *oradaydı* işte. Lanet olası manzaranın bir parçası olarak benzin pompalarının önünde duruyordu. Ama çekici onu götürmek için geldiğinde ne Ennis Rafferty ne de, Curtis Wilcox onun bir Buick olduğuna inanıyordu.

O sırada, *ne* olduğunu bilmiyorlardı.

Eski polislerin önsezilerinin daha güçlü olduğu söylenirdi. Ortağıyla birlikte Brad Roach'un yanına dönerken Ennis'in kafasında bir düşünce belirmişti. Brad, bir tarafında üç, diğerinde dört krom havalandırma deliği olan Roadmaster'ın yanında duruyordu. Ennis'in içindeki ses, o ana kadar karşılaştıkları tuhaflıkların buzdağının görünen ucu olduğunu söylüyordu. Eğer bu doğruysa, Bay Roach ne kadar azını görürse daha sonra o kadar azını anlatabilirdi. Bu yüzden terk edilmiş arabayı incelemek için büyük bir istek duymasına rağmen bu işi Curt'e bıraktı ve Bradley'yi, ifadesini almak için ofise çağırdı. İçeri girince telefon edip arabayı Ekip D'ye götürmesi için çekiciyi çağırdı. Buick'i bir süre arkadaki otoparkta tutabilirlerdi. Ayrıca Brad'i hafızasındakiler henüz tazeyken sorguya çekmek istiyordu. Ennis, garip arabayı daha sonra iyice incelemeye kararlıydı.

"Biri üzerinde değişiklikler yapmıştır, başka bir şey olduğunu sanmıyorum," demişti Curt'e Bradley'nin yanına dönmeden önce. Curt bundan şüpheliydi. Değişiklik yapmak bir yere kadar olurdu, bu tamamen çılgıncaydı. Havalandırma deliklerinden birini kapatıp boyayı hiçbir şey belli olmayacak şekilde düzeltmek? Buick direksiyonunu bir dümene benzer koca bir şeyle değiştirmek? Bunlar yapılması normal değişiklikler değildi.

"Tamam, ben işimi yaparken sen de bir göz at," dedi Ennis.

"Motora bakabilir miyim?"

"İstediğin yere bak ama ellerini direksiyondan uzak tut, parmak izi araştırması yapmamız gerekebilir. Ve akıllı ol, hiçbir yerde izini bırakma."

Tekrar pompaların yanına varmışlardı. Brad Roach hevesle iki polise baktı. Karşısındaki polislerden birini yirmi birinci yüzyılda öldürecekti. Diğer polis ise o akşam ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacaktı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Brad. "Dereye düşüp ölmüş mü? Boğulmuş, değil mi? Değil mi?"

"Ağaç dalına takılmış bir çöp torbasının içine girmediyse hayır," dedi Ennis.

Brad'in yüzü asıldı. "Tüh be. Sadece bir çöp torbası mıymış?"

"Korkarım öyle. Ve yetişkin bir adamın o torbanın içine sığması pek kolay değil. Memur Wilcox? Bu genç adama soracağın bir şey var mı?"

Curt, hâlâ öğrenme aşamasında, Ennis de hâlâ öğretiyor pozisyonunda olduğu için birkaç soru sordu. Sorularının çoğu, Bradley'nin alkollü olmadığını ve zihninin açık olduğunu görebilmek içindi. Sonra Bradley'nin omzuna eski dostlarmış gibi vuran Ennis'e doğru başını salladı.

"Benimle içeri gel bakalım," dedi Ennis. "Bana bir fincan çamur kahvesi doldur ve şu konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışalım." Ve Brad ile birlikte uzaklaştılar. Ennis, kolunu Bradley Roach'un omzuna dostça atmış, ofise doğru belli belirsiz sürüklüyor, bir yandan da sürekli konuşuyordu.

Memur Wilcox, tepesinde turuncu ışığı yanan çekici gelmeden önce arabayı yaklaşık kırk beş dakika inceleme fırsatı buldu. Kırk beş dakika fazla uzun bir süre olmamasına rağmen Curtis'in hayat boyu bir Roadmaster uzmanı olmasına yetmişti. Gerçek aşkın bir çırpıda ortaya çıktığı söylenirdi.

Çekici kamyon ve burnu havada, arkası neredeyse yere sürtecek şekilde asılı duran Buick'i takip ederek merkeze döndükleri sırada arabayı Ennis kullanıyordu. Curt, duyduğu heyecanla tuvalete gitmesi gereken küçük bir çocuk gibi yerinde kıvranıyordu. Aralarında duran Motorola polis telsizinden kim bilir kaç doz kahve ve kola içmiş ama hâlâ tam kapasiteyle görev başında olan Matt Babicki ve diğer Ekip D memurlarının 23. kanaldaki olağan konuşmaları duyuluyordu. Konuşmalar sürüyordu ama kendi numaraları söylenmedikçe ne Curt ne de Ennis onları duyuyordu.

"İlk konu motor," dedi Curt. "Hayır, ilki kaportayı açan kol. Sürücü tarafının çok üst kısmında ve çekmek yerine itiyorsun..."

"Daha önce böylesini hiç duymamıştım," diye homurdandı Ennis.

"Bekle, bekle," dedi genç ortağı. "Bir şekilde mekanizmayı çözdüm ve kaportayı açtım. Motor... Tanrım o *motor...*"

Ennis ona aklına inkâr edilemeyecek kadar korkunç derecede makul bir fikir gelmiş bir adamın ifadesiyle baktı. Çekicinin tepesinde yanıp sönen turuncu ışık, yüzünde yansıyor, benzini doğal ol-

mayacak bir şekilde sarartıyordu. "Sakın bana bir motoru olmadığını söyleme," dedi. "Sakın bana içinde sadece radyoaktif bir kristal ya da lanet olası uçan dairelerdeki gibi bir şey olduğunu söyleyeyim deme."

Curtis güldü. Kahkahası hem neşeli, hem vahşiydi. "Hayır, hayır, bir motoru var ama kesinlikle olması gerektiği gibi değil. Motor blokunun her iki tarafında da yapan her kimse kahrolası şeyin ne olduğunu unutmaktan korkuyormuş gibi büyük harflerle BUICK 8 yazıyor. Sekiz buji var, her iki tarafta dörder tane, *bu* gerçek -sekiz silindir, sekiz buji- ama ne distribütör kapağı, ne de distribütör var, en azından ben göremedim. Jeneratör veya alternatör de yok."

"Daha neler!"

"Ennis, yemin ederim doğru söylüyorum."

"Buji kabloları nereye gidiyor?"

"Görebildiğim kadarıyla bir halka oluşturup tekrar motor blokuna dönüyorlar."

"Olamaz!"

"Evet! Ama dinle, Ennis, daha bitmedi!" Bir diğer deyişle sözümü kesme de devam edeyim. Curtis Wilcox yerinde duramıyor ama gözlerini bir an için bile olsa önlerindeki Buick'ten çekmiyordu.

"Tamam, Curt. Seni dinliyorum."

"Bir radyatörü var ama gördüğüm kadarıyla içinde hiçbir şey yok. Ne su, ne antifriz. Bir fan kayışı yok ama bu pek şaşırtıcı değil çünkü fan da yok."

"Peki ya yağ?"

"Yağ karteri ve çubuğu var ama çubuğun üzerinde hiçbir işaret yok. Bir aküsü var, Delco marka ama Ennis, şunu bir dinle, *akü hiçbir yere bağlı değil.* Akü kablosu yok."

"Kendi kendine bir santim bile ilerleyemeyecek bir arabanın tarifini yapıyorsun," dedi Ennis kesin bir sesle.

"Buna hiç şüphe yok. Anahtarı kontaktan çıkardım. Sıradan bir zinciri var, ucunda bir anahtarlık yok."

"Ya diğer anahtarlar?"

"Başka anahtar yok. Ve kontak anahtarı da gerçek bir anahtar değil. Şu uzunlukta, düz bir metal parçası." Curt, başparmağı ve işaret parmağını bir anahtar boyu açtı.

"Ucu küt bir anahtar mı yani?"

"Hayır. Bir anahtar bile değil. Sadece çelik bir çubuk."

"Sokup denedin mi?"

Coşkuyla, durmamacasına konuşan Curt, ilk önce soruyu cevaplamadı.

"Devam et," dedi Ennis. "Tanrı aşkına, ben ortağınım. Seni ısıracak falan değilim."

"Tamam, pekâlâ, denedim. O çılgın motorun çalışıp çalışmayacağını görmek istiyordum."

"Elbette çalışıyor. Biri onu oraya kadar sürdü, değil mi?"

"Roach'un söylediklerine bakılırsa öyle ama motora baktığımda kendimi, ya yalan söylüyor veya hipnotize edilmiş diye düşünmekten alamadım. Her neyse, bence bu hâlâ cevabı belli olmayan bir soru. Anahtara benzeyen şey dönmedi. Kilitlenmiş gibiydi."

"Anahtar şimdi nerede?"

"Tekrar kontağa taktım."

Ennis başını salladı. "Güzel. Kapıyı açtığında iç ışık yandı mı? Yoksa içeride ışığı yok mu?"

Curt hatırlamaya çalışarak duraksadı. "Vardı. Tavandaydı ve kapıyı açınca yandı. Bunu belirtmeliydim. Ama nasıl yanabildi? Akü bağlı değilken bu nasıl olabilir?"

"Tavandaki lamba birkaç pil ile çalışıyor olabilir." Ama söylediklerine kendisinin de inanmadığı sesinden belliydi. "Başka ne var?"

"En iyisini en sona sakladım," dedi Curtis. "İçerde birkaç yere dokundum ama merak etme, bir mendil kullandım."

Ennis bir şey söylemedi ama Curt'e, gerektiği takdirde lafını sakınmayacağını belirten bir bakış fırlattı.

"Arabanın ön panelindeki kontrol düğmelerinin hepsi sahte, sadece göz boyamak için konmuşlar. Radyonun düğmeleri dönmüyor, kaloriferinkiler de öyle. Buzlanmayı önlemek için yana itilen kol yerinden oynamıyor. Hepsi betondan yapılmış gibi kaskatı."

Ennis, çekicinin ardından Ekip D merkezinin arkasındaki otoparka girdi. "Başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Arabanın *her şeyi* acayip. Bu boktan durumun hiçbir kahrolası normal tarafı yok." Bunu duymak Ennis'i etkilemişti, çünkü Curt genelde ağzı bozuk biri değildi. "O büyük direksiyonu gördün, değil mi? Bana kalırsa o da büyük ihtimalle sahte. Oynatmaya çalıştım -kriz geçirmene gerek yok, ellerimin yan taraflarını kullandım- ve azıcık da olsa döndüğünü gördüm ama sadece çok az. Belki kontak gibi o da kilitlenmiştir ama..."

"Sen öyle olduğuna inanmıyorsun."

"Evet."

Çekici, B Barakası'nın önüne park etti. Buick'in önü, hidrolik bir tıslama eşliğinde yere indi. Beyaz yanaklı lastiklerinin dördü de yerdeydi. Çekicinin o günlerdeki şoförü Johnny Parker, dudakları arasından sarkan Pall Mall'dan derin bir nefes çekerek kancayı çıkarmak için arka tarafa geçti. Ennis ve Curt bu sırada birbirlerine bakarak devriye arabası D-19'un içinde oturuyorlardı.

"Bu ne biçim bir şeydir böyle?" diye sordu Ennis sonunda. "Yol alması mümkün olmayan, direksiyonu dönmeyen bir araba 32. Karayolu'ndaki Jenny İstasyonu'na girip benzin pompalarının önünde duruyor. Ne plakası var, ne de üzerinde herhangi bir çıkartma..." Aniden aklına bir fikir geldi. "Ya ruhsat? Ruhsatı olup olmadığına baktın mı?"

"Hiçbir yerde göremedim," dedi Curt inmek için sabırsızlanarak kapısını açmadan önce. Sabırsızlık, gençliğin doğasında vardır. "Gölgeliğin arkasında yoktu. Torpido gözünde de. Çünkü zaten torpido gözü yok. Görünürde bir tutamağı ve açma düğmesi var ama düğmeye basılamıyor ve tutamak çekilemiyor, kapak da açılmıyor. Hepsi tıpkı paneldeki diğer her şey gibi sahte. Panelin kendisi de bir göz boyamadan ibaret. Ellilerde arabaların ahşap panelleri olmazdı. En azından Amerikan arabalarının."

Devriye aracından indiler ve Buick'in arkasına baktılar. "Ya bagaj?" diye sordu Ennis. "*O* açılıyor mu?"

"Evet. Kilitli değil. Düğmesine basılınca her arabada olduğu gibi açılıyor. Ama içi berbat kokuyor."

"Nasıl berbat?"

"Bataklık gibi."

"İçinde ceset var mı?"

"Yok. Hiçbir şey yok."

"Bir stepne? Kriko bile yok mu?"

Curtis başını iki yana salladı. Johnny Parker, iş eldivenlerini çıkararak yanlarına geldi. "Başka bir şey var mı?"

Ennis ve Curt başlarını iki yana salladılar.

Johnny çekiciye doğru yürümeye başladı ama birkaç adım sonra durdu. "Bu nedir böyle? Biri bir şaka yapmaya mı çalışıyor?"

"Henüz biz de bilmiyoruz," dedi Ennis.

Johnny başını salladı. "Öğrenirseniz bana da söyleyin. Bilirsiniz, merak kediyi öldürmüş, tatmin diriltmiş."

"Kesinlikle," dedi Curtis. Merak ve kediyle ilgili bu deyim, Ekip D'nin memurları arasında sıkça söylenirdi. Bir şaka gibi söylenmekten çıkmış, neredeyse günlük hayatın bir parçası olmuştu.

Ennis ve Curt yaşlı adamın uzaklaşmasını izledi. "Çavuş Schoondist'le konuşmamızdan önce söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu Ennis.

"Evet," dedi Curtis. "Arabanın içi deprem bölgesi."

"Deprem bölgesi mi? *Bu* da ne demek oluyor?"

Curtis, Ennis'e önceki hafta Pittsburgh PBS kanalında izlediği programı anlattı. O arada arabanın etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Aralarında Phil Candleton, Arky Arkanian, Sandy Dearborn ve Çavuş Schoondist vardı.

Program, depremleri tahmin etmek üzerineydi. Curtis, bilim adamlarının kesin bir tahmin yapmaktan henüz çok uzak olduğunu, ama çoğunun bunun *mümkün* olduğuna inandığını anlattı. İnanıyorlardı, çünkü önceden birtakım uyarılara rastlanıyordu. Felaket habercileri. Hayvanlar ve sık sık da insanlar bunları hissedebiliyordu. Köpekler huzursuzlanıyor ve dışarıya çıkarılmak için havlıyorlardı. Sığırlar bölmelerinde huzursuzca kıpırdanıyorlar, çitleri deviriyorlardı. Kümeslerdeki tavuklar bazen öyle panik içinde kanat çırpıyordu ki kanatları kırılıyordu. Bazı insanlar, büyük bir depremin on beş, yirmi dakika öncesinde topraktan bir uğultu yükseldiğini duyduklarını iddia ediyordu (ve eğer bazı insanlar bunu duyuyorsa hayvanların çok daha belirgin bir şekilde duyuyor olacağı açıktı). Ayrıca hava soğuyordu. Büyük depremler öncesi ortaya çıkan bu soğuk hava ceplerini herkes hissetmiyordu ama pek çok insan hisset-

tiğini söylemişti. Bireysel bildirimleri destekleyen meteorolojik veriler de vardı.

"Bizimle kafa mı buluyorsun?" diye sordu Tony Schoondist.

"Hayır," dedi Curtis. 1906 San Francisco depreminden iki saat önce hava sıcaklığı on dört derece birden düşmüştü ve bu, kaydedilmiş bir gerçekti. Bununla birlikte diğer hava koşullarında hiçbir değişim görülmemişti.

"İnanılmaz," dedi Ennis. "Ama bunların Buick'le ne ilgisi var?"

O sırada etraflarında küçük bir dinleyici grubu toplanmıştı. Curtis, kendisine sonraki altı ay boyunca Deprem Delisi ya da buna benzer bir lakapla hitap edileceğini bilerek onlara baktı ama umursamayacak kadar heyecanlıydı. Ennis, ofiste Bradley Roach'un ifadesini alırken, hiçbir yere dokunmamaya özen göstererek o tuhaf, fazla büyük direksiyonun arkasında oturduğunu anlattı. Orada otururken, güçlü bir mırıltı duymaya başlamıştı. Etrafındakilere bu mırıltıyı aynı zamanda *hissettiğini* söyledi.

"Bu yüksek, monoton mırıltının nereden geldiği belli değildi. Yarattığı titreşimi vücudumda hissedebiliyordum. Daha şiddetli olsaydı cebimdeki bozuklukları şıngırdatabilirdi. Bunu anlatmak için bir terim var, sanırım fizik dersinde öğrenmiştik ama şimdi hatırlayamıyorum."

"Armonik," dedi Tony Schoondist. "İki şeyin birlikte titreşmeye başlaması, şarap kadehleri gibi."

Curtis başını sallıyordu. "Evet, o. Nedeninin ne olduğunu bilmiyorum ama çok güçlüydü. Başımın tam ortasından yayılıyor gibiydi. Kayalıkların üzerindeki yüksek gerilim hattının altında dururken hissettiğiniz gibi. Bu size çılgınca gelebilir ama bir dakika kadar sonra mırıltı, neredeyse *konuşma* halini aldı."

"Bir keresinde o kayalıkların üzerinde bir .kızla yatmıştım," dedi Arky duygulanmış bir ifadeyle. Konuşması, Lawrence Welk'e her zamankinden çok benziyordu. "O gece oldukça fazla titreşim olduğunu söyleyebilirim."

"Anılarını biyografine sakla, ahbap," dedi Tony. "Devam et, Curtis."

"Önce radyo olduğunu sandım," dedi Curt. "Çünkü antika bir radyonun yaptığı uğultulu, kötü yayına benziyordu. Bunun üzerine mendilimi aldım ve radyonun kapama düğmesine uzandım. Gördüm ki hiçbir düğmeyi oynatmak mümkün değil. Phil Candleton ne kadar gerçek bir polis memuruysa o da o kadar gerçek bir radyoydu."

"Aman ne komik," dedi Phil. "Espri anlayışına hayranım..."

"Kesin dalgayı, bunu dinlemek istiyorum," dedi Tony. "Devam et, Curtis ve espriyi bir kenara bırak."

"Tamam, efendim. Radyo düğmelerini kontrol ederken içersinin soğuk olduğunu fark ettim. Sıcak bir gündü ve araba güneşin altında duruyordu ama içersi soğuktu. Biraz da rutubetli gibiydi. O zaman aklıma izlediğim program geldi." Curt başını yavaşça salladı. "Arabadan hemen çıkmam gerektiğine dair bir hisse kapıldım. Mırıltı hafiflemeye yüz tutmuştu ama içersi iyice soğumuştu. Bir buz kutusu gibiydi."

Bunun üzerine, Ekip D'nin Sorumlu Çavuş'u Tony Schoondist, Buick'e doğru yürüdü. Dokunmadı, sadece camına doğru eğildi. Yaklaşık bir dakika boyunca koyu mavi arabanın önünde, öne eğilmiş ama sırtı dimdik, ellerini arkasında birleştirmiş bir halde kıpırdamadan durdu. Ennis onun arkasındaydı. Diğer memurlar Curtis'in etrafında toplanmış, Tony'nin yaptığı her neyse onu bitirmesini bekliyordu. Çoğunun gözünde Tony Schoondist, Pennsylvania

grilerini giydikleri süre içinde gördükleri en iyi çavuştu. Çetin ceviz, cesur, adil ve gerektiği anlarda son derece becerikliydi. Bir memur, Sorumlu Çavuş rütbesine eriştiğinde politika devreye girerdi. Aylık toplantılar. Scranton'dan gelen telefonlar. Sorumlu Çavuş'luk, merdivenin en üst basamağının epey altındaydı ama bürokrasinin dişlileri arasına girecek kadar yüksek bir rütbeydi. Schoondist, oyunu koltuğunu elinde tutabilecek kadar iyi oynuyordu, ama daha fazla yükselemeyeceğini ve zaten bunu istemediğini hem o, hem de adamları çok iyi biliyordu. Çünkü Tony için adamları her zaman ilk sırada gelmişti... ve Shirley, Matt Babicki'nin yerini alınca adamlarının arasına bir de kadın eklenmişti. Bir başka deyişle, onun için en önemlisi *ekibiydi*. Ekip D. O hiçbir şey söylemese de diğerleri bunun böyle olduğunu biliyordu, hissediyordu.

Tony sonunda bekleyen adamlarının yanına döndü. Şapkasını çıkardı, parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi ve şapkasını tekrar taktı. İpi, yaz kurallarına uygun olarak gerideydi. Kışın, ipi çenelerinin altına geçirmeleri gerekiyordu. Bu bir gelenekti ve bütün köklü kuruluşlarda olduğu gibi Pennsylvania Eyalet Polisi'nde de pek çok gelenek vardı. Örneğin 1962 yılına dek memurlar evlenmek için Sorumlu Çavuş'un iznini almak zorundaydı (ve çavuşlar da bu gücü, görev için yeterli olmadığını düşündükleri çaylakları elimine etmek için kullanırdı).

"Mırıltı yok," dedi Tony. "Ayrıca içerdeki ısının da gayet normal olduğunu söyleyebilirim. Belki dışardaki havadan birazcık daha serin ama..." Omuz silkti.

Curtis'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Çavuş, yemin ederim ki..."

"Söylediklerinden şüphe etmiyorum," dedi Tony. "Mırıldandığını söylüyorsan öyledir. Peki sence bu mırıltı nereden geliyordu? Motordan olabilir mi?"

Curtis başını iki yana salladı.

"Bagaj bölümünden?"

Yine olumsuz.

"Altından?"

Curtis yine başını salladı ve yüzünün rengi iyice koyulaşıp neredeyse bordoya döndü.

"O halde nereden?"

"Boşluktan," dedi Curt isteksizce. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama öyle. Sesin bir kaynağı yoktu." Gülmelerini beklercesine diğerlerine baktı. Hiçbiri gülmüyordu.

Tam o sırada Orville Garrett gruba katıldı. Bir gece önce birkaç ağır iş makinesinin tahrip edildiği bir inşaat alanından geliyordu. Ekip D'nin maskotu, Mister Dillon hemen arkasından sallana sallana yürüyordu. Araya belki biraz *collie* kanı karışmış bir Alman kurduydu. Orville ve Huddie Royer onu bir yavruyken, Sawmill Yolu üzerinde terk edilmiş bir çiftliğin sığ kuyusunda bulmuşlardı. Yavru köpek oraya kazara düşmüş de olabilirdi ama muhtemelen düşmemişti.

Mister D, özel bir K-9 köpeği değildi ama bunun yegane sebebi, o şekilde eğitilmemiş oluşuydu. Çok zeki ve koruma güdüsü çok gelişmiş bir köpekti. Eğer bir kötü adam Mister Dillon civardayken herhangi bir Ekip D memuruna karşı sesini yükseltecek ya da parmağını sallayacak olsa burnunu karıştırmak için ömrünün sonuna kadar bir kurşun kalem arkası kullanması gerekebilirdi.

"Ne yapıyorsunuz, millet?" diye sordu Orville ama kimse cevap veremeden Mister Dillon ulumaya başladı. Köpeğin hemen yanında duran Sandy Dearborn, daha önce hiç böyle bir uluma duymamıştı. Mister D geriledi ve Buick'e dönerek olduğu yerde büzüldü. Başı yukarıda, kalça kısmı aşağıdaydı. Tüyleri hariç, pisleyen

bir köpek gibi görünüyordu. Kuyruğunun ucuna dek bütün tüyleri kabarmıştı. Sandy'nin teni birden buz kesti.

"Ulu Tanrım, nesi var böyle?" diye sordu Phil alçak, şaşkın bir sesle ve tam o sırada Mister D tekrar uzun uzun uludu. Duruşunu bozmayarak Buick'e doğru çekingen üç dört adım attı. Bu süre içinde burnu sürekli havadaydı. Seyretmek için fazlasıyla korkunç bir görüntüydü. O tuhaf hareketleri birkaç kez daha tekrarladı ve inleyerek yere düştü. Soluk soluğa kalmıştı ve sürekli inliyordu.

"Neler oluyor?" dedi Orv.

"Tasmasını tak," dedi Tony. "Onu içeri götür."

Orv, Tony'nin söylediğini yaptı. Koşarak Mister Dillon'ın tasmasını almaya gitti. Köpeğe her zaman fazlasıyla düşkün olan Phil Candleton da tasması takılınca Mister D ile beraber gitti. Hemen yanında yürüyor, arada sırada onu okşuyor ve sakinleştirmek istercesine birkaç kelime söylüyordu. Daha sonra diğerlerine köpeğin baştan ayağa titrediğini söyleyecekti.

Kimse bir şey söylemedi. Buna gerek yoktu. Hepsi aynı şeyi düşünüyordu; Mister Dillon, Curt'ün anlattıklarını doğrulamıştı. Yer sarsılmıyordu ve Tony başını Buick'in camına uzattığında hiçbir şey duymamıştı ama arabada bir gariplik olduğu muhakkaktı. Dümdüz kontak anahtarından ya da fazlasıyla büyük direksiyonundan daha büyük gariplikler. Ve daha korkunç.

Pennsylvania Eyalet Polisi adli dedektifleri yetmişlerde ve seksenlerde sabit bir yere bağlı değillerdi. İhtiyaç duyulduklarında, Bölge Müdürlüğü tarafından belirtilen ekibin merkezine giderlerdi. Ekip D'nin bağlı olduğu bölgenin merkezi, Butler'dı. Adli dedektiflerin özel donanımlı minibüsleri yoktu; büyük şehirlere özgü bu lüksler, Pennsylvania'nın kırsal bölgelerine ancak yüzyıl sonuna

doğru gelebilmişti. Adli dedektifler, armasız polis arabaları kullanıyor, ekipmanlarını bagajda ve arka koltuklarda taşıyor, suç mahalline taşırken de yan taraflarında PEP(*) logosu bulunan çadır bezinden çantalar kullanıyorlardı. Adli ekipler çoğunlukla üç kişiden oluşurdu: şef ve iki teknisyen. Bazen yanlarında bir de stajyer bulunurdu. Bu stajyerlerin çoğu, içki alabilecek yaşa gelmemiş gibi görünürdü.

O gün öğleden sonra bu ekiplerden biri Ekip D'ye geldi. Tony Schoondist'in şahsi ricası üzerine Shippenville'den oraya geçmişlerdi. Komik bir gayri resmi ziyaretti, görev dışı bir araç muayenesi. Ekibin şefi, eskilerden biri, Bibi Roth'du (insanlar Bibi'nin mesleği Sherlock Holmes ve Dr. Watson'ın dizlerinin dibinde öğrendiğini söyleyerek dalga geçerdi). Tony Schoondist ve Bibi Roth'un arası iyiydi ve Bibi, Ekip D için bir iyilik yapmaktan kaçınmazdı. Elbette bir sır olarak tutulduğu sürece.

(*) Pennsylvania Eyalet Polisi.

Şimdi: *Sandy*

Ned bu noktada sözümü kesip Buick'in muayenesinin niçin böyle gizli kapaklı bir şekilde yapıldığını sordu. Elbette ona tuhaf görünmüştü.

"Çünkü," dedim. "Düşünebildiğimiz tek suç, hizmet bedelinin ödenmemesiydi; yedi dolar. Bu adli dedektiflerin zamanını almaya değmeyecek bir vakaydı."

"Shippenville'den gelirken yakacakları benzin de aşağı yukarı o kadar tutacaktı; yedi dolar," dedi Arky.

"Harcanacak mesai saatleri de cabası," diye ekledi Phil.

"Tony olayın kayıtlara geçmesini istemiyordu," dedim. "Unutma, o sırada kâğıt üstünde hiçbir şey yoktu. Elimizde sadece bir araba vardı. Plakaları, ruhsatı ve -Bibi Roth da bunu doğruladı- araç kayıt numarası olmayan, çok acayip bir araba."

"Ama Roach'un elinde arabanın sahibinin istasyonun arkasındaki derede boğulduğuna inanmasına yetecek sebep vardı!"

"Pöh!" dedi Shirley. "Sürücünün paltosu sandığı şey bir çöp torbası çıktı. Bradley Roach'un teorisi o noktada çürüdü."

"Üstelik," diye araya girdi Phil. "Ennis ve baban istasyonun arkasından dereye inen yamaçta daha önce oradan geçildiğine dair hiçbir iz göremediler ve otlar da hâlâ ıslaktı. Adam oradan geçmiş *olsaydı* ardında mutlaka bir iz bırakırdı."

"En büyük sebep, Tony'nin bu olayın merkezin dışına sızmasını istememesiydi," dedi Shirley. "Sen de öyle düşünmüyor musun, Sandy?"

"Evet. Buick'te bir tuhaflık olduğu aşikârdı ama karşımıza çıkan sıra dışı bir durumda ne yapıyorsak o zaman da aynı şeyi yaptık. Bir memurun ölümü -geçen yıl babanın ölümü gibi- veya silahını kullanması ya da George Morgan'ın çocukları kaçıran kaçığı arabasıyla kovalarken yaptığı kaza gibi olağanüstü durumlar."

Bir süre boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Polisler kâbus görür, her polis karısı bunu doğrulayabilir. George Morgan, en korkunç kâbusların abonesiydi. Kaza olduğu sırada saatte yüz kırk kilometre hızla çocuk kaçırıp, kaçırdığı çocukları döven kaçık orospu evladını kovalıyor, arayı gittikçe kapatıyordu.

George tam adamı yakalamak üzereydi ki önüne yetmiş yaşında, gözleri görmeyen, hız konusunda kaplumbağayla yarışacak bir vatandaş çıktı. Karşıdan karşıya geçmeye birkaç saniye önce başlasa, kadına çarpan kaçık piç olacaktı ama başlamamıştı işte. Aşağılık herif tam önünden rüzgâr gibi geçti, o kadar yakınından geçmişti ki yolcu tarafındaki dikiz aynası neredeyse kadının burnunu koparacaktı. Ama George kadına çarpmaktan kurtulamadı. Eyalet Polis Teşkilatı'nda olduğu on iki tertemiz yılda iki cesaret madalyası, sayısız topluma hizmet ödülü almıştı. Çocukları için iyi bir baba, karısı için harika bir eşti ama bunların hepsi, Lassburg Cut'tan yaşlı bir kadın caddeyi yanlış anda geçmeye kalkıp George'un kullandığı PEP aracının altında kaldığında sona erdi. George temize çıktı ve merkezde bir masa başı görevine başladı. Masa başı görevini kendisi

talep etmişti. İstese önceki görevine dönebilirdi ama bir sorun vardı: George Morgan artık araba kullanamıyordu. Ev için alışveriş yapmaya markete bile gidemiyordu. Direksiyonun arkasına her geçişinde baştan ayağa titremeye başlıyordu. Gözleri sulanmaya başlıyor, bir tür histerik körlük yaşıyordu. O yaz boyunca geceleri iletişim bölümünde çalıştı. Öğle sonraları Ekip D'nin sponsor olduğu Küçükler Ligi takımına antrenörlük yaptı ve eyalet turnuvasına soktu. Turnuva bittiğinde çocuklara kupalarını ve ödüllerini verdi, onlara onlarla ne kadar gurur duyduğunu söyledi sonra eve gitti (çocuklardan birinin annesi onu bıraktı), iki bira içti ve garajda kafasına bir kurşun sıktı. Geride bir not bırakmadı; polislerin bir not bıraktığı çok nadirdir. Bu olayın ardından bir basın bildirisi yazdım. Okuyanlar, o bildiriyi gözyaşları içinde yazdığımı asla tahmin edemezdi. Ve birden, Curtis Wilcox'ın oğluna bir açıklama yapma zorunluluğu hissettim.

"Biz bir aileyiz," dedim. "Bunun kulağa bayat bir söylem gibi geldiğini biliyorum ama öyleyiz. Mister Dillon bile bunun farkında ve sen de biliyorsun. Değil mi?"

Çocuk başını salladı. Elbette biliyordu. Babasının ölümünü takip eden yılda dayandığı ve teselli bulduğu, hayatına devam etmesine yardım eden aile bizdik. Annesi ve kardeşleri onu seviyordu, o da onları seviyordu ama onlar Ned'in en azından o an için yapmayı başaramadığı bir şekilde hayatlarına devam ediyordu. Bunun bir sebebi, erkek oluşu, bir başka sebebiyse on sekiz yaşında olmasıydı. En önemli sebeplerden biri de yakasını bir türlü bırakmayan *neden* sorusuydu.

"Ailelerin evlerinin kapalı kapıları ardında ve dışarda, gözler önünde nasıl davrandıkları, neler söyledikleri arasında büyük farklar olabilir. Buick'te bir gariplik olduğunu Ennis de biliyordu, baban da, Tony de, ben de. Mister D ise kesinlikle biliyordu. O köpeğin uluması..."

Bir dakikalığına sustum. O ulumayı rüyalarımda defalarca duymuştum. Sonra devam ettim.

"Ama yasal olarak, Buick hiçbir suçlama yöneltilmemiş bir araçtan ibaretti. Yedi dolarlık hizmet bedeli için bir Buick'i tutamazdık, değil mi? Benzini alan adam da ortadan kaybolmuştu ve bulunamıyordu. Yapabileceğimizin en iyisi onu hizmet bedeli olarak tutmaktı."

Ned'in yüzünde, duyduklarını tam olarak anlayamamış birinin ifadesi belirdi. Bunu anlayabiliyordum. İstediğim kadar açık anlatamamıştım. Ya da belki o eski oyunu oynuyordum: Bizim Suçumuz Yoktu.

"Dinle," dedi Shirley. "Farz et ki bir kadın, istasyonun tuvaletini kullanmak için durdu, elmas yüzüğünü lavabonun yanında bıraktı ve Bradley Roach da yüzüğü buldu. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Ned. Kaşları hâlâ çatıktı.

"Ve diyelim ki Roach, yüzüğü cebine atıp satmak için Butler'da bir rehinci dükkânına götürmek yerine bize getirdi. Bir rapor yazar, Roach yeterli bilgiyi verebilirse bölgedeki polislere kadının arabasının tarifini iletirdik... ama yüzüğü alamazdık. Değil mi, Sandy?"

"Hayır," dedim. "Roach'a gazeteye bir ilan vermesini önerirdik: *Bir bayan yüzüğü bulunmuştur, size ait olduğunu düşünüyorsanız şu numarayı arayın ve tarif edin.* Bu noktada Roach, gazeteye ilan verme masrafından şikâyet ederek sızlanırdı; yaklaşık üç papel tutardı."

"Bunun üzerine *biz* de ona değerli eşya bulanların genellikle eşya sahibi tarafından ödüllendirildiğini hatırlatırdık," dedi Phil. "Ve o da üç dolarını bir şekilde kurtarabileceğini düşünürdü."

"Ama kadın hiç aramaz ya da geri dönmezse," dedim. "Yüzük, Roach'un malı olurdu. Bu tarihteki en eski kuraldır: para bulanındır."

"Yani Ennis ve babam Buick'i aldı."

"Hayır," dedim. "Buick'i *Ekip D* aldı."

"Ya ödenmemiş hizmet bedeli? O hiç kayıtlara geçti mi?"

"Ah, şey," dedim huzursuz bir gülümsemeyle. "Yedi dolar için onca zahmete değmezdi. Değil mi, Phil?"

"Öyle," dedi Phil. "Ama Hugh Bossey'nin masrafını karşıladık."

Ned'in yüzünde, anladığına dair bir ifade belirdi. "Benzinin ücretini merkezin bütçesinden karşıladınız."

Phil hem şaşırmış, hem eğlenmiş göründü. "Asla, evlat! Merkezin parası vergi ödeyenlerin cebinden çıkıyor."

"Şapkayı aramızda dolaştırdık," dedim. "Orada olan herkes biraz verdi. Çok kolay oldu."

"Roach bir yüzük bulsa ve kimse kendisinin olduğunu iddia etmese yüzük onun olurdu," dedi Ned. "Bu durumda Buick de ona ait olmuyor muydu?"

"Belki onda kalsa olurdu," dedim. "Ama bize verdi, değil mi? Ve onun gözünde olay orada sona erdi."

Arky alnına hafifçe vurdu ve bilmişçe Ned'e baktı. "Kafasının iyi çalıştığı pek söylenemezdi."

Bir an için Ned'in yaşlanınca babasını öldürecek olan genç adamı düşünmeye dalacağını sandım ama Ned pek üzerinde durmadı. Bunu neredeyse görebiliyordum.

"Devam et," dedi bana. "Sonra ne oldu?"

Tanrım. Buna kim direnebilirdi?

O zaman

Bibi Roth ve çocuklarının (onlara böyle diyordu) Buick'i dip bucak muayene etmeleri kırk beş dakika sürdü. Genç yardımcılar parmak izleri almak için tozlama ve süpürme işlerini yapıp fotoğraflar çekiyorlar, Bibi arabanın çevresinde sessizce dolaşıyor, bazen elindeki tükenmez kalemin ucuyla bir yeri işaret ediyordu.

Çalışmaya başlamalarının üzerinden yirmi dakika kadar geçmişti ki Orv Garrett, yanında Mister Dillon olduğu halde yanlarına geldi. Köpeğin tasması takılıydı ve bu, merkez binası civarında nadiren karşılaşılan bir durumdu. Sandy onlara doğru yürüdü. Köpek ulumuyor, titremiyor, kuyruğu ayaklarını örter şekilde derli toplu bir pozisyonda oturuyordu ama hiç kırpmadığı koyu kahverengi gözleri dosdoğru Buick'e dikilmişti. Göğsünün derinliklerinden, güçlü bir arabanın motoru gibi belli belirsiz ama kesintisiz bir hırıltı yükseliyordu.

"Tanrı aşkına, Orvie, onu buradan götür," dedi Sandy Dearborn.

"Tamam. Sadece şimdiye kadar etkisini üzerinden atmış olabileceğini düşündüm." Biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Ta-

zıların bir ceset bulduklarında bazen o şekilde hareket ettiklerini duymuştum. İçinde bir ceset olmadığını biliyorum ama arabada biri ölmüş olabilir mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır." Sandy, barakaya yan kapıdan girip yavaş yavaş Bibi Roth'a doğru yürüyen Tony Schoondist'e bakıyordu. Tony'nin yanında Ennis de vardı. Curt Wilcox, hiç istemese de tekrar devriyeye çıkmıştı. Sandy, o öğle sonrasında güzel kızların bile Curt'ü cezadan vazgeçirip sadece bir uyarı vermeye ikna edebileceklerinden şüpheliydi. Curt, yollarda değil merkezde olmak, Bibi Roth ve ekibini çalışırken izlemek istiyordu; olamıyorsa bunun cezasını batı Pennsylvania'da suç işlemiş ve görüş alanına girmiş olan herkes çekecekti.

Mister Dillon ağzını açtı ve bir şey canını yakmış gibi uzun, alçak bir inilti koyuverdi. Sandy, bir şeyin gerçekten de köpeğin canını yakmış olduğunu düşündü. Orville, Mister Dillon'ı oradan uzaklaştırdı. Beş dakika sonraysa Sandy, Steve Devoe ile iki arabanın çarpıştığı 6. Karayolu'na doğru süratle ilerliyordu.

Bibi Roth, elemanları B Barakası'nın gölgesindeki piknik masasının etrafına oturmuş, Matt Babicki'nin getirdiği sandviçleri yer, buzlu çayları içerken Tony ve Ennis'e rapor verdi.

"Buna zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi Tony.

"Rica ederim," dedi Bibi. "Ve umarım bu iş burada son bulur. Bunun üzerine herhangi bir rapor yazmak istemiyorum, Tony. Duyarlarsa bana bir daha asla güvenmezler." Ekibine baktı ve *Ding-Dong School*'daki Bayan Frances gibi el çırptı. "Bu olay üzerine bir rapor yazmak istiyor muyuz, çocuklar?" O çocuklardan biri, 1993'te Pennsylvania Adli Tıp Başmüfettiş'liğine atandı.

İki genç adam ve olağanüstü güzellikte bir genç kadından oluşan ekibi ona baktı. Sandviçleri havada, kaşları kalkıktı. Hiçbiri ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Hayır, Bibi!" diyerek onlara yol gösterdi şefleri.

"Hayır, Bibi!" diye tekrarladılar itaatkâr bir şekilde.

"Hayır, ne?" diye sordu Bibi.

"Rapor yok," dedi genç adamlardan biri.

"Belge nüshası yok," dedi öteki.

"Tek bir nüsha bile, hatta belgenin aslı bile yok," dedi olağanüstü güzellikteki genç kadın.

"Güzel!" dedi şefleri. "Ve bu konudan kimlere bahsedeceksiniz, *Kinder?"*(*)

Bu kez yol göstermeye gerek kalmadı. "Hiç kimseye, Bibi!"

"Aferin," dedi Bibi. "Sizinle gurur duyuyorum."

"Zaten biri bir şaka yapmış olmalı," dedi genç adamlardan biri. "Biri sizinle dalga geçiyor, çavuş."

"O ihtimali göz önünde bulunduruyorum," dedi Tony, Mister Dillon'ı ulurken ve sakat bir yaratık gibi hareket ederken görmüş olsalar neler düşüneceklerini merak ederek. Mister D, kimseyle dalga geçmiyordu.

Gençler tekrar yiyip içmeye ve kendi aralarında sohbete döndüler. Bu arada Bibi, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Tony ve Ennis Rafferty'ye bakıyordu.

"Baktıkları şeyi o gençlere özgü muhteşem algıyla görüyorlar, ama aynı zamanda aslını göremiyorlar," dedi. "Şu gençler ne muhteşem birer aptal olabiliyorlar. O şey *neyin nesi*, Tony? Bir fikrin

---

(*) Almanca, çocuklar.

var mı? Görgü tanıklarının ifadeleri doğrultusunda herhangi bir sonuca ulaşabildiniz mi?"

"Hayır."

Bibi, dikkatini muhtemelen ona Buick'in hikâyesinin bildiği kadarını anlatmayı aklından geçirmiş ama sonradan vazgeçmiş olan Ennis'e yöneltti. Bibi iyi bir adamdı... ama gri üniformayı giymiyordu.

"Bildiğimiz anlamda bir araba olmadığı muhakkak," dedi Bibi. "Ama bir şaka? Hayır, bence o da değil."

"Kan izine rastladınız mı?" diye sordu Tony. Olmasını isteyip istemediğinden pek emin değildi.

"Ancak aldığımız örnekleri mikroskop altında inceledikten sonra kesin bir şey söyleyebilirim ama kan olduğunu sanmıyorum. Varsa da gözle görülemeyecek miktarda olmalı."

"Neler gördünüz?"

"Tek kelimeyle hiçbir şey. Lastik yüzeylerinden örnek alamadık çünkü üzerlerinde ne çamur, ne taş, ne ot, ne bir cam parçası ne de başka bir şeye rastladık. Gözümle görmemiş olsaydım böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söylerdim. Henry..." dedi başıyla genç adamlardan birini işaret ederek. "...lastiğin olukları arasına küçük bir çakıl taşı sıkıştırmaya çalıştı ama taş hiçbir şekilde oluğun içinde durmadı. Bu nedir şimdi? Ve *nedendir?* Böyle bir şeyin formülünün patentini alabilirsen emekliliğini erkenden ilan edebilirsin demektir, Tony."

Tony, kafası karışmış birinin dalgın hareketleriyle yanağını ovuşturuyordu.

"Şunu bir dinle," dedi Bibi. "Arabanın zeminindeki paspaslar var ya. Üzerlerinde çok fazla pislik birikir. Her biri başlı başına bir

araştırma alanıdır. Genellikle öyledir. Ama buradakiler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Üzerlerinde tüm bulabildiğimiz birazcık toprak ve bir karahindiba sapı." Ennis'e baktı. "Sanırım onlar da ortağının ayakkabısının tabanından bulaştı. Sürücü koltuğuna oturduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Bulduklarımız da o taraftaydı," dedi Bibi doğru sonuca ulaştığını düşünen birinin güveniyle.

"Parmak izi var mı?" diye sordu Tony.

"Üç set. Kıyaslama yapmak için iki memurunuzdan ve istasyondaki pompa görevlisinden parmak izleri alacağım. Benzin deposunun kapağının üzerinden aldığımız izler muhtemelen görevliye ait. Ya sizce?"

"Büyük ihtimalle öyle," dedi Tony. "İzleri şahsen kontrol edeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle. Elyaf örneklerini de öyle. Bana Pittsburgh'daki benzin kromatografını sorup canımı sıkma, iyi bir adamdır. Bu işi elimin altındaki malzemeler elverdiği ölçüde takip edeceğim. Ve imkânlarım hiç de az sayılmaz."

"İyi birisin, Bibi."

"Ve en iyi adamlar, onu yemeğe davet eden dostlarını asla geri çevirmezler."

"Merak etme, yakında bir davet alacaksın. Bu arada söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Camlar gerçekten cam. Ahşap da gerçekten ahşap... ama o yıllarda üretilmiş bir arabada ahşap panel olması kesinlikle normal değil. Ağabeyimin ellili yıllardan bir Buick'i vardı; bir Limited. Araba kullanmayı onunla öğrenmiştim ve o arabayı çok iyi hatırlıyorum. Onu ne zaman hatırlasam içim korku ve sevgiyle dolar. Paneli, sün-

gerli vinildi. Bunun döşemelerinin de vinil olduğunu söyleyebilirim ki bu model ve yapım yılı göz önüne alındığında gayet normal; yine de emin olmak için General Motors'dan onay alacağım. Kilometre sayacı... çok ilginç. Aranızda ona dikkat eden oldu mu?"

Ennis başını iki yana salladı. Hipnotize olmuş gibi görünüyordu.

"Göstergedeki tüm rakamlar sıfır. Sanırım duruma çok uygun. O araba *-sözde araba-* bir santim bile yol alamaz." Bakışları Ennis'ten Tony'ye yöneldi, sonra tekrar Ennis'e döndü. "Onu çalışırken görmediğini söyle. Kendi gücüyle ilerlerken görmediğini söyle."

"Aslında görmedim," dedi Ennis ve bu doğruydu. Bradley Roach'un arabanın ilerlediğini gördüğünü söylediğini ve pek çok kişinin ifadesini almış tecrübeli bir polis memuru olarak kendisinin de ona inandığını söylemeye gerek görmemişti.

"Güzel." Bibi rahatlamış görünüyordu. Tekrar Bayan Frances gibi el çırptı. "Gitme vakti, çocuklar! Teşekkür edin bakalım!"

"Teşekkürler, çavuş," dediler hep bir ağızdan. Olağanüstü güzellikteki genç kadın buzlu çayını bitirip, geğirdi ve beyaz önlüklü arkadaşlarını takip ederek geldikleri arabaya doğru yürüdü. Tony, üç gençten birinin bile dönüp Buick'e bakmadığını şaşkınlıkla fark etti. Onlar için bu, artık kapanmış bir dosyaydı ve önlerinde yepyeni başka dosyalar uzanıyordu. Onların gözünde Buick, yaz güneşinin altında geçirdiği her dakika daha da yaşlanan eski bir arabadan ibaretti. Lastiklerinin oluklarına sıkıştırılan çakıl taşları, yerçekiminin etkilemediği üst kısımlarda bile yerinde durmayıp düşüyorsa ne olmuştu yani? Bir tarafında dört yerine üç havalandırma deliği olmasında ne gariplik vardı?

Görüyorlar ama aynı zamanda aslını göremiyorlar, demişti Bibi. *Şu gençler ne muhteşem birer aptal olabiliyorlar.*

Bibi muhteşem aptallarının ardından geldikleri arabaya doğru yürüdü, sonra durdu. "Ahşabın ahşap, vinilin vinil, camınsa cam olduğunu söylemiştim. Duydunuz, değil mi?"

Tony ve Ennis başlarını salladılar.

"Anladığım kadarıyla bu *sözde* arabanın egzoz sistemi de camdan yapılmış. Elbette sadece aşağıdan, tek taraftan bakıyordum ama bir el fenerim vardı. Oldukça güçlü bir el feneri." B Barakası'nın önüne park edilmiş olan Buick'e birkaç dakika boyunca elleri ceplerinde, topukları üzerinde yaylanarak dalgınca baktı. "Daha önce hiç egzoz sistemi camdan yapılmış bir Buick duymamıştım," dedi ve sonunda geldikleri arabaya yürüdü. Bir dakika sonra, çocuklarıyla birlikte oradan uzaklaşmıştı.

Buick'in bulunduğu yer, Tony'nin pek içine sinmemişti. Fırtına ihtimali bir yana, arka taraftaki otoparka doğru yürüyen herkesin görebileceği bir yerdeydi. Aklından geçen olası ziyaretçiler sivil halk, yani onların deyişiyle Bay ve Bayan John Q idi. Eyalet polisi, Bay John Q ve ailesine hizmet eder, bazen bu yolda canını bile verirdi. Bununla birlikte onlara tam anlamıyla güvenmezdi. John Q'nun ailesi, Ekip D'nin ailesi değildi. Dedikodunun yayılması ihtimali bile Çavuş Schoondist'in tüylerini ürpertiyordu.

Saat üçe çeyrek kala yürüyerek Johnny Parker'ın küçük ofisine gitti (o günlerde County Motor Pool ile dip dibe sayılırlardı) ve onu, B Barakası'nın içindeki pulluklardan birini çıkarıp yerine Buick'i çekmeye tatlı dille ikna etti. Anlaşmaları bir kadeh viski sözüyle mühürlendi ve Buick, o andan sonra yuvası haline gelen yağ kokulu karanlığın içine çekildi. B Barakası'nın her iki ucunda da garaj kapıları vardı ve Johnny, Buick'i içeri arka kapıdan sokmuştu. Bu yüzden Buick, orada kaldığı onca yıl Ekip D merkez binası-

na doğru baktı. Zaman geçtikçe çoğu polisin fark ettiği bir şey vardı. Organize bir düşünce değil, zihinlerinin gerisinde, tam olarak şekil bulmamış ama hiçbir zaman yok olmayan bir şey: arabaya benzeyen o şeyin krom sırıtışının baskısı.

1979'da, Ekip D bünyesinde on sekiz polis vardı ve mesailerini, her zamanki saat dilimlerinde yapıyorlardı: yediden üçe, üçten on bire ve devriye arabasına ikişer kişilik ekipler halinde bindikleri mezarlık devriyesi. Cuma ve cumartesi günleri, on bir-yedi devriyesine herkes Kusmuk Devriyesi derdi.

Buick'in geldiği gün saat dört olduğunda görev başında olmayan polislerden çoğu olayı duymuş ve arabaya bir göz atmak için merkeze uğramıştı. 6. Karayolu'ndaki kazadan dönen ve raporunu yazmakta olan Sandy Dearborn, onların üçer dörder kişilik gruplar halinde, kendi aralarında mırıldanarak Buick'i incelediklerini görebiliyordu. Turistlere benziyorlardı. Curt Wilcox, o sırada görev başında değildi ve bu turistik gezilerin çoğunu o yönetiyor, sayıları eşit olmayan havalandırma deliklerini, fazlasıyla büyük olan direksiyonu gösteriyor, şaşkınca bakmaları için motor kapağını açarak tuhaf motoru gözler önüne seriyordu.

Orv Garrett ise, Mister D'nin tepkisini defalarca anlattığı başka turlar düzenliyordu. Buick'ten fazlasıyla etkilenmiş olan (bu etki ve merak, Alzheimer hastalığı zihnindekileri silene dek var olacaktı) Çavuş Schoondist de her fırsatta dışarı çıkarak arabaya bir göz atıyordu. Sandy, onun B Barakası'nın açık kapısının biraz ötesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, yüzünde düşünceli bir ifadeyle içerideki şeye baktığını hatırlıyordu. Ennis de onun yanındaydı. O çok sevdiği küçük Tiparillo'lardan birini tüttürüyor, Tony başını sallarken ona bir şeyler anlatıyordu. Saat üçü geçmişti ve me-

saisi biten Ennis, üniformasını çıkarıp beyaz bir tişört ve eski bir kot pantolon giymişti. Saat üçü geçiyordu ve Sandy'nin daha sonra tek söyleyebildikleri bunlar oldu. Keşke daha fazlasını söyleyebilseydi ama elinden gelen oydu.

Polisler geldi, motora baktılar (tüm bu süre boyunca motor kapağı, iştahlı bir ağız gibi sürekli açıktı), eğilip el fenerlerini tutarak egzotik egzoz sistemini incelediler. Her yere baktılar ama hiçbir şeye dokunmadılar. Yerlerinde John Q ve ailesi olsaydı ellerini uzak tutamazdı ama bu adamlar polisti. Buick'in o an olmasa bile daha sonra bir delil olarak görülme ihtimalinin olduğunu biliyorlardı. Özellikle de arabayı istasyonda bırakıp ortadan kaybolan adam ölmüşse.

"Bu gerçekleşmediği ve başka bir şey çıkmadığı sürece arabayı burada tutmaya niyetliyim," dedi Tony, Matt Babicki ve Phil Candleton'a. Saat beş civarıydı ve üçünün de mesaisi birkaç saat önce bitmişti. Tony sonunda eve gitmeyi düşünmeye başlamıştı. Akşam yemeğinden önce çimleri kesmek isteyen Sandy de saat dört gibi merkezden ayrılmıştı.

"Neden burada?" diye sordu Matt. "Neden bu kadar önem veriyorsun, çavuş?"

Bunun üzerine Tony, Matt ve Phil'e Cardiff Devi'ni bilip bilmediklerini sordu. Bilmediklerini söyleyince Tony onlara hikâyeyi anlattı. Dev, New York'un hemen dışındaki Onondaga Vadisi'nde "keşfedilmişti". Dev bir insanımsı cesedin fosilleşmiş olduğu söyleniyordu; belki bir başka dünyadandı veya maymunlarla insanlar arasındaki kayıp halkaydı. Ama sonra, Binghamton puro üreticisi olan George Hull'ın ortaya attığı bir uydurmadan ibaret olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ama Hull'ın foyası ortaya çıkmadan önce," dedi Tony. "O civardaki herkes -P. T. Barnum da dahil- en az bir kez gelip Cardiff

Devi adı verilen aldatmacaya baktı. Çevredeki çiftliklerin tarlalarındaki ürünler mahvoldu. Evlere zarar verildi, hırsızlıklar oldu. John Q'nun kamp yerinde başlayan bir orman yangını çıktı. Hull, fosilleşmiş yaratığı Chicago'da yaptırıp Railway Express'le New York'a getirttiğini itiraf ettikten sonra bile insanlar görmek için gelmeye devam etti. Gerçek olmadığına inanmak istemiyorlardı. 'Her dakika yeni bir enayi doğar' sözünü bilirsiniz. Bu söz 1869'da, Cardiff Devi olayının ardından ortaya çıkmıştır."

"Sadede gelirsek?" dedi Phil.

Tony ona sabırsızca baktı. "Geleyim. Burada lanet olası bir Cardiff Devi vakası istemiyorum. Elimde olduğu sürece buna izin vermeyeceğim. Burada bir Turin Buick'i vakası olmayacak."

Merkez binasına dönerlerken Huddie Royer onlara katıldı (Mister Dillon da yanındaydı ve her zamanki sakin haline bürünmüştü). Huddie, Tony'nin son cümlesini duyunca yüzünü buruşturdu. Tony ona aksi bir bakış fırlattı.

"Batı Pennsylvania'da Cardiff Devi falan yok, bu lafımı iyi belleyin ve herkese söyleyin. Bu konu sadece kulaktan kulağa yayılacak, duyuru panosuna bir not iliştirecek değilim. Biraz dedikodu olacağını biliyorum ama zamanla dinecektir. Tam ekinlerin boy verme zamanında meraklı sersemlerin Amish çiftliklerine zarar vermesine izin vermeyeceğim, anlaşıldı mı?"

Anlaşılmıştı.

Saat akşam yedi olduğunda her şey neredeyse normale dönmüştü. Sandy Dearborn buna tanıklık edebilirdi, çünkü yemekten sonra arabaya alıcı gözle bakabilmek için merkeze geri dönmüştü. Buick'in yanında sadece üç -ikisi sivil, biri üniforma içinde- polis vardı. O an görev başında olmayan polislerden Buck Flanders, Kodak'ıyla arabanın fotoğraflarını çekiyordu. Bu Sandy'yi biraz hu-

zursuz etti ama resimlerden ne anlaşılacaktı ki? Bakanların tek gördüğü, eski ama henüz resmi olarak antika sayılamayacak bir Buick olacaktı.

Sandy, elleri ve dizleri üzerine çökerek arabanın altına baktı. Elinde, muhtemelen bu amaç için hemen oracığa bırakılmış bir el feneri vardı. Egzoz sistemini el fenerinin güçlü ışığı altında uzun uzadıya inceledi. Ona daha çok borosilikat camı gibi görünmüştü. Sürücü camına doğru eğilip bir süre bekledi (ne serinlik, ne de mırıltı vardı), sonra o nöbette Sorumlu Çavuş koltuğunda oturan Brian Cole ile biraz çene çalmak için merkez binasına gitti. Lafa Buick'le başladılar, sonra ailelerine geçtiler. Tam beysbola başlamışlardı ki Orville Garrett başını içeri uzattı.

"Ennis'i gördünüz mü, beyler? Ejderha telefonda ve sesi de hiç mutlu gelmiyor."

Ejderha, Ennis'in ablası Edith Hyams'di. Ennis'ten sekiz dokuz yaş büyüktü ve uzun zamandır duldu. Ekip D'de kocasını onun öldürdüğünü, dırdırlarıyla başının etini yiyerek adamcağızı mezara gönderdiğini düşünenlerin sayısı hiç de az değildi. "Ağzındaki dil değil, Ginsu bıçağı mübarek," demişti bir keresinde Dicky-Duck Eliot. Kadını Ekip D'deki diğer polislerden çok daha fazla görmüş olan Curt (genellikle ortağı Ennis olurdu; aradaki yaş farkına rağmen oldukça iyi anlaşırlardı), Ennis'in hiç evlenmemiş olmasının nedeninin Edith olduğunu düşünüyordu. "Bence derinlerde bir yerde, her kadının onun gibi olacağı korkusu var," demişti bir keresinde Sandy'ye.

Sandy, Ejderha ile yaptığı on dakikalık telefon görüşmesinin ardından mesai bitiminden sonra merkeze geri dönmenin hiç de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. *Nerede bu adam, en geç altı buçukta evde olacağına söz vermişti, Pepper's'dan istediği ros-*

toyu aldım, yarım kilosu seksen dokuz sent, öyle çok pişti ki et kayış gibi oldu, rengi de tıpkı bulaşık suyu gibi gri, eğer The Country Way veya The Taps'teyse bana hemen söyle, Sandy, söyle ki orayı arayıp onunla konuşabileyim. Ayrıca idrar sökücü hapının kalmadığını, Ennis'in o akşam ona yeni bir kutu getireceğini söylediğini anlattı. Peki hangi cehennemdeydi bu adam? Yoksa fazla mesai mi yapıyordu? Öyleyse bir sorun yoktu, Tanrı biliyordu ya, fazladan para çok işlerine yarardı ama yine de arayıp haber vermesi gerekirdi. Yoksa içiyor muydu? Hiç söylememişti, ama Ejderha'nın, kardeşinin kafa çekmeye gittiğinden emin olduğu belliydi.

Sivil giysilere bürünmüş, etrafına enerji saçan Curtis Wilcox içeri girdiğinde Sandy, bir elini gözlerinin üzerine kapamış, çaresizce ne söyleyeceğini düşünüyordu. Curt de Sandy gibi Roadmaster'a alıcı gözle bakmak için geri dönmüştü.

"Bir dakika, Edith, bir dakika bekle," dedi Sandy ve ahizeyi göğsüne bastırdı. "Baksana, çaylak. Ennis'in merkezden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

"Ayrılmış mı?"

"Evet ama görünüşe bakılırsa eve gitmemiş." Sandy, hâlâ göğsüne bastırmakta olduğu ahizeyi işaret etti. "Ablası hatta."

"Gittiyse nasıl oluyor da arabası hâlâ dışarda duruyor?" diye sordu Curt.

Sandy ona baktı. Curt, Sandy'ye baktı. Ve sonra, tek kelime daha etmeden ikisi de aynı sonuca vardı.

Sandy, Edith'i başından savdı; onu daha sonra arayacağını, Ennis'i görecek olursa onu aramasını isteyeceğini söyledi. Bu pürüz halledildikten sonra Curt ile dışarı çıktılar.

Ennis'in arabasını -hepsinin dalga geçtiği American Motors Gremlin- bir başka arabayla karıştırmak olanaksızdı. Johnny Par-

ker'ın Buick'e yer açmak için B Barakası'ndan çıkardığı pulluğun biraz ötesinde park edilmiş duruyordu. Araba ve pulluğun batmak üzere olan güneşin solgun ışıklarıyla oluşmuş gölgeleri, birer dövme gibi toprağın üzerine düşüyordu.

Curt ve Sandy, Gremlin'in içine baktılar ve her zamanki ıvır zıvırdan başka bir şey olmadığını gördüler: hamburger kâğıtları, meşrubat kutuları, Tiparillo kutuları, birkaç harita, arkadaki kancaya asılmış yedek bir üniforma gömleği, tozlu panelin üzerinde bir kitap, birkaç parça balıkçılık malzemesi. Buick'in içinin doğal olmayan temizliği ve düzeninden sonra bu tanıdık karmaşa çok rahatlatıcı görünüyordu. Ennis'in kaykılmış bir şekilde, şapkasını gözlerinin üzerine çekerek direksiyon başında uyukluyor olduğunu görseler içleri daha da rahatlayacaktı ama Ennis'ten hiçbir iz yoktu.

Curt dönüp merkeze doğru yürümeye başladı. Sandy ona yetişip kolunu yakalamak için koşar adım yürümeye başladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Tony'yi aramaya."

"Daha değil," dedi Sandy. "Bırak yemeğini yesin. Mecbur kalırsak onu daha sonra ararız. Tanrım, umarım onu aramamıza gerek kalmaz."

Curt ve Sandy, hiçbir yere, üst kattaki dinlenme odasına bile bakmadan doğruca B Barakası'na gittiler. Arabanın çevresini dolaştılar; içine, altına baktılar. Baktıkları hiçbir yerde Ennis Rafferty'den bir ize rastlamadılar, en azından görebildikleri bir şey yoktu. Elbette o akşam Buick'in etrafında ve içinde izler aramak, bir sürünün geçtiği yerde tek bir atın nal izlerini aramaya benziyordu. Özellikle *Ennis*'ten bir iz yoktu ama...

"Burası soğuk mu yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu Curt. Tekrar merkeze dönmeye hazırlanıyorlardı. Curt, diz çökmüş,

başı yana eğik, arabanın altını son bir kez kontrol ediyordu. Ayağa kalkıp pantolonunun dizlerini silkeledi. "Yani, *dondurucu* falan değil ama olması gerektiğinden daha soğuk, sence de öyle değil mi?"

Aslında Sandy'ye fazla sıcak geliyordu -yüzünden ter damlacıkları süzülüyordu- ama bunun nedeni içerisinin sıcaklığından ziyade sinirlerinin gerilmiş olmasıydı. Curt'ün bu hissinin, Jenny İstasyonu'nda hissettiklerinin veya hissettiğini sandıklarının bir kalıntısı olduğunu düşündü.

Curt bu düşüncesini yüzünden hemen anladı. "Belki öyle. Belki *bana* öyle geliyor. Kahretsin, bilmiyorum, *ben* bile emin değilim. Haydi merkezi kontrol edelim. Belki malzeme odasında kestiriyordur. Öyleyse bu ilk olmayacak."

İki adam, B Barakası'na iki ucundaki garaj kapılarından değil, sağ tarafındaki normal kapıdan girmişti. Curt, eli tokmağın üzerinde, kapının eşiğinde duraksadı ve omzunun üzerinden geriye, Buick'e baktı.

Tahta saplı çekiçlerin, makasların, tırmıkların, küreklerin ve bir delgi aletinin (üzerinde Arky Arkanian'ın baş harfleri yazılıydı) bulunduğu duvarın yanında dururken gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. Neredeyse kinci bir bakıştı. "Hayal gücümün bir oyunu değildi," dedi Sandy'den çok kendi kendine. "İçerisi *soğuktu*. Artık değil, ama öyleydi."

Sandy hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir şey söyleyeyim," dedi Curt. "O lanet olası araba burada uzun süre kalacaksa içeriye bir termometre asacağım. Gerekirse parasını kendi cebimden ödeyeceğim. Şuraya bak! Biri kahrolası bagaj kapağını açık bırakmış. Acaba kim?..."

Durdu. Göz göze geldiler ve ikisinin aklından da aynı düşünce geçti: *Biz çok iyi iki polisiz.*

Buick'in içine ve altına bakmışlardı ama hem amatör, hem profesyonel katillerin favori geçici-ceset-koyma-yeri olan (en azından filmlere göre) bagaja bakmayı ihmal etmişlerdi.

Buick'e doğru yürüdüler ve hemen arkasında durarak bagaj kapağının altındaki ince aralığa baktılar.

"Sen yap, Sandy," dedi Curt. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Sandy bunu istememekle birlikte yapmaya mecbur olduğunu kabullendi; ne de olsa Curt hâlâ bir çaylaktı. Derin bir nefes aldı ve bagaj kapağını kaldırdı. Kapak, umduğundan hızlı bir şekilde kalktı. En geriye dayandığında, iki adamın da irkilmesine sebep olan metalik bir ses çıktı. Curt, Sandy'nin kolunu sıkıca kavradı. Parmakları öyle soğuktu ki Sandy neredeyse bir çığlık atacaktı.

Akıl, çok güçlü ve genellikle güvenilmez bir makinedir. Sandy, bagajda Ennis Rafferty'yi bulacağından o kadar emindi ki bir an için cesedi gerçekten gördü: kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, bir mafya tetikçisi tarafından vurulup bir Lincoln'ün bagajına atılmış, cenin pozisyonunda kıvrılmış bir cesetti.

Ama iki polisin gerçekte tek gördüğü, üst üste binmiş gölgelerdi. Buick'in bagajı boştu. İçinde sadece üzerinde hiçbir aletin, bir yağ lekesinin bile bulunmadığı, tertemiz, kahverengi halıdan başka hiçbir şey yoktu. Bir iki dakika boyunca sessizce durdular, sonra Curt bezginlik veya sinir bozukluğuyla karışık, gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Haydi," dedi. "Gidelim buradan. Ve kahrolası bagajı bu kez iyice kapat. Ödümü patlattı."

"Benim de," dedi Sandy ve kapağı sertçe indirdi. Sonra Curt'ün ardından, üzerinde aletlerin asılı olduğu duvara doğru yürüdü. Curtis yine geriye bakıyordu.

"Acayip bir şey, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı Sandy.

"Sence de bir terslik yok mu?"

"Var, çaylak, var olmasına ama ortağın onun içinde değil. Arabanın civarında da değil. Orası kesin."

Curt, çaylak lafına pek aldırmadı. Acemilik günleri sona ermek üzereydi ve ikisi de bunu biliyordu. Hâlâ tüm gerçekliğiyle *orada* olan arabaya bakıyordu. İyice kıstığı gözleri mavi birer çizgiye dönüşmüştü. "Sanki konuşuyor, dostum. Yani, hayal gücümden kaynaklandığından eminim ama..."

"Kesinlikle öyle."

"...ama onu neredeyse duyabiliyorum. Mırıl-mırıl-mırıl."

"Kes şunu, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Zaten korkmuyor musun?"

Sandy buna cevap vermemeyi yeğledi. "Haydi, gidelim artık."

Dışarı çıktılar ve Curt, arabaya son bir kez bakıp kapıyı kapattı.

İki adam, merkezin oturma odası ve mavi bir perde arkasında ranzaların bulunduğu dinlenme odasının bulunduğu üst katını kontrol etti. Andy Colucci, televizyonda bir komedi dizisi seyrediyor, mezarlık devriyesinden dönen birkaç polis ise kestiriyordu. Sandy adamların horultusunu duyabiliyordu. Kontrol etmek için perdeleri çekti. Biri burnundan kibar, diğeri açık ağzından daha kaba sesler çıkaran iki polis; içeride uyuyordu. İkisi de Ennis değildi. Sandy onu orada bulmayı ummuyordu zaten; Ennis biraz kestirmeye karar verdiğinde bunu genellikle alt kattaki malzeme odasında yapardı. Odadaki eski sandalyenin üzerinde kaykılır, ayaklarını İkinci Dünya Savaşı'ndan kaldığı kesin olan metal masanın üzerine uzatır, raftaki eski radyodan yükselen hafif müzik eşliğinde uyurdu. Ama o gece malzeme odasında da değildi. Eski radyo kapalı, üzerinde bir minder olan döner sandalye boştu. Işıklandırması zayıf ve birer zin-

dan kadar tüyler ürpertici iki küçük malzeme bölmesinde de yoktu.

Kötü Çocuk Köşesi'ndeki paslanmaz çelikten, kapaksız klozet de dahil edilirse binada toplam dört tuvalet vardı. Ennis, kapısı olan üçünün içinde saklanmıyordu. Ne küçük mutfakta, ne iletişim bölmesinde, ne de o an için geçici olarak boş duran, ışıkları sönük, kapısı açık SÇ ofisindeydi.

Huddie Royer da o arada Sandy ve Curt'e katılmıştı. Orville Garrett, eve dönmüş (belki Ennis'in ablasının çıkagelmesinden korkmuştu) ve Mister Dillon'ı Huddie'ye emanet etmişti, yani köpek de oradaydı. Curt ne yaptıklarını ve nedenini açıkladı. Huddie, ima edilen şeyi hemen kavradı. Geniş, ablak bir suratı vardı ama aptal olduğu kesinlikle söylenemezdi. Mister D'yi Ennis'in dolabına götürdü ve içini koklattı. Köpek bu işi büyük bir ilgiyle yapmıştı. Bu noktada Andy Colucci de aralarına katıldı. Buick'e bir göz atmak için uğrayan, görev başında olmayan birkaç polis de gruba eklendi. İkiye ayrılarak dışarı çıktılar ve Ennis'e seslenerek ters yönlere doğru binanın çevresini dolaştılar. Ortalık hâlâ aydınlık sayılırdı ama gökyüzü alabildiğine kızıllaşmıştı.

Curt, Huddie, Sandy ve Mister D, bir grubu oluşturuyordu. Mister Dillon, her şeyi koklayarak yavaşça yürüyordu ama Ennis'in kokusunu alıp yön değiştirdiğinde tek yaptığı onları Ennis'in Gremlin'ine götürmek oldu. Orayı daha önce kontrol etmişlerdi.

Önceleri Ennis'e seslenmek aptalca gelmişti ama ümitlerini kaybedip merkeze döndükleri sırada artık hiçbiri aynı şekilde hissetmiyordu. Adını seslenmenin komik olmaktan çıkıp ciddi bir hal almasına kadar geçen sürenin kısalığı korkutucuydu.

"Mister D'yi barakaya götürüp koku alıp almayacağına bakalım," diye önerdi Curt.

"Olmaz," dedi Huddie. "Arabadan hoşlanmıyor."

"Haydi ama dostum, Ennis benim ortağım. Ayrıca belki bizim D'nin arabaya karşı hissettikleri artık değişmiştir."

Ama Mister D'nin arabaya gösterdiği tepki hâlâ aynıydı. Barakanın dışındayken hiçbir şeyi yoktu, hatta yan kapıya yaklaştıkları sırada içeri girmeye sabırsızlanıyormuşçasına tasmasını çekiştiriyordu. Başı öne eğik, burnuysa neredeyse yere yapışıktı. Kapıya vardıklarında ilgisi daha da arttı. Ennis'in kokusunu güçlü ve kesin bir biçimde aldığına hiç şüpheleri yoktu.

Sonra Curtis kapıyı açtı ve Mister Dillon az öncesine kadar almakta olduğu kokuyu bir anda tamamen unuttu. Ulumaya başladı ve vücudu yine kötü kramplar giriyormuş gibi kasıldı. Tüyleri, bir tavus kuşunun kuyruğu gibi kabardı ve barakanın girişine, beton zeminin üzerine işedi. Bir an sonra da ulumaya devam ederek tasmasını çekiştirdi ve isteksizce, çılgına dönmüş bir halde yine içeriye girmeye çalıştı. İçeride her ne varsa ondan korkup nefret ettiği her halinden -ve çılgınca bakan gözlerinden- anlaşılıyordu ama yine de içeri girmeye çalışıyordu.

"Lanet olsun, boş verin! Dışarı çıkarın onu!" diye bağırdı Curt. O ana kadar kontrolünü çok iyi muhafaza etmişti ama uzun, stres dolu bir gün geçirmişti ve kırılma noktasına varmak üzereydi.

"Bu onun suçu değil," dedi Huddie ve başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Mister Dillon başını kaldırıp ulumaya başladı... ama bu Sandy'ye ulumadan çok bir çığlık gibi gelmişti. Sakat bir yaratık gibi hareket eden köpek, Huddie'nin kolunu şiddetle çekerek ileri doğru ani bir hamle daha yaptı. Artık barakanın içindeydi; uluyor, inliyor, öne atılıyor ve yavru bir köpek gibi her yere işiyordu. Dehşet içinde işiyordu.

"Olmadığını biliyorum!" dedi Curt. "En baştan beri sen haklıydın, istersen özürlerimi yazılı bir şekilde sunayım, onu dışarı çıkar, lanet olsun!"

Huddie, Mister D'yi geri çekmeye çabaladı ama D, yaklaşık kırk beş kilo ağırlığında iri bir köpekti ve gelmek istemiyordu. D'yi geri çekmek için Curt de yardım etti ve sonunda köpeği sürükleyerek dışarı çıkardılar. Bu arada Mister D uluyor, karşı koyuyor ve havayı dişliyordu. Sandy daha sonra bunun bir çuval dolusu sansarı çekmeye benzediğini söyleyecekti.

Köpeği sonunda barakanın dışına çıkardılar ve Curt kapıyı hemen sertçe örttü. Kapı kapandığı an Mister Dillon karşı koymayı bıraktı ve sakinleşti. Sanki bir düğmeye basılmıştı. Bir iki dakika boyunca yan yattı, nefesi biraz düzene girdikten sonra kalktı. Etrafındaki polislere, "Ne oldu çocuklar? Bir an her şey yolundaydı, sonra ne oldu bilmiyorum," dercesine şaşkınca baktı.

"Aman... Tanrım," dedi Huddie alçak sesle.

"Onu merkeze geri götür," dedi Curt. "Onu içeri sokmak istemem bir hataydı ama Ennis için çok endişeleniyorum."

Huddie, Mister Dillon'ı merkeze götürürken köpek yine her zamanki sakin haline dönmüştü. Huddie'nin yanında uysalca ilerledi, sadece çevreyi arayan polislerin ayakkabılarını koklamak için bir kez durdu. Mister D'nin çıkardığı yaygarayı duyan diğer grup, neler olduğunu görmek için B Barakası'nın önüne gelmişti.

"Dağılın, çocuklar," dedi Sandy. Sonra bir olay yerinde toplanmış meraklı kalabalığı dağıtmak için daima kullanılan o cümleyi söyledi: "Gösteri sona erdi."

İçeri girdiler. Curt ve Sandy, barakanın kapalı kapısı yanında kıpırdamadan durarak diğerlerinin uzaklaşmasını izledi. Huddie Royer, bir süre sonra yanında Mister D olmaksızın geri döndü. Curt'ün kapı koluna uzandığını gören Sandy'nin beynini bir korku ve gerilim dalgası sardı. Bu, B Barakası hakkında bu şekilde ilk hissedişiydi ama sonuncusu olmaktan çok uzaktı. O günü takip eden

yirmi garip yıl içinde B Barakası'nın içine düzinelerce kez girecek ve her seferinde beynini bu karanlık, uğursuz dalga saracak, korkunç bir şeyler olacağına dair beklenti içini kemirecek, kalbi nefretle dolacaktı.

Korkunç şeyler oldu gerçekten. Hem de fazlasıyla.

Üç adam, ayakkabıları beton zemin üzerinde gıcırdayarak içeri girdi. Sandy, kapının hemen yanındaki düğmeleri kaldırdı ve içerisi aydınlandı. Buick, çıplak ampullerin sert ışığı altında, garaj dekoru yapılmış bir galeride özel gösterime çıkmış, podyumda tek başına duran bir sanat eseri gibi görünüyordu. Böyle bir şeye ne isim verilir ki, diye düşündü Sandy. *Buick 8*, ismi geldi aklına. Belki buna benzer bir şarkı ismi olduğu içindi. İçinden yükselen huzursuzlukla Buick'e bakmaya devam etti.

Araba, Buick farları ileri bakar, Buick ızgarası sırıtır halde parlak ışıklar altında duruyordu. Geniş, lüks, beyaz yanaklı lastikleri üzerinde, sahte kontrol düğmeleri ve bir korsan gemisinin dümeni olabilecek kadar büyük direksiyonuyla barakanın ortasında bekliyordu. İçinde, merkezin köpeğinin aklını kaçırmışçasına ulumasına ve esrarengiz bir çekimle istemese de ileri fırlamasına sebep olan bir *şey* vardı. İçerisi önceden soğuksa da o an değildi. Sandy, diğer iki adamın yüzünün de kendisininki gibi terle parladığını görebiliyordu.

Sonunda yüksek sesle söyleyen Huddie oldu ve Sandy buna çok sevindi. O da hissetmiş, ama bir türlü dile getirememişti çünkü fazlasıyla korkunçtu.

"Lanet şey onu yemiş," dedi Huddie kesin bir ifadeyle. "Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum ama sanırım Ennis ona tekrar bakmak için geldiğinde bu şey onu... bir şekilde... yemiş."

"Bizi izliyor," dedi Curt. "Hissedebiliyor musunuz?"

Sandy arabanın camdan far gözlerine baktı. Krom ızgaranın tüyler ürpertici sırıtışına, meşum dış hatlarına baktı. *Bir şey* hissettiği muhakkaktı. Belki hayaletli olduğunu düşündüğü bir evin önünde dururken bir çocuk ne hissediyorsa oydu, bilinmeyene karşı duyulan çocuksu bir huşudan başka bir şey değildi. Belki gerçekten Curt'ün söylediği gibiydi. Belki onları gerçekten de izliyordu. Aradaki mesafeyi ölçüp biçiyordu.

Nefeslerini tutarak içerideki şeye baktılar. Başkanların gelip gittiği, plakların yerini CD'lerin aldığı, borsanın yükseldiği, bir çift gökdelenin yerle bir olduğu, film yıldızlarının yaşayıp öldüğü ve polislerin Ekip D'ye katılıp ayrıldığı daha sonraki uzun yıllar boyunca olacağı gibi orada öylece duruyordu. Tüm gerçekliği ve bilinmezliğiyle oradaydı. Ve Mister Dillon'ın hissettiklerini hepsi biraz da olsa hissetti: o şeyin *çekimini*. Daha sonraki aylarda, B Barakası'nın önünde yan yana duran polislerin görüntüsü artık alışılagelmiş bir durum haline gelecekti. Büyük garaj kapısının üzerindeki pencerelerin önünde, ışığı engellemek için ellerini yüzlerinin yan tarafında cama dayayarak içeri bakıyorlardı. Bir inşaat alanının yanındaki kaldırımda sıralanmış denetmenler gibiydiler. Bazen içeri de girdikleri oluyordu (ama asla tek başlarına değil; B Barakası'na girerken ortaklık sistemi geçerliydi) ve içerideyken hepsi de bir iddia üzerine yerel mezarlığa giren çocuklar gibi gençleşmiş oluyordu.

Curt boğazını temizledi. Bu ses, diğer ikisini ürküttü. Bunun üzerine güldü ve, "Haydi içeri girip çavuşu arayalım," dedi. Ve bu kez...

Şimdi: *Sandy*

"...ve bu kez bir şey demedim. Uslu bir çocuk gibi onu takip ettim."

Boğazım bayat bir patates cipsi gibi kuruydu. Saatime bakınca bir saatten fazla bir zaman geçmiş olduğunu gördüm ve buna pek şaşırmadım. Önemi yoktu; görev başında değildim. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ama gökgürültülerinin hafif homurtusu güneye doğru uzaklaşmıştı.

"Hey gidi günler," dedi biri hem üzgün, hem şaşkın bir sesle, bunu sadece Yahudiler ve İrlandalılar becerebiliyor. "Sonsuza kadar çakı gibi olacağımızı sanıyorduk, değil mi?"

Başımı çevirince sivil kıyafetlere bürünmüş Huddie Royer'ın Ned'in soluna oturmuş olduğunu gördüm. Yanımıza ne zaman geldiğini bilmiyordum. Yüzünde hâlâ 1979'da sahip olduğu dürüst, saf ifade vardı ama artık ağzının çevresinde çizgiler belirmişti. Saçları kırlaşmıştı ve döküldükleri için alnı iyice açılmıştı. Ennis'in ortadan kaybolduğu yaşta olmalıydı. Huddie'nin emeklilik planları arasında Winnebago ve çocuklarıyla torunlarına yapacağı ziyaretler

vardı. Anladığım kadarıyla Manitoba dahil olmak üzere pek çok yere dağılmışlardı. Soracak olursanız -veya sormasanız da- size gideceği yerleri kırmızı kalemle işaretlediği Birleşik Devletler haritasını gösterirdi.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle. Ne zaman geldin, Huddie?"

"Şey, geçerken Mister Dillon'dan bahsettiğini duydum. Çok iyi bir köpekti, değil mi? Biri 'tutuklusun' dediğinde nasıl kendini yere atıp yatardı, değil mi?"

"Evet," dedim ve ortak bir tarihi olan, birbirini seven iki adamın gülümsemesi yüzlerimizde belirdi.

"Ona ne oldu?" diye sordu Ned.

"Vadesini doldurdu," dedi Huddie. "Eddie Jacubois ile onu oraya gömdük." Barakaların kuzeyindeki tepeye doğru uzanan çalılarla kaplı tarlayı işaret etti. "On beş yıl olmuştur. Değil mi, Sandy?"

Başımı salladım. Aslında on dört yıl olmuştu. Neredeyse günü gününe.

"Yaşlıydı sanırım," dedi Ned.

Phil Candleton, "Çok genç sayılmazdı," dedi. "Ama..."

"Zehirlendi," dedi Huddie boğuk, öfkeli bir sesle ve başka bir şey söylemedi.

"Hikâyenin geri kalanını duymak istiyorsan..."

"İstiyorum," diye atıldı Ned hemen.

"...o halde boğazımı biraz ıslatmam gerekiyor."

Tam ayağa kalkıyordum ki Shirley elinde bir tepsiyle geldi. Üzerinde sandviçlerle -salam ve peynir, rozbif, tavuk- dolu bir tabak ve bir sürahi Red Zinger buzlu çay vardı. "Yerine otur, Sandy," dedi. "İstediklerin burada."

"Akıl okumaya mı başladın sen?"

Shirley tepsiyi bırakırken gülümsedi. "Hayır. Sadece erkeklerin konuştuklarında susadıklarını ve daima aç olduklarını biliyorum. İster inanın ister, inanmayın hanımlar da bazen susayıp acıkabiliyor. Karnınızı doyurun, beyler ve senin en az iki sandviçi mideye indirmeni istiyorum, Ned Wilcox. Fazla zayıfsın."

Dolu tepsiye bakarken aklıma, ekibi -Ned'den pek de büyük olmayan çocukları- buzlu çay içer ve yenilenen fayansları ve eklenen mikrodalga fırın hariç hiç değişmeyen mutfakta hazırlanmış sandviçleri yerken Tony ve Ennis'le konuşan Bibi Roth geldi. Sanırım zamanı bir arada tutan da zincirler.

"Tamam, efendim," dedi Ned.

Shirley'ye gülümsedi ama bu gülümseme içten değil, biraz görev yapar gibiydi; bakışları sürekli B Barakası'nın üzerindeydi. Geçen yıllarda hikâyesini öğrenen pek çok adam gibi -ve bir de köpek, elbette- o da içerideki şeyin büyüsüne kapılmıştı. İnsanı tatmin etmeyen o yapay tatlandırıcılar yerine gerçek şekerle yapılmış buzlu çayımın ilk bardağının son yudumu hafifçe tahriş olmuş boğazımı rahatlatırken bunları anlatmakla Ned Wilcox'a bir iyilik yapıp yapmadığımı düşündüm. Belki o andan sonra anlatacaklarıma inanmazdı bile. Onunla ve kederiyle oyun oynadığımı iddia ederek öfkeyle kalkabilir, omuzlarını dikleştirerek uzaklaşabilirdi. Bu o kadar da imkânsız sayılmazdı. Huddie, Arky ve Phil bana destek olurlardı ve Shirley de tabii. Buick geldiğinde Ekip D'de değildi ama seksenlerin ortalarında iletişim biriminin sorumluluğunu üstlendikten sonra çok şey görmüş -ve *yapmış*- olduğunu kimse inkâr edemezdi. Çocuk yine de anlattıklarımıza inanmayabilirdi. Hazmedilmesi pek kolay bir hikâye değildi.

Ama artık geri adım atmak için çok geçti.

"Memur Rafferty'ye ne oldu?" diye sordu Ned.

"Hiçbir şey," dedi Huddie. "O çirkin suratı bir süt kutusunun üzerinde bile görülmedi."

Ned ona kararsızca baktı. Huddie'nin şaka yapıp yapmadığından emin olamamıştı.

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarladı Huddie, bu kez daha alçak sesle. "Ortadan kaybolmanın doğasında var bu sinsilik, evlat. Babanın başına gelenler korkunçtu ve seni başka bir şeye inandırmaya asla çalışmazdım. Ama sen hiç olmazsa *biliyorsun*. Bu da bir şeydir, değil mi? Ziyaret edebileceğin, üzerine çiçek koyabileceğin bir yer var. Ya da koleje kabul edildiğini belirten mektubu götürebileceğin."

"Bu bahsettiğin yer sadece bir mezar," dedi Ned. Beni huzursuz eden garip bir sabırla konuşuyordu. "Bir parça toprağın altında, içinde babamın üniformasını giymiş ama babam olmayan bir şeyin olduğu bir kutunun bulunduğu yer."

"Ama başına ne geldiğini biliyorsun," dedi Huddie ısrarla. "Oysa Ennis..." Ellerini, avuç içleri içeri bakacak şekilde iki yana açtı, sonra bir sihirbazın iyi bir numaranın sonunda yaptığı gibi avuç içlerini yukarı çevirdi.

Arky içeri girmişti, muhtemelen yüz numaraya bir ziyaret yapmıştı. Geri geldi ve oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Şey, hem evet, hem hayır, çavuş. Steff sana telsizde yine o parazitlerin olduğunu söylememi istedi. O kısa süreli parazitler. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Ayrıca televizyondaki yayın da kaybolmuş. Ekranda sadece şu BEKLEYİN, SİNYAL ARANIYOR yazısı var."

Steff, Andy Colucci'nin yeğeni, Shirley'nin görev başında olmadığı zamanlarda iletişim bölümünün sorumluluğunda olan Step-

hanie Colucci'ydi. Televizyon yayınlarını, parasını kendi cebimizden ödediğimiz çanak anten sayesinde izliyorduk. Üst kattaki egzersiz aletlerini de bu şekilde satın almıştık (birkaç yıl önce biri, ağırlıkların yanındaki duvara, üzerinde Shabene'deki hapishane avlusunda egzersiz yapan kaslı motosikletçilerin resmi olan bir poster asmıştı; resmin altında BİR GÜN BİLE İZİN YAPMIYORLAR yazısı vardı).

Arky ile kısaca birbirimize baktık, sonra gözlerimiz B Barakası'na yöneldi. Küçük mutfaktaki mikrodalga fırın o an bozuk değilse çok yakında çalışmaz hale gelecekti. Uzun zamandır olmamıştı, ama ışıkları ve telefonu da kaybedebilirdik.

"Evli olduğu o yaşlı cadı için yaptığımız bence Ekip D'nin büyüklüğüydü," dedi Huddie.

"Çenesini kapamak için yaptığımızı sanıyordum," dedi Phil.

"Onun çenesini *hiçbir şey* kapatamazdı," dedi Huddie. "O her zaman ne isterse söylerdi ve onu tanıyan herkes bunu bilirdi."

"Onunla evli değildi. Kadın onun ablasıydı," dedim. "Sanırım bunu açıkça belirtmiştim."

"Onunla evliydi," dedi Huddie ısrarla. "Tıpkı uzun yıllardır evli, yaşlı bir çift gibiydiler. Aynı yatağı paylaşmak dışında evli çiftlerin yaptığı her şeyi yapıyorlardı. Aganigi yani..."

"Şşşt, diline sahip ol," dedi Shirley.

"Tamam," dedi Huddie.

"Tony şapkayı aramızda dolaştırdı ve hepimiz yapabildiğimiz kadarını koyduk," dedim Ned'e. "Sonra Buck Flanders'ın kardeşi - Pittsburgh'da bir borsa simsarı- onun adına bu parayla yatırım yaptı. Tony öylece bir çek vermektense böyle bir hareketin daha iyi olacağını düşünmüştü."

Huddie başını sallıyordu. "Bu fikri The Country Way'in arka odasında yaptığımız toplantıda ortaya attı. Ejderhanın icabına bakmak, listedeki son maddeydi."

Huddie, dosdoğru Ned'e döndü.

"Ennis'i hiç kimsenin bulamayacağını, onun da kafasına yediği bir darbe yüzünden geçici hafıza kaybından sonra Bakersfield'da, California'da veya Alaska'da bir yerde ortaya çıkmayacağını biliyorduk. O artık yoktu. Geri dönmemecesine ortadan kaybolmuştu. Belki siyah şapkalı, siyah trençkotlu adamın gittiği yere, belki farklı bir yere gitmişti, yok olmuştu işte. Ne bir ceset, ne şiddet belirtisi vardı, hatta bir *giysi* bile yoktu. Ennis gitmişti." Huddie güldü. Sesinde neşe yoktu. "Birlikte yaşadığı o yaşlı cadı *deliye döndü.* Zaten pek aklı başında sayılmazdı ama..."

"Kesinlikle," dedi Arky onaylayarak. Salamlı peynirli sandviçinden bir lokma aldı. "Sürekli arardı, günde üç dört kez. Matt Babicki saçını başını yolacak hale gelmişti. Artık hayatta olmayışını bir lütuf olarak görmelisin, Shirley. Edith Hyams! Ne kadındı ama!"

"O ne olduğunu sanıyordu?" diye sordu Ned.

"Kim bilir?" dedim. "Belki onu poker borcu yüzünden öldürdüğümüzü ve kilere gömdüğümüzü sanıyordu."

"O günlerde merkezde *poker* mi oynuyordunuz?" Ned hem dehşete düşmüş, hem büyülenmiş gibi görünüyordu. "Babam da oynuyor muydu?"

"Yapma lütfen," dedim. "Tony merkezde poker oynandığını görse, oyun kibritlerle bile oynansa kafa derimizi yüzerdi. Ve ben de kesinlikle farklı davranmazdım. Şaka yapıyordum."

"Biz *itfaiyeci* değiliz, evlat," dedi Huddie beni güldüren bir kibirle. Sonra tekrar konuya döndü. "O yaşlı cadı kardeşinin kaybolu-

şunda parmağımız olduğuna inanıyordu çünkü bizden nefret ediyordu. Ennis'in dikkatini onun üzerinden uzaklaştıran herkesten nefret ediyordu. Nefret biraz abartılı bir kelime mi, çavuş?"

"Hayır," dedim.

Huddie tekrar Ned'e döndü. "Zamanını ve enerjisini alıyorduk. Ve bence Ennis'in hayatının en mutlu anları burada ya da devriye arabasında olduğu zamanlardı. Edith bunu biliyordu ve bundan hiç mi hiç hoşlanmıyordu. 'İş, iş, iş,' diyordu. 'Tek umursadığı bu. O *kahrolası* işi.' Ona göre Ennis'in ölümünün sebebi bizdik. Başka her şeyi biz almamış mıydık zaten?"

Ned şaşkın görünüyordu. Muhtemelen kendi ev yaşamlarında işe karşı bu tür bir nefret olmayışındandı. En azından onun gördüğü kadarıyla yoktu. Shirley elini nazikçe çocuğun dizine koydu. "Birinden nefret *etmeliydi,* anlamıyor musun? Suçu birine yüklemek zorundaydı."

"Edith bizi arıyor, üzerimize geliyor, eyalet savcısına ve kongre üyelerine mektuplar yazarak derinlemesine bir soruşturma talep ediyordu," dedim. "Sanırım Tony olabilecekleri sezdi ve birkaç gün sonra bizi hemen bir toplantıya çağırarak Edith'le ilgilenmemizi teklif etti. Bunu biz yapmadığımız takdirde hiç kimsenin yapmayacağını söyledi. Ennis ardında pek fazla şey bırakmamıştı ve yardım olmaksızın kadın kısa zamanda beş parasız kalacaktı. Ennis'in sigortası vardı ve o günlerde emeklilik ikramiyesinin yaklaşık yüzde seksenini almaya hakkı vardı, ama Edith uzun bir süre boyunca bunun tek kuruşunu bile alamayacaktı çünkü..."

"...Ennis ortadan kaybolmuştu," dedi Ned.

"Doğru. Bu yüzden Ejderha'ya destek olduk. Lawrence, Beaver ve Mercer'dan polisler de katkıda bulundular ve sonuçta birkaç bin dolarlık bir miktar elde edildi. Buck Flanders'ın kardeşi parayı,

o zamanlar çok yeni olan bilgisayar hisselerine yatırdı ve sonuçta Edith küçük bir servet kazandı.

"Ennis'e gelince, batı Pennsylvania'da çeşitli merkezlerde, Meksika'ya kaçtığına dair söylentiler çıktı. Her zaman Meksika'dan bahseder, orası üzerine dergiler okurdu. Kısa bir süre sonra herkes bunun doğruluğuna inanmaya başladı; Ennis, ablası, ağzındaki Ginsu bıçağıyla onu mezara göndermeden önce canını kurtarmak için çareyi kaçmakta bulmuştu. Ona daha yakın olan ve daha iyi tanıyanlar, Tony Schoondist The Country Way'in arka odasında yüksek sesle Ennis'in kayboluşunda B Barakası'nda duran Buick'in bir payı olduğunu söylediğinde yanında olanlar bile bu hikâyeyi anlatmaya başladı."

"Buick'in X Gezegeni'nden gelmiş bir nakil aracı olduğuna inandığını söyleyecekti ki sustu," dedi Huddie.

"Çavuş o gece çok ateşliydi," dedi Arky tıpkı Lawrence Welk gibi konuşarak. Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım.

"Kongre üyelerine yazdığı mektupta burada, Alacakaranlık Kuşağı'nda sakladığınız şeyden bahsetmemişti herhalde, değil mi?" diye sordu Ned.

"Nasıl bahsedebilirdi?" diye sordum. "Bilmiyordu ki. Çavuş Schoondist'in hepimizi toplantıya çağırmasının esas sebebi buydu. Ağzımızdan herhangi bir şey kaçıracak..."

"O da ne?" diye sordu Ned banktan hafifçe kalkarak. Ne gördüğünü bilmek için o tarafa bakmama gerek yoktu ama yine de baktım elbette. Shirley, Arky ve Huddie de öyle. Bakmamazlık, büyülenmemezlik edemezdiniz. Hiçbirimiz zavallı Mister D gibi Roadmaster'a doğru ulumadık veya oraya buraya işemedik ama ben en az iki sefer çığlık attığımı hatırlıyorum. Evet. Aklımı kaçıracak ka-

dar korkup çığlık attım. Ve sonrasında kâbuslar gördüm. Tanrım, o kâbuslar.

Fırtına güneye doğru uzaklaşmıştı ama bir yönden de uzaklaşmamıştı. Bir şekilde B Barakası'nın içinde sıkışıp kalmıştı. Oturduğumuz yerden, içerde parlak, sessiz ışık patlamaları olduğunu görebiliyorduk. Raylı garaj kapısının üzerinde sıralanmış olan pencereler bir an zifiri karanlık, bir sonraki ansa mavi-beyaz oluyordu. Ve her ışık patlamasında, içerde iletişim bölümündeki telsizde parazit olduğunu biliyordum. Mikrodalga fırının saatinin üzerinde ise **öğleden sonra** yerine **HATA** mesajı olacaktı.

Ama genel olarak bakıldığında bu, o kadar da kötü sayılmazdı. Işık patlamalarının ardından gözlerimizin önünde yeşilimsi kareler dans ediyordu ama bakabiliyorduk. Bu cep fırtınalarının meydana geldiği ilk üç dört seferde bakmak imkânsızdı... bakmaya çalışanın gözleri kör olabilirdi.

"Ulu Tanrım," diye fısıldadı Ned. Ağzı şaşkınlıkla bir karış açılmıştı.

Yüzünde büyük bir şok ifadesi vardı. Ama kesinlikle sadece şok yoktu. Yüzünde, daha önce babasında da gördüğüm o büyülenmiş ifade vardı. Aynısını Tony'de de görmüştüm. Huddie'de. Matt Babicki'de ve Phil Candleton'da. Ve bu ifadeyi kendi yüzümde de hissetmemiş miydim sanki? Sarsıcı ve belirgin bir bilinmezlik karşısında, tanıyıp bildiğimiz evren sona erip mutlak karanlık başladığında hepimiz aynı şekilde hissetmez miyiz?

Ned bana döndü. "Ulu Tanrım, Sandy, nedir bu? *Nedir bu?"*

"İlle bir isim takmak istiyorsan ışık depremi diyebilirsin. Bu hafiflerinden biri. Son zamanlarda çoğu böyle. Yakından bakmak ister misin?"

Bunun güvenli olup olmadığını, patlamanın yüzünü kızartıp kızartmayacağını veya vücuduna herhangi bir zarar verip vermeyeceğini sormadı. Sadece, *"Tabii!"* dedi. Ve bu da beni zerre kadar şaşırtmadı.

Ned ve ben önde, diğerleri ardımızda barakaya doğru yürümeye başladık. Düzensiz ışık patlamaları ilerleyen günün alacakaranlığında iyice belirgindi ama güneş tepede olduğu sırada bile fark edilmemeleri imkânsızdı. Ve onu ilk aldığımız zaman, Buick Roadmaster'ın yaydığı ışıklar, güneşi bile gölgede bırakmıştı.

"Güneş gözlükleri gerekiyor mu?" diye sordu Ned baraka kapısına yaklaştığımızda. Artık içeriden gelen mırıltıyı, Ned'in babasının Jenny İstasyonu'nda Buick'in büyük direksiyonunun başına oturduğunda duyduğu mırıltıyı duymak mümkündü.

"Gerek yok, gözlerini kıs yeter," dedi Huddie. "Ama 1979'da olsaydık onlara kesinlikle ihtiyacın olurdu, buna emin olabilirsin."

"Kesinlikle," dedi Arky, Ned yüzünü pencerelerden birine yaklaştırıp gözlerini kısarak içeri bakarken.

Ben de her zamanki gibi büyülenmiş bir halde Ned'in yanına geçtim. Yaklaşın ve canlı timsahı görün.

Roadmaster tamamen açıkta duruyordu. Üzerini örten branda her nasılsa kayıp, sürücü tarafında yerde bir yığın oluşturmuştu. O an gözüme her zamankinden daha çok bir *sanat eseri* gibi göründü; kıvrımlı hatları, büyük lastikleri, sırıtan ızgarasıyla büyük, eski bir otomotiv dinozoru. Hoş geldiniz, bayanlar ve baylar! Bu geceki *Buick 8* gösterimize hoş geldiniz! Lütfen aradaki mesafeyi korumaya dikkat edin çünkü bu sanat eseri insanı ısırabilir!

Kıpırtısızca, ölü gibi duruyordu... kıpırtısızca ve ölü gibi... ve sonra içi parlak mor bir ışıkla aniden aydınlandı. Fazla büyük direksiyonu ve dikiz aynası bir an için topçu ateşi altında, ufuktaki nes-

neler gibi açık seçik gözler önüne serildi. Ned hafifçe bağırdı ve elini yüzünü perdelemek için kaldırdı.

Buick'in içi tekrar, tekrar parladı. Her seferinde aletlerin asılı olduğu duvar ve beton zemin aydınlandı. Bu kısa anlarda aletlerin tuhaf gölgeleri de duvara vuruyordu. Mırıltı artık çok daha belirgindi. Bakışlarımı Buick'in tam üzerinden geçen kirişe asılmış yuvarlak termometreye çevirdim ve bir sonraki ışık patlamasında göstergenin işaret ettiği rakamı kolayca görebildim: on iki derece. Muhteşem değildi ama korkunç olduğu da söylenemezdi. Genellikle B Barakası'nın içinde ısı on dereceden aşağı düşerse endişelenmek gerekirdi; on iki derece o kadar da kötü sayılmazdı. Yine de temkinli davranmak en iyisiydi. Aradan geçen yıllarda Buick hakkında birkaç sonuca ulaşmıştık -bazı kurallar belirlemiştik- ama hiçbirine tam anlamıyla güvenmememiz gerektiğini biliyorduk.

Buick'in içinde bir başka sessiz ışık patlaması oldu ve ardından neredeyse bir dakika boyunca hiçbir hareket görülmedi. Ned bu arada hiç kıpırdamadı. Nefes bile almadığından eminim.

"Bitti mi?" diye sordu sonunda.

"Bekle," dedim.

İki dakika daha bekledik ve hiçbir şey olmadı. Tam geri dönüp oturmayı teklif etmek için ağzımı açmıştım ki Buick, o akşam için havai fişeklerini son kez ateşledi. Konuşmama fırsat kalmadan çok şiddetli bir ışık patlaması oldu. Dev bir kiklotrondan(*) çıkan bir kıvılcım gibi dalgalı bir ışık huzmesi, Buick'in arka penceresinden dışarı ve yukarı doğru aktı. Küçük zikzaklar çizerek barakanın, içi ufak tefek metal parçalarla dolu kutuların dizili olduğu yüksek rafların bulunduğu arka köşesine yöneldi. Kutular, içlerinde yaylar, çiviler,

(*) Atom araştırmalarında, elektriklenmiş cisimlere yüksek hız veren bir aygıt.

cıvatalar, somunlar değil de yanan mumlar varmış gibi solgun, neredeyse büyülü, sarı renkte bir ışıltı yayar gibi göründüler. Mırıltı, dişlerimi birbirine çarptıracak ve burun kemiğimi içten içe titretecek kadar şiddetlendi. Sonra kesildi. Işık da yok oldu. Kamaşmış gözlerimize barakanın içi her zamanki gibi loş değil, zifiri karanlık gibi görünüyordu. Buick ise yumuşak, kıvrımlı dış hatları olan büyük, ağır bir kütleden ibaretti. Hiçbir ayrıntısı seçilemiyordu.

Shirley, nefesini gürültülü bir şekilde bıraktı ve içeriye baktığı pencereden bir adım geriledi. Titriyordu. Arky kolunu omzuna attı ve Shirley'ye sarılarak kadını rahatlatmaya çalıştı.

Işıkları sağımdaki pencereden izlemiş olan Phil, "Bunu kaç kez görmüş olursam olayım asla alışamayacağım, patron," dedi.

"Nedir bu?" diye sordu Ned. Şaşkınlığı sanki yüzünden on, on iki yıl götürmüş ve onu kardeşlerinden de küçük bir çocuğa çevirmişti. "Neden oluyor?"

"Bilmiyoruz," dedim.

"Bundan başka kimler haberdar?"

"Geçtiğimiz yirmi küsur yılda Ekip D bünyesinde görev almış olan her polis memuru. Motor Pool'dan birkaç kişi. Sanırım ilçe yol komisyon üyesi."

"Jamieson mı?" dedi Huddie. "Evet, o da biliyor."

"...ve Statler İlçe Polis Şefi, Sid Brownell. Bunlar dışında pek fazla bilen yok."

Tekrar banka doğru yürüyorduk. Çoğumuz yeni bir sigara yakmıştı. Ned de bir sigaraya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Veya herhangi bir şeye. Belki bir duble viski. Merkez binasının içinde her şey normale dönüyor olmalıydı. Steff Colucci, telsizin daha iyi çalıştığını fark etmişti mutlaka. Ve çok yakında çatıdaki çanak anten de sinyalleri iletmeye başlayacaktı; tüm skorlar, tüm savaşlar ve altı ev-

den alışveriş kanalı tekrar izlenebilecekti. Ozon tabakasındaki deliği bu unutturmazsa, Tanrı biliyor ya, hiçbir şey unutturmazdı.

"İnsanların nasıl haberi olmaz?" diye sordu Ned. "Bunun gibi büyük bir olay nasıl dışarı sızmaz?"

"O kadar büyük değil," dedi Phil. "Yani ne de olsa bu bir *Buick,* evlat. Ama bir Cadillac olsaydı... *o* büyük olay olurdu."

"Bazı aileler sır tutabilir, bazılarıysa tutamaz," dedim. "Bizim ailede sırlar güvendedir. Tony Schoondist'in, Buick'in gelip Ennis'in ortadan kayboluşundan iki gün sonra The Country Way'de yaptığı toplantının başlıca konusu da buydu. Tony o gece bu sırrın dikkatle korunması gerektiğini anlatarak bazı konuları gündeme getirdi. Ennis'in ablası... onunla nasıl ilgileneceğimiz ve sakinleşene kadar nasıl bir tutum sergileyeceğimiz..."

"Sakinleştiyse de ben fark etmedim," dedi Huddie.

"...ve olayı basına intikal ettirirse gazetecilerle nasıl konuşacağımız gibi konular."

O gece orada bir düzine polis vardı. Phil ve Huddie'nin de yardımıyla hepsinin ismini söyleyebildim. Ned hepsiyle tanışmamıştı muhtemelen, ama belki babası akşam yemeğinde işten bahsettiyse isimlerini duymuştu. Polislerin çoğu evdeyken işten bahseder. Çirkin olayları değil elbette, bunları ailelerine mümkün mertebe anlatmazlar -tükürmeler, küfürler ve otoyollar üzerindeki kanlı sahneler- ama anlatılmaya değecek komik olaylar da olur. Örneğin bir keresinde bir Amish çocuk, dört nala koşan bir atın kuyruğuna tutunmuş halde Statler'ın ana caddesinde deliler gibi gülerek paten kayıyor diye çağrılmıştık. Bir keresinde de Culverton Yolu'nda, çıplak bir kadın ve erkeğin cinsel birleşme anındaki hallerinin kardan heykelini yapan bir adamla konuşmak zorunda kalmıştık. *Ama bu sanat!* diye bağırıp durmuştu. Ona, yaptığının komşuların gözünde sanat

olmadığını anlatmaya çalışmıştık; komşular gördükleri karşısında dehşete düşmüştü. Hava biraz ısınıp yağmur yağmamış olsaydı bu olayın sonu mahkemeye varabilirdi.

Ned'e, büyük masaları hiç kimse bir şey söylemeksizin çekip büyük bir kare oluşturacak şekilde bir araya getirişimizi, Brian Cole ve Dicky-Duck Eliot'ın garson kızlara odanın kapısına kadar eşlik edip kapıyı arkalarından kapatmalarını anlattım. Odanın ön tarafına yerleştirilmiş açık büfedeki yemeklerle karnımızı doyurduk. Sonra bira ve sigara faslına geçildi ve mavi sigara dumanı odanın tavanına doğru yükselmeye başladı. Restoranın o günlerdeki sahibi olan Peter Quinland, Frank Sinatra'yı çok severdi. Biz yemeklerimizi yer, biralarımızı ve sigaralarımızı içip konuşurken yukarıdaki hoparlörlerden sürekli Frank Sinatra şarkıları yayılıyordu: "Luck Be a Lady," "Summer Wind," "New York, New York," ve elbette bir de yirminci yüzyılın belki en salakça pop şarkısı, "My Way." Bugün o şarkıyı her dinleyişimde -aslında bu tüm Sinatra şarkıları için geçerli- aklıma The Country Way ve B Barakası'ndaki Buick geliyor.

Buick'in kayıp sürücüsü hakkında ne söyleyeceğimizi kararlaştırdık: elimizde ismi, tarifi ve yasadışı bir şey yaptığına inanmak için herhangi bir sebep yoktu. Bir başka deyişle, hizmet hırsızlığından başka hiçbir şey. Ennis hakkındaki sorulara ciddi ve dürüst yanıtlar verilecekti; en azından belli bir noktaya kadar. Evet, hepimizin aklı karışmıştı. Evet, hepimiz endişeliydik. Evet, Ennis'in her şeyi boş verip gitmiş olması da mümkündü. *Herhangi bir şeyin* olmuş olabileceğini söyleme talimatı almıştık ve Ekip D, Memur Rafferty'nin çok iyi ve her şeyi söyleyebilecek kadar üzgün olan ablasına da bakacaktı.

"Buick'e gelince, biri soracak olursa hizmet bedeli karşılığı el koyulduğunu söylersiniz," demişti Tony. "Bundan fazlasını söyle-

meyeceksiniz. Söyleyen olursa kim olduğunu bulur ve canına okurum." Masaların çevresine sıralanmış olan adamlarına baktı, diğerleri de ona baktı. Hiçbiri gülümsemiyordu. Hepsi de çavuşu o an çok ciddi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Bu iyice anlaşıldı mı?"

Herkes bir ağızdan anladığını belirtince "It Was a Very Good Year"ı söyleyen Sinatra'nın sesi gölgede kaldı. Evet, çok iyi anlamıştık.

Ned elini kaldırınca sustum ve buna memnun da oldum. Çok eskilerde kalan bu toplantıyı hatırlamayı pek de istemiyordum aslında.

"Ya şu Bibi Roth denen adamın yaptığı testler?"

"Hepsi de sonuçsuzdu," dedim. "Vinile benzeyen madde, *tam olarak* vinil değilmiş, çok benziyormuş ama değilmiş. Boyadan aldıkları örnekler Bibi'nin elindeki diğer oto boyası örneklerinin hiçbiriyle benzerlik göstermemiş. Ahşap, ahşapmış. 'Muhtemelen meşe ağacı,' dedi Bibi ve Tony ne kadar bastırırsa bastırsın bu konuda başka bir şey söylemedi. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama bize anlatmadı."

"Belki de anlatamadı," dedi Shirley. "Belki o da bilmiyordu."

Başımı salladım. "Arabanın camları bildiğimiz otomobil camları ama hiçbir firmaya ait değil. Yani başka hiçbir arabada bulunamayacak otomobil camları."

"Ya parmak izleri?"

"Ennis. Baban. Bradley Roach. Hepsi bu. Siyah şapkalı adamdan herhangi bir iz yok."

"Eldiven takmış olmalı," dedi Ned.

"İnsan öyle düşünüyor, evet. Brad bu konuda kesin bir şey söyleyemedi ama adamın ellerini gördüğünü ve ellerinin de yüzü gibi beyaz olduğunu düşündüğünü hatırlar *gibi* olduğunu söyledi."

"İnsanlar sonradan bu tür ayrıntıları uydurmaya meyilli oluyorlar," dedi Huddie. "Görgü tanıklarına dilediğimiz kadar çok güvenemiyoruz maalesef."

"Değerli görüşlerinizin sonu geldi mi, efendim?" diye sordum.

Huddie elini şöyle bir salladı ve, "Devam et," dedi.

"Bibi arabada herhangi bir kan izi bulamamış ama bagajın içinden aldığı lif örneklerinde organik bir maddenin mikroskobik izlerini bulmuş. Bibi bu maddeyi tanımlayamamış ve madde -ona sabun-pisliği diyordu- parçalanmış. Bir hafta içinde maddeden eser kalmamış."

Huddie, bir okul çocuğu gibi elini kaldırdı. Başımı salladım.

"Bibi ve ekibinin arabanın boyasından, lastiklerinden ve direksiyonundan örnek parçalar aldığı yerlerde bir hafta sonra hiçbir iz kalmadı. Ahşap, bir üzüm tanesini saran zar gibi yeniden oluştu. Kaportadaki çentik gözden kayboldu. Boyayı bir çakı ya da anahtarla çizecek olsak, altı yedi saat sonra çizikten eser kalmıyordu."

"Kendi kendini *iyileştiriyor* mu?" dedi Ned. "Bunu yapabilir mi?"

"Evet," dedi Shirley. Yeni bir Parliament yakmış, kısa, sinirli nefesler çekiyordu. "Baban bir keresinde yaptığı deneylerden birini görmem için beni ikna etti; video kamerayla çekim yapacaktım. Sürücü tarafındaki kapının üzerine uzunca bir çizik attı ve kamerayı öylece çeker halde bırakıp on beş dakika sonra geri döndük. Filmlerdeki gibi dramatik bir sahne değildi ama gerçekten çok şaşırtıcıydı. Çiziğin derinliği azalmış ve boyayla uyum sağlamaya çalışıyor-

muşçasına kenarları koyulaşmaya başlamıştı. Sonunda tümüyle gözden kayboldu. Hiçbir iz kalmadı."

"Ve lastikler," dedi Phil Candleton sözü alarak. "Birine bir tornavida saplıyorduk ve lastiğin içindeki hava bekleneceği gibi delikten dışarı sızmaya başlıyordu. Ama çıkan ses, hemen zayıf bir ıslığa dönüşüyor, birkaç saniye sonraysa tamamen kesiliyordu. Sonra tornavida yere düşüyordu." Phil dudaklarını büzerek çıkan sesi taklit etti. "Bir karpuz çekirdeğini tükürmek gibi."

"Bu şey canlı mı?" diye sordu Ned bana. Sesi öylesine alçaktı ki zorlukla duydum. "Yani eğer kendini *iyileştirebiliyorsa...*"

"Tony her zaman canlı olmadığını söylerdi," dedim. "Bu konudaki tavrı çok hararetliydi. 'Sadece bir araç,' derdi. 'Çözemediğimiz bir tür marifetli alet.' Babansa tam aksini düşünürdü ve sonunda o da Tony kadar ateşli davranmaya başladı. Curtis yaşasaydı..."

"Ne? Yaşasaydı ne olurdu?"

"Bilmiyorum," dedim. Birden kendimi bomboş ve üzgün hissettim. Daha anlatılacak çok şey vardı ama içimi ani bir isteksizlik sarmıştı. Kendimi anlatacak gibi hissetmiyordum ve anlatma fikri yüreğime bir ağırlık çökmesine sebep oluyordu. Yaklaşan yağmur indirmeden önce saman balyalarını içeri taşımak gibi gerekli, ama zor ve aptalca bir işi yapmadan önce içinizi saran sıkıntı gibi. "Baban yaşasaydı ne olurdu bilmiyorum ve Tanrı biliyor ya, bu doğru."

Huddie imdadıma yetişti. "Baban kafasını arabaya takmıştı, Ned. Neredeyse başka hiçbir şey düşünmüyordu. Her boş anında arabanın yanına koşuyor, çevresinde yürüyor, resimlerini çekiyor... ona dokunuyordu. Çoğunlukla yaptığı buydu. Sadece dokunuyor, dokunuyor, sanki gerçek olduğunu hissetmek istiyordu."

"Çavuş da aynı şekilde," diye araya girdi Arky.

Tam olarak değil, diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Curt için daha farklıydı. Buick, Tony'ye hiçbir zaman olmadığı şekilde Curtis'e aitti. Ve Tony bunu biliyordu.

"Peki ya Memur Rafferty, Sandy? Sence Buick..."

"Onu yedi," dedi Huddie son derece kendinden emin bir sesle. "O zaman da böyle düşünmüştüm, şimdi de böyle düşünüyorum. Baban da buna inanıyordu."

"Öyle mi?" diye sordu Ned bana.

"Şey, evet. Yediğini ya da başka bir yere götürdüğünü düşünüyordu." Yine aklıma aptalca, ama aynı zamanda gerekli olan zahmetli işler geldi; düzeltilmesi gereken sıra sıra yataklar, yıkanması gereken dağ gibi bulaşık, toplanıp taşınması gereken dönümlerce saman.

"Ama bana Memur Rafferty ve babam onu bulduğundan beri arabayı hiçbir bilim adamının incelemediğini söylüyorsun," dedi Ned. "*Hiç* mi? Ne fizikçiler ne de kimyacılar arabayı incelemedi mi? Hiç kimse spektografik bir analiz yapmadı mı?"

"Bibi bir kez gelip Buick'i inceledi sanırım," dedi Phil savunurcasına. "Ama yalnız geldi, birlikte çalıştığı çocukları daha sonra hiç getirmedi. O, Tony ve baban içeri büyük bir makine soktular... belki bir spektograftı ama neler gösterdiğini bilmiyorum. Sen biliyor musun, Sandy?"

Başımı iki yana salladım. O soruya cevap verebilecek kimse kalmamıştı. Bibi Roth, 1998'de kanserden ölmüştü. Sık sık elinde bir not defteriyle Buick'in etrafında dolaşıp notlar alan, bazen de çizimler yapan Curtis Wilcox da ölmüştü. Eski Sorumlu Çavuş, Tony Schoondist hâlâ hayatta ve yetmişlerinin sonlarındaydı ama Alzheimer, beynindeki her şeyi silmişti. Arky Arkanian'la birlikte onu şu an kaldığı bakımevinde ziyaret edişimizi hatırladım. Noel'den he-

men önceydi. Arky ile ona, parasını bir grup eski memur olarak kendi aramızda toplayıp satın aldığımız altın bir St. Christopher madalyası götürmüştük. Bana sevgili çavuş iyi günlerinden birindeymiş gibi gelmişti. Hediye paketini pek zorlanmadan açmış ve madalyayı gördüğünde çok mutlu olmuştu. Hatta kopçasını bile kendi açmıştı, ama Arky takmasına yardım etmişti. Hediye faslı sona erince kaşlarını çatarak dikkatle bana bakmıştı. Gözlerindeki donuk bakışın yerini eski günleri hatırlatan keskin bir bakış almıştı. Bir an için kim olduğunu, kim olduğumuzu hatırlamış gibi görünmüştü. Sonra gözleri buğulanmış ve, "Kimsiniz, çocuklar?" diye sormuştu. "Hatırlayacak gibiyim." Sonra, hava durumunu sunar gibi son derece düz bir ifadeyle konuşmuştu. "Cehennemdeyim ben. Burası cehennem."

"Dinle, Ned," dedim. "The Country Way'deki toplantı aslında iki olguyla ilgiliydi. California'daki polisler bunu, hafızalarının zayıflığından olsa gerek, bazen devriye arabalarının yan taraflarına yazıyorlar. Ama biz asla unutmuyoruz. Neden bahsettiğimi anladın mı?"

"Hizmet etmek ve korumak."

"Çok doğru. Tony, o şeyin neredeyse kendiliğinden avuçlarımıza düşmüş olmasını Tanrı'nın isteği olarak kabul ediyordu. Bunu açıkça dile getirmiyordu ama biz anlıyorduk. Baban da aynı şekilde hissediyordu."

Ned Wilcox'a, duymaya ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm şeyleri anlatıyordum. Anlatmadığım şeyse, Tony ve Curt'ün gözlerindeki ışıltıydı. Tony hizmet edip koruma görevlerimiz üzerine bir konferans verebilir, Ekip D bünyesindeki polislerin böylesine tehlikeli bir konunun üstesinden gelebilecek kapasitede olduğunu uzun uzadıya anlatabilir, muhtemelen Bibi Roth yönetimindeki, dikkatle seçilmiş bir grup bilim adamının araba üzerinde incelemeler yapması-

na izin vereceğini söyleyebilirdi. Tüm bu hikâyeleri anlatabilirdi ve yaptı da zaten. Hiçbirini gerçekten kastederek söylemiyordu. Tony ve Curt, Buick'i istiyordu çünkü onu bırakma düşüncesine tahammül edemiyorlardı. Asıl konu buydu, diğer her şey sadece birer ayrıntıdan ibaretti. Roadmaster garipti, egzotikti, tekti ve *onlara* aitti. Onu bir başkasına verme düşüncesine bile katlanamazlardı.

"Ned," dedim. "Baban ardında hiç defter bırakmış mı? Okulda kullanılan defterlerden."

Ned bunu duyunca dudaklarını kıstı. Başını eğdi ve dizlerinin arasında bir noktaya doğru konuştu. "Evet, aslında her türden defter var. Annem onların bir tür günlük olabileceğini söylemişti. Her neyse, vasiyetinde ona ait tüm özel belgelerin yakılmasını istemiş ve annem de hepsini yaktı."

"Sanırım bu oldukça akla uygun," dedi Huddie. "En azından eski çavuş ve Curt'e uyan bir davranış."

Ned başını kaldırıp ona baktı.

Huddie sözlerini biraz açtı. "O ikisi bilim adamlarına güvenmezdi. Tony onlara ne isim takmıştı, biliyor musun? Ölümün tohumcuları. En önemli görevlerinin dünyaya zehir saçmak olduğunu söylerdi. Sadece bilginin onlara zarar vermeyeceğini ekleyerek herkese istedikleri her şeyi yemelerini söylerdi." Duraksadı. "Başka bir konu daha vardı."

"Başka bir konu mu?" diye sordu Ned.

"Gizlilik," dedi Huddie. "Polisler sır tutabilir ama Curt ve Tony bilim adamlarının bunu yapabileceğine inanmıyordu. Tony'nin bir keresinde, 'O sersemlerin atom bombasının tohumlarını dünyaya ne kadar hızlı yaydıklarına bir bak,' dediğini duymuştum. 'Bu yüzden Rosenbergler'i kızarttık ama kafasında bir beyni olan herkes, Rusların iki yıl içinde aynı bombaya sahip olacağını

tahmin edebilirdi. Neden? Çünkü bilim adamları çene çalmayı sever. B Barakası'nda tuttuğumuz o şey bir atom bombasıyla aynı şey olmayabilir ama belki de öyledir, kim bilir? Kesin olan bir şey varsa o da bizim çatımız altında durduğu sürece *kimsenin* atom bombası olmayacağı.'"

Bunun, gerçeğin sadece bir kısmı olduğunu düşündüm. Bazen Tony ve Ned'in babasının bu konuda konuşmaya gerçekten ihtiyaç duyup duymadıklarını merak ederdim, yani merkezde işlerin en durgun olduğu, bazı polislerin üst katta şekerleme yaptığı, diğerlerinin mikrodalga fırında patlatılmış mısırları yiyerek videoda film seyrettiği hafta içleri ilerlemiş akşam saatlerinde, alt katta sadece ikisi varken ofisin kapısı kapalı bir halde içerideyken acaba içlerinden biri düşündüğüm cümleyi söylemeye ihtiyaç duyuyor muydu? *Dünya üzerinde bunun gibi bir şey daha yok ve biz bunu kendimize saklıyoruz.* Hiç sanmıyorum. Çünkü iletişim kurmak için birbirlerinin gözlerine bakmaları yeterliydi. İkisinde de aynı hevesli bakış vardı. Aynı dokunma ve hissetme isteği. Sadece arabanın etrafında dolaşmak bile onlar için farklı bir anlam taşıyordu. O gizemli bir şey, bir sır, bir mucizeydi. Ama çocuğun bunları kabullenip kabullenmeyeceğini bilmiyordum. Babasını sadece özlemediğini, aynı zamanda öldüğü için ona öfkede duyduğunu görebiliyordum. Bu ruh halindeyken yaptıklarını çalmak olarak görebilirdi, ki bu da doğru değildi. En azından tamamen doğru değildi.

"O sırada ışık depremlerini öğrenmiştik," dedim. "Tony, onlara 'dağıtım anları' diyordu. Buick'in bir şeyden kurtulduğunu, onu statik elektrik gibi boşalttığını düşünüyordu. Gizlilik konusu ve diğer sebeplerimiz bir yana, yetmişlerin sonlarında, Pennsylvania'daki herkesin -sadece bizim değil, herkesin- bilim adamlarına ve teknolojiye güvenmemek için çok iyi bir nedeni vardı."

"Three-Mile," (*) dedi Ned.

"Evet. Ayrıca arabanın tuhaflıkları sadece kendi kendine düzelen çizikler ve üzerinde toz tutmamasından ibaret değildi. Çok daha fazlası vardı."

Durdum. Bir anda anlatmak çok zor gelmişti.

"Devam et, anlat ona," dedi Arky. Sesi neredeyse öfkeyle titriyordu. "Şimdiye kadar anlattıklarının hiçbir anlamı yok. Ona geri kalanını da anlat." Huddie'ye, sonra Shirley'ye baktı. "1988'i anlat. Evet, onu bile." Durup iç geçirdi ve B Barakası'na baktı. "Artık durmak için çok geç, çavuş."

Ayağa kalkıp otoparka doğru yürümeye başladım. Arkamdan Phil'in sesini duydum. "Hayır, yapma. Bırak gitsin, evlat, geri gelecektir."

En tepedeki koltukta oturulunca bu hep olur; insanlar geri döneceğini söylerler ve neredeyse her seferinde haklı çıkarlar. İnme, kalp krizi ve sarhoş sürücüler gibi engeller olmadığı sürece dedikleri oluyor, sanırım. Biz ölümlülerin Tanrı'nın işi olduğunu umduğumuz engeller. En tepedeki koltukta oturanlar -oraya ulaşmak ve ulaştığı yerde kalmak için ter akıtanlar- hiçbir zaman işin canı cehenneme deyip balığa gidemezler. Hayır. Tepedeki koltukta oturan bizler, yatakları düzeltmeye, bulaşıkları yıkamaya, saman balyalamaya ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya devam ederiz. İnsanlar, *Ah dostum, sen olmasan biz ne yapardık?* der. Bunun cevabı, o zamana kadar her ne halt yapıyorlarsa onu yapmaya devam edecekleridir aslında. Her zaman ne yapıyorlarsa o.

B Barakası'nın raylı garaj kapısının önünde durdum ve pence-

(*) 28 Mart 1979'da, Pennsylvania Three-Mile Adası'ndaki nükleer reaktörde çok büyük bir tehlike yaşanmıştır.

relerin birinden içeri, termometreye baktım. Sıcaklık on bir dereceye inmişti. Hâlâ kötü sayılmazdı -en azından *korkunç* değildi- ama Buick'in gece bastırmadan önce bir iki patlama daha yapacağını düşünmemi sağlayacak kadar serindi. Brandayı tekrar üzerine örtmemizin bir anlamı olmayacaktı, daha sonra örterdik.

Sakinleşiyor. Schoondist ve Wilcox'a göre Roadmaster'ın etkileri giderek hafifliyordu. Kurulmamış bir saat gibi yavaşlıyor, eski bir buzdolabı gibi titriyor, neyin sıcak neyin soğuk olduğunu artık ayırt edemeyen bir yangın detektörü gibi ötüyordu. İstediğiniz benzetmeyi seçebilirsiniz. Ve belki de doğruydu. Hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Kendi kendimize bildiğimizi söylememiz, her gece korkunç kâbuslar görmeden o şeyle burun buruna yaşayabilmek için başvurduğumuz bir taktikten fazlası değildi.

Tekrar banka dönüp bir sigara daha yaktım ve Shirley'yle Ned'in arasına oturdum. "Bu akşam gördüğümüz şeyi ilk görüşümüzü anlatmamı ister misin?" diye sordum.

Yüzünde beliren hevesli ifade, anlatmaya devam etmemi kolaylaştırdı.

O zaman

Başladığında Sandy oradaydı. Orada olan tek kişiydi. Sonraki yıllarda yarı şaka, yarı ciddi, bir şöhret olmak için kullanabileceği tek fırsatın bu olduğunu söylemişti. Diğerleri de kısa süre sonra koşup gelmişti ama en başta sadece ağzı açık bir şekilde benzin pompasının yanında durmuş, gözlerini kısmış, birkaç saniye içinde Amish ve Amish olmayan çiftçiler dahil civardaki herkesin, rüzgârda savrulan bir avuç radyoaktif toza dönüşeceğine inanarak olanları izleyen Sander Freemont Dearborn vardı.

Buick'in B Barakası'na koyulmasından birkaç hafta sonra, 1979 yılının ağustosunun ilk haftası civarıydı. O günlerde Ennis Rafferty'nin kayboluşuna dair gazetelerde çıkan haberlerin sayısı iyice azalmıştı. Kayıp polis memuruyla ilgili en çok haber, Statler County *American* gazetesinde çıkmıştı ama *Pittsburgh Post-Gazette* temmuz sonunda bir pazar baskısında ön sayfada bir haber yapmıştı. Haberin manşeti şöyleydi: **KAYIP POLİSİN ABLASI PEK ÇOK SORUYLA ORTADA KALDI.** Hemen altında da, **EDITH HYAMS DERİNLEMESİNE SORUŞTURMA İSTİYOR,** yazıyordu.

Sonuçta olaylar, tam olarak Tony Schoondist'in öngördüğü gibi gelişti. Edith, Ekip D'deki polislerin kardeşinin kayboluşu hakkında söylediklerinden fazlasını bildiklerini iddia ediyordu; her iki gazetede de buna dair sözleri yer almıştı. Satır aralarından okunan ise zavallı kadının kederden (ve elbette bir de öfkeden) neredeyse aklını kaçırmış halde olduğu ve umutsuzca, kendi suçu olabilecek bu durumun sorumluluğunu yükleyecek birilerini aradığıydı. Polislerden hiçbiri kadının sivri dilinden ve her şeye sürekli kusur bulmasından bahsetmemişti, ama Ennis ve Edith'in komşuları onlar kadar sıkı ağızlı değildi. Her iki gazetenin muhabiri de Ennis'in bağlı olduğu ekipteki meslektaşlarının suçlamalarına rağmen kadına maddi destek sağlamaya kararlı olduğunu da belirtmişti.

Edith'in *Post-Gazette*'de çıkan sert ifadeli siyah beyaz fotoğrafının da ona pek yardımı olduğu söylenemezdi; Lizzie Borden'ın eline baltayı almadan on beş dakika önceki haline benziyordu.

İlk ışık depremi günbatımında gerçekleşti. Sandy, İlçe Savcısı Mike Sanders ile sohbet etmek için saat altı gibi devriyeden dönmüştü. Önlerinde hiç de hoş olmayan bir çarpıp kaçma davası vardı. Sandy, iddia makamının en önemli görgü tanığı, kurbansa boyundan aşağısı felç kalan küçük bir çocuktu. Mike, bunun sorumlusunu içeri tıktırmaya kesinlikle kararlıydı. Öncelikli hedefi beş yıldı ama on yıl da olasıydı. Tony Schoondist, üst kattaki dinlenme odasının bir köşesinde gerçekleştirilen bu görüşmenin bir bölümünde onlarla kaldı, Mike ve Sandy sohbetlerini bitirirken de aşağı, ofisine indi. Mike ile ayrıntıları halleden Sandy, tekrar üç saatlik bir devriyeye çıkacağı için aracının deposunu doldurmaya karar verdi.

Arka kapıdan çıkmak için iletişim bölümünün önünden geçerken Matt Babicki'nin kendi kendine söylendiğini duydu. "Off, seni

kahrolası alet." Bir darbe sesi duyuldu. "Neden doğru düzgün *çalışmıyorsun?"*

Sandy, başını bölmeden içeri uzatarak Matt'e muayyen günlerinde olup olmadığını sordu.

Matt'in bunu komik bulmadığı yüzünden belli oluyordu. "Şunu bir dinle," dedi ve telsizin sesini açtı. Sandy, düğmenin en sona dayandığını gördü.

Birim 7'den Brian Cole, Sawmill Yolu'nda olan Birim 5'ten Herb Avery ve Tanrı bilir nerde olan George Stankowski merkeze rapor verdi. Sonuncusu, parazit yüzünden neredeyse hiç anlaşılmamıştı.

"Daha da kötüleşirse onlara bilgi vermek bir yana, izlerini nasıl süreceğimi bile bilmiyorum. Söylediklerini duyamazsam nerede olduklarını nasıl bileceğim?" diye yakındı Matt. Vurgulamak istercesine telsizin yan tarafına tekrar vurdu. "Ya biri herhangi bir şikâyet için ararsa? Yaklaşan bir fırtına mı var, Sandy?"

"İçeri girdiğimde havada tek bir bulut bile yoktu," dedi Sandy ve pencereden dışarı baktı. "Hâlâ da öyle... başını çevirebiliyorsan sen de görebilirsin. Ben bu yeteneğe doğuştan sahibim, bak!" Sandy başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi.

"Aman ne komik. Tutuklayacağın masum bir adam falan yok mu senin?"

"İyi cevap, Matt. Bugün sol tarafından kalktın galiba."

Sandy yoluna devam ederken üst katta birinin lanet olası antenin çatıdan düşüp düşmediğini sorduğunu duydu. Anlaşıldığı kadarıyla görüntü, *Uzay Yolu*'nun güzel bölümlerinden birinin tekrarı sırasında aniden kaybolmuştu.

Sandy dışarı çıktı. Uzaklardan gökgürültülerinin duyulduğu sıcak, puslu bir akşamdı ama rüzgâr yoktu ve gökyüzü açıktı. Gü-

nün son ışıkları, batıyı kızıla boğmuştu. Otların üzerinden, yüksekliği bir buçuk metreye varan bir sis yükseliyordu.

Devriye aracına bindi (o nöbette D-14'ü, baş desteği yırtık olanı kullanıyordu) ve Amoco pompasının yanına sürdü. Araçtan indi, plakanın altındaki benzin deposunun kapağını açtı, sonra durdu. Aniden ortalığın ne kadar sessiz olduğunu fark etmişti; ne otların üzerinde öten çekirgelerin, ne etrafta cıvıldayan kuşların sesi vardı. Duyulan tek ses, yüksek gerilim hattının hemen altında duran birinin duyacağına benzer alçak, kesintisiz bir mırıltıydı.

Sandy arkasına dönmek için bir hamle yaptı ve o anda tüm dünya mor-beyaz oldu. İlk aklına gelen, bulutsuz gökyüzüne rağmen bir yıldırımın onu çarptığıydı. Sonra B Barakası'nın bir...

Ne gibi aydınlandığını anlatacak kelime, bu duruma uzaktan yakından benzeyen bir başka olay bilmiyordu. Buna benzer bir şeyi ömründe görmemişti.

O ilk birkaç ışık patlamasına bakmış olsaydı gözlerinin kör olacağını tahmin etti; belki geçici bir körlük yaşardı, belki kalıcı. Ama şansına, barakanın raylı garaj kapısı pompalara bakmıyordu. Yine de ışığın parlaklığı gözlerini kamaştırmaya ve alacakaranlığı öğle güneşi gibi aydınlatmaya yetecek kadar fazlaydı. Yeterince sağlam ahşap bir bina olan B Barakası'nın ise tülden yapılmış bir çadır gibi dayanıksız, varla yok arası görünmesine neden olmuştu. Her bir çatlaktan ve boş çivi deliğinden, muhtemelen bir sincabın kemirmesiyle açılmış bir başka delikten, bir tahtanın yerinden düştüğü zemin seviyesinden, havanın geçebileceği her yerden ışık fışkırıyordu. Çatıda bir havalandırma bacası vardı. Buradan düzensiz aralıklarla gökyüzüne doğru fışkıran ışık, leylak rengi dumanlarla verilmiş işaretlere benziyordu. Önde ve arkadaki raylı garaj kapıla-

rının üzerinde sıra sıra dizilmiş pencerelerden yayılan ışık, yerden yükselen sisi, tüyler ürperten elektrik yüklü buhar bulutlarına benzetiyordu.

Sandy sakindi. Şaşkın ama sakin. *Sonumuz geldi, lanet olası şey patlıyor, hepimiz öleceğiz,* diye düşünüyordu. Kaçmayı ya da kendini arabanın içine atmayı hiç aklından geçirmemişti. Nereye kaçacaktı? Arabayı nereye sürecekti? Bir şaka gibiydi.

Asıl yapmak istediği çılgınlıktı: daha da yaklaşmak. Barakadaki şey onu kendisine *çekiyordu.* Bu onu, Mister D'yi yaptığı gibi dehşete düşürmüyordu; büyülenmiş gibiydi ama içinde bir nebze bile korku yoktu. Çılgınca ya da değil, daha yakınına gitmek istiyordu. Neredeyse kendisini *çağırdığını* duyabiliyordu.

Kendini rüyada gibi hissederek (bir yandan da rüya görüyor olma olasılığının çok yüksek olduğunu düşünüyordu) D-14'ün sürücü tarafına doğru yürüdü, açık olan pencereden içeri uzandı ve ön camın gerisinde duran güneş gözlüklerini aldı. Gözlükleri takıp barakaya doğru yürümeye başladı. Güneş gözlükleriyle biraz daha iyiydi ama çok da değil. Kaldırdığı elini yüzünün önünde tutuyordu. İyice kıstığı gözleri ince birer çizgi halini almıştı. Sessiz ışık patlamaları tüm dünyayı mor-beyaz renge boyuyordu. Sandy, ayaklarının dibinde bir anlığına belirip kaybolan gölgesini görebiliyordu. Garaj kapılarının üzerindeki pencerelerden yayılan parlak ışık, barakanın ön ve arka tarafını düzensiz aralıklarla mor bir alevle kaplıyordu. Sandy, polislerin en yakında duran ve dışarı ilk çıkan Matt Babicki'yi bir kenara iterek merkez binasının önünde birer ikişer belirdiklerini görebiliyordu. Barakadan yayılan ışık yüzünden hepsi sessiz filmlerdeki aktörler gibi kesik kesik hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ceplerinde güneş gözlükleri olanlar hemen çıkarıp taktılar. Yanlarında taşımayanlarsa almak için dönüp içeri koş-

tular. Bir polis tabancasını bile çekti, sonra, *bununla ne yapacağım ki?* dercesine bakarak tekrar kılıfına yerleştirdi. Güneş gözlükleri olmayan iki polis yine de barakaya doğru ilerlemeye başladı. Başları öne eğik, gözleri kapalı, kolları bir uyurgezerinki gibi öne uzanmıştı. Onlar da Sandy gibi ışık patlamalarına ve o çıldırtan mırıltıya doğru çekiliyordu. Işığa giden pervaneler gibi.

Sonra Tony Schoondist koşarak yanlarına geldi. Adamlara tokat atıp itti ve bağırarak geri çekilmelerini, merkez binasına geri dönmelerini, bunun bir emir olduğunu söyledi. Bu arada kendi güneş gözlüklerini takmaya uğraşıyor ve her seferinde yüzünü ıskalıyordu. Gözlüğün sapını bir keresinde ağzına, bir keresinde de kaşına soktuktan sonra doğru yere takabildi.

Sandy tüm bu olanları ne görmüş, ne de duymuştu. Tek duyduğu, barakadan gelen mırıltıydı. Tek gördüğü, yerden yükselen sisi elektrik yüklü ejderhalara çeviren ışık patlamaları, havalandırma bacasından çıkıp kararmakta olan göğü bir bıçak gibi yaran mor ışık sütunuydu.

Tony onu yakalayıp sarstı. Barakada tekrar sessiz bir ışık patlaması oldu ve Tony'nin güneş gözlüklerinin camlarını küçük, mavi ateş toplarına çevirdi. Hiç gerek olmadığı halde bağırıyordu; Sandy onu çok net duyabiliyordu. Bir mırıltı vardı ve biri, *Ulu Tanrım,* diye mırıldanıyordu, hepsi buydu.

"Sandy! Başladığında burada mıydın?"

"Evet!" Gerek olmadığını bile bile o da bağırmıştı. İçinde oldukları durum her nasılsa bağırmaları gerektiğini hissettiriyordu. Işık tekrar dilsiz bir şimşek gibi parladı. Her seferinde baraka sanki canlı bir varlıkmışçasına öne doğru zıplıyor gibi görünüyordu.

"Başlatan neydi? Buna ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum!"

"İçeri gir! Curtis'i ara! Ona olanları anlat! Kıçını kaldırıp *hemen* buraya gelmesini söyle!"

Sandy, SÇ'na orada kalıp neler olacağını görmek istediğini söyleme dürtüsüne karşı koydu. Çok temel bir sebepten bu fikir zaten aptalcaydı: hiçbir şey görmek mümkün değildi. Işık fazla parlaktı. Güneş gözlükleriyle bile fazla parlaktı. Ayrıca duyduğunda bir emri tanırdı.

Basamaklarda sendeleyerek içeri girdi (parlak ışık patlamaları yüzünden derinliği ve mesafeyi kestirmek güçleşmişti) ve kollarını önünde sallayarak iletişim bölmesine vardı. Kamaşmış gözleri yüzünden içeriyi sadece iç içe geçmiş gölgeler halinde görebiliyordu. O an için beynindeki en belirgin görüntü, mor ışık patlamalarıydı.

Matt Babicki'nin telsizinden kesintisiz bir parazit ve gömülü adamların topraktan çıkan parmakları ve ayakları gibi belli belirsiz sesler yayılıyordu. Sandy, 911 acil yardım hattının yanındaki telefona uzanırken onun da çalışmıyor olabileceğini düşünüyordu -hatta bundan emindi- ama çevir sesini duydu. Panoya asılı duran listeden Curt'ün numarasını buldu ve çevirdi. Telefon bile her ışık patlamasında korkuyla sıçrıyor gibi görünüyordu.

Telefona cevap veren Michelle'di. Karanlık çökmeden önce çimleri biçmek isteyen Curt'ün dışarıda olduğunu söyledi. Onu telefona çağırmak istemediği sesinden açıkça belli oluyordu. Ama Sandy tekrar isteyince, "Pekâlâ, bir dakika," dedi. "Hiç ara vermez misiniz siz, kuzum?"

Sandy'ye bekleyişi hiç sona ermeyecek gibi geldi. B Barakası'ndaki şey mor bir kıyamet gibi parlamaya devam ediyordu ve her defasında oda dalgalanıyor, farklı bir perspektife geçiyor gibi görünüyordu. Sandy, böylesine şiddetli bir ışık patlamasına yol açan şeyin yok edici etkileri olmamasını neredeyse imkânsız olarak görü-

yordu ama hâlâ hayattaydı ve nefes alıyordu. Serbest olan eliyle yanaklarına dokunarak yanık veya şişme olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

En azından şimdilik, dedi kendi kendine. Eski barakada duran şeyin her an infilak etmesini, erimesini ya da bir şey doğurmasını -alev saçan elektrikli gözleri olan korkunç bir şey- ve dışarıdaki polislerin çığlıklarını duymayı bekliyordu. Bu tür fikirler, polislerin her zamanki düşünce zincirini oluşturan halkalardan çok farklıydı ama Sandy Dearborn daha önce kendini hiç bu kadar polislikten uzak hissetmemişti. Dehşete düşmüş küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Curt sonunda telefona geldi. Sesi hem merak dolu, hem soluk soluğaydı.

"Hemen gelmen gerek," dedi Sandy ona. "Çavuş öyle istedi."

Curt konunun neyle ilgili olduğunu anında anlamıştı. "O şey ne yapıyor, Sandy?"

"Havai fişekler patlatıyor. Flaşlar ve kıvılcımlar. B Barakası'na bakılamıyor bile."

"Baraka yanıyor mu?"

"Sanmıyorum ama kesin bir şey söylemek mümkün değil. İçeriyi göremiyorsun. Işık fazla parlak. Buraya gel."

Telefon tek bir söz daha edilmeksizin kapandı ve Sandy tekrar dışarı çıktı. Ölecekse arkadaşlarıyla birlikte ölmek istiyordu.

Curt on dakika sonra SADECE POLİSLER tabelası olan ara yoldan, özenle toparlanıp restore edilmiş ve yirmi iki yıl sonra oğluna miras kalacak Bel Air'iyle hızla merkeze geldi. Köşeyi o kadar hızlı döndü ki Sandy, barakada olup bitenleri izlemek için sıralanmış polislerden beşine çarpıp geçeceğinden korktu. Ama Curt hemen frene asıldı (bir çocuğun reflekslerine sahipti) ve Chevy'si burnu öne doğru dalarak durdu.

Kontağı kapamayı unutmadı ama farları söndürmeyi unutarak arabasından indi. Duyduğu heves ve heyecanla ayakları birbirine dolandı, neredeyse yere kapaklanıyordu. Son anda dengesini korudu ve barakaya doğru koşmaya başladı. Sandy elinde sallanan şeyi son anda gördü: elastik bandı olan bir kaynakçı gözlüğüydü. Sandy o güne dek pek çok heyecanlı adam görmüştü, ama Curt gibi içi duyduğu heyecanla yanan ve yerinde duramayanına hiç rastlamamıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Bütün saçları sanki diken diken olmuştu... gerçi bu koştuğu için ortaya çıkan bir göz yanılması olabilirdi.

Tony uzanıp onu yarı yolda yakaladı, neredeyse yere düşürüyordu. Sandy önce Curt'ün boşta olan elinin bir yumruk haline gelip yükseldiğini gördü. Sonra parmakları gevşedi. Sandy, çaylağın çavuşuna yumruk atmasına ramak kaldığını bilmiyor, öğrenmek de istemiyordu. O an önemli olan, Tony'yi (ve Tony'nin otoritesini) tanımış ve boyun eğmiş olmasıydı.

Tony koruyucu gözlüğe uzandı.

Curt başını iki yana salladı.

Tony ona bir şey söyledi.

Curt başını hararetli bir şekilde iki yana sallayarak ona cevap verdi.

Sandy, hâlâ çok parlak olan ışığın kör edici aydınlığında Tony Schoondist'in Curt'e gözlükleri vermesini emredip emretmemek arasında yaşadığı ikilemi ve kendisiyle verdiği mücadeleyi gördü. Tony, dönüp toplanmış, olanları izlemekte olan polislere baktı. Heyecanı ve telaşı arasında onlara iki emir vermişti: geri çekilmeleri ve merkeze geri dönmeleri. Çoğu, ilkine itaat edip ikinciyi duymazdan gelmeyi yeğlemişti. Tony derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra onu dinleyen, başını sallayan ve merkez binasına giren Dicky-Duck Eliot'a bir şeyler söyledi.

Geri kalanlar Curt'ün B Barakası'na doğru koşmasını, başındaki beysbol şapkasının yere düşmesini ve koruyucu gözlükleri yüzüne geçirmesini izlediler. Sandy, Ekip D'nin bu en yeni üyesini sevip saygı duyuyor olsa da bu şekilde öne atılmasında, gerçekleştiği anda bile kahramanca bir taraf görmüyordu. Kahramanlık, korkuya başkaldırıp her şeye rağmen tehlikenin üzerine gitmek demekti. Oysa Curt Wilcox o gece zerre kadar korkmuyordu. Öylesine büyük bir heyecan ve şiddetli bir merak duyuyordu ki o şekilde öne atılması adeta bir zorunluluk haline gelmişti. Sandy, çok sonraları çavuşun o gece Curt'ün gitmesine izin vermesinin sebebinin onu engelleyemeyeceğini fark etmesi olduğunu anlayacaktı.

Curt, içeriden taşan fazlasıyla parlak ışıktan gözlerini korumak için ellerini suratına doğru kaldırarak raylı garaj kapısına yaklaşık üç metre kala durdu. Sandy, mor-beyaz ışığın, Curt'ün parmakları arasından süzülerek bir bisiklet tekerleğinin çubukları gibi görünmelerine yol açtığını gördü. Aynı anda Curt'ün dev gölgesi sisin üzerine düştü. Sonra ışık yok oldu ve Sandy, gözünün önünde titreşen gölgeler arasından Curt'ün tekrar ilerlemeye başladığını gördü. Kapıya ulaştı ve içeri baktı. Yeni bir ışık patlaması olana dek orada öylece durdu. Bir sonraki parlamada olduğu yerde büzüldü ama hemen tekrar pencereye döndü.

Bu arada Dicky-Duck Eliot, ona verilen görev her ne ise yerine getirip dönmüştü. Sandy, yanından geçen Dicky-Duck'ın elinde ne taşıdığını gördü. Çavuş, her devriye arabasında bir Polaroid fotoğraf makinesi bulunmasında ısrar etmişti ve Dicky-Duck da bunlardan birini getirmeye gitmişti. Barakadan bir başka sessiz yaylım ateşi başlayınca isteksizce büzüldü ve makineyi Tony'ye verdi.

Tony makineyi aldı ve hâlâ pencereden içeri bakmakta olan ve her yeni parlamada (veya parlama dizilerinde) olduğu yerde büzü-

len Curtis'e doğru koştu. Görünüşe bakılırsa kaynakçı gözlükleri bile içeride olan biten karşısında yeterli gelmiyordu.

Bir şeyin burnunu eline sürttüğünü hissettiğinde Sandy neredeyse bir çığlık atacaktı ama son anda Mister D'nin yanına gelmiş olduğunu gördü. Köpek muhtemelen o ana kadar en sevdiği yer olan fırınla lavabo arasındaki muşambanın üzerinde uyumuştu. Uyanınca da kalkıp tüm bu telaşın nedenini görmeye gelmişti. Gözlerindeki parlaklığı, dikilmiş kulaklarını ve başını yüksekte tutuşunu gören Sandy, Mister D'nin bir şeyler döndüğünün *farkında* olduğunu anladı ama köpek daha önce olduğu gibi dehşet içinde görünmüyordu. Parlak ışıklar onu hiç mi hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Curtis Polaroid'i almaya çalıştı ama Tony vermedi. B Barakası'nın kapısının önünde duruyor, her sessiz patlamayla oldukları yerde büzülüyorlardı. Tartışıyorlar mıydı? Sandy pek sanmıyordu. Tartışıyor gibi görünmüyorlardı. Daha çok, yeni bir olguya tanık olmuş iki bilim adamının hararetli konuşması gibiydi. *Belki bu bir olgu değildir,* diye düşündü Sandy. *Belki bu bir deney ve biz de kobaylarız.*

Diğerleriyle birlikte durmuş, barakanın önündeki, biri yüzüne büyük gelen koruyucu gözlükler takmış, diğeri elinde bir Polaroid fotoğraf makinesi tutan ve lazer ışıklarıyla aydınlatılmış bir dans pistindeymiş gibi görünen iki adamı izlerken ışık patlamaları arasındaki süreyi ölçmeye başladı. Patlamalar ilk başladıkları sırada art arda çakan şimşekler gibiydi ama artık araları açılmıştı. Sandy iki ışık patlaması arasında altı saniye saydı... on... on dört... yirmi.

Yanında duran Buck Flanders, "Sanırım sona eriyor," dedi.

Mister D havladı ve öne doğru atılacakmış gibi bir hareket yaptı. Sandy onu tasmasından tutup geri çekti. Köpek belki sadece Curt ve Tony'nin yanına gitmek istemişti, ama içerideki şey onu ça-

ğırmış da olabilirdi. Hangisi olduğu Sandy'nin umurunda değildi. Mister Dillon'ın oraya yaklaşmasını istemiyordu.

Tony ve Curt, yan taraftaki normal kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde bir başka hararetli konuşmaya başladılar. Sonunda Tony başını salladı -Sandy bu hareketin gönülsüzce yapılmış olduğunu düşündü- ve fotoğraf makinesini uzattı. Curt kapıyı açtı ve tam o anda içeride bir başka şimşek çaktı. Curt, kör edici bir aydınlığın içine gömüldü. Sandy, ışık yok olduğunda onu kapının önünde ölü bulacaklarından, bedeninin moleküllere ayrılmış ya da belki teleportasyon yoluyla hayatının geri kalanını X-wing savaş uçaklarını yağlayarak veya Darth Vader'ın parlak kıçını cilalayarak geçireceği çok uzak bir galaksiye gitmiş olacağından emindi.

Gözleri iyice kamaşmadan önce Curt'ün elini kalkan gibi gözlerinin önüne kaldırmış hâlâ orada durduğunu görebildi. Hemen sağında, biraz arkasında duran Tony Schoondist de Sandy onu gördüğünde ellerini kaldırmış, sırtını ışığa dönmeye çalışıyordu. Güneş gözlükleri yeterli korumayı sağlamıyordu; kendisininkileri takmakta olan Sandy bunun farkındaydı. Tekrar doğru düzgün görebilmeye başladığında Curt barakaya girmişti.

O sırada Sandy'nin tüm dikkati, tasmasını tutup onu engellemeye çalışmasına rağmen barakaya doğru hamle yapan Mister D'ye yöneldi. Köpeğin daha önceki sükûnetinin yerinde yeller esiyordu. Hırlayıp inliyordu. Kulakları iyice geriye yatmıştı. Burnunun üzeri kırışmış, beyaz, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

"Yardım edin! Bana yardım edin!" diye bağırdı Sandy.

Buck Flanders ve Phil Candleton da köpeğin tasmasına asıldılar ama önce hiçbir şey fark etmedi. Mister D hâlâ gözleri barakanın yan kapısına dikilmiş halde öksürerek, hırlayarak, salyalarını akıtarak öne fırlamaya çalışıyordu. Aslında dünyanın en yumuşak

başlı yaratığıydı ama Sandy o an köpeğin bir ağızlık takıyor olmasını diledi. Dönüp ısırmaya kalksa içlerinden birinin birkaç parmağını kaybetmesi işten bile değildi.

"Kapıyı kapat!" diye haykırdı Sandy, çavuşa. "D'nin içeri, onun yanına girmesini istemiyorsan *kahrolası kapıyı kapa!*"

Tony önce şaşkınca onlara doğru baktı. Sonra neler olup bittiğini gördü ve kapıyı kapattı. Neredeyse aynı anda Mister Dillon da gevşedi. Önce hırlaması, ardından iniltisi kesildi. Onu neyin huzursuz ettiğini tam olarak hatırlamıyormuş ve kafası karışmışçasına birkaç kez havladı. Sandy köpeği bu hale getirenin kapı açıkken daha net duyulan mırıltı mı yoksa bir koku mu olduğunu merak etti. İkincisi olduğuna ihtimal verdi ama elbette emin olamazdı. Buick hakkındaki bilgileri hiçbir yargıya varmalarına yetmeyecek kadar azdı. Kahretsin, Buick hakkında *hiçbir şey* bilmiyorlardı ki!

Tony birkaç adamının yaklaştığını gördü ve geri çekilmelerini emretti. Normal bir tonda konuştuğunu duymak rahatlatıcıydı ama yine de hâlâ bir terslik vardı. Sandy o an çığlıklar, patlamalar, filmlerdeki gibi felaket gürültüleri, hatta toprağın derinliklerinden yükselen gümbürtüler duymaları gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Tony tekrar garaj kapısının üzerine dizilmiş pencerelere döndü ve içeri baktı.

"Ne yapıyor, çavuş?" diye sordu Matt Babicki. "Bir şeyi yok, değil mi?"

"İyi," dedi Tony. "Arabanın etrafında dolaşıp resimlerini çekiyor. Tanrı aşkına, sen burada ne arıyorsun, Matt? Hemen iletişim bölmesine dön."

"Telsiz bozuk, patron. Parazit."

"Belki şimdi düzelmiştir. Çünkü *bu* sona erdi." Sandy, çavuşun sesinin yüzeyde son derece normal olduğunu ama yüzeyin he-

men altında heyecanla titrediğini fark etmişti. Matt içeri girmek için arkasını dönmüştü ki, Tony ekledi: "Bu konuyla ilgili telsizde tek bir söz bile edilmesini istemiyorum, duydun, değil mi? Ne şimdi ne de başka bir zaman. Buick konusu... D Kodu. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi Matt ve omuzları dayak yemiş bir çocuk gibi çökmüş halde basamaklara yöneldi.

"Sandy!" diye seslendi Tony. "Köpeğin nesi var?"

"Artık bir şeyi yok. Araba nasıl?"

"İyi görünüyor. Yanan bir şey yok ve bir patlama olduğuna dair herhangi bir işaret de yok. Termometre on iki dereceyi gösteriyor. İçerisi serin."

"Arabanın bir şeyi yoksa niye fotoğrafını çekiyor?" diye sordu Buck.

"Bazı şeyleri değiştirmek mümkün değildir," dedi Çavuş Schoondist söyledikleri her şeyi açıklıyormuş gibi. Arabanın etrafında bir mankenin resimlerini çeken moda fotoğrafçısı gibi dolaşarak fotoğraflar çeken, makineden çıkan her fotoğrafı eski haki şortunun beline sokuşturan Curtis'in üzerinden gözünü ayırmıyordu. Bunlar olurken Tony, etrafta biriken polislerin dörder kişilik gruplar halinde barakaya yaklaşıp içeri bakmasına izin verdi. Sırası geldiğinde Sandy, Buick'in her ışık saçışında Curtis'in bileklerinin yeşil yeşil parladığını fark etti. *Radyasyon!* diye düşündü. *Ulu Tanrım, radyasyon yanıkları!* Sonra Curtis'in daha önce ne yaptığını hatırlayıp kendi kendine güldü. Michelle, aradığında onu telefona çağırmak istememişti çünkü Curtis çimleri biçiyordu. Bileklerindeki de buydu: çim lekeleri.

"Çık oradan," diye mırıldandı Sandy'nin solunda duran Phil. Mister D oldukça sakin görünmesine rağmen Phil tasmasını hâlâ sıkıca tutuyordu. "Çık dışarı, şansını fazla zorlama."

Curt, Phil'i -ya da hepsini- duymuş ve aynı şeyleri düşünüyormuş gibi kapıya doğru gerilemeye başladı. Gerçek neden muhtemelen makinedeki filmin bitmiş olmasıydı.

Curt kapıdan çıkar çıkmaz Tony kolunu omzuna attı ve onu kenara çekti. Ayakta durmuş konuşurlarken son bir zayıf mor parıltı oldu. Bir anlıktı. Sandy saatine baktı. Dokuzu on geçiyordu. Her şey bir saatten az sürmüştü.

Tony ve Curtis, Polaroid resimlere Sandy'nin anlam veremediği bir dikkat ve yoğunlukla bakıyordu. Eğer araba ve barakadaki her şey Tony'nin söylediği gibi aynı duruyorsa resimlerde farklı bir şey görebileceklerini sanmıyordu. Sandy'ye göre de içerideki her şey tıpkı bir önceki bakışında olduğu gibi duruyordu.

Sonunda Tony bir şey kararlaştırmışlar gibi başını salladı ve diğer adamların yanına döndü. Bu arada Curt, içeri son bir kez bakmak için garaj kapısına yönelmişti. Artık kullanmaya gerek duymadığı koruyucu gözlüklerini alnına doğru itmişti. Tony, George Stankowski ve Herb Avery hariç herkesin içeri girmesini emretti. Herb, ışık gösterisi hâlâ sürmekte iken, muhtemelen yüz numaraya uğramak için devriyeden dönmüştü. Herb, merkezdeki tuvaleti kullanmak için on kilometre uzakta bile olsa gözünü kırpmadan dönerdi; bu konuda ün yapmıştı ve tüm alaylara metin bir şekilde katlanıyordu. Yabancı klozetlerden hastalık kapılabileceğini, buna inanmayanların başlarına gelecekleri hak ettiklerini söylerdi. Sandy ise, Herb'ün üst kattaki tuvalete koydukları dergilere düşkün olduğunu düşünüyordu. On yıl sonra arabası bir kazada takla atarak hayatını kaybedecek olan Memur Avery, bir *American Heritage* düşkünüydü.

"İlk nöbet ikinizin," dedi Tony. "Tuhaf bir şey görecek olursanız haber verin. Tuhaf bir şey gördüğünüzü *sansanız* bile bildirin."

Nöbetçi olduğunu duyan Herb homurdandı ve itiraz etmeye başladı.

"Kes şunu," dedi Tony ona dönerek. "Bir kelime daha duymak istemiyorum."

Sorumlu Çavuş'un yanaklarındaki kırmızı lekeleri fark eden Herb hemen sesini kesti. Sandy bunun çok sağduyulu ve akıllıca bir hareket olduğunu düşündü.

Hepsi birden Çavuş Schoondist'in ardından içeri girdiği sırada Matt Babicki telsizin başındaydı. Matt, Birim 6'dan mevkiini bildirmesini istediğinde, Andy Colucci'nin sesi son derece net bir şekilde telsizden yükseldi. Parazit yok olmuştu.

Üst kattaki küçük dinlenme odasında bulunan koltuklara yerleştiler, geride kalanlarsa ayakta durmaya razı olarak sırtlarını duvara yasladılar. Alt kattaki toplantı salonu daha büyüktü ve herkes için oturacak yer vardı ama Sandy, Tony'nin tüm ekibi üst kata getirmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Bu polislik bir olay değil, ailevi bir olaydı.

En azından *tam olarak* polislik bir olay değildi.

Odaya en son, Polaroid resimleri bir elinde tutan, koruyucu gözlüklerini alnına itmiş, bilekleri yeşil lekeli Curtis Wilcox girdi. Tişörtünün üzerinde HORLICKS ÜNİVERSİTESİ ATLETİZM TAKIMI yazıyordu.

Doğruca çavuşun yanına gitti ve diğerleri beklerken ikisi bir süre mırıldanarak baş başa konuştu. Sonra Tony diğerlerine döndü. "Bir patlama söz konusu değil. Curt de ben de herhangi bir radyoaktif sızıntı olduğunu sanmıyoruz."

Bunun üzerine herkes rahatlayarak bir oh çekti, ama aralarından birkaçı hâlâ şüpheli görünüyordu. Sandy nasıl göründüğünü

bilmiyordu, yakınlarda bir ayna yoktu ama şüphelerinin tamamen kaybolmadığını *hissediyordu.*

"İsterseniz şunları elden ele geçirin," dedi Curt ve Polaroid'leri ikişer üçer dağıtmaya başladı. Bazıları parlamalar esnasında çekildiği için hiçbir şey göstermiyordu: ızgaranın silik bir görüntüsü, Buick'in üst kısmının bir parçası gibi belli belirsiz pozlardı. Diğerleri çok daha netti. Polaroid fotoğraflara özgü tuhaf, basit ama dikkat çekici görüntüye sahiptiler. *Sadece sebep ve sonuçlardan ibaret bir dünya görüyorum,* der gibiydiler. *Her nesnenin bir ruhunun olduğu ve perde arkasında tanrıların dolaşmadığı bir dünya.*

"Polaroid malzeme," dedi Tony. "Bildiğimiz filmler veya radyasyonlu ortamlarda çalışan işçilerin taktıkları rozetler gibi güçlü gama radyasyon karşısında bulanıklaşır. Bu resimlerden bazıları güçlü ışığa maruz kalmış ama hiçbiri bulanıklaşmamış. Bir başka deyişle, tehlikeli bölgede değiliz."

"Alınma ama çavuş," dedi Phil Candleton. "Bu söylediklerin bana pek güvenilir gelmedi."

"Yarın ilk iş, The Burg'e gideceğim ve bir Geiger sayacı alacağım," dedi Curt. Sakin bir ses, mantıklı bir ifadeyle konuşuyordu ama yüzeyin hemen altında yatan heyecanı fark etmemek imkânsızdı. Sakin lütfen-arabanızdan-iner-misiniz-efendim sesinin bir aldatmaca olduğu, gerçekte heyecandan yerinde duramadığı belliydi. "Grand'daki Ordu Fazlası dükkânında satıyorlar. Sanırım fiyatı üç yüz papel kadar. Kimsenin itirazı yoksa parayı beklenmedik ihtiyaçlar için ayırdığımız fondan alacağım."

Kimsenin itirazı yoktu.

"Bu arada," dedi Tony. "Bu konudan hiç kimseye bahsetmeme kararımız daha bir önem kazandı. Şans mı desem, takdir-i ilahi

mi desem, o şey tam da bunu yapabilecek adamların ellerine düştü. Sizce de öyle değil mi?"

Herkes onaylarcasına mırıldandı.

Dicky-Duck, bağdaş kurmuş yerde oturuyor, Mister Dillon'ın başını okşuyordu. D, başını patilerinin üzerine koymuş, uyuyordu. Merkezin maskotu için heyecan tamamen sona ermişti. "Geiger sayacının iğnesi yeşil alandan çıkmadıkça benim için sorun yok," dedi Dicky-Duck. "Aksi olursa oyum federalleri aramaktan yana."

"Sence bu işle bizden iyi başa çıkabilirler mi?" diye sordu Curt hararetle. "Ulu Tanrım, Dicky! Federaller bunun altından kalkamaz ve..."

"B Barakası'nı beklenmedik ihtiyaçlar fonundan alacağın parayla kurşunla kaplatmayacaksan elbette..." diye lafa karıştı bir başkası.

"Bu çok aptalca bir..." diye başladı Curt ama Tony elini omzuna koyarak onu daha ileri gitmeden durdurdu.

"Bir tehlike söz konusuysa," dedi Tony diğerlerine. "Ondan kurtulacağız. Söz veriyorum."

Curt ona ihanete uğramış gibi baktı. Tony bu bakışlara sakince karşılık verdi. *Radyoaktif olmadığını* biliyoruz, diyordu bakışları. *Polaroid'ler bunu kanıtlıyor, neden kendi kuyruğunu kovalamaya çalışıyorsun?*

"Bence zaten arabayı hükümete vermeliyiz," dedi Buck. "Bize yardım edebilirler... bilirsiniz... veya bazı şeyleri keşfederler... savunma konusunda..." Etrafındaki kimse tarafından onaylanmadığını fark edince sesi giderek cılızlaştı. Pennsylvania Eyalet Polisleri federal hükümet bölümleriyle her gün mutlaka bir şekilde ortak bir çalışma içine girerdi: FBI, IRS, DEA, OSHA ve en çok da Eyaletler Arası Ticaret Komisyonu ile. Buralarda görevli memurların sıradan polisler-

den daha zeki *olmadığını* görmek için yıllar geçmesi gerekmiyordu. Sandy'ye göre federaller gerçek bir zekâ pırıltısı gösterdiğinde, ya kendi amaçlarına yönelik veya kötü niyetli bir faaliyet içinde oluyorlardı. Çoğunlukla tekdüze işleyen devlet mekanizmasının birer kölesi veya Rutin Yöntem'in müritleri oldukları söylenebilirdi. Sandy, Pennsylvania eyalet polisine katılmadan önce aynı ruhsuz, belirlenmiş-yöntemler-kullan sistemini orduda da görmüştü. Kendisi de Curtis'ten fazla yaşlı sayılmazdı ve Roadmaster'ı başkalarına verme fikrinden o da nefret ediyordu. Arabayı özel sektördeki bilim adamlarına, hatta Curtis'in çim biçerken giydiği tişörtün üzerinde ismi yazan üniversiteye bağlı araştırmacılara bile teslim etmeyi yeğlerdi.

Ama en iyisi Ekip D'de kalmasıydı. Gri ailede.

Buck sessizliğe gömülmeden önce, "Galiba pek iyi bir fikir değildi," dedi.

"Dert etme," dedi biri. "Yine de *Grolier Ansiklopedisi*'ni ve eğlenceli ev oyun setimizi kazandın."

Tony gülüşmelerin dinmesini bekledikten sonra söze devam etti. "Bu akşam merkezde olmayan herkesin olanları öğrenmesini istiyorum, böylece tekrar olması halinde neyle karşılaşacaklarını bilirler. Görmeyenlere anlatın. Buick'le ilgili kodun ne olduğunu da söyleyin; denizin D'si. Sadece D. Anlaşıldı mı? Geiger sayacı başta olmak üzere her gelişmeyi size bildireceğim. Deneme yarın ikinci nöbetten önce yapılacak, bunu garanti ederim. Burada neyi tuttuğumuzu ne eşlerimize, ne kardeşlerimize ne de polis kuvvetlerinden olmayan en iyi dostlarımıza söyleyeceğiz, beyler. Ama birbirimize en ufak ayrıntıyı bile anlatacağız. Ben bunu yapacağıma söz veriyorum. Bunu eski yöntemlerle, sözlü raporla yapacağız. Barakadaki taşıtla -eğer bir *taşıtsa* elbette- doğrudan ilgili hiçbir evrak yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Tüm söylediklerim anlaşıldı mı?"

Yine anlaşıldığına dair mırıltılar duyuldu.

"Ekip D'de boşboğazlığa tahammülüm yok, beyler; ne bir dedikodu ne de, gizli görüşmeler istiyorum. Ya *bu* anlaşıldı mı?"

Görünüşe bakılırsa öyleydi.

"Şuna bakın," dedi Phil aniden. Elinde Polaroid'lerden biri vardı. "Bagaj kapağı açık."

Curt başını salladı. "Ama şimdi yine kapalı. Parlamalardan biri sırasında açıldı ve sanırım bir sonrakinde de kapandı."

Sandy, Ennis'i düşündü ve gözünün önünde kısa, ancak çok net bir görüntü belirdi: Buick'in bagaj kapağı aç bir yaratığın ağzı gibi açılıp kapanıyordu. Canlı timsahı görün, yakından bakın ama Tanrı aşkına parmaklarınızı uzak tutun.

Curt devam etti. "Gözlerim çok kamaşmıştı, bu yüzden emin olamıyorum ve resimlerden hiçbirinde de görünmüyor ama sileceklerin de kısa bir süre için çalıştığına inanıyorum."

"Neden?" diye sordu Phil. "Neden böyle şeyler oluyor?"

"Elektrik gerilimi," diye tahmin yürüttü Sandy. "İletişim bölmesindeki telsizi bozan şeyin aynısı."

"Bu dediğin silecekler için geçerli olabilir ama arabanın bagajı elektronik bir mekanizmayla açılmıyor. Bagaj kapağını açmak için tek yapman gereken düğmesine basıp kaldırmak."

Sandy'nin buna verebilecek bir cevabı yoktu.

"Barakanın içinde ısı birkaç derece daha düşmüş," dedi Curt. "Isıyı iyi takip etmemiz gerek."

Toplantı bitti ve Sandy tekrar devriyeye çıktı. Arada sırada merkezde telsiz başında duran Matt Babicki'ye D'de her şey tıkırında mı, diye soruyordu. Aldığı cevap hep *olumlu, her şey tıkırında,* oluyordu. Sonraki yıllarda bu soru ve cevabı, Statler, Pogus Kenti ve Patchin'de yaygınlaşacak, diğer polisler tarafından da kullanılmaya

başlanacaktı. Ohio eyalet sınırındaki birkaç ekibe kadar bile yayılmıştı.

Ertesi sabah Ekip D bünyesindeki tüm polisler merkezdeydi ama olağanüstü bir durum yoktu; her zamanki günlük işler devam ediyordu. Curt ve Tony, Pittsburgh'a, Geiger sayacı almaya gitmişti. Sandy'nin nöbeti yoktu ama yine de iki üç kez uğrayıp Buick'i kontrol etmişti. Barakanın içi sessizdi, araba sergideki bir sanat eseri gibi duruyordu ama kirişe asılı büyük, kırmızı termometrenin iğnesi giderek iniyordu. Bu gelişme herkesin tüylerini ürpertiyor, içeride bir şeyler olduğuna dair inançlarını kuvvetlendiriyordu. İçeride, eyalet polislerinin, kontrol etmek bir yana, anlamayı bile başaramadığı bir şeyler oluyordu.

Curt ve Tony, Curt'ün Bel Air'iyle dönene kadar kimse barakanın içine girmedi. Sorumlu Çavuş'un emri böyleydi. İki adam merkeze geldiğinde Huddie Royer pencerelerden birinin önünde durmuş, içeri bakıyordu. Curt arabadan çıkardığı karton kutuyu arabasının üzerine koyup içinden Geiger sayacını aldığı sırada Huddie de onlara doğru yürüdü. "*Andromeda Strain*(*) giysileriniz nerede?"

Curt ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Hiç komik değil," dedi.

Çavuş ve Curt, Geiger sayacıyla Buick'in gövdesini, içini, tuhaf direksiyonunun çevresini, motorunu ve barakanın her köşesini kontrol ederek bir saat kadar içeride kaldılar. Arabanın altını kontrol etmeyi ihmal etmediler. Bagajın içi konusunda son derece temkinli davrandılar. Bagaj kapağını, duvarda asılı olan tırmıklardan biriyle, mümkün olduğunca geride durarak açtılar. Tüm bunlar sırasında sayacın iğnesi hiç kıpırdamadı. Küçük hoparlöründen çıkan

---

(*) Bir bilimkurgu filmi.

tekdüze tıktık sesi sadece bir kez arttı, onda da Tony aletin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için alıcıyı kol saatinin radyum kadranına yaklaştırmıştı. Sayaç çalışıyordu ama Roadmaster'da radyasyondan hiçbir iz yoktu.

Sadece bir kez ara verdiler ve gidip üstlerine birer süveter aldılar. Dışarıda sıcak bir hava vardı ama B Barakası'nın içindeki termometrenin göstergesi, sekizin hemen altında duruyordu. Bu, Sandy'nin hiç hoşuna gitmemişti. İki adam dışarı çıktığında içeri biraz sıcak hava girebilmesi için raylı garaj kapılarını açmalarını önerdi. Mister Dillon mutfakta uyuyordu, köpeği oraya kapatabilirlerdi.

"Olmaz," dedi Tony. Sandy, Curt'ün de çavuşla aynı fikirde olduğunu görebiliyordu.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his."

O öğleden sonra, Sandy ismini itaatkârca nöbet çizelgesindeki, **2. Nöbet/15:00-23:00** bölümüne yazıp devriyeye çıkmaya hazırlandığı sıralarda B Barakası'nda ısı, yedi buçuk dereceye düşmüştü. İçerideki sıcaklık, o ince ahşap duvarların dışındaki yaz havasından yirmi üç derece daha azdı.

Saat altı civarı Sandy, Jimmy's Diner'ın yan tarafına park etmiş, önünden geçen arabaların aşırı hız yapıp yapmadıklarını kontrol ederek kahvesini içiyordu ki Roadmaster ilk doğumunu yaptı.

Buick'ten çıkan şeyi ilk gören, ne gördüğünü bilmeyen Arky Arkanian'dı. Ekip D merkezinde ortalık sakindi. Huzurlu olduğu söylenemezdi ama sessizdi. Ortalığın sakinleşmesinde Curt ve Tony'nin B Barakası'nda hiçbir radyasyon izine rastlamamış olmalarının da etkisi vardı. Arky, mesai dışı birkaç saatini barakadaki tu-

haf arabayı incelemekle geçirmek için kayalıkların üst tarafındaki Dreamland Park'ta duran karavanından çıkıp merkeze gelmişti. Tek başınaydı, B Barakası o an için tamamen boştu. Polisler devriyede olduğundan kırk metre kadar ilerideki merkez binası da olabildiğine sessizdi. Matt Babicki mesaisini bitirip evine gitmişti, iletişim bölmesinin sorumluluğu genç bir polisin omuzlarındaydı. Çavuş saat beş gibi eve gitmişti. Önceki akşam için karısına bir hikâye uydurmuş olan Curt ise muhtemelen yine şortunu ve tişörtünü giymiş, yarım bıraktığı çim biçme işine uslu bir çocuk gibi devam ediyordu.

Ekip D bekçisi (o sırada çok solgun, çok düşünceli ve çok korkmuştu) saat yediyi beş geçe iletişim bölmesindeki genç polisin yanından hızla geçerek kimi bulabileceğini görmek için mutfağa girdi. Çaylak olmayan, durumu soğukkanlılıkla karşılayıp halledebilecek birini istiyordu. Mutfakta, peynirli makarnasının son lokmalarını midesine indiren Huddie Royer'ı buldu.

Şimdi: *Arky*

"Eee?" diye sordu Ned ve o an babasına çok benziyordu: bankta oturuş şekli, gözlerini karşısındakinin gözlerine dikişi, kaşlarının çatılışı, sabırsız yapısıyla tıpkı Curtis gibiydi. Hele o sabırsızlığı. *"Evet?"*

"Hikâyenin bu kısmı bana ait değil," dedi Sandy. "Orada değildim. Ama bu ikisi oradaydı."

Bunun üzerine çocuk gözlerini Sandy'den ayırıp Huddie ile bana döndü.

"Sen anlat, Hud," dedim. "Sen rapor vermeye alışıksın nasılsa."

"Olmaz," dedi hemen. "Sen benden önce oradaydın. Onu önce sen gördün. Sen başla."

"Ama..."

"Biriniz başlasın!" dedi çocuk ve avuç içiyle alnına pat diye vurdu. Bunu görünce güldüm.

"Haydi, Arky," dedi çavuş bana.

"Ah, pekâlâ," dedim. "Biliyorsunuz, bunu daha önce bir hikâye gibi hiç anlatmamıştım. Kulağa nasıl geleceğini bilmiyorum."

"Elinden geleni yap," dedi çavuş ve ben de öyle yaptım. Başlarda oldukça zordu; çocuğun bakışları beynime birer çivi gibi gömülüyordu sanki. İçimden sürekli, *Anlattıklarıma inanmayacak, zaten kim inanır ki?* diye geçiriyordum. Ama bir süre sonra rahatlayıp daha akıcı bir şekilde anlatmaya başladım. Çok önce yaşanmış bir olaydan bahsetmeye başlayınca her şeyin tekrar yüzeye çıktığını hissediyorsunuz. Bir çiçek gibi açılıyor. Sanırım bu iyi bir şey de olabilir, kötü de. O akşam orada oturur, Curtis'in oğluna geçmişte olanları anlatırken ikisini de hissediyordum.

Huddie bir süre sonra bana katıldı ve yardım etmeye başladı. Her ayrıntıyı, radyoda Joan Baez çaldığını bile hatırlıyordu. "Kurtuluş, ayrıntılardadır," derdi eski çavuş (genellikle biri raporuna orada olması gereken bir şeyi yazmayı unuttuğunda). Ve tüm bu süre boyunca çocuk karanlık daha da çöküp yaz günü kendine has kokuları salar, yarasalar tepemizde uçar, güneyden gökgürültülerinin homurtuları duyulurken giderek irileşen gözlerle bizi dinledi. Babasına ne kadar benzediğini görmek içimi sızlatıyordu. Sebebini bilmiyorum.

Sadece bir kez araya girdi. Sandy'ye dönüp ona hâlâ sahip olup olmadığımızı...

"Evet," dedi Sandy ona. "Evet, durduğundan emin olabilirsin. Artı tonlarca resim. Çoğu Polaroid. Polislerin iyi bildiği bir şey varsa, o da kanıt zincirini korumaktır, delikanlı. Şimdi sessizce dinle. Madem bilmek istiyorsun, bırak da anlatsınlar."

Beni kastettiğini anladım ve anlatmaya devam ettim.

O zaman

Arky'nin o günlerde standart üç vitesli (*geri vitesi sayarsanız dört olur,* diye dalga geçerdi eskiden), debriyajı gıcırdayan bir Ford kamyoneti vardı. Kamyoneti, yirmi üç yıl sonra otomatik transmisyonlu ve dört çekerli Dodge Ram'ini hâlâ nereye park ediyorsa oraya park etti.

1979'da, otoparkın diğer ucunda, en az Kore Savaşı'ndan beri orada duran, her geçen yıl toprağa ve yabani otların arasına daha da gömülen, sarı boyası pastan zorlukla seçilen eski, Statler İlçesi'ne ait bir okul otobüsü vardı. Neden kimsenin onu alıp götürmediğini bilen yoktu. Bu da hayatın gizemlerinden biriydi işte. Arky, kamyonetini eski otobüsün yanına park ettikten sonra B Barakası'na yürüyerek garaj kapısının üzerindeki pencerelerden birine yaklaştı ve batıda olan güneşin görüşünü engellememesi için ellerini yüzünün iki tarafına perde yaptı.

Barakanın tavanında bir ışık vardı ve Arky'ye ışıklar altında fazlasıyla çekici görünüp her görenin hemen satın alıp yollara düşmek isteyeceği bir teşhir ürünü gibi görünen Buick, barakanın tam

ortasında duruyordu. Bagaj kapağı haricinde her şey normal görünüyordu. Kapak yine açılmıştı.

Bunu nöbetçi memura bildirsem iyi olur, diye düşündü Arky. O bir polis değil, sadece bir bekçiydi. Pencereden bir adım geriledi ve gözü Curt'ün yukarıdaki kirişlerden birine astığı termometreye ilişti. İçerideki ısı yine yükselmişti. Hem de oldukça fazla. Termometre on altı dereceyi gösteriyordu. Arky, Buick'in o an kendini kapatmış (veya belki de havai fişekler sırasında yanmış), tuhaf bir buzdolabı mekanizması olduğunu düşündü.

Isıdaki bu ani artıştan da ondan başka kimsenin haberi yoktu ve Arky heyecanlanmıştı. Bir an önce merkez binasına gitmek için garaj kapısından uzaklaşmaya başlamıştı ki barakanın içinde, köşede duran şeyi gördü.

Eski bir paçavra yığınından başka bir şey değil, diye düşündü ama başka bir şeye benziyordu... başka bir şey. Tekrar pencereye yaklaştı ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. Hayır, köşede duran bir paçavra yığını *değildi.*

Arky, dizlerinde ve baldırındaki kaslarda grip olduğu zamanlardakine benzer bir güçsüzlük hissetti. Bu duygu midesine doğru yükseldi ve midesine bir ağırlık çökmesine sebep olduktan sonra kalbine yükselip atışlarını hızlandırdı. Bir an için bayılıp yere yığılacağını düşünerek paniğe kapıldı.

Hey, seni salak İsveçli, neden tekrar nefes almayı denemiyorsun? Belki işe yarar.

Arky, çıkan seslere aldırmadan arka arkaya iki derin nefes aldı. Kalp krizi geçiren babası, kanepeye uzanmış, ambulansın gelmesini beklerken buna benzer sesler çıkarıyordu.

Yumruk yaptığı elinin yan tarafıyla göğsüne vurarak raylı garaj kapısından uzaklaştı. "Haydi, tatlım, kendine gel."

Kanla dolu bir kazana doğru alçalıyormuş gibi görünen güneş, gözlerini kamaştırıyor, kendisini kusmak üzereymiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Merkez binası birden üç, hatta belki dört kilometre uzaktaymış gibi göründü. Kendi kendine nefes almayı unutmamasını ve uzun, sağlam adımlar atmasını söyleyerek o tarafa doğru yürümeye başladı. Benliğinin bir parçası koşarak kaçmak istiyor, bir başka parçasıysa bunu yapacak olursa *gerçekten* bayılacağını biliyordu.

"Sonra hayatının sonuna kadar bunu dinlemek zorunda kalırsın, biliyorsun," dedi kendi kendine.

Ama gerçekte onu endişelendiren dalga geçilmek değildi. İşin aslı, merkeze gelen, paniğe kapılmış, irileşmiş gözlerle çılgınca bakan John Q'lardan biri gibi görünmek istemiyordu.

İçeri girdiği sırada kendisini gerçekten de daha iyi hissediyordu. Hâlâ korkuyordu ama artık midesi bulanmıyordu ve B Barakası'ndan çılgınca kaçma dürtüsü yok olmuştu. Oraya vardığında kafasında belli belirsiz bir fikir de oluşmuştu. Belki bu sadece bir oyundu. Biri eşek şakası yapıyordu. Polisler arada ona böyle oyunlar oynarlardı. Hem Orville Garrett'a o akşam geri dönüp Buick'e bakacağını söylememiş miydi? Söylemişti. Belki Orv da ona bir şaka yapmaya karar vermişti. Bir yığın komedyenle birlikte çalışıyordu ve *daima* ona şaka yapacak biri çıkardı.

Bu fikir onu biraz olsun rahatlattı ama Arky gerçekte buna inanmıyordu. Orv Garrett eşek şakalarını herkes kadar sever, eline geçen fırsatları değerlendirmekten geri durmazdı ama bunun için barakada duran şeyi malzeme edeceğini hiç sanmıyordu. Hiçbiri yapmazdı. Çavuş Schoondist'in bu kadar hassas olduğu bir konuda şaka yapmaya cesaret edemezlerdi.

Ah, ama çavuş orada değildi. Kapısı kapalı, kapının buzlu camının arkası karanlıktı. Ama mutfak bölümünde ışık vardı ve kapıdan radyonun sesi duyuluyordu: Joan Baez, Dixie'ye gittikleri gece hakkında bir şarkı söylüyordu. Huddie Royer içeride, yağlı görünen bir tabak peynirli makarnayı mideye indiriyordu. *Kalbin sana bunun için teşekkür etmeyecek,* diye düşündü Arky. Huddie'nin yanında her yere taşıdığı küçük radyosu tezgâhın üzerinde, ekmek kızartma makinesinin yanında duruyordu.

"Hey, Arky!" dedi. "Burada ne arıyorsun? Sanki bilmiyorum da."

"Orv buralarda mı?" diye sordu Arky.

"Hayır. Yarından itibaren başlayan üç günlük izni var. Şanslı herif balığa gitti. Bundan bir tabak ister misin?" Elindeki tabağı ona doğru uzattı, Arky'ye baktı ve karşısında ölümüne korkmuş bir adamın durduğunu anladı. "Arky? Neyin var?"

Arky mutfaktaki sandalyelerden birine çöktü. Ellerini dizlerinin arasına sarkıtmıştı. Başını kaldırıp Huddie'ye baktı ve ağzını açtı, ama önce hiçbir şey söyleyemedi.

"Ne oldu?" Huddie elindeki tabağı tezgâhın üzerine bıraktı. "Buick mi?"

"Bu gece nöbette misin, Hud?"

"Evet. On bire kadar."

"Başka kim var?"

"Yukarda birkaç kişi var. Galiba. Şu an işbaşında sadece ben varım. Anlat bakalım."

"Arka tarafa gel," dedi Arky. "Bir de kendin bak. Ve yanında bir dürbün getir."

* * *

Huddie, malzeme odasından bir dürbün aldı ama pek kullanmaları gerekmedi. B Barakası'nın köşesinde duran şey fazlasıyla yakındı; dürbünle bakınca sadece bulanık bir görüntü oluşuyordu. Huddie, odak ayarıyla bir iki dakika uğraştıktan sonra vazgeçti. "İçeri giriyorum."

Arky, Huddie'nin bileğini yakaladı. "Tanrım, hayır! Çavuşu ara! Bırak o karar versin!"

İnatçı bir yapısı olan Huddie başını iki yana salladı. "Çavuş uyuyor. Karısı arayıp söyledi. Bunu yaptığında ne söylemeye çalıştığını biliyorsun. Üçüncü Dünya Savaşı çıkmadıkça onu kimse uyandıramaz."

"Ya içerdeki şey Üçüncü Dünya Savaşı'ysa?"

"Çekinmiyorum," dedi Huddie. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu, son on yılın değil, yüzyılın yalanıydı. Ellerini yüzünün iki yanına dayayarak tekrar pencereden içeri baktı. İşe yaramayan dürbün, ayaklarının dibinde duruyordu. "Ölü gibi görünüyor."

"Belki," dedi Arky. "Ama belki de pusuda bekliyordur."

Huddie etrafına bakındı. "Bunu inanarak söylemiyorsun, değil mi?" Duraksadı. "Değil mi?"

"Neye inandığımı veya inanmadığımı bilmiyorum. O şeyin ölü mü yoksa sadece dinleniyor mu olduğunu da bilmiyorum. Sen de öyle. Ya birinin içeri *girmesini* istiyorsa? Bunu hiç düşündün mü? Ya seni bekliyorsa?"

Huddie bir süre düşündükten sonra, "Sanırım öyleyse istediğini alacak," dedi.

Arky'nin mutfağa girdiği andaki kadar korkmuş, ama aynı zamanda çok da kararlı görünerek bir adım geriledi. İçeri girecekti. İnatçı Hollandalının tekiydi.

"Arky, beni dinle."

"Söyle."

"Carl Brundage üst katta, dinlenme odasında. Mark Rushing de öyle, en azından ben öyle sanıyorum. İletişimdeki Loving'i boş ver, ona güvenmiyorum. Kolayca paniğe kapılacak biri gibi görünüyor. Git ve diğer ikisine olan biteni anlat. Ve suratından şu ifadeyi sil. Muhtemelen bir şey çıkmayacak ama biraz desteğin zararı olmaz."

"Temkinli olmak gerek."

"Doğru."

"Çünkü içeride *bir şey* olabilir."

Huddie başını salladı.

"Emin misin?"

"Hı-hı."

"Tamam."

Huddie garaj kapısının önünden yürüdü, köşeyi döndü ve yan taraftaki küçük kapının önünde durdu. Derin bir nefes aldı, beşe kadar saydı ve bıraktı. Sonra kalçasında duran tabancasının üzerindeki bandı açtı; o günlerde .357 Ruger kullanıyorlardı.

"Huddie?"

Huddie yerinden sıçradı. Eli tabancanın kılıfının üzerinde değil de tetikte olsaydı o an kendi ayağını vurabilirdi. Arkasını döndü ve Arky'nin solgun bir yüzle barakanın köşesinde durmuş, kendisine baktığını gördü.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Huddie. "Niye öyle sinsice arkamdan yaklaşıyorsun?"

"Sinsice yaklaşmıyordum, normal bir şekilde yürüyordum."

"İçeri gir! Söylediğimi yap ve Carl ile Mark'ı buraya getir."

Arky başını iki yana salladı. Korkuyordu ama aynı zamanda olanlara tanık olmak istiyordu. Huddie bunu anlayabiliyordu. Polis grisi bir şekilde bulaşıcıydı.

"Pekâlâ, seni aptal İsveçli. Haydi gidelim."

Huddie kapıyı açtı ve hâlâ dışarıya nazaran serin olan barakaya bir adım attı; gerçi iki adam da içerisinin dışarıya göre ne kadar serin olduğunu anlayacak halde değildi, çünkü domuzlar gibi terliyorlardı. Huddie, tabancasını sağ elmacık kemiği hizasında tutuyordu. Arky, kapının yanındaki duvarda asılı duran tırmıklardan birini aldı. Kendine doğru çekerken tırmığın ucu bir küreğe çarptı ve çıkan ses üzerine ikisi de irkildi. Arky'ye göre duvara düşen gölgeleri sesten çok daha kötüydü: çevik cinlerin gölgeleri gibi oradan oraya *atlıyor* gibiydiler.

"Huddie..."

"Şşşt!"

"Eğer ölüyse neden sessiz olmamı istiyorsun?"

"Ukalalık yapma!" diye fısıldadı Huddie.

Beton zemin üzerinde Buick'e doğru yürümeye başladı. Kalbi güm güm atan Arky, terli elleriyle tırmığın sapını sıkıca tutarak onu takip etti. Ağzı kupkuruydu ve her nasılsa yanıyor gibiydi. Hayatında hiç bu denli korktuğu olmamıştı ve *neden* korktuğunu bilmiyor oluşu, durumu daha da beter bir hale getiriyordu.

Buick'in arkasına varan Huddie, bagajın içine bir göz attı. Sırtı o kadar genişti ki Arky hiçbir şey göremedi. "İçinde ne var, Hud?"

"Hiçbir şey. Boş."

Huddie bagaj kapağına uzandı, bir an duraksadı ve omuz silkerek kapağı indirdi. Çıkan ses üzerine ikisi de yerinden sıçradı ve köşede duran şeye baktı. Hâlâ kıpırtısızca duruyordu. Huddie, tabancasını tekrar başının yanına doğru kaldırdı ve köşeye doğru yürüdü. Ayaklarının beton zemin üzerinde çıkardığı ses fazlasıyla yüksekti.

Köşedeki şey gerçekten ölüydü, iki adam yaklaştıkça bundan daha bir emin oldular ama bu, durumu daha iyi bir hale getirmiyordu zira ikisi de hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ne batı Pennsylvania ormanlarında, ne hayvanat bahçesinde, ne de bir vahşi doğa dergisinde. *Değişikti.* Kahrolası şey çok *farklıydı.* Huddie'nin aklına izlediği korku filmleri geldi ama barakanın duvarlarının birleştiği yerde duran şey, bu filmlerde gördüğü hiçbir yaratığa benzemiyordu.

Değişik, sözü aklına takılıp kalmıştı. İkisinin de aklından geçen buydu. Görünüşündeki her şey, bu yaratığın onların tanıdığı dünyadan olmadığını haykırıyordu. Belki tüm evrende yoktu. Sanki beyinlerine gömülmüş bir alarm devresi aniden uyanmış ve çığlıklar atmaya başlamıştı.

Arky örümcekleri düşünüyordu. Köşedeki şey bir örümceğe benzediğinden *değil,* bunun sebebi... şey... örümceklerin farklı oluşuydu. O bacakları... ve ne düşündüğü veya nasıl var oldukları hakkında hiçbir fikriniz olmazdı. Bu şey de öyle sayılırdı ama çok daha beteriydi. Sadece ona bakmak, gördüklerine bir anlam yüklemeye çalışmak bile midesini kaldırıyordu. Cildi nemlenmiş, kalp atışları düzensizleşmiş, bağırsaklarına bir ağırlık çökmüştü. Kaçmak istiyordu. Dönüp koşarak oradan uzaklaşmak.

"Tanrım," dedi Huddie cılız bir sesle. "Ulu *Tanrım."* Sanki gözünün önünden kaybolması için dua ediyordu. Tabancayı tutan eli yanına sarktı ve tabancanın namlusu beton zemine döndü. Silahı sadece bir buçuk kilo ağırlığındaydı ama pelteye dönen kolu o kadarını bile taşıyacak halde değildi. Yüzündeki kaslar da sarkmış, gözleri irileşmiş, çenesi düşüp ağzı bir karış açılmıştı. Arky, Huddie'nin dişlerinin gölgeler içinde nasıl parladığını hiçbir zaman unutamadı. İki adam da engel olunamayacak bir şekilde titremeye başladı.

Köşedeki şey, Lassburg'daki Miracle Mağaraları'nda veya Pogus Kenti'ndeki sözde Harika Mağara'da (kişi başına üç dolardan rehberli turlar, özel aile indirimi var) tüneyenlere benzer iri bir yarasa büyüklüğündeydi. Kanatları, vücudunun büyük bir bölümünü örtüyordu. Katlanmış değillerdi, yaratık ölmeden önce onları katlamaya *çalışmış* -ve başaramamış- gibi dağınık bir şekilde üst üste atılmışlardı. Kanatların rengi ya siyah ya da lekeli, çok koyu bir yeşildi. Görebildikleri kadarıyla yaratığın sırtı yeşilin daha açık bir tonuydu. Karın bölgesi, çürümekte olan bir bataklık zambağının sapı gibi peynirimsi bir beyazlıktaydı. Üçgen şeklindeki başı bir tarafa yatmıştı. Gözsüz yüzünün ortasından bir gaga ya da burun olabilecek bir kemik çıkıntısı uzanıyordu. Hemen altındaki ağzı açıktı. Ağzından, yaratık öldüğü sırada son yemeğini sindiriyormuş gibi ipe benzeyen sarı bir parça sarkıyordu. Huddie bunu gördüğü an uzunca bir süre peynirli makarna yiyemeyeceğini anladı.

Cesedin altında, vücudunun alt kısmının etrafında küçük bir gölcük oluşturmuş, pıhtılaşmış görünen siyah yapışkan bir madde vardı. Böyle bir maddenin kan olabileceğini düşünmek bile Huddie'nin içinde çığlık atma isteği uyandırıyordu. *Ona dokunmayacağım,* diye düşündü. *O şeye dokunmaktansa kendi annemi öldürürüm.*

Uzun, tahta bir sopa görüş alanına girdiği sırada hâlâ düşünüyordu. Küçük bir çığlık attı ve büzülerek geri çekildi. "Arky, yapma!" diye bağırdı ama geç kalmıştı.

Arky, daha sonra sorulduğunda köşedeki yaratığı neden dürttüğünü açıklayamadı; ne yaptığını kendi bile fark etmeden teslim olduğu çok güçlü bir dürtüydü.

Tırmığın sapının ucu kanatların üst üste bindiği yere dokunduğunda kâğıt hışırtısı gibi bir ses oldu ve haşlanmış lahanaya benzer

kötü bir koku yayıldı. İki adam bunları zorlukla fark etti. Yaratığın yüzünün üst kısmı soyulur gibi oldu ve ortaya ölü, donuk, kocaman bir göz çıktı.

Arky tırmığı yere düşürdü, iki eliyle ağzını kapattı ve geriledi. Açılmış parmaklarının üstünden bakan gözlerinden dehşet gözyaşları süzülmeye başladı. Huddie, olduğu yere çakılmış, hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Bir gözkapağıydı," dedi alçak, hırıltılı bir sesle. "Sadece bir gözkapağı. Hepsi bu. Tırmığın sapıyla onu kaldırdın, seni kahrolası sersem. Dokundun ve gözünü açtın."

"Tanrım, Huddie!"

"Ölü."

"Tanrım, ulu Tanrım..."

"Ölü diyorum, *ölü.*"

"Ta... tamam," dedi Arky o tuhaf İsveç aksanıyla. Her zamankinden daha belirgindi. "Haydi çıkalım buradan."

"Bir bekçi için oldukça zekisin."

Gözlerini köşedeki yaratığın üzerinden hiç ayırmadan kapıya doğru yavaşça gerilediler. Bunun bir nedeni de, kapıyı *görecek* olurlarsa şimşek gibi koşmaya başlayacaklarını bilmeleriydi. Kapının vaat ettiği güvenliğe koşacaklardı. Kapının ötesindeki normal dünyaya. Kapıya varmaları sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Dışarı ilk çıkan Arky oldu ve temiz akşam havasını derin derin içine çekti. Hemen arkasından Huddie de çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Sonra bir süre için tek yaptıkları, öylece birbirlerine bakmak oldu. Arky'nin suratı sapsarıydı. Huddie, ekmeği olmayan, peynirli bir sandviç gibi göründüğünü düşündü.

"Niçin gülüyorsun, Tanrı aşkına?" diye sordu Arky. "Komik olan ne?"

"Hiç," dedi Huddie. "Sadece histeri krizine yakalanmamaya çalışıyorum."

"Artık Çavuş Schoondist'i arayacak mısın?"

Huddie başını salladı. Arky dürttüğünde yaratığın başının üst kısmının tamamının soyuluyormuş gibi gerileyişi gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. İçinde, bu görüntünün daha sonra rüyalarında da onu birçok kez rahatsız edeceğine dair bir his belirdi ve bunda da yanılmadı.

"Ya Curtis'i?"

Huddie biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. Curt'ün genç bir karısı vardı. Genç eşler, kocalarının evde olmalarını isterlerdi ve birkaç gece üst üste istediklerini alamazlarsa duyguları incinip soru sormaya başlarlardı. Bu çok doğaldı. Tıpkı o genç kocaların yapmamaları gerektiğini bildikleri halde bazen onlara cevap vermesi gibi.

"O halde sadece çavuşu?"

"Hayır," dedi Huddie. "Sandy Dearborn'u da arayalım. Sandy soğukkanlı, iyi bir polistir."

Telsizinden, "Birim 14, Birim 14," sesi yükseldiğinde Sandy hâlâ Jimmy's Diner'ın yan tarafında park etmiş, kucağında radar aletiyle aşırı hız yapanları kontrol ediyordu.

"14." Sandy, her zaman olduğu gibi kendi numarasını duyduğunda kolundaki saate baktı. Yediyi yirmi geçiyordu.

"Merkeze dönebilir misin, 14? Bir D Kodu söz konusu. Tekrar ediyorum, D Kodu."

"3 mü?" diye sordu Sandy. Amerika'daki çoğu polis kuvvetinde 3, acil durum anlamına gelirdi.

"Negatif, hayır, ama biraz yardıma ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı."

Merkeze, çavuşun Arky'nin Ford'undan da eski olan şahsi aracı International Harvester ile gelmesinden on dakika önce vardı. O sırada olanlar iyice duyulmuştu ve Sandy, B Barakası'nın önünde toplanmış polisleri görebiliyordu, hepsi de pencerelerin önünde durmuş, içeri bakıyordu. Brundage ve Rushing, Cole ve Devoe, Huddie Royer. Hemen arkalarındaki Arky Arkanian, ellerini ceplerine sokmuş, alnında derin endişe çizgileri olduğu halde volta atıyordu. Pencereden içeri bakmayan tek kişiydi. Yeterince görmüştü. En azından o gün için.

Sandy, Huddie'den tüm olup biteni öğrendikten sonra bir pencereye yaklaşıp barakanın köşesinde duran şeye baktı. Ayrıca geldiğinde çavuşun neler isteyebileceğini tahmin etmeye çalışıp tüm malzemeleri kapının hemen yanına bıraktığı karton kutuya koydu.

Tony pikabıyla hızla gelip okul otobüsünün yanına çapraz bir şekilde park ettikten sonra koşarak B Barakası'na geldi. Ölü yaratığın durduğu köşeye en yakın pencereden bakan Carl Brundage'ı pek de nazik olmayan bir şekilde kenara itti ve Huddie'nin raporunu dinlerken gözlerini köşeden ayırmadı. Huddie'nin anlattıkları bitince Arky'yi çağırdı ve olanları bir de onun ağzından dinledi.

Sandy, o gece Tony'nin Roadmaster konusundaki metotlarının bir deneye tabi tutulduğunu ve çok güvenilir çıktıklarını düşündü. Tony, Huddie ve Arky'yi dinlerken Ekip D polisleri merkeze gelmeyi sürdürdü. Üniformalı olanlar, Huddie'nin Buick için verdiği kodu duyduklarında hemen gelip bir göz atacak kadar yakındaydı. Barakanın önü kalabalıktı, bununla birlikte yüksek sesle konuşmalar, pencere önüne geçmek için itişip kakışmalar yoktu. Kimse araya gi-

rip aptalca sorular sorarak Tony'nin işine engel olmak istemiyordu. Her şeyden önemlisi, sinirler gerilmemiş, paniğe kapılan olmamıştı. Sandy, gazetecilerin orada olup yaratığı -ölü olduğu açıkça ortada olmasına rağmen hâlâ korkunç ve bir şekilde tehdit unsuru gibi görünen yaratığı- görmeleri halinde ortaya çıkabilecek sonuçları düşünerek ürperdi. Bunu ertesi gün Schoondist'e söylediğinde çavuş güldü. "Cehennemdeki Cardiff Devi," dedi. "Karşılaşacağın sonuç *bu* olurdu, Sandy."

O anki ve gelecekteki iki Sorumlu Çavuş olarak her ikisi de basının bu tür bir bilgi yönetimine, özellikle de yönetenler polis ise ne ad vereceklerini biliyordu: faşizm. Şüphesiz bu biraz ağır bir ithamdı, ama böyle bir konuda her türden suistimallerin hiç de uzak olmadığını ikisi de biliyordu. Buick, çok özel bir meseleydi. Aksini hiç kimse düşünmüyordu.

Huddie, Curtis'i aramamakla doğru bir hareket yapıp yapmadığını sordu. Curt'ün kendini dışlanmış hissetmesinden korkuyordu. Çavuş isterse hemen o an memnuniyetle merkez binasına gider ve Curtis'i arardı.

"Bırak olduğu yerde kalsın," dedi Tony. "Neden aranmadığı ona açıklandığında anlayışla karşılayacaktır. Size gelince..."

Tony garaj kapısından uzaklaştı. Duruşunda herhangi bir gerginlik yoktu ama yüzü çok solgundu. Sadece dışarıdan bakmış olmasına rağmen köşede duran cansız yaratığın görüntüsü onu da etkilemişti. Sandy de aynı duyguyu hissetmişti. Ama Çavuş Schoondist'te başka hisler de mevcuttu; Curt ile sahip oldukları yoğun heyecan ve merak. Kendisi aynı duyguları bir nebze bile taşımasa da yüzeyin hemen altındaki, *Ulu Tanrım, buna İNANABİLİYOR musun?* diyen heyecanı Tony'de (ve Curtis'te) görebiliyordu. Bu heyecanı diğerleri-

nin de hissettiğini sanmıyordu. Huddie ve Arky'nin heyecanları görünüşe göre kısa sürede yok olmuştu. Curtis'in diyebileceği gibi, "Yerlerinde yeller esiyordu."

"Görev başında olanlarınız bana kulak versin," dedi Tony. Yüzünde her zamanki çarpık gülümsemesi vardı ama o gece Sandy'ye biraz zorlama görünmüştü. "Statler'da yangınlar, Leesburg'da sel taşkınları, Pogus Kenti'nde ise ufak tefek soygun olayları var; Amish'lerden kuşkulanıyoruz."

Bunun üzerine gülüşmeler oldu.

"Eee, burada ne arıyorsunuz o halde?"

Görev başındaki polisler hep birlikte devriye araçlarına yöneldiler ve birkaç dakika sonra, motor gürültüleri eşliğinde anayola doğru uzaklaştılar. Görev başında olmayanlar bir süre oyalandılar. Kimse onlara uzaklaşmalarını, gösterinin sona erdiğini söylemedi. Sandy, çavuşa kendisinin de gitmesini isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, Sandy," dedi çavuş. "Sen benimle kalıyorsun." Ve hızlı adımlarla barakanın yan kapısına doğru yürüdü. Kapının yanındaki karton kutunun içindekilere şöyle bir göz attı. Sandy, kutuya kanıt belirlemek için kullandıkları Polaroid makinelerden birini, yedek film, bir metre ve bir kanıt toplama takımı koymuştu. Ayrıca mutfak bölümünden birkaç büyük plastik torba da almıştı.

"İyi iş çıkarmışsın, Sandy."

"Teşekkürler, efendim."

"İçeri girmeye hazır mısın?"

"Evet, efendim."

"Korkuyor musun?"

"Evet, efendim."

"Benim kadar mı, yoksa o kadar değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Ama korktuğum bir gerçek. Bayılacak olursam beni tutarsın."

"Bulunduğum yere doğru bayılın yeter, efendim."

Tony güldü. "Haydi. İçeri girelim."

* * *

Korkmalarına rağmen içeride oldukça titiz bir inceleme yaptılar. Barakanın içinin ayrıntılı bir planını çizmişlerdi ve Curt daha sonra Sandy'yi çalışmasından ötürü kutladığında Sandy başını sallayarak iyi iş çıkardığını kabul etti. Mahkemeye sunulabilecek kadar iyi bir çizimdi. Yine de çizgilerin çoğu titrekti. Elleri, barakaya adım attıkları andan itibaren titremeye başlamış, titremeleri tekrar dışarı çıkıncaya kadar durmamıştı.

Arky içeri ilk baktığı sırada açık olduğu için bagaj kapağını açtılar ve bomboş olmasına rağmen yine de Polaroid'lerini çektiler. Aynı şekilde termometreyi de resimlemeyi ihmal etmediler (o sırada göstergenin iğnesi yirmi altı dereceyi gösteriyordu) çünkü Tony, Curt'ün hepsini görmek isteyeceğini düşünüyordu. Köşede duran cesedin olabilecek her açıdan resimlerini çektiler. Her Polaroid, o anlatılamaz tek gözü gösteriyordu. Taze katran gibi parlıyordu. İçinde kendi yansımasını gören Sandy Dearborn, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Her iki üç saniyede bir, içlerinden biri omzunun üzerinden arkalarında duran Buick Roadmaster'a bakıyordu.

Bazılarını cesedin yanına metreyi koyarak çektikleri resimleri tamamlayınca Tony büyük çöp torbalarından birini çıkarıp salladı. "Bir kürek al," dedi.

"Curt gelinceye kadar onu burada bırakmak istemiyor mu?..."

"Staj süresinde olan Memur Wilcox onu daha sonra malzeme odasındaki dolapta görebilir," dedi Tony. Sesi tuhaf bir şekilde boğuk -neredeyse boğulur gibi- çıkıyordu. Sandy, çavuşun midesindekileri çıkarmamak için büyük bir çaba sarf ettiğini anladı. Sandy de midesinde hafif bir ekşilik hissetti, belki duyduğu sempatidendi. "Orada canının istediği kadar bakabilir. Kanıt zincirini kırmaktan korkmamıza gerek yok, zira hiçbir bölge savcısı bu işe karışmayacak. Bu şeyi şimdi buradan alacağız." Bağırmıyordu ama sesi hissedilir ölçüde sertleşmişti.

Sandy, duvarda asılı olan küreklerden birini aldı ve yaratığın cesedinin altına kaydırdı. Kanatlardan kâğıt hışırtısına benzer, her nasılsa korkunç bir çıtırtı çıktı. Sonra biri, gövdenin tüysüz, siyah yan kısmını açıkta bırakarak aşağı kaydı. Sandy, içeri girmelerinden sonra ikinci kez çığlık atacak gibi oldu. Sebebinin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu ama beyninin derinliklerinde bir şey, daha fazlasına tanık olmamak için adeta yalvarıyordu.

Ve tüm bu süre içinde kokusu burun deliklerini dolduruyordu. O ekşi, lahanamsı berbat koku.

Sandy, Tony Schoondist'in alnının iri ter damlalarıyla kaplı olduğunu gördü. Bazıları ardında gözyaşları gibi izler bırakarak yanaklarına doğru yuvarlanıyordu.

"Haydi," dedi elindeki çöp torbasının ağzını açarak. "Haydi, Sandy. Midemdekileri çıkarmadan şunu torbanın içine koy."

Sandy, cesedi torbanın içine kaydırdı ve ağırlığın kürekten gitmesiyle kendini biraz daha iyi hissetti. Tony, yağ sızıntıları için sakladıkları sıvı emici kırmızı talaş çuvalını alıp içindekileri köşedeki sümüksü lekenin üzerine serptiğinde her ikisi de kendini daha iyi hissetti. Tony, yaratığın içinde bulunduğu çöp torbasının ağzını

büzüp bir düğüm attı. Bu da halledildikten sonra iki adam kapıya doğru yürümeye başladı.

Tam kapıya varmışlardı ki Tony durdu. "Şunun resmini çek," dedi Buick'in arkasındaki raylı kapının -Johhny Parker'ın arabayı içeri aldığı kapı- üzerinde, yüksek bir noktayı işaret ederek. Tony Schoondist ve Sandy Dearborn'a araba oraya geleli çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. "Ve şunu şurayı ve orayı."

Sandy önce çavuşun neyi işaret ettiğini anlayamadı. Gözlerini başka yere çevirdi, birkaç kez göz kırptı ve tekrar işaret edilen yere döndü. İşte oradaydılar; Sandy'ye bir güvenin kanatlarından bulaşmış toz gibi görünen üç dört koyu yeşil leke. Çocukken güve tozunun son derece zehirli olduğunu, güve tozu bulaşmış ellerle gözlerini ovuşturacak olursa kör kalacağını sanırdı.

"Neler olduğunu anladın, değil mi?" diye sordu Tony, Sandy Polaroid'i ilk lekeye doğrulturken. Makine fazlasıyla ağır gibi geliyor, elleri hâlâ titriyordu ama tüm lekelerin fotoğrafını çekti.

"Hayır, çavuş, ben... anladığımı sanmıyorum."

"O şey her neyse -kuş, yarasa, bir tür uzaktan kumandalı robot- kapak açıldığında bagajdan dışarı uçmuş. Arka kapıya çarpmış, o ilk leke. Sonra duvardan duvara çarpmaya başlamış. Bir barakada ya da ambarda sıkışıp kalmış bir kuş görmüş müydün hiç?"

Sandy başını salladı.

"Onun gibi." Tony alnındaki teri silerek Sandy'ye baktı. Bu, daha genç olan adamın hayatı boyunca unutamayacağı bir bakıştı. Olağanüstü olduğunu düşündüğü bir şeyle karşılaşan küçük bir çocuğun bakışıydı.

"Ulu Tanrım," dedi Tony. *"Kahretsin."*

Sandy başını salladı.

Tony çöp torbasına baktı. "Sence bir yarasaya benziyor mu?"

"Evet," dedi Sandy. Hemen ardından, "Hayır," dedi. Biraz duraksadıktan sonra ekledi. "Saçmalık."

Tony, vahşi bir sesle havlar gibi güldü. "Bu çok açıklayıcı oldu. Tanık sandalyesinde oturuyor olsaydın hiçbir savunma avukatı bundan bir anlam çıkaramazdı."

"Bilmiyorum, Tony." Sandy'nin o an tek bildiği, çene çalmayı bırakıp bir an önce açık havaya çıkmak istediğiydi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Eh, çizimini yapmış olsaydım ortaya çıkan sonuç bir yarasaya benzerdi," dedi Tony. "Polaroid'lerde de bir yarasa gibi görünüyor. Ama... tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ancak..."

"Bir yarasaymış *hissi* vermiyor," dedi Sandy.

Tony'nin yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi ve parmağını bir tabanca gibi Sandy'ye doğrulttu. "Çok derin bir yorum, Çekirge. Ama duvardaki lekeler, en azından bir yarasa ya da tutsak kalmış bir kuş gibi hareket ettiğini gösteriyor. Ölü halde köşeye yığılıncaya dek duvarlara çarpa çarpa uçmuş. Şu an için korkudan ölmüş olduğunu söyleyebiliriz."

Sandy, bakılamayacak kadar yabancı ve tuhaf olan, parlayan tek gözü hatırladı ve hayatında ilk kez, çavuş Schoondist'in belirttiği kavramı anlayabildiğini düşündü. Korkudan ölmek mi? Evet, bu mümkündü. Gerçekten olabilirdi. Sonra, çavuş bir şey bekliyormuş gibi göründüğü için, "Ya da duvara öyle bir hızla çarptı ki boynu kırıldı," dedi. Ve aklına bir başka fikir geldi. "Ya da -dinle, Tony- belki onu öldüren *havaydı."*

"Nasıl yani?"

"Belki..."

Ama Tony'nin gözlerinde anladığını gösteren bir ışıltı belirdi ve başını sallamaya başladı. "Tabii ya," dedi. "Belki Buick'in baga-

jının diğer tarafındaki hava buradakinden farklıdır. Belki bize zehirli gaz gibi gelen bir havası vardır... akciğerlerimizin yırtılmasına..."

Sandy için bu kadarı yeterdi. "Buradan bir an önce çıkmazsam kusan *ben* olacağım, Tony." Ama asıl duyduğu kusma değil, boğulma hissiydi. Normalde geniş bir cadde gibi olan nefes borusu, adeta bir iğne deliğine dönüşmüştü.

Dışarı çıktıklarında (hava neredeyse kararmıştı ve inanılmaz güzellikte bir yaz esintisi vardı) Sandy kendini daha iyi hissetti. Tony'nin de daha iyi olduğunu görebiliyordu; Çavuşun yanaklarına biraz renk gelmişti. Tony yan kapıyı kapatırken Huddie ve birkaç memur daha geldi ama hiçbiri bir şey söylemedi. Dışarıdan bakan ve onları tanımayan biri Başkan'ın öldüğünü ya da bir savaşın patlak verdiğini düşünebilirdi.

"Sandy?" diye sordu Tony. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet." Başıyla, dibindeki tuhaf ağırlıkla aşağı doğru sarkmış olan çöp torbasını işaret etti. "Gerçekten onu öldürenin atmosferimiz olabileceğine inanıyor musun?"

"Bu mümkün. Ya da belki bizim dünyamızda olmanın şokuydu onu öldüren. Sana şu kadarını söyleyeyim, bu yaratığın geldiği yerde fazla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Nefes *alabilseydim* bile..." Tony sustu, çünkü Sandy birden yine çok kötü hissediyor gibi görünmüştü. Hatta korkunç görünüyordu. "Sandy, neyin var? Ne oldu?"

Sandy, Sorumlu Çavuş'a bunu söylemek istediğinden, hatta söyleyip söyleyemeyeceğinden bile emin değildi. Ennis Rafferty'yi düşünüyordu. Az önce barakada keşfettikleriyle Ennis'in kayboluşunu birleştirdiğinde ortaya üzerinde düşünmek bile istemediği bir sonuç çıkıyordu. Ama bir kez aklına düştü mü bu fikirden kurtul-

mak çok güçtü. Eğer Buick iki ayrı dünya arasında bir geçitse ve çöp torbasındaki şey öteki taraftan geldiyse Ennis de o dünyaya geçmiş olmalıydı.

"Sandy, ne oluyor?"

"Hiçbir şey, patron," dedi Sandy ve iki büklüm olup ellerini bacaklarına dayadı. Bunun bayılmaya karşı etkili bir yöntem olduğu söylenirdi. Diğerleri hâlâ tek kelime bile etmeden onu izliyordu. Yüzlerinde kralın öldüğünü anlatan o ifadeler vardı, kral çok yaşasın.

Sonunda dünya yine sabitleşti ve Sandy doğruldu. "İyiyim," dedi. "Gerçekten."

Tony yüzüne bir süre dikkatle baktıktan sonra başını salladı. Yeşil torbayı hafifçe kaldırdı. "Bu torba, malzeme odasındaki dolaba konulacak. Andy Colucci'nin açık saçık dergilerini sakladığı küçük dolaba."

Bunun üzerine birkaç sinirli gülüşme oldu.

"Odaya ben, Curtis Wilcox ve Sandy Dearborn'dan başka hiç kimse giremeyecek. Sadece izin ile, millet. Anlaşıldı mı?"

Başlarını salladılar. Sadece izin ile.

"Bu soruşturmayı artık sadece Sandy, Curt ve ben yürütüyoruz." Bir elinde torbayı diğer elinde Polaroid'leri tutarak alacakaranlıkta dimdik durdu. "Bunlar kanıt. Neyin kanıtı olduklarına dair şu an için hiçbir fikrim yok. İçinizden birinin aklına herhangi bir fikir gelecek olursa hemen gelip bana anlatmasını istiyorum. Size çılgınca gelen fikirlerse bana daha da çabuk anlatın zira bu çılgınca bir durum. Ama her şeye rağmen bu işin üzerindeyiz. Başka herhangi bir olayda olduğu gibi bunu da ciddiyetle ele alacağız. Sorusu olan?"

Yoktu. Aslında ortada sorulardan başka bir şey *olmadığını* düşündü Sandy.

"Gözümüzü o barakanın üzerinden ayırmamalıyız," dedi Tony.

"Nöbet mi koyacaksın, çavuş?" diye sordu Steve Devoe.

"Buna gözlem desek daha iyi," dedi Tony. "Haydi, Sandy. Şunu dolaba koyana dek yanımda kal. Tanrı biliyor ya, onu alt kata tek başıma indirmek istemiyorum."

Sandy, Tony ile otoparka doğru yürürlerken Arky Arkanian'ın Curt'ün ona haber verilmediği için çılgına döneceğini söylediğini duydu. Bekle ve gör, çocuk ıslak bir tavuktan daha çıldırmış olacak.

Ama Curtis öfkelenemeyecek kadar heyecanlı, yapmak istediklerinin önceliklerine karar vermeye çalışmakla meşgul ve sorularla doluydu. Aşağı inip B Barakası'nda buldukları yaratığın cesedine bakmadan önce bu sorulardan sadece birini sordu: Mister Dillon önceki akşam neredeydi? Orville ile birlikte olduğu söylendi. Orville Garrett, birkaç günlük iznine çıkarken Mister D'yi yanında götürmüştü.

Curtis'e olup bitenleri, aralarda Arky'nin de katkılarıyla Sandy anlattı. Curt onları sessizce dinledi. Arky, tırmığın ucuyla dürttüğü sırada yaratığın başının üst tarafının soyuluyormuş gibi göründüğünü anlattığında kaşları hafifçe yükseldi. Sandy ona duvarlardaki ve kapıdaki koyu renkli lekeleri ve onları güve tozuna benzetişini anlattığında kaşları tekrar yükseldi. Mister Dillon hakkındaki sorusunu sordu, cevabını aldı, sonra bir kanıt takımından bir çift cerrah eldiveni alıp neredeyse koşarak alt kata indi. Sandy de onunla birlikte gitti. Tony onu soruşturmanın sorumlularından biri olarak atadığı için bu kadarını yapması gerektiğini düşünmüştü ama Curt, Tony'nin çöp torbasını bıraktığı odacığa girdiğinde malzeme odasında beklemeyi yeğledi. Curt'ün torbanın tepesindeki dü-

ğümü çözdüğünü belirten hışırtılar oldu; bu sesi duyan Sandy'nin teni bir anda buz kesti.

Hışır, hışır, hışır. Sessizlik. Bir başka hışırtı. Sonra alçak bir ses: "Aman Tanrım."

Curt, birkaç saniye sonra elini ağzına bastırarak dışarı koştu. Merdivenlere giden koridorun ortasında bir tuvalet vardı. Memur Wilcox oraya tam vaktinde ulaştı. Sandy, malzeme odasındaki üstü dağınık masaya oturarak kusma seslerini dinledi ve bunun olayların tümü göz önüne alındığında muhtemelen hiçbir anlamının olmayacağını düşündü. Curt gerilemeyecekti. Yarasamsı şeyin cesedi Arky'nin, Huddie'nin ve diğer herkesin olduğu gibi onun da midesini kaldırmıştı ama o, midesi bulansın bulanmasın geri dönüp yaratığı derinlemesine inceleyecekti. Buick -ve Buick'e ait olan *şeyler*- Curt'ün tutkusu haline gelmişti. Yanakları solmuş, elini ağzına bastırmış, öğürür halde malzeme odasından koşarak çıkarken bile Sandy, Curt'ün fiziksel rahatsızlık yüzünden hafifçe sönmüş olan heyecanını görebilmişti. Tutku, en güçlü efendiydi.

Koridorun ilerisinden akan suyun sesi geldi. Bir süre sonra kesildi ve Curt, ağzını bir parça kâğıt havluyla kurulayarak malzeme odasına döndü.

"Çok kötü, değil mi?" diye sordu. "Ölüyken bile."

"Berbat," diye onayladı Curtis ama tekrar içeri yönelmişti bile. "Anladığımı sanıyordum ama beni gafil avladı."

Sandy oturduğu yerden kalkıp kapıya yürüdü. Curt yine torbanın içine bakıyordu ama elini *uzatmıyordu.* En azından o an için. Bu da bir teselliydi. Sandy, Curtis o şeye dokunurken (eldivenle bile olsa) orada bulunmak istemiyordu. Curt'ün ona dokunduğunu *düşünmek* bile istemiyordu.

"Sence bir takas mıydı?" diye sordu Curt.

"Hıı?"

"Takas. Ennis'e karşılık bu şey."

Sandy bir an için cevap vermedi. *Veremedi.* Bu fikrin çok korkunç oluşundan değil (ki öyleydi), genç adamın sonuca bu kadar çabuk ulaşmasından ötürü şaşkına dönmüştü.

"Bilmiyorum."

Curt, kaşları çatık bir halde topukları üzerinde ileri geri yaylanıyor, düşünceli bir ifadeyle çöp torbasına bakıyordu. "Ben pek sanmıyorum," dedi bir süre sonra. "Değiş tokuş genellikle eşzamanlı yapılır. Değil mi?"

"Genellikle öyle, evet."

Gözle görülür bir isteksizlikle torbanın ağzını kapadı ve tekrar düğüm attı. "Kesip inceleyeceğim," dedi.

"Curtis, hayır! *Tanrım!*"

"Evet." Bembeyaz bir yüzle, gözleri heyecanla parlayarak Sandy'ye baktı. "*Birinin* yapması gerekiyor ve bu şeyi Horlicks'deki Biyoloji Bölümü'ne götüremem. Çavuş bu olayı kesinlikle dışarı sızdırmamamızı istiyor ve bence en doğrusunu yapıyor, bu durumda bu işi yapabilecek tek kişi kalıyor: ben. Tabii gözümden kaçan bir şey yoksa."

Tony dışarı sızmaması konusunda tek söz etmemiş olsa bile onu Horlicks'e götürmeyecektin, diye düşündü Sandy. *Bizim bilmemize tahammül edebiliyorsun ama bahse girerim bunun sebebi Tony haricinde hiç kimsenin olaya dahil olmak istemeyişi. Peki ya dışarıdan biriyle bunu paylaşır mıydın? Pennsylvania grisi giymeyen ve şapkanın bandını ne zaman başının arkasından çenesinin altına geçirmesi gerektiğini bilmeyen biriyle? O şeyi elinden alıp senden uzaklaştırabilecek biriyle? Hiç sanmıyorum.*

Curt eldivenleri çekip çıkardı. "Sorun şu ki lisedeki biyoloji dersinden beri hiçbir şey kesmedim. O da dokuz sene önceydi ve o dersten C almıştım. Bunu elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum, Sandy."

O halde o şeye hiç dokunma.

Sandy bu düşüncesini yüksek sesle söylemedi. Söylemesinin bir anlamı olmayacaktı.

"Eh, ne olmuş?" Curt kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Sadece kendisine söylüyordu. "Kendimi hazırlarım. Gerekli bilgiyi edinirim. Daha vaktim var. Sabırsızlanmanın anlamı yok. Merak kediyi öldürmüş ama tatmin..."

"Ya bu doğru değilse?" diye sordu Sandy. Bu deyimden ne kadar bıktığını fark etmek onu şaşırtmıştı. "Ya tatmin yoksa? Ya hiçbir cevaba ulaşamazsan?"

Curt, neredeyse şok olmuş bir halde ona baktı. Sonra sırıttı. "Sence Ennis buna ne derdi? Tabii sorabilseydik."

Sandy bu soruyu hem zorbaca, hem de duyarsızca bulmuştu. Bunu -veya herhangi bir şey- söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Curtis Wilcox kötü niyetli biri değildi; sadece damarlarındaki adrenalin yüzünden uyuşturucu almış biri gibi ayakları yerden kesilmişti. Gerçekten bir *çocuk* gibiydi. Yaşları yakın olmasına rağmen bunu Sandy bile fark etmişti.

"Ennis sana dikkatli olmanı söylerdi," dedi Curt'e. "Bu kadarından eminim."

"Olacağım," dedi Curt merdivenlere yönelerek. "Elbette dikkatli olacağım." Ama bunlar sadece uçup giden sözcüklerdi, vaadi lafta kalacaktı. Acemi Memur Wilcox bunun farkında değildi, ama Sandy öyle olacağını biliyordu.

Bunu takip eden haftalarda Tony Schoondist (ve Ekip D bünyesindeki tüm memurlar) arkadaki barakada duran Buick'i günün yirmi dört saati kesintisiz izlemeye yetecek sayıda adam olmadığını gördü. Hava koşullarının da pek yardımı olmamıştı; o yıl ağustos ayının ikinci yarısı yağmurluydu ve sıcaklık, mevsim normallerinin altında seyretmişti.

Ziyaretçiler bir başka baş ağrısı kaynağıydı. Ne de olsa Ekip D merkezi her yerden uzak, ücra bir köşede değildi. Motor Pool hemen yanı başlarında, ilçe savcısı (ve personeli) yolun hemen aşağısındaydı. Etrafta sürekli insanlar oluyordu; avukatlar, bir mola için uğrayanlar, nadiren de olsa yapılan izci turları, şikâyette bulunmak için gelen vatandaşlar (komşularını, eşlerini, yolun büyük kısmını işgal eden Amish at arabası sürücülerini, eyalet polislerini), kocasının evde unuttuğu öğle yemeğini veya bazen şekerleme kutularını getiren eşler ve bazen sadece ödedikleri vergilerin nerelere harcandığını görmek isteyen John Q'lar. Bu sonuncu kesim genellikle merkezin hareketsiz, sakin halini gördüğünde şaşırıp hayal kırıklığına uğrardı. Orayı, beğendikleri televizyon programında gördükleri yerlere pek benzetemezlerdi.

Ay sonuna doğru bir gün, Statler'ın Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi üyesi, yanında on, on iki kadar basın mensubuyla merkeze uğradı. Tanışıp sohbet etmek ve o günlerde meclisin gündeminde olan polis yardımı, bilim ve altyapı masrafları üzerine -daha sonra kendisinin alacaklılardan biri olduğu ortaya çıkmıştı- bir bildiri yapmak için gelmişti. Taşradan gelen pek çok Birleşik Devletler Temsilcisi gibi bu adam da küçük bir kasabanın, köpek yarışlarında şanslı bir gün geçirmiş ve uyumadan önce bir fahişeden iyi bir muamele görmeyi uman berberi gibi görünüyordu. Devriye araçlarının birinin yanında durarak (Sandy bunun baş desteği yırtık olan

araç olduğunu sanıyordu) medya mensubu dostlarına polis kuvvetlerinin, özellikle de Pennsylvania Eyalet Polisi'nin değerli bay ve bayan memurlarının, en çok da Ekip D'nin bay ve bayan memurlarının (burada bir yanlış bilgilendirme vardı, zira o günlerde Ekip D bünyesinde bayan memur yoktu ama polislerden hiçbiri bu yanlışı düzeltmeye kalkmadı... en azından kameralar çalışırken) ne kadar önemli bir yeri olduğunu anlattı. Temsilcinin söylediğine göre onlar, Vergi Ödeyen Bay ve Bayan John Q ile Kaos Çetesi'nin kötülükleri arasında cesurca duran ince, gri bir çizgiydi, vb. vb. Tanrı Amerika'yı korusun, çocuklarımızın hepsi güvenli bir ortamda, barış içinde büyüsün falan. Muhtemelen biri rütbesinin günün anlam ve önemini daha da vurgulayacağını düşündüğü için Butler'dan gelen Yüzbaşı Diment daha sonra Tony Schoondist'e alçak bir homurtuyla, "Bu peruklu sersem karısının aşırı hız yüzünden yediği cezayı örtbas etmemi istedi," demişti.

Temsilci zırvalar, dalkavukları onu yağlar, gazeteciler notlarını alır, kameralar tüm bu olan bitenleri çekerken Buick Roadmaster sadece elli metre ötede, geniş, lüks lastiklerinin üzerinde bir sanat eseri gibi duruyordu. Curt'ün kirişlerden birine astığı büyük, yuvarlak termometrenin altında kıpırtısızca bekliyordu. Kilometre göstergesi sıfırı gösterirken üzerinde en ufak bir kirin barınmasına izin vermeksizin barakada duruyordu. Ondan haberi olan polisler için kahrolası şey, kürek kemiklerinin arasında, uzanamayacakları yerde hissettikleri, insanı deli eden bir... kaşıntı... gibiydi.

Uğraşılması gereken kötü hava şartları, türlü sorunları olan John Q'lar -kendilerini aileden sanıyorlardı ama aslında *değillerdi*- ve diğer merkezlerden ziyarete gelen polisler vardı. Bu sonuncu kesim pek çok açıdan en tehlikelisiydi, çünkü polislerin gözleri keskin, önsezileri kuvvetli olurdu. Yağmurluk giymiş bir polisin (veya

İsveç aksanlı, malum bir bekçinin) Buckingham Sarayı'nın kapısını koruyan o koca başlıklı askerler gibi B Barakası'nın önünde nöbet tuttuğunu, ara sıra garaj kapısının üzerindeki pencerelerden birine yönelip içeri baktığını görseler ne düşünürlerdi? Bunu gören bir polis içeride ne olduğunu merak etmez miydi? Ayılar bal sever miydi?

Curt buna mümkün olduğunca iyi bir çözüm getirdi. Tony'ye, rakunların merkezin çöplerini karıştırıp etrafa dağıtmasının hiç hoşlarına gitmediğini, bu yüzden Phil Candleton ve Brian Cole'un çöp varillerini içine koymak için küçük bir kulübe yapmayı kabul ettiklerini bildiren resmi bir not gönderdi. Curt, çavuş da kabul ederse B Barakası'nın arka tarafının bunun için uygun bir yer olduğunu düşünmüştü. Sorumlu Çavuş Schoondist, notun üzerine onayladığını belirten imzayı attı ve bu belge, dosyalar arasında yerini aldı. Hiçbir notta, Arky Arkanian'ın Sears'tan aldığı kapaklı çöp kutuları sayesinde rakun sorununun çok daha önceden çözülmüş olduğu belirtilmiyordu.

Kulübe inşa edildi, boyandı (elbette PEP grisine) ve notun Tony'nin masasına gelişinden üç gün sonra kullanılmaya hazır hale geldi. Prefabrike ve tamamen işlevseldi. Büyüklüğü, içine iki çöp kovası, üç raf ve mutfak sandalyesine oturan bir eyalet polisinin sığacağı kadardı. Nöbetteki polisin hem gözlerden uzak, hem de kötü havadan korunmuş olmasını sağlıyordu. Nöbetteki memur her beş on dakikada bir yerinden kalkıyor, kulübeden çıkıyor ve B Barakası'nın arkasındaki raylı kapının üzerinde bulunan pencerelerden birinden içeri bakıyordu. Kulübenin içinde meşrubat, abur cuburlar, dergiler ve galvanize bir kova vardı. Kovanın dışına yapıştırılmış kâğıdın üzerinde DAHA FAZLA TUTAMADIM yazıyordu. Bu, Jackie O'Hara'nın katkısıydı. Diğerleri ona Dâhi İrlandalı diyordu

ve Jackie onları güldürmeyi her seferinde başarıyordu. Üç yıl sonra, gırtlak kanseri yüzünden ölüm döşeğinde, gözleri morfin yüzünden camlaşmışken bile boğuk bir fısıltıyla hikâyeler anlatıp ziyaretine gelmiş, acısının katlanılmaz olduğu anlarda elini tutup destek olan eski dostlarını güldürmeyi başarmıştı.

Daha sonraları Ekip D'de -ve tüm PEP merkezlerinde- pek çok video kamera olacaktı, çünkü doksanlı yıllarda tüm devriye araçlarının ön paneline Panasonic Eyewitness araç içi izleme cihazı monte edilecekti. Bunlar özellikle kanunları uygulayan örgütler tarafından kullanılmak üzere üretilecek ve mikrofonsuz olacaktı. Görüntü almak serbestti yasalar gereği sesleri kaydetmek yasaktı. Ama tüm bunlar daha sonra olacaktı. 1979 yazının sonunda, Huddie Royer'ın doğum günü için aldığı video kamerayı kullanmak zorundaydılar. Kameranın kutusunu, ıslanmayacağından emin olmak için naylonla sarmışlar ve küçük kulübenin rafına koymuşlardı. Bir başka kutuda yedek piller ve ambalajı çıkarılıp kullanıma hazır hale getirilmiş bir düzine boş kaset vardı. Kulübeye ayrıca tebeşirle barakanın içindeki ısıyı not ettikleri bir yazı tahtası asmışlardı. Nöbetteki görevli bir değişim fark ederse tahtadaki rakamı silip yenisini yazıyor, yanına ise alçaldığını veya yükseldiğini belirten bir ok çiziyordu. Çavuş Schoondist'in kaydedilmesine izin verdiği tek bilgi buydu.

Bu yeni nöbet sistemi Tony'yi oldukça memnun etmişti. Curt de bu memnuniyeti paylaşmaya çalışıyor ama bazen duyduğu endişe baskın çıkıyordu. "Tekrar bir şey olduğunda nöbette kimse olmayacak," dedi. "Görürsün, haklı çıkacağım -her zaman öyle olur. Bir gece hiç kimse gece yarısı-dört nöbetini tutmak istemeyecek ve bir sonraki nöbeti tutacak kişi geldiğinde bagaj kapağının açık olduğunu görecek. Yerde de bir başka yarasa olacak. Bekle ve gör."

Curt, Tony'yi en azından bir imza çizelgesi tutmaya ikna etti. Gönüllü sayısı yeterince çoktu; eksik olansa organizasyon ve düzendi, bu ise değiştirilmesi zor olmayan bir durumdu. Tony kararlı tutumunu sürdürdü: artlarında herhangi bir yazılı belge bırakmayacaklardı. Curt nöbet için gönüllü olduğundan (birçok polis buna Kulübe Devriyesi demeye başlamıştı) Tony bu isteğini reddetti. "Senin başka sorumlulukların var," dedi. "En önemlilerinden biri de karın."

Curt, çavuşun ofisindeyken sessiz kalacak kadar sağduyuluydu. Ama daha sonra, merkez binasının dışında bir köşede içini Sandy'ye döktü. Sesinde şaşırtıcı bir acılık vardı. "Bir evlilik danışmanı isteseydim lanet olası rehberin sarı sayfalarına bakardım," dedi.

Sandy ona neşesizce gülümsedi. "Bence plop sesini dinlemeye başla."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Plop. Çok belirgin bir sestir. Kafan sonunda kıçından çıktığında bu sesi duyarsın."

Curt, yanaklarına hafif bir kızıllık yayılarak ona baktı. "Kaçırdığım bir şey mi var, Sandy?"

"Evet."

"Ne peki? Tanrı aşkına, *ne?*"

"İşin ve hayatın," dedi Sandy. "Bu sırayla olması şart değil. Bir perspektif sorunu yaşıyorsun. O Buick, gözüne fazla büyük görünmeye başladı."

"Fazla demek!..." Curt, kendine özgü bir hareketle alnına bir şaplak indirdi. Sonra dönüp Short Hills'e doğru baktı. Bir süre sonra tekrar Sandy'ye döndü. "Başka bir dünyadan geliyor, Sandy, *başka bir dünyadan.* Böyle bir şey nasıl *fazla* önemli olabilir?"

"Senin sorunun da tam olarak bu," dedi Sandy. "Perspektif sorunu."

Curtis'in bir sonraki cümlesinin pek hoş olmayacak bir tartışmanın başlangıcı olabileceğini hisseden Sandy, ona bir şey söyleme fırsatı vermeden içeri girdi. Ve belki de bu kısa konuşmanın yararı oldu, zira ağustos bitip eylüle girdikleri o günlerde Curtis, nöbet tutma konusundaki ısrarından vazgeçti. Sandy Dearborn, genç adamın aklının başına geldiğini düşünerek kendini kandırmaya çalışmadı, ama Curt, en azından o an için olabildiğince ileri gitmiş olduğunu anlamış gibiydi. Bu da iyi bir şeydi ama muhtemelen yeterince iyi değildi. Sandy, Buick'in Curt için daima fazlasıyla önemli olacağını düşünüyordu. O günlerde dünyada iki tip insan vardı. Curtis, tatmin duygusunun kedileri öbür dünyadan geri getireceğine inanan kesime giriyordu.

Merkeze, yanında biyoloji kitaplarıyla gelmeye başladı. Kolunun altında veya tuvaletteki su haznesinin üzerinde en çok görülen kitap, Dr. John H. Maturin'in Harvard Üniversitesi Yayınları'ndan, 1968 basımı *Yirmi Temel Kesim*'iydi. Buck Flanders ve karısı bir akşam Curtis'in evine yemeğe gittiğinde Curt'ün eşi Michelle Wilcox, kocasının "yeni iğrenç hobisinden" yakınmıştı. Kocasının tıbbi malzeme deposundan eve numuneler getirmeye başladığını, önceki yıl karanlık oda yapmaya niyetlendiği bodruma ise cesetlerin bulunduğu yerlere özgü kimyasal kokuların sindiğini söylemişti.

Curt işe fareler ve bir hamster ile başlamış, sonra kuşlara geçmiş, son olarak da bir boynuzlu baykuş üzerinde çalışmıştı. Bazen bu örnekleri işyerine getiriyordu. Matt Babicki bir gün Orville Garrett ve Steve Devoe'ya, "Yeni bir kutu tükenmez kalem almak için aşağı inip fotokopi makinesinin üzerinde, içinde bir baykuş gözü yüzen formal dolu bir kavanozla karşılaşmadıysanız gerçekten ya-

şamış sayılmazsınız," demişti. "Tanrım, işte bu, insanı gerçekten uyandırıyor."

Curt, baykuşu da her yönüyle fethettikten sonra yarasalara geçti. Her biri ayrı cins olmak üzere sekiz dokuz yarasa inceledi. Birkaçını kendisi, arka bahçede yakalamıştı; diğerleriniyse The Burg'deki bir biyolojik malzeme deposundan sipariş etti. Sandy, Curt'ün ona tahtaya iğnelenmiş bir Güney Amerika vampir yarasası gösterdiği günü hiç unutmadı. Yarasa tüylüydü, karın bölgesi kahverengimsiydi ve zarımsı kanatları kadifemsi siyahtı. Küçük, sivri dişleri, psikopat bir gülümsemeyle gözler önüne serilmişti. İç organları, Curt'ün giderek ustalaşan tekniğiyle damla şeklinde açılmıştı. Sandy, Curt'ün lisedeki biyoloji öğretmeninin -ona C veren- eski öğrencisindeki bu hızlı ilerlemeyi görse çok şaşıracağından emindi.

Elbette, istekler yönetimi ele geçirmişse herhangi bir aptal bile profesör olabilirdi.

Jimmy ve Rosalynn, Buick'te yaşamaya başladıkları sırada Curt Wilcox hâlâ Dr. Maturin'den kesim sanatının inceliklerini öğrenmekteydi. Bu ikisi, Tony'nin fikriydi. Bir gün Tri-Town alışveriş merkezinde, karısı Country Casuals'da kıyafet denerken aklına gelmişti. My Pet'in vitrinindeki yazı dikkatini çekmişti: **İÇERİ GİRİN VE HAMSTER ÇILGINLIĞINA SİZ DE KATILIN!**

Tony, hamster çılgınlığına hemen o an kapılmadı -karısı binlerce soru sorabilirdi- ama hemen ertesi gün acil ihtiyaç fonundan bir miktar para vererek George Stankowski'yi bir çift hamster ve içinde yaşayabilecekleri plastik bir kutu almaya gönderdi.

"Yiyecek de alayım mı?" diye sordu George.

"Hayır," dedi Tony. "Kesinlikle olmaz. İki hamster alıp onları barakada açlıktan ölmeye terk edeceğiz."

"Öyle mi? Ama bu biraz zalimce bir hareket gibi..."

Tony içini çekti. "Evet, George, onlara yiyecek de almayı unutma. Mutlaka al."

Plastik kutu için istediği tek özellik, Buick'in ön koltuğuna sığacak büyüklükte olmasıydı. George, mükemmel sayılmasa da isteklerine uygun bir kutu getirdi. Şeffaf, sarı plastikten yapılmıştı. Uzun bir koridorun birleştirdiği iki ayrı odacıktan oluşuyordu. Odacıklardan biri yemek odası, diğeriyse hamsterlar için düzenlenmiş minik bir spor salonuydu. Yemek odasında su ve mama kabı, spor salonundaysa bir koşu çarkı vardı.

"Bazı insanlardan daha iyi bir yaşama sahipler," dedi Orvie Garrett.

Rosalynn'in yemek kabına büyük tuvaletini yapışını izleyen Phil, "Kendi adına konuş," dedi.

Hayatın devasa hipodromunda koşan en hızlı at sayılamayacak Dicky-Duck Eliot, hamsterları neden Buick'e koyduğumuzu merak etti. Bu biraz tehlikeli değil miydi?

"Eh, bekleyip göreceğiz, değil mi?" dedi Tony nazikçe. "Tehlikeli mi, değil mi göreceğiz."

Ekip D'nin Jimmy ve Rosalynn'i almasının üzerinden pek uzun bir süre geçmeden bir gün Tony Schoondist kendi koyduğu sınırı aştı ve basına yalan söyledi.

Aslında Dördüncü Güç'ün bu olaydaki temsilcisi pek etkileyici biri sayılmazdı; bir iki hafta içinde Ohio State'e dönecek olan, County *American*'da yaz stajı yapan, yirmi yaşlarında, dağınık kızıl saçlı bir gençti. Karşısındakini, ağzı bir karış açılmış halde dinliyor-

du. Bu halini gören Arky, onun için su katılmamış bir ahmak tanımını yapmıştı. Ama stajyer genç bir aptal *değildi* ve güneşli bir eylül gününün büyük bir bölümünü, Bay Bradley Roach'u dinleyerek geçirmişti. Brad, genç gazeteciye Rus aksanlı adam (Brad artık adamın Rus olduğundan emindi) ve ardında bıraktığı araba hakkında ne biliyorsa anlatmıştı. İsmi Homer Oosler olan kızıl saçlı genç, bu konuda özel bir haber yapıp üniversiteye bir vurgun yapmış halde dönmek istemişti. Sandy, genç adamın hayalindeki manşetin içinde **GİZEMLİ ARABA** tamlamasının geçtiğinden emindi. Hatta belki **RUS CASUSUN GİZEMLİ ARABASI.**

Tony bir an için bile kararsızlık göstermedi ve gencin gözlerine baka baka yalan söyledi. Karşısındaki, County *American*'ın sahibi, kızıl saçlının yazıp yazabileceği haberlerden fazlasını yapmış olan deneyimli, kurt gazeteci Trevor Ronnick de olsa aynı şeyi yapacağına hiç şüphe yoktu.

"Araba gitti," dedi Tony ve işte sınır geçildi; yalan ağızdan çıktı.

"Gitti mi?" diye sordu hayal kırıklığı açıkça görülen Homer Oosler. Kucağında büyük, eski bir Minolta fotoğraf makinesi vardı. Üzerinde, COUNTY AMERICAN MALIDIR yazıyordu. "Nereye gitti?"

"Eyalet Rehin Bürosu'na," dedi Tony kulağa etkileyici gelen bir kurum ismi uydurarak. "Philly'de."

"Neden?"

"Üzerinde hak iddia edilmemiş taşıtları açık arttırmayla satıyorlar. Elbette uyuşturucu taraması yaptıktan sonra."

"Tabii. Araba hakkında tutulmuş bir rapor veya belgeler var mı?"

"Olması gerek," dedi Tony. "Bir bakayım, arayıp haber veririm."

"Sizce bu iş ne kadar sürer, Çavuş Schoondist?"

"Biraz sürer, evlat." Tony elini tepeleme dolu olan gelen/giden sepetine doğru salladı. Oosler'ın, bunların çoğunun Scranton'dan gelen haftalık ıvır zıvır -emeklilik kazançları üzerine son haberlerden yeni beysbol sezonunun fikstürüne kadar birçok gereksiz belge- olduğunu ve çavuş o gün eve dönmeden önce hepsinin de çöpü boylayacağını bilmesine gerek yoktu. Bu bezgin el hareketi, buna benzer daha pek çok yığın olduğunu ima ediyordu. "Hepsine birden yetişmenin ne zor olduğunu tahmin edebilirsin. Bilgisayarlı sisteme geçildiğinde her şeyin kolaylaşacağını söylüyorlar ama bu sene geçilmesi beklenmiyor."

"Önümüzdeki hafta okula dönüyorum."

Tony koltuğunda öne eğildi ve Oosler'a baktı. "Ve umarım derslerine iyi çalışırsın," dedi. "Dışarda zorlu bir dünya var, evlat. Ama iyi çalışırsan her şeyin üstesinden gelirsin."

Homer Oosler'ın ziyaretinden birkaç gün sonra Buick'in yarattığı bir başka ışık depremine tanık oldular. Bu kez hava pırıl pırıl güneşliyken meydana geldi ve buna rağmen oldukça göz alıcıydı. Curtis'in bir sonraki olayı kaçıracağına dair duyduğu tüm endişeler de boşa çıktı.

Barakanın içindeki sıcaklık son beş günde yirmilerden on beşin altına düşünce, Buick'in yeni bir olaya hazırlandığı anlaşıldı. Herkes küçük kulübede nöbette kalmaya can atıyordu. Herhangi bir şey olursa görev başında olmak istiyorlardı.

Büyük ikramiye Brian Cole'a vurdu ama merkezdeki tüm polisler, bu deneyimde ucundan köşesinden yer aldılar. Brian, saat 14:00 sularında Jimmy ve Rosalynn'i kontrol etmek için barakaya girdi. İkisi de çok iyi görünüyordu. Rosalynn kutunun yemek oda-

sında, Jimmy de spor salonundaydı. Brian, suları olup olmadığını kontrol etmek için başını içeri uzattığında bir mırıltı duydu. Derinlerden gelen, kesintisiz, gözleri yuvalarında titreten, iç sarsan bir sesti. Hemen altında (veya onunla iç içe geçmiş) çok daha rahatsız edici, cızırtıyı andıran, sözsüz bir fısıltı vardı. Mor, solgun bir parıltı, yavaşça ön panele ve direksiyona yayılıyordu.

Memur Cole'un aklına bir aydan fazla bir süredir kayıp olan Ennis Rafferty geldi ve aceleyle Buick'in çevresinden uzaklaştı. Bununla birlikte hiç paniğe kapılmadan kulübeye seğirtti ve video kamerayı alarak sehpasının üzerine yerleştirdi. İçine boş bir kaset koyduktan sonra tarihi (doğruydu) ve şarjı (yeşildeydi) kontrol etti. Tekrar dışarı çıktı ve kamerayı barakanın pencerelerinden birinin önüne yerleştirdi, kayıt düğmesine bastı ve Buick'in tam kadrajın içinde olup olmadığını iki kez kontrol etti. Kameranın pozisyonu mükemmeldi. Merkez binasına doğru yürümeye başladı, yarı yoldayken parmaklarını şıklatıp kulübeye geri döndü. Kulübede, kamera aksesuarlarıyla dolu bir çanta vardı. Bunlardan biri, ışık filtresiydi. Brian, çekimi durdurmaya gerek görmeden filtreyi kameranın merceğine taktı (büyük ellerinin karanlık gölgesi bir anlığına Buick'in görüntüsünü engelledi, tekrar göründüğündeyse alacakaranlık çökmüş gibiydi). Biri -belki ödediği verginin nereye harcandığını görmek isteyen bir John Q- orada, onu izliyor olsaydı, kalbinin ne kadar hızlı atmakta olduğunu kesinlikle tahmin edemezdi. Hem heyecanlıydı, hem de korkuyordu ama idare ediyordu. Konu bilinmeyene gelince, iyi bir polis eğitiminin farkı hemen anlaşılırdı. Sonuçta sadece bir tek şey unutmuştu.

Saat ikiyi yedi geçe başını çavuşun ofisinin kapısından içeri uzattı ve, "Çavuş, Buick'e yine bir şeyler oluyor."

Tony, o sonbaharda bir polis kuvvetleri sempozyumunda yapacağı konuşmanın ilk taslağından başını kaldırarak, "Elindeki nedir, Bri?" diye sordu.

Brian eline baktı ve hamsterların kutusunun içindeki su kabını tuttuğunu gördü. "Ne önemi var?" dedi. "Belki artık buna ihtiyaç olmayacak."

Saat ikiyi yirmi geçe, tüm polisler mırıltıyı duyabilmeye başlamıştı. Merkez binasında pek kimse yoktu. Hemen hemen herkes, B Barakası'nın iki garaj kapısının pencereleri önüne dip dibe sıralanmıştı. Bunu gören Tony bir süre, onlara geri çekilmeyi emredip emretmemeyi düşündükten sonra oldukları yerde kalmalarına izin vermeye karar verdi. Bir istisnayla.

"Arky."

"Evet, efendim, çavuş?"

"Ön tarafa gidip çimleri biçmeni istiyorum."

"Ama daha pazartesi günü biçtim!"

"Biliyorum. Hatta son bir saatini ofisimin penceresinin hemen altında geçirdin gibi geldi. Yine de bugün çimleri biçmeni istiyorum. Arka cebine de bunu koyacaksın." Arky'ye bir telsiz uzattı. "Eğer on Pennsylvania Eyalet Polisi'nin yan yana dizilmiş, içinde bir horoz dövüşü yapılıyormuş gibi barakanın pencerelerinden içeri baktığını görmemesi gereken birinin geldiğini görürsen hemen bana haber vermeni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Emin olabilirsin."

"Güzel. Matt! Matt Babicki, buraya gel!"

Yüzü heyecanla kızarmış olan Matt, soluk soluğa koşup geldi. Tony ona Curt'ün nerede olduğunu sordu. Matt, devriyede olduğunu söyledi.

"Ona merkeze dönmesini, D Kodu olduğunu ve sessizce sürmesini söyle."

"D Kodu, sessiz sürüş, anlaşıldı."

Sessiz sürüş, siren ve ışıklar olmaksızın sürüş anlamına geliyordu. Curt muhtemelen bu emre itaat etmişti ama yine de üçe çeyrek kala merkezde bitivermişti. Kimse ona yarım saatte ne kadar mesafe kat ettiğini sormaya cesaret edemedi. Ne kadar uzaktan geliyor olursa olsun sağ salim gelmiş ve havai fişeklere yetişmişti. İlk işi, kamerayı sehpasının üzerinden almak oldu. Havai fişekler sona erene dek görüntüleme işi, Curtis Wilcox'ın sorumluluğunda olacaktı.

Kaset, (malzeme dolabından alınan pek çok kasetten biri) bünyesinde sadece duyulup görülebilenleri saklayabilirdi. Bir hoparlördeki gevşek kablo gibi ses çıkaran Buick'in mırıltısı çok belirgindi ve giderek yükseliyordu. Curt, termometrenin, 12'nin hemen üzerinde duran kırmızı çubuğunu görüntüledi. Sonra Curt'ün, içeri girip Jimmy ve Rosalynn'i kontrol etmek için izin isteyen sesi duyuldu. Çavuş Schoondist buna hemen, hiç tartışma kabul etmeyen bir sesle, "İzin talebi reddedildi," diye karşılık verdi.

Ekranın köşesindeki saate göre tam 15:05:41'de, Buick'in ön camında gün doğumunu hatırlatan leylak rengi bir ışıltı belirdi. Bir izleyici, en başta bu fenomenin teknik bir arıza, görsel bir yanılsama ya da bir tür yansıma olduğunu düşünebilirdi.

Andy Colucci: "Nedir o?"

Bilinmeyen biri: "Bir enerji taşması veya bir..."

Curtis Wilcox: "Yanında gözlüğü olanlar taksa iyi olur. Olmayanlar için bu çok riskli bir durum, yerinizde olsam hemen uzaklaşırdım. Bizde..."

Jackie O'Hara (galiba): "Kim aldı benim..."

Phil Candleton (galiba): "Ulu *Tanrım!*"

Huddie Royer: "Bence bunu yapmamız hiç akıllıca..."

Bir doğa gezisi rehberi kadar soğukkanlı ve sakin konuşan Sorumlu Çavuş Schoondist: "Gözlüklerinizi takın, beyler. Haydi, gidip her nerdeyseler alın."

Saat 15:09:24'te leylak rengi ışık, bir anda parlayarak Buick'in diğer camlarına da geçti ve hepsini birer parlak, mor aynaya dönüştürdü. Kaset an be an yavaşça izlendiğinde biraz önce normal gibi görünen camların üzerinde yansımalar belirdiğini görülebilirdi: camların üzerinde, duvara asılı aletlerin, duvarın önünde duran pulluğun, dışarıda durmuş içeri bakan adamların yansıması görülebiliyordu. Adamların çoğu, suratlarının yarısını kaplayan koruyucu gözlükler takmıştı ve ucuz bilim kurgu filmlerindeki uzaylılara benziyorlardı. Curt, yüzünün sol kısmı kamera yüzünden kapalı olduğu için diğerlerinden kolayca ayırt edilebiliyordu. Mırıltı giderek yükseliyordu. Buick'in etrafa şimşekler yağdırmasından yaklaşık beş saniye önce mırıltı kesildi. Kaseti izleyen, kulağa hepsi soru soruyormuş gibi gelen heyecanlı seslerin birbirine karıştığını duyabilirdi.

Sonra görüntü ilk kez kayboluyordu. Buick ve baraka bembeyaz bir ışık içinde yok oluyordu.

"Aman Tanrım, gördünüz mü?" diye haykırdı Huddie Royer.

Geri çekilin, Lanet Olsun, Dikkat edin bağırışları oldu. Biri, *Bakmayın sakın,* dedi. Bir başkası, *Şimşek saçıyor,* dedi on, on beş saniye sonra öleceğini bilen ve farkında olmadan konuşan pilotların donuk sesiyle.

Sonra Buick, ışık seli dünyasından döndü, önce manasız bir şekil gibi göründü, ardından esas hatlarına kavuştu. Üç saniye sonra yeni bir ışık patlaması oldu. Her pencereden kalın ışık huzmeleri fırladı ve görüntü tekrar ışığa boğulup yok oldu. Bu sırada Cur-

tis'in, "Daha iyi bir filtreye ihtiyacımız var," diyen sesi duyuldu. Tony ona, "Belki bir dahaki sefere," diye karşılık verdi.

Olay kırk altı dakika daha sürdü ve her bir anı kamerayla kaydedildi. Önceleri, Buick her parlamayla bembeyaz bir ışık içinde kalıp gözden kayboluyordu. Işık patlamalarının şiddeti bir süre sonra azaldı ve Buick'in dış hatları beyazdan mora dönen parlama sırasında belli olmaya başladı. Curtis daha iyi görüntü almak amacıyla bir başka noktadan çekim yapmak için aceleyle hareket ettiği sıralarda görüntü bulanıklaşıyor, ekrana belli belirsiz insan yüzleri yansıyordu.

15:28:17'de, Buick'in kapalı bagajının üzerinden (belki de içinden) kalın bir ışık demeti çıktı. Bir fıskiyenin fışkırttığı su gibi tavana yayıldı.

Tanımlanamayan biri: "Lanet olsun, yüksek voltaj, yüksek voltaj!"

Tony: "Öyle, öyle." Sonra Curt'e: "Kayda devam et."

Curt: "Edeceğimden hiç şüphen olmasın."

Bazıları camlardan, bazıları tavandan, bazıları da bagajdan olmak üzere birkaç ışık patlaması daha gerçekleşti. Bir tanesi arabanın altından çıktı ve doğruca arka garaj kapısını hedef aldı. Bu sırada o kapının üzerindeki pencerelerden içeri bakmakta olan ve ışığı görüp gerileyen adamlardan şaşkınlık haykırışları duyuldu ama kamera olduğu yerde sabit kaldı. Curt, korkmayacak kadar heyecanlıydı.

15:55:03'te son bir zayıf parlama oldu -sürücü tarafının arkasındaki koltuktan geliyordu- ve ardından tümü kesildi. Tony Schoondist'in sesi duyuldu: "Şarjı boşa harcama, Curt. Gösteri bitmişe benziyor." Bu noktada görüntü bir anlığına kararıyordu.

16:08:16'da tekrar görüntü beliriyordu. Ekranda Curt vardı. Karın bölgesine sarılmış sarı bir şey vardı. Neşeyle el salladı ve, "Hemen döneceğim," dedi.

O sırada çekimi üstlenmiş olan Tony Schoondist, "Dönsen iyi olur," dedi. Sesinde neşeden eser yoktu.

Curt içeri girip hamsterları kontrol etmek istemişti, hâlâ orada olduklarını varsayarak ne durumda olduklarına bakmak istiyordu. Tony önce bu isteği hemen reddetti. Güvenli olduğundan emin olana kadar hiç kimsenin barakaya girmesine izin vermeyeceğini söyledi. Sonra söylediklerine kulak vermiş ve ne kadar aptalca olduğunu fark etmiş gibi duraksadı -Buick Roadmaster içinde olduğu sürece B Barakası hiçbir zaman güvenli olmayacaktı- ve lafını değiştirdi: "İçerdeki sıcaklık on sekiz derecenin üzerine çıkmadan hiç kimse barakaya girmeyecek."

"Birisi *girmeli,"* dedi Brian Cole. Düşük zekâlı birine basit bir toplama işlemini anlatıyormuş gibi sabırla konuşmuştu.

"Sebebini söyleyebilir misin, Memur Cole?" dedi Tony.

Brian elini cebine soktu ve Jimmy'yle Rosalynn'in su kabını çıkardı. "Bol bol yiyecekleri var ama bu olmadan susuzluktan ölürler."

"Hayır, hemen ölmezler."

"İçerdeki sıcaklığın on sekiz derecenin üzerine çıkması birkaç gün alabilir, çavuş. Sen hiçbir şey içmeden kırk sekiz saat geçirmek ister miydin?"

"Ben kesinlikle istemezdim," dedi Curt. Gülümsememeye çalışarak (ve pek başarılı olamayarak) Brian'dan su kabını aldı. Tam kavramıştı ki Tony uzanıp kabı ondan aldı. Sorumlu Çavuş bunu yaparken Curt'e bakmamıştı; gözleri Memur Brian Cole'un üzerindeydi.

"Bir çift hamstera su vermek için adamlarımdan birinin hayatını tehlikeye atmamda bir sakınca yok. Söylemek istediğin bu mu? Şu konuyu bir açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Brian'ın kızarıp bozacağını sanıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Brian ona, *Evet, evet, bunu artık sisteminden at, patron; ne kadar çabuk yaparsan o kadar çabuk rahatlayıp doğru olanı yapmaya başlarsın,* der gibi sabırla ona bakmayı sürdürdü.

"İnanamıyorum," dedi Tony. "Birimiz aklını kaçırmış olmalı. Büyük ihtimalle de ben."

"Onlar korunmasız yaratıklar," dedi Brian. Sesinde de yüzünde görülen sabırlı ifade vardı. "Ve onları oraya biz koyduk, çavuş, onlar gönüllü olmadı. Onlardan biz sorumluyuz. Şimdi, istersen bu işi ben yaparım, ne de olsa su kabını ben unut..."

Tony ilahi bir müdahale bekler gibi ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve tekrar iki yanına sarkıttı. Yakasının altından çıkan kızıllık boynuna ve çenesine yayıldı. Sonra yanaklarındaki kızarıklıkla birleşti, merhaba komşu. "Kutsal domuz!" diye mırıldandı.

Ekipteki adamlar bunu söylediğini daha önce de duymuştu ve hepsi de gülümsemeyecek kadar akıllıydı. Bu noktada birçok insan, hatta çoğunluk, "Aman be, lanet olsun! Ne haliniz varsa görün!" der ve uzaklaşırdı. Ama büyük koltukta oturuyor, büyük kararlar vermek için büyük paralar alıyorsanız bunu yapamazdınız. B Barakası'nın önünde toplanmış memurlar ve elbette Tony bunu çok iyi biliyordu. Olduğu yerde durmuş, ayakkabılarına bakıyordu. Merkez binasının ön tarafından Arky'nin eski, kırmızı Briggs&Stratton çim biçme makinesinin gürültüsü geliyordu.

"Çavuş..." diye söze başladı Curt.

"Evlat, hepimize bir iyilik yap ve çeneni kapa."

Curt sustu.

Bir süre sonra Tony başını kaldırdı. "Almanı istediğim ipi almış mıydın?"

"Evet, efendim. Kaliteli malzeme. Dağcılıkta kullanılabilir. En azından Calling All Sports'da çalışan adamın söylediği bu."

"İçerde mi?" diye sordu Tony başıyla barakayı işaret ederek.

"Hayır, arabamın bagajında duruyor."

"Küçük ihsanları için Tanrı'ya şükürler olsun. İpi buraya getir. Umarım ne kadar dayanıklı olduğunu denemek zorunda kalmayız." Brian Cole'a baktı. "Belki The Agway'e veya The Giant Eagle'a gitmek istersin, Memur Cole. Fareler için birkaç şişe Evian veya Poland Kaynak Suyu alırsın. Hatta Perrier! Biraz Perrier'e ne dersin?"

Brian hiçbir şey söylemedi, çavuşa o sabırlı ifadeyle bakmaya devam etti. Tony buna tahammül edemeyerek başını çevirdi. "Fareler! *Kutsal* domuz!"

* * *

Curt, en az otuz metre uzunluğunda, sağlam örülmüş, sarı renkte bir kangal iple döndü. Ucunu ilmek yapıp beline geçirdi ve kangalı yüz yirmi beş kilo ağırlığında olan ve 4 Temmuz pikniğinde diğer PEP ekipleriyle karşı karşıya geldikleri halat çekme yarışında daima sağlam bir şekilde ayakta kalmayı başaran Huddie Royer'a verdi.

"Benden emri duyduğun an," dedi Tony, Huddie'ye, "Onu alev almış gibi geri çekeceksin. Ve çekerken kalın kafasına veya köprücük kemiğine bir zarar vermekten korkma. Anlaşıldı mı?"

"Evet, çavuş."

"Düştüğünü veya sarhoş gibi yalpaladığını görecek olursan emrimi bekleme, hemen çek. Bu da anlaşıldı mı?"

"Evet, çavuş."

"Güzel. Birinin burada olan biteni anladığına çok memnunum. Tanrı'ya şükür." Elini kısa saçlarından geçirdi ve tekrar Curt'e döndü. "Herhangi bir şey hissettiğinde *-herhangi bir şey-* hemen geri dönmeni söylememe gerek yok, değil mi?"

"Yok."

"Ve arabanın bagaj kapağı açılacak olursa hemen dışarı koşacaksın, Curtis. Anladın, değil mi? Lanet olası bir kuş gibi uçacaksın."

"Uçacağım."

"Kamerayı bana ver."

Curtis kamerayı ona uzattı. Sandy orada değildi, tüm olayı kaçırmıştı... ama Huddie daha sonra ona çavuşu korkarken gördüğü tek anın o olduğunu söylediğinde öğleden sonra devriyede olduğuna sevindi. İnsanın görmeyi istemeyeceği bazı şeyler vardı. Bu da onlardan biriydi.

"İçerde geçirecek sadece bir dakikan var, Memur Wilcox. Bir dakika dolduktan sonra bayılıyor, osuruyor ya da 'Columbia, the Gem of the Ocean'ı söylüyor bile olsan seni dışarı çekeceğim."

"Doksan saniye."

"Hayır. Ve benimle bir kez daha pazarlık yapmaya kalkarsan süren otuz saniyeye iner, bilmiş ol."

* * *

Curt Wilcox, B Barakası'nın yan tarafındaki kapının önünde, güneşin altında duruyordu. İp beline bağlıydı. Kayıtta çok genç görünüyordu, her geçen yıl daha genç. Kaseti bazen o da izler ve muh-

temelen aynı şeyleri hissederdi ama hiçbir zaman bu konuda yorum yapmadı. Hiç korkmuş görünmüyordu. Hem de hiç. Sadece heyecanlıydı. Kameraya el salladı ve, "Hemen döneceğim," dedi.

"Dönsen iyi olur," dedi Tony.

Görüntüdeki Curt dönüp barakaya girdi. Bir an için hayalet gibi göründü, orada yokmuş gibiydi sonra Tony ilerleyip kamerayı parlak gün ışığından gölgeye getirdi ve Curtis tekrar net olarak ekranda belirdi. Curt hemen arabaya doğru ilerledi ve arkaya yöneldi.

"Hayır!" diye bağırdı Tony. "Hayır, seni aptal, ipi dolaştırmak mı istiyorsun? Hamsterları kontrol et, lanet olasıca sularını ver ve hemen dışarı çık!"

Curt hiç dönmeden bir elini kaldırdı ve başparmağıyla her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptı. Tony daha iyi bir görüntü almak için zum yaparken görüntü biraz titredi.

Curt, sürücü tarafındaki camdan içeri baktı, kaskatı kesildi ve, "Ulu Tanrım!" diye haykırdı.

Huddie, "Çavuş, çekeyim mi?..." derken Curt omzu üzerinden geri baktı. Tony yine kamerayı oynattı -bu konuda Curt kadar becerikli değildi ve sürekli odağı kaybediyordu- ama yine de Curt'ün yüzündeki şok ifadesini görmek mümkündü.

"Sakın beni çekmeyin!" diye bağırdı Curt. "Yapmayın! Çok iyiyim!" Ve bunun ardından Roadmaster'ın kapısını açtı.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı Tony çılgınca sarsılan kameranın gerisinden.

Curt onu duymazdan geldi ve sarı plastik kutuyu, direksiyonun önünden geçirmek için nazikçe sağa sola eğerek arabadan çıkardı. Buick'in kapısını diziyle kapadıktan sonra kollarında plastik kutuyla barakanın kapısına geldi. Her iki ucundaki bölmelerle kutu, tuhaf, plastik bir haltere benziyordu.

"Bunu kaydet!" diye bağırdı Curt coşkun bir heyecanla. "Kaydet!"

Tony kaydetti. Curt dışarı, gün ışığına çıkarır çıkarmaz görüntü kutunun sol odacığında odaklandı. Rosalynn ekranda belirdi. Artık yemek yemiyordu ama neşeyle içeride dolanıyordu. Etrafındaki adamları fark etti ve doğruca kameraya döndü. Bıyıklarını titreterek plastik kutunun ötesinden koklamaya başladı. Gözleri parlak ve ilgi doluydu. Çok şirindi ama Statler Ekip D memurları o an şirinlikle zerre kadar ilgilenmiyordu.

Kamera sarsılarak ondan uzaklaştı, plastik kutunun koridoru boyunca ilerledi ve boş spor salonunda durdu. Kutunun her iki ucu da sıkıca kapalıydı ve su kabının koyulduğu boşluktan, bir sivrisinekten daha büyük olan hiçbir şey geçemezdi ama Jimmy yok olmuştu. Tıpkı Ennis Rafferty ve Buick'i hayatlarına sokan esrarengiz, Boris Badinoff aksanlı adam gibi o da ortadan kaybolmuştu.

Şimdi: *Sandy*

Konuşmayı kestim ve Shirley'nin getirdiği buzlu çaylardan birini dört koca yudumda mideye indirdim. Biraz soluklanmak için ara vermiştim.

Eddie Jacubois bir ara yanımıza gelmişti. Üzerinde sivil kıyafetler vardı ve bankın bir ucuna ilişmişti. Hem orada olduğuna pişman, hem de gitmeye isteksiz gibi görünüyordu. Benim hislerim böyle çelişkili değildi; onu gördüğüme çok sevinmiştim. Hikâyenin ona ait kısmını kendi anlatabilirdi. Yardım gerekirse Huddie ve Shirley devreye girebilirdi. 1988'de, Shirley aramıza katılalı iki sene olmuştu ve Matt Babicki, güneşli Sarasota'dan gelen, üzerinde palmiye ağaçları resimleri olan kartpostallar sayesinde tazelenen bir hatıra olmuştu. Matt ve karısının orada bir sürücü kursu vardı ve çok da başarılıydı. En azından Matt'e göre öyleydi.

"Sandy?" diye sordu Ned. "İyi misin?"

"Evet. Tony'nin o kamerayı ne kadar beceriksizce kullandığını düşünüyordum," dedim. "Baban bir harikaydı, Ned, Steven Spielberg kadar yetenekliydi, ama..."

"Bu kasetleri ben de izleyebilir miyim?" diye sordu Ned.

Huddie'ye... Arky'ye... Phil'e... Eddie'ye baktım. Her çift gözde aynı mesajı gördüm: *Karar senin.* Elbette öyleydi. En tepedeki koltukta oturmak, tüm kararları vermek demekti. Ve itiraf edeyim, çoğunlukla bu hoşuma giderdi.

"Bunun için bir sakınca görmüyorum," dedim. "Burada izlediğin sürece, elbette. Kasetleri merkez binasından dışarı çıkarman pek iyi olmaz -dışarda onların Ekip D malı olduğunu söylemek zorundasın- ama buradayken hiç sorun değil. Üst kattaki dinlenme odasında duran videoda izleyebilirsin. Ama Tony'nin çektiği bölümlerde mide bulantısı yaşamak istemiyorsan öncesinde bir ilaç alsan iyi olur. Değil mi, Eddie?"

Eddie, bir an için otoparkın diğer ucuna baktı. Ama Roadmaster'ın bulunduğu yere bakmıyordu. Gözleri, A Barakası'nın 1982'ye veya o civarda bir tarihe kadar bulunduğu yere dikilmişti. "Bilmiyorum," dedi. "Pek hatırlamıyorum. Ben geldiğimde büyük olayların çoğu geride kalmıştı, biliyorsun."

Yalan söylediğini Ned bile anlamış olmalıydı; bu konuda çok yeteneksizdi.

"Geçen mayıstan borçlu olduğum üç saati tamamladığımı söylemeye geldim sadece, çavuş, üvey kardeşime stüdyosunu inşa etmekte yardım etmiştim ya hani?"

"Ah," dedim.

Eddie hızla başını salladı. "Hı... hı. Artık tüm saatlerimi tamamladım ve Robbie Rennert'ın arka tarlasında bulduğumuz haşhaşlar hakkındaki raporu masanın üzerine bıraktım. Söyleyeceğin bir şey yoksa şimdi eve gideceğim."

Daha doğrusu The Tap'e gidecekti. Onun evi evden uzaktaydı. Eddie J'in hayatı, üniformasını çıkardığı andan itibaren bir Ge-

orge Jones şarkısına dönüşürdü. Ayağa kalkmaya çalışınca uzanıp bileğini tuttum. "Aslında, Eddie, kalmanı tercih ederim."

"Hıı?"

"Biraz bizimle kalmanı istiyorum."

"Ama patron, gerçekten..."

"Babası hayatını kurtarmıştı, unuttun mu?"

Eddie'nin omuzları savunmaya geçmişçesine yükseldi. "Tam olarak öyle olduğunu söyleye..."

"Haydi ama, kabul et," dedi Huddie. "*Ben* de oradaydım."

Ned, kasetlere duyduğu ilgiyi aniden kaybetmişti. "Babam hayatını mı kurtardı, Eddie? Nasıl oldu?"

Eddie bir süre kararsızca duraksadıktan sonra teslim oldu. "Beni bir John Deere traktörün arkasına çekti. O'Day kardeşler, onlar..."

"Tüyler ürperten O'Day kardeşler hikâyesini başka bir zamana bırakalım," dedim. "Burada bir tür mezarlık partisi yapıyoruz, Eddie ve sen de cesetlerin nerelere gömülü olduğunu biliyorsun. Bunu mecazi anlamda söylemiyorum."

"Huddie ve Shirley de oradaydılar. Onlar anlata..."

"Evet, oradaydılar. Sanırım George Morgan da oradaydı..."

"Evet," diye doğruladı Shirley usulca araya girerek.

"...ama ne fark eder?" Hâlâ Eddie'nin bileğini tutuyordum ve tekrar sıkmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Şiddetle sıkmamak için. Eddie'den hoşlanırdım, her zaman hoşlanmıştım ve gerektiğinde cesur olabileceğini bilirdim, ama aynı zamanda korkağın teki de olabiliyordu. Böyle zıt özelliklerin aynı adamda nasıl bulunabildiğini bilmiyordum ama öyleydi işte; buna birden çok kez tanık olmuştum. Eddie, 1996'da Travis ve Tracy O'Day makineli tüfekleriyle çiftlik evlerinin pencerelerinden dışarı ateş etmeye başla-

dıklarında olduğu yerde donakalmıştı. Curt, kendini tehlikeye atıp öne çıkmış ve ceketinin arkasından çekiştirerek onu güvenli bir alana götürmüştü. Ve işte şimdi de hikâyenin, Ned'in babasının çok önemli bir rol oynadığı kendi bölümünü anlatmadan sıvışmak istiyordu. Yanlış bir şey yaptığından değil -yapmamıştı- anılar çok korkutucu ve acı verici olduğundan istiyordu gitmeyi.

"Sandy, gerçekten gitsem iyi olacak. Sürekli ertelediğim ve yapmak zorunda olduğum pek çok iş var ve..."

"Bu çocuğa babasını anlatıyorduk," dedim. "Ve bence senin yapman gereken Eddie, orada sessizce oturman, belki bir sandviç yiyip bir bardak buzlu çay içmen ve anlatma sıran gelene dek beklemen."

Tekrar bankın ucuna ilişti ve bize baktı. Curt'ün oğlunun gözlerinde ne gördüğünü biliyordum: şaşkınlık ve merak görüyordu. Ne gruptuk ama. Genç bir adama savaş anılarını anlatan bir grup yaşlı asker gibiydik. Anılar bittiğinde ne olacaktı peki? Ned genç bir kızılderili olsaydı erkekliğini ispatlaması için onu zorlu bir göreve gönderebilirdik; doğru hayvanı öldürmesini, hayvanın kalbinin kanı hâlâ dudaklarındayken doğru hayali görmesini ve bir erkek olarak geri dönmesini isteyebilirdik. Bunun sonunda bir sınama, Ned'in yeni bir anlayış ve olgunluk sergileyebileceği bir yol olsaydı her şeyin çok daha basit olacağını düşündüm. Ama artık işler bu şekilde yürümüyor. En azından böyle karmaşık olanlar değil. Artık hissedilenler, yapılanların önüne geçti. Ve bence bu yanlış.

Eddie bizim gözlerimizde ne görmüştü peki? Kırgınlık mı? Bir nebze teessüf mü? Belki de Bradley Roach tarafından içi dışına çıkarak öldürülenin Curtis Wilcox değil, kendisi olması isteği. Hayatı boyunca fazla kiloları olmuş, fazla içki içen ve bu durumun kontrolünü kaçırdığı takdirde Scranton'a küçük bir seyahat yapıp

Üye Destek Programı'nda iki hafta kalması muhtemel Eddie Jacubois? Rapor yazıp teslim etme konusunda daima yavaş olan ve açıklama yapılmadıkça neredeyse hiçbir fıkrayı anlayamayan adam? Bunların hiçbirini görmediğini umuyordum, çünkü bu adamın bir başka yönü daha vardı -daha iyi bir yönü- ama en azından birkaçını görüp görmediğinden tam olarak emin değildim. Belki hepsini görmüştü.

"...denediniz mi?"

Düşüncelerimin huzur kaçıran zincirinden kurtulduğuma memnun bir halde Ned'e döndüm. "Ne diyordun?"

"Hiç kendinize Buick'in gerçekte ne olduğunu sordunuz mu, demiştim. Nereden gelmiş, bir anlam ifade ediyor mu? Bunu tartışıp olaya geniş açıdan bakmayı denediniz mi?"

"Şey... The Country Way'de yaptığımız toplantı var," dedim. Tam olarak nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım. "Sana ondan bahsetmiştim."

"Evet ama bu yönetimsel bir toplantıymış gibi geliyor..."

"Üniversitede başarılı olacaksın," dedi Arky ve Ned'in dizine hafifçe vurdu. "O kelimeyi böyle kolaylıkla bir cümlenin içinde kullanabilen bir çocuk okulda da başarılı olur."

Ned sırıttı. "Yönetimsel. Örgütlenmecilik. Bürokratikleşme. Kategorize."

"Hava atmayı kes, evlat," dedi Huddie. "Başımı ağrıtıyorsun."

"Her neyse, The Country Way'deki toplantı bahsettiğim şeye uymuyor. Ama mutlaka üzerinde durmuşsunuzdur. Yani aradan zaman geçtikçe mutlaka daha çok kafa yormuş..."

Ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım, aynı zamanda bir şeyi daha anladım: çocuk, gerçekte nasıl olduğunu *asla* tam olarak anlayamayacaktı. Çoğu zaman ne kadar *sıradan* olduğunu. Çoğunlukla

günlük hayatımıza devam ederdik. İnsanların güzel bir günbatımını izledikten, harika bir şampanyayı tattıktan veya evden kötü haber aldıktan sonra yaptıkları gibi tekrar rutine dönerdik. Belki işyerimizin hemen arka tarafındaki barakada muhteşem bir mucize duruyordu ama bu, masamızın üzerinde biriken işlerin miktarını, diş fırçalama şeklimizi veya eşlerimizle sevişme biçimimizi değiştirmiyordu. Bizi yeni varoluş diyarlarına veya algı düzlemlerine götürmüyordu. Kıçlarımız hâlâ kaşınıyordu ve kaşındığında biz de onları kaşıyorduk.

"Sanırım Tony ve baban bu konu üzerinde çok konuştular," dedim. "Ama işte, diğerlerimiz için Buick sadece hareket olmayan bir davanın bir parçası haline gelmeye başladı. O..."

"Hareketsiz mi?" Neredeyse bağırmıştı ve o an, babasına korkutucu derecede benzemişti. Baba oğul arasındaki bu benzerliğin bir başka zincir olduğunu düşündüm. Zincir ezilmiş, ama kopmamıştı.

"Uzun zaman dönemleri için öyleydi," dedim. "Bu arada hepimiz hırsızlık, kazalar, uyuşturucu olayları ve nadiren de olsa cinayet vakalarıyla uğraşıyorduk. Normal hayat devam ediyordu."

Ned'in yüzündeki hayal kırıklığı, bana olan güvenini boşa çıkarmışım gibi kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Saçmaydı ama gerçek buydu işte. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bir keresinde bu konuda tartıştığımızı hatırlıyorum. O gün..."

"...piknik vardı," diye tamamladı Phil Candleton. "İşçi Bayramı pikniği. O günden bahsediyordun, değil mi?"

Başımı salladım. 1979 yılıydı. Redfern Deresi'nin yanındaki eski futbol sahasındaydık. İşçi Bayramı'ndaki pikniği 4 Temmuz pikniğinden daha çok severdik, çünkü eve çok daha yakındı, ailesi olanlar onları yanlarında getirebiliyordu, ama en önemlisi, o gün biz

bize oluyorduk; sadece Ekip D. İşçi Bayramı pikniği, *gerçek* bir piknikti.

Phil başını duvara dayadı ve güldü. "Tanrım, neredeyse unutmuşum. O gün o kahrolası Buick'ten başka hiçbir şey konuşmamıştık, evlat. Konuştukça içiyor, içtikçe konuşuyorduk. Piknikten sonra iki gün boyunca baş ağrısı çekmiştim."

Huddie, "O piknikte her zaman çok eğlenirdik," dedi. "Geçen yaz sen de gelmiştin, değil mi, Ned?"

"Evvelki yaz," dedi Ned. "Babam ölmeden önce." Gülümsüyordu. "Suyun üzerine doğru sallanan o lastik salıncak vardı ya? Paul Loving düşüp dizini incitmişti."

Hepimiz güldük, en yüksek kahkaha Eddie'den çıkmıştı.

"Pek çok konuşma olmuştu ama tek bir sonuca bile ulaşamamıştık," dedim. "Ama elimizde yeterli veri olduğu da söylenemezdi. Ortada tek bir elle tutulur gerçek vardı: barakanın içindeki ısı düştüğünde bir şeyler oluyordu. Ama bu da yüzde yüz güvenilir değildi. Bazen -özellikle son yıllarda- sıcaklık hafifçe düşer, sonra yine yükselirdi. Bazen o mırıltı başlar, sonra biri elektronik bir aletin fişini çekmiş gibi kesilirdi. Ennis'in kayboluşunda ışık gösterisi yoktu, hamster Jimmy muazzam bir gösteriden sonra kayboldu, Rosalynn ise hiç kaybolmadı."

"Onu tekrar Buick'e koymuş muydunuz?" diye sordu Ned.

"Hayır," dedi Phil. "Burası Amerika, evlat, çifte riske girilmez."

"Rosalynn hayatının geri kalanını üst kattaki dinlenme odasında geçirdi," dedim. "Öldüğünde üç veya dört yaşındaydı. Tony bunun bir hamster için normal bir yaşam süresi olduğunu söyledi."

"Başka şeyler çıktı mı? Buick'ten yani?"

"Evet. Ama onların ortaya çıkışıyla bağlantı..."

"Ne tür şeyler? Yarasaya ne oldu? Babam onu hiç kesti mi? Görebilir miyim? Hiç olmazsa resimleri var mı? Nasıl?..."

"Hey, yavaş, evlat," dedim elimi kaldırarak. "Bir sandviç falan ye. Sakinleş."

Bir sandviç alıp kemirmeye başladı. Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Bir an için bana parlak gözlerinde ilgiyle, bıyıkları titreyerek video kameraya bakan Rosalynn'i hatırlattı.

"Zaman zaman bazı şeyler beliriverdi," dedim. "Ve bazen de bazı şeyler -canlı varlıklar- ortadan kayboldu. Kurbağalar. Bir kelebek. Saksıdaki bir lale. Ama bu kayboluşlarla ya da babanın deyişiyle Buick'in yaptığı düşüklerle havanın soğuması, mırıltı veya ışık patlamaları arasında belirli bir bağlantı yok. Hiçbir şey tam olarak tutmuyor. Isının düşmesi genellikle güvenilir bir işaret. Işık patlamaları her seferinde sıcaklığın düşmesinin ardından başladı, ama ısının her düşüşünde ışık patlamaları olmayabiliyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım," dedi Ned. "Havanın bulutlu olması mutlaka yağmur yağacağı anlamına gelmez ama bulut olmadan yağmur yağmaz."

"Daha iyi anlatamazdım," dedim.

Huddie, Ned'in dizine hafifçe vurdu. "'Her kaidenin bir istisnası vardır,' derler ya? Buick söz konusuyken ortada bir kaide ve bir düzine de istisna var. Biri arabanın sürücüsü, şu siyah şapkalı, siyah trençkotlu adam. *O* da ortadan kayboldu ama bu, Buick'in civarında gerçekleşmedi."

"Bundan emin olabiliyor musunuz?" diye sordu Ned.

Bu beni şaşırttı. Bir çocuğun babasına benzemesi doğaldı. Sesinin benzemesi de öyle. Ama bir an için Ned'in görünüşü ve sesi, benzerlikten çok öte bir şekilde birleşti. Bunu tek hisseden ben değildim. Shirley ve Arky birbirlerine huzursuzca baktılar.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Roach gazete okuyordu, değil mi? Ve anlattıklarından anladığım kadarıyla neredeyse tüm dikkati de okuduklarına yönelmişti. Adamın arabaya geri dönmediğini nereden biliyorsunuz?"

O günü ve yarattığı sonuçları düşünmek için belki yirmi yılım olmuştu. Bu yirmi yıl içinde Roadmaster'ın sürücüsünün geri dönmüş (hatta belki *sinsice* yaklaşmış) olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bildiğim kadarıyla bunu düşünen başka kimse yoktu. Brad Roach adamın geri dönmediğini söylemiş, biz de öylece kabul etmiştik. Neden? Çünkü polislerin bedenlerinde yalan detektörleri vardı ve o an, hiçbirinin göstergesi kırmızı alana girmemişti. İğne yerinden bile kıpırdamamıştı. Neden kıpırdayacaktı ki? Brad Roach, en azından doğruyu söylediğini *düşünüyordu.* Ama bu, neden bahsettiğini bildiği anlamına gelmezdi elbette.

"Sanırım bu mümkün," dedim.

Ned, *yaa işte böyle,* der gibi omuz silkti.

"Ekip D bünyesinde bir Sherlock Holmes veya Komiser Columbo'muz yoktu," dedim. Sanırım kendimi savunuyor hissi vermiştim. Ama gerçekten biraz öyleydi. "Olayın temeline inecek olursak bir yasal sistemin basit elemanlarıyız. Yakaları gri olan ve biraz daha iyi eğitimli olan mavi yakalılarız. İşimizi yapar, kanıt toplarız ve bazen bunlar ışığında sonuçlara ulaşırız. İyi günümüzde *çok başarılı* sonuçlara varabiliriz. Ama Buick konusunda belli bir istikrar yoktu, dolayısıyla başarılı veya değil, hiçbir sonuca ulaşamadık."

"Adamlardan bazıları Buick'in uzaydan geldiğine inanıyordu," dedi Huddie. "Onun bir... bilemiyorum, gizlenmek için şekil değiştirmiş bir uzay gemisi falan olduğunu söylüyorlardı. Ennis'in, biraz olsun insana benzemek için şapka takıp uzun trençkot giymiş bir uzaylı tarafından kaçırılmış olabileceğini iddia ediyorlardı. Bu

konuşmalar piknikte-İşçi Bayramı'ndaki piknikte olmuştu, tamam mı?"

"Evet," dedi Ned.

"O piknik, oldukça tuhaf bir toplantıydı, evlat," dedi Huddie. "Herkes normalden çok daha fazla ve çok daha çabuk sarhoş olmuş gibiydi ama kimse, her zamanki sabıkalılar Jackie O'Hara ve Christian Soder bile kabadayılığa kalkmadı. Ortalık çok sakindi, özellikle de futbol maçı sona erdiğinde.

"Bir grup sarhoş adamla, bir karaağacın altındaki bankta oturduğumuzu hatırlıyorum. Brian Cole, New Hampshire'daki enerji hatlarının yakınlarında görülen uçan dairelerden -daha birkaç yıl önce olmuş bir olaydı- ve bir kadının uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia edişinden bahsediyordu."

"Babam da buna mı inanıyordu? Ortağını uzaylıların kaçırmış olabileceğini mi söylüyordu?"

"Hayır," dedi Shirley. "1988 yılında burada çok... korkunç... inanılması güç... bir olay..."

"Ne?" diye sordu Ned. "Tanrı aşkına, ne oldu?"

Shirley bu soruya cevap vermedi. Ned'i duyduğunu bile sanmıyorum. "Ondan birkaç gün sonra babana neye inandığını sordum. Bana bunun önemli olmadığını söyledi."

Ned, doğru duyduğundan emin değilmiş gibi ona baktı. "Önemli *değil* miymiş?"

"Söylediği buydu. Buick her ne ise, bunun gizli düzenin içinde bir önemi olmadığını söyledi. Birinin onu kullanıp kullanmadığını sordum, belki onun aracılığıyla bizi izliyordu... bir televizyon gibi... bana, 'Sanırım unutulmuş,' dedi. Bir kralın İsa'dan önceki zamanlardan kalan, çölde gömülü hazinesi gibi önemli ya da üzerindeki adres yanlış olduğu için tozlu bir rafta bekleyen bir kartpostal

gibi önemsiz bir şeyden bahseder gibi konuşmasını hiçbir zaman unutmayacağım. Üzerinde, 'Harika vakit geçiriyorum, keşke sen de burada olsaydın,' yazan ve uzun zamandır sahipsiz olduğu için hiç kimsenin umursamadığı bir kartpostal. Bu düşünce beni biraz rahatlattı ama böyle tuhaf ve korkunç bir şeyin unutulmuş, yanlış yere konmuş veya öylece bırakılmış olabileceği fikri tüylerimi ürpertiyordu. Bunları söylediğimde baban güldü. Sonra kolunu batı ufkuna doğru uzattı ve, 'Söylesene, Shirley,' dedi. 'Sence büyük devletimiz Pennsylvania-Ohio çizgisiyle Pasifik Okyanusu arasında çeşitli bölgelere kaç nükleer silah depolamıştır? Ve kaçı önümüzdeki iki ya da üç yüzyıl boyunca olduğu yerde unutulup kalacak?'"

Bir süre için hepimiz bunun üzerinde düşünerek sessiz kaldık.

"İşi bırakmayı düşünüyordum," dedi Shirley sonunda. "Uyumakta güçlük çekiyordum. Sürekli zavallı Mister Dillon'ı düşünüyordum ve işi bırakmaya kararlıydım. Beni kalmaya Curt ikna etti ve bunu, ne yaptığını bilmeksizin yaptı. 'Sanırım unutulmuş,' dedi ve bu kadarı bana yetti. İşimde kaldım ve buna hiç pişman olmadım. Burası iyi bir yer ve polislerin çoğu da çok iyi adamlar. Bu, artık aramızda olmayanlar için de geçerli. Tony gibi."

"Seni seviyorum, Shirley, evlen benimle," dedi Huddie. Kolunu kadının omzuna atıp dudaklarını abartılı bir şekilde uzattı. Eh, pek hoş bir görüntü sayılmazdı.

Shirley ona bir dirsek attı. "Sen zaten evlisin, aptal."

Eddie J araya girdi. "Babanın inandığı bir şey varsa o da arabanın bir başka boyuttan gelmiş olduğuydu."

"Başka bir *boyut* mu? Şaka yapıyorsun." Eddie'ye dikkatle baktı. "Hayır. Şaka *yapmıyorsun.*"

"Ve bunun planlı programlı bir şey olmadığını düşünüyordu," diye devam etti Eddie. "Okyanus ötesine bir gemi ya da uzaya bir

uydu göndermek gibi değil yani. Bazı açılardan gerçek olduğuna inandığını bile sanmıyorum."

"Kafam karıştı," dedi Ned.

"Benim de," dedi Shirley.

"Demişti ki..." Eddie, bankın üzerinde dikleşti. Tekrar A Barakası'nın eskiden durduğu otlarla kaplı alana baktı. "O'Day Çiftliği'nde olduğumuz gündü. O gün. Mısırların arasına park etmiş, o iki serserinin geri dönmesini bekliyorduk ve neredeyse yedi kahrolası saattir oradaydık. Hava buz gibiydi. Arabanın motorunu ve dolayısıyla kaloriferi çalıştıramıyorduk. Her şeyden konuştuk: avcılık, balıkçılık, bovling, eşlerimiz, planlarımız. Curt, beş yıl sonra PEP'nden ayrılacağını söyledi..."

"Bunu gerçekten söyledi mi?" Ned'in gözleri irileşmişti.

Eddie ona hoş görüyle baktı. "Bunu ara ara hepimiz söyleriz, evlat. Tıpkı sigarayı bırakacağını söyleyen tiryakiler gibi. Ona, The Burg'de kendi güvenlik şirketimi açma planlarımdan ve yepyeni bir Winnebago alma isteğimden bahsettim. O da bana Horlicks'te fen dersleri almak istediğini ve annenin karşı çıktığını anlattı. Ona, asıl yapmaları gerekenin okula gitmek değil, *çocukları* okula göndermek olduğunu söylüyormuş. Baban, annenden pek çok azar işitti ama onu hiçbir zaman suçlamadı. Çünkü annen onun o dersleri almak istemesinin asıl sebebini, gerçekte ilgisini çekenin ne olduğunu bilmiyordu ve Curt de ona söyleyemezdi. Buick konusuna böyle geldik. Bana söylediği şeyi daha dün gibi hatırlıyorum; onu bir Buick olarak gördüğümüzü, çünkü *bir şey* olarak görmeye mecbur olduğumuzu söyledi."

"Bir şey olarak görme zorunluluğu," diye mırıldandı Ned. Öne doğru eğilmiş, başı ağrıyan bir adam gibi parmaklarıyla alnını ovuşturuyordu.

"Benim kafam da şu an senin olduğu gibi karışmıştı, ama ne söylemeye çalıştığını anlıyor gibiydim. Şuramda." Eddie elini göğsüne, kalbinin hemen üzerine koydu.

Ned bana döndü. "Sandy, o gün piknikte, şey konusundan bahseden olmuş muydu. Acaba..." Sözünü tamamlamadan sustu.

"Ne konusu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, sandviçinin kalanına baktı ve son lokmasını ağzına attı. "Boş ver. Önemli değil. Babam bulduğunuz o yarasamsı yaratığı kesti mi peki?"

"Evet. İkinci ışık gösterisinden sonra, İşçi Bayramı'ndan önceydi. O..."

"Çocuğa yaprakları anlat," dedi Phil. "O kısmı unuttun."

Doğru, unutmuştum. Altı yedi yıldır yaprakları *düşünmemiştim* bile. "*Sen* anlat," dedim. "Ne de olsa onlara dokunan sendin."

Phil başını salladı, birkaç dakika boyunca sessizce oturarak hafızasını yokladı ve ardından, amirine rapor veren bir memur gibi kesik kesik anlatmaya başladı.

Şimdi: *Phil*

"İkinci ışık gösterisi öğleden sonra olmuştu. Tamam mı? Curt, ışık patlamaları sona erdiğinde beline ip bağlanmış halde barakaya girdi ve adı hamster mı her ne haltsa onların kutusunu dışarı çıkardı. Hayvanlardan birinin kayıp olduğunu gördük. Biraz konuşuldu. Resimler çekildi. Çavuş Schoondist kimin kulübede nöbette olduğunu sordu. Brian Cole, 'Ben, çavuş,' dedi.

"Geri kalanımız merkez binasına döndü. Tamam mı? Sonra Curtis'in çavuşa, 'Diğer her şey gibi ortadan kaybolmadan önce o şeyi kesip inceleyeceğim. Bana yardım eder misin?' dediğini duydum. Çavuş da ona, eğer isterse o gece yardım edebileceğini söyledi. Curt, 'Neden şimdi değil?' diye sordu ve çavuş da ona, 'Çünkü tamamlaman gereken bir devriyen var. Bir buçuk vardiya. John Q sana emanet, evlat. Suçluların motorunun sesini duyunca titremeleri gerek,' dedi. Bazen böyle, vaaz veren bir rahip gibi konuşurdu. Ve motor derken vurguyu hep ilk heceye verirdi.

"Curt konunun üzerine gitmedi. Bir şey elde edemeyeceğini biliyordu. Tekrar devriyeye döndü. Saat beş civarı Brian Cole gelip

beni çağırdı. Tuvalete gideceğini söyledi ve o sırada kulübede yerine bakıp bakamayacağımı sordu. Olur, dedim. Barakaya gittim. Pencereden içeri bir göz attım. Her şey normaldi. Isı bir derece yükselmişti. Kulübeye girdim. Kulübenin içi çok sıcaktı, tamam mı? Sandalyenin üstünde bir L. L. Bean kataloğu vardı. Ona uzandım. Tam dokunmuştum ki bir gürültü duydum. Çok belirgin bir sesti ve neye ait olduğunu hemen anladım. Açılan bagaj kapağının sesiydi. Kulübeden dışarı fırladım. Barakanın pencerelerinden birinden içeri baktım. Buick'in bagajı açıktı. İçinden çıkan, önce yanık kâğıt parçaları sandığım şeyler yukarı doğru uçuşuyordu. Bir hortuma yakalanmışlar gibi dönüyorlardı. Ama yerden hiç toz kalkmıyordu. Hem de hiç. Tek hareket, bagajın içindeydi. Sonra kâğıt parçası sandıklarımın hepsinin şeklinin aynı olduğunu gördüm ve yaprak olduklarını düşündüm. Sonuçta gerçekten öyle olduklarını gördük."

Göğüs cebimden bloknotumu çıkardım. Tükenmezkalemimi aldım ve şunu çizdim:

"Gülümseyen bir ağza benziyor," dedi çocuk.

"Kahrolası, *sırıtan* bir ağız," dedim. "Ama sadece bir tane değildi. Yüzlerce vardı. Etrafta dönerek uçuşan yüzlerce sırıtan siyah ağız. Bazıları Buick'in tepesine konmuştu. Bazıları tekrar bagajın içine süzülmüştü. Çoğu yerdeydi. Tony'yi çağırmak için koştum.

Video kamerayla geldi. Suratı kıpkırmızı bir halde kendi kendine mırıldanıyordu. 'Şimdi ne oldu? Sırada ne var? Lanet olsun, *ne?*' gibi şeyler söylüyordu. Biraz komikti ama öyle olduğunu sonradan düşündüm, tamam mı? İnan bana, o an hiç komik gelmiyordu.

"Barakanın penceresinden içeri baktık. Beton zeminin her yerine saçılmış yaprakları gördük. Bir kasım fırtınasının bahçenize dolduracağı kadar çok yaprak vardı. Ama köşeleri kıvrılmaya başlamıştı. Artık bir sırıtıştan ziyade alelade yapraklara benziyorlardı. Tanrıya şükür. Ve renkleri de değişiyordu. Gözlerimizin önünde renkleri, siyahtan beyazımsı griye dönüyordu. Ve *inceliyorlardı.* Sandy de gelmişti. Işık gösterisini kaçırmıştı ama yaprak gösterisine tam vaktinde yetişmişti."

Sandy, "Tony beni evden arayıp o akşam yedi gibi merkeze gelip gelemeyeceğimi sormuştu," dedi. "Curt ile birlikte tanık olmak isteyebileceğim bir şey yapacaklarını söyledi. Her neyse, saat yediye kadar beklememiştim. Hemen geldim. Merak etmiştim."

"Merak kediyi öldürmüş," dedi Ned ve o an babasına öylesine benziyordu ki neredeyse titreyecektim. Gözlerini bana dikti. "Gerisini anlat."

"Anlatacak pek fazla şey yok," dedim. "Yapraklar inceliyordu. Yanılıyor olabilirim ama bunun gerçekleştiğini *görebiliyorduk.*"

"Yanılmıyorsun," dedi Sandy.

"Çok heyecanlıydım. Doğru dürüst düşünemiyordum. Barakanın yan kapısına koştum. Ve Tony, Tanrım, Tony bir anda yanımda beliriverdi. Nefesimi kesmek istercesine boğazıma sarılmıştı. 'Hey,' dedim. 'Bırak beni, bırak beni, polis şiddet uyguluyor, hey!' Tony bana espirilerimi Statesboro'daki Komedi Şov'a saklamamı söyledi. 'Bunun şakası yok, Phil,' dedi. 'O kahrolası şeyin bir poli-

si öldürdüğüne inanmak için yeterince nedenim var. Bir ikincisini göz göre göre kaybedemem.'

"Ona belime ip takacağımı söyledim. Yerimde duramıyordum. Sebebini tam olarak hatırlayamıyorum ama çok heyecanlıydım. Lanet olası ipi almak için geri dönmeyeceğini söyledi. *Ben* gider alırım dedim. 'Kahrolası ipi unut, talebin reddedildi,' dedi. Bunun üzerine ben de, 'Ayaklarımı tut yeter, çavuş,' dedim. 'O yapraklardan birkaç tane almak istiyorum. Kapıdan bir buçuk metre uzaklıkta bile değiller. Arabaya yakın da sayılmazlar. Ne diyorsun?'

"'Kahrolası aklını kaçırmış olmalısın diyorum, içerdeki *her şey* o arabaya yakın,' dedi ve tam olarak hayır demediği için cesaretimi toplayıp kapıyı açtım. Koku, insanın burnuna hemen çarpıyordu. O lahanamsı koku. İnsanın midesini altüst ediyordu, ama heyecanımın arasında bunu fark etmemiştim. O zamanlar gençtim, tamam mı? Yüzüstü yere uzandım. Sürünerek ilerledim. Çavuş beni bacaklarımdan tutuyordu. Birazcık ilerlemiştim ki, 'Bu kadarı yeter, Phil,' dedi. 'Birkaçını alabiliyorsan şimdi al. Alamıyorsan da çık.'

"Beyaza dönmüş olanlardan çok sayıda vardı, onlardan bir düzine kadar aldım. Pürüzsüz ve yumuşaktılar ama insanın içinde kötü bir his uyandırıyorlardı. Bana içi çürüyen domateslerin kabuklarını hatırlatmışlardı. Biraz ötede hâlâ siyah renkte olan birkaç tane vardı. Onları almak için uzandım ama dokunur dokunmaz onlar da diğerleri gibi beyazlaştı. Parmak uçlarımda hafif bir batma hissi vardı. Güçlü bir nane kokusu aldıktan hemen sonra bir ses duydum. En azından duyduğumu sandım. Bir gazoz kutusunu açtığında çıkan sese benzer bir iç çekiş gibiydi.

"Sürünerek gerilemeye başladım ve ilk anlarda oldukça iyi gidiyordum ama sonra ben... parmak uçlarımdaki hisle ilgili bir şey... çok pürüzsüz ve yumuşaktılar..."

Sözüme devam edemeyerek birkaç saniye sustum. Her şeyi tekrar yaşıyor gibiydim. Ama çocuk can kulağıyla beni dinliyordu ve hikâyenin sonunu duymadan beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Hiçbir şey onu ikna edemezdi, bu yüzden anlatmaya devam ettim. Artık tek istediğim bir an önce bitirip kurtulmaktı.

"Paniğe kapıldım. Tamam mı? Dirseklerimden destek alıp kendimi geri itmeye ve tekmeler atmaya başladım. Bir yaz günüydü. Üzerimde kısa kollu gömleğim vardı. Dirseklerimden biri açıldı ve siyah yapraklardan birine değdi ve yaprak bir... ne olduğunu bilmediğim bir şey gibi tısladı. Sadece tısladı, anlarsın ya? Ve etrafına bir lahanamsı-nane kokusu bulutu yaydı. Rengi beyaza döndü. Sanki dokunuşum onu dondurup öldürmüş gibi. Bunu daha sonra düşündüm. O an aklımda oradan bir an önce sittir olup gitmekten başka hiçbir şey yoktu. Kusura bakma, Shirley."

"Sorun değil," dedi Shirley koluma hafifçe dokunarak. İyi bir kadındır. Her zaman öyleydi. İletişim bölmesinde Babicki'den daha iyiydi -hem de çok daha iyi- ve göze de daha hoş görünüyordu. Elimi onun elinin üzerine koydum ve hafifçe sıktım. Sonra anlatmaya devam ettim ve bu, sandığım kadar zor olmadı. Anlatmaya başlayınca her şeyi hatırlamaya başlamak ne komik. Devam ettikçe daha da berraklaşıyorlar.

"Başımı kaldırıp Buick'e baktım. Barakanın ortasında, benden en az üç buçuk metre uzakta olmasına rağmen bir anda çok daha yakınmış gibi görünmeye başlamıştı. Everest Tepesi kadar büyüktü. Bir elmas kadar da parlak. Farlarının birer göz olduğu ve doğruca bana baktıkları hissine kapıldım. Fısıldadığını duyabiliyordum. Neler söylediği hakkında hiçbir fikrim yok -yani gerçekten bir şeyler söylüyorduysa- ama kesinlikle duyabiliyordum. Sadece kafamın içindeydi. Telepati gibi. Hayal gücümün bir ürünü de olabilir ama

sanmıyorum. Sanki birdenbire altı yaşıma dönmüştüm. Yatağımın altındaki canavardan korkuyordum. Beni kapıp götürmek istediğinden hiç şüphem yoktu. Beni Ennis'i götürdüğü yere götürecekti. Bu yüzden paniğe kapıldım. Bağırmaya başladım. 'Çek beni! Çek beni, çabuk!' Ve onlar da çektiler. Çavuş ve yanında biri..."

"O biri bendim," dedi Sandy. "Ödümüzü patlatmıştın, Phil. Önce gayet iyiydin sonra bağırıp kıvranmaya başladın. Bir yerinin kanadığını veya suratının morardığını göreceğimi sanıyordum. Ama sapasağlamdın. Sadece... şey." Devam et, dercesine bir hareket yaptı.

"Sadece yapraklar vardı. Yani onlardan geriye kalanlar. Paniğe kapıldığımda ellerimi yumruk yapmış olmalıyım, tamam mı? Yaprakları ezmişim. Dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim, ellerimin ıslak olduğuydu. İnsanlar bağırıyordu. *İyi misin?* ve *İçerde neler oldu, Phil?* diyorlardı. Dizlerimin üstüne çökmüştüm. Sürüklenerek dışarı çekildiğim için gömleğim boynumun etrafında toplanmış, karnım sürtünmeden yanıyordu *ellerim kanıyor,* diye düşünüyordum. *Islaklığın sebebi bu.* Sonra beyaz, sümüksü maddeyi gördüm. Öğretmenlerin birinci sınıf öğrencilerine verdikleri tutkallara benziyordu. Yapraklardan tek geriye kalan buydu."

Durup bunun üzerinde biraz düşündüm.

"Ve şimdi sana gerçeği söyleyeceğim, tamam mı? Aslında tutkala benzemiyordu. Sanki her iki avucum da ılık boğa-dölüyle doluydu. Ve koku iğrençti. Nedenini hiç bilmiyorum. *Biraz lahana ve nane kokusundan ne çıkar?* diyebilirsin, haklısın ama aynı zamanda haksızsın da. Çünkü o koku, yer yüzündeki hiçbir kokuyla eş değil. En azından benim bildiğim kadarıyla öyle.

"Ellerimi pantolonuma sildim ve merkez binasına gittim. Alt kata indim. Brian Cole tuvalette işini bitirmiş, çıkıyordu. Haykırış-

lar duyar gibi olmuş, neler döndüğünü merak etmişti. Ona aldırmadım bile. Hatta lavaboya giderken neredeyse onu yere deviriyordum. Ellerimi yıkamaya başladım. Avuçlarımı dolduran o ılık, sümüksü sıvıyı, yumuşaklığını, pütürsüzlüğünü, parmaklarımı açtığımda uzayışını her hatırlayışımda yine ellerimi yıkıyorum. Bir örümcek ağının ipleri gibi uzayışını görmek bardağı taşıran son damla olmuştu. Bu düşünce üzerine öğürmeye başladım. Normal bir kusma değildi. Sanki midem, yediğim her lokmayla beraber ağzımdan dışarı çıkmak istiyordu. Annemin kirli bulaşık suyunu arka bahçeye dökmesi gibi, her yediğim dışarı fırladı. Bu konuyu çok uzatmak istemiyorum ama nasıl bir şey olduğunu anlamalısın. Yaşadığıma kusmak denemezdi, ölmek gibiydi. Buna benzer bir deneyimi sadece bir kez daha yaşadım; o da bir kaza mahalline ilk gidişimdeydi. Oraya vardığımda ilk gördüğüm, eski Statler Pike yol şeridinin üzerinde duran bir somun Wonder ekmekti. Daha sonra ise bir oğlan çocuğunun vücudunun üst yarısını gördüm. Sarışın, küçük bir çocuktu. Ve sonra, çocuğun diline konmuş olan sineği gördüm. Bacaklarını temizliyordu. Bunun üzerine bende film koptu. Kusarak öleceğimi sanmıştım."

"Bana da olmuştu," dedi Huddie. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Utanmıyorum," dedim. "Nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyorum, tamam mı?" Derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerime doldurdum ve çocuğun babasının da yolda öldüğünü hatırladım. Delikanlıya gülümsedim. "Şey, küçük ihsanları için Tanrı'ya şükürler olsun, klozete çok yakındım, bu sayede ayakkabılarım kirlenmedi."

"Ve sonunda," dedi Sandy. "Yapraklar yok oldu. Elimizde bir zerresi bile kalmadı. *Oz Büyücüsü*'ndeki cadı gibi eridiler. B Bara-

kası'nda bıraktıkları izleri görmek bir süre için mümkün oldu ama bir hafta sonra beton zemin üzerinde minik lekelerden başka bir şey kalmadı. Sarımsı, çok soluk lekeler."

"Evet ve sonraki birkaç ay boyunca ben de o takıntılı el yıkayanlardan oldum," dedim. "Bazı günler yemeklere dokunamıyordum bile. Karım bana sandviç yapmışsa sandviçi bir peçeteyle tutup öyle yiyor, elimi hiç sürmemek için son lokmayı peçeteden ağzıma bırakıyordum. Devriye aracında tek başımayken yemeğimi eldivenlerimi çıkarmadan yiyordum. Ve ne yaparsam yapayım, sonunda yine de hastalanacağıma inanıyordum. Hayalimde sürekli bütün dişlerin dökülmesine sebep olan bir dişeti hastalığına yakalanıyordum. Ama sonunda bu dönemi atlattım." Ned'e baktım ve o da gözlerimin içine bakana dek bekledim. "Sonunda atlattım, evlat."

Bana bakan gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Tuhaftı. Sanki boyayla sonradan eklenmiş gibiydiler.

Tamam mı?

Şimdi: *Sandy*

Ned, Phil'e bakıyordu. Yüzünde oldukça sakin bir ifade vardı, ama bakışlarında inkâr seziyordum ve sanırım bunu Phil de sezdi. İçini çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve anlatacakları bitmiş, ifadesi sona ermiş gibi başını önüne eğdi.

Ned bana döndü. "O gece ne oldu? Yarasayı kesip incelediğinizde neler oldu?"

Yaratığa yarasa deyip duruyordu ama o bir yarasa *değildi.* Bu sadece ondan bahsederken kullandığım bir kelime, Curtis'in deyişiyle şapkamı asacak bir çiviydi. Birdenbire içim, Ned'e karşı yakıcı bir öfkeyle doldu. Kan beynime sıçramıştı. Bu şekilde hissettiğim, bu şekilde hissetmeye cesaret ettiğim için kendime de kızgındım. Ama beni en çok öfkelendiren başını o şekilde kaldırıp gözlerini hesap sorarcasına bana dikmesiydi. Sorduğu o sorular. Yarasa dediğimde kastettiğimin evrendeki bir çatlağın içinden çıkıp gelen ve ölen, tarif edilemez, korkunç, anlaşılamaz bir varlık değil, gerçekten bir yarasa olduğunu düşünmek gibi aptalca varsayımlarda bulunması beni deli ediyordu. Ama beni en çok kızdıran o hesap so-

ran tavrıydı. Tamam, bu beni ideal bir kahraman yapmıyor ama yalan söyleyecek değilim.

O ana kadar çocuk için hissettiklerimin çoğu, üzüntüydü. Merkeze gelmeye başladığı günden beri yaptığım her şeyin temelinde bu rahatlatıcı acıma hissi vardı. Çünkü camları sildiği, kuru yaprakları topladığı, arka taraftaki kar yığınlarını küredği tüm o zamanlar boyunca başı hep öne eğikti. Ezik bir şekilde eğikti. Onunla göz göze gelmek zorunda kalmıyorduk. Kendimize sorular sormak zorunda kalmıyorduk, çünkü acıma hissi rahatlatıcıdır. Öyle değil mi? Acıma hissi insanı bir anda üstün duruma sokar. Şimdi Ned başını kaldırmış, kendi kelimelerimi bana karşı kullanıyordu ve bakışlarında zerre kadar eziklik yoktu. Bir hakkı olduğunu düşünüyor, bu da beni çok sinirlendiriyordu. Bir sorumluluğum olduğunu -burada anlatılanlar bir hediye değil, ödenmekte olan bir borçmuş gibi- düşünüyordu ve bu, kanımı iyice beynime çıkarıyordu. Beni en çok kızdıransa haklı oluşuydu. İçimde, avucumun ortasıyla çenesine alttan sıkı bir yumruk indirip onu banktan geriye düşürme isteği belirdi. Bir hakkı olduğunu düşündüğü için onu üzmek istiyordum.

Sanırım gençlere karşı duyduğumuz hisler bu yönden hiçbir zaman pek fazla değişmiyor. Çocuğum yok, hiç evlenmedim; sanırım Shirley gibi ben de Ekip D ile evliyim. Ama gençlerle hem merkezde, hem dışarıda pek çok deneyimim oldu. Birçok kez onlarla karşı karşıya geldim. Bana kalırsa onlara daha fazla acıyamadığımızda, acımamızı reddettiklerinde (öfkeyle değil, sabırsızlıkla) kendimize acımaya başlıyoruz. Küçük, acınası varlıkların, bizi rahatlatan bebeklerin nereye gittiğini, onlara ne olduğunu bilmek istiyoruz. Onlara piyano dersleri aldırıp beysbol topunu falsolu fırlatmayı öğretmedik mi? Onlara *Vahşi Şeylerin Olduğu Yer*'i okuyup Waldo'yu aramalarına yardım etmedik mi? Hangi cüretle başlarını kaldırıp

gözlerini gözlerimize dikerek bu düşüncesizce, aptalca soruları yöneltirler? Ne cesaretle vermek istediklerimizden fazlasını isterler?

"Sandy? O akşam yarasayı kestiğinizde ne?..."

"Duymak istediklerin olmadı," dedim. Sesimin soğukluğu üzerine gözlerinin hafifçe irileşmesi hoşuma gitmedi desem yalan olur. "Babanın görmek istediği o değildi. Tony'nin de. Umduğumuz gibi bir cevap elde edememiştik. Zaten asla bir cevap bulamadık. Buick'le ilgili her şey, havanın sıcak ve güneşli olduğu günlerde I-87 Karayolu üzerinde görülen titrek seraplar gibi gerçek dışıydı. Ama bu da tam olarak doğru sayılmazdı. Öyle olsaydı sanırım Buick'i bir süre sonra bir kenara bırakırdık. Üzerinden altı ay geçip hiçbir ipucu bulunamamış ve katilin yakalanmasından umut kesilmiş bir cinayet dosyasının rafa kaldırılması gibi o da gündemimizden düşerdi. O Buick'in içinden çıkan her şey, en az bir duyu tarafından algılanabiliyordu. Dokunup sesini duyabileceğiniz ya da kokusunu...

O zaman

"Öğğ," dedi Sandy Dearborn. "Şu *koku.*"

Elini suratına doğru kaldırdı ama ağzını ve burnunu örten plastik maske -diş hekimlerinin muayeneye başlamadan önce taktıklarından- engel olduğu için yüzüne dokunamadı. Sandy, maskenin mikropları engelleyip engellemediğinden emin değildi, ama koku hususunda bir yararının olmadığı muhakkaktı. Yine o lahanamsı kokuydu. Curt yarasamsı şeyin karnını yardığında malzeme odasının havasını istila etmişti.

"Kokuya alışırız," dedi Curt. Konuşurken yüzündeki maske aşağı yukarı oynuyordu. Onun ve Sandy'nin maskesi mavi, çavuşunki ise şeker pembesiydi. Curtis Wilcox, pek çok konuda haklı çıkan zeki bir adamdı ancak koku konusunda yanılıyordu. Alışamadılar. Hiç kimse alışamadı.

Öte yandan Sandy, Memur Wilcox'ın yaptığı hazırlıklarda hiçbir eksiklik görememişti; kusursuz görünüyordu. Curt, vardiyası bitince eve gitmiş ve kesim takımını getirmişti. Elindeki malzemelere kaliteli bir mikroskop (üniversitedeki bir dostundan ödünç almış-

tı), birkaç paket cerrahi eldiven ve bir çift fazlasıyla parlak Tensor lamba eklemişti. Karısına, birinin merkez yakınlarında vurduğu bir tilkiyi inceleyeceğini söylemişti.

"Dikkatli ol," demişti karısı. "Kuduz olabilir."

Curt eldiven takacağına söz vermişti ve bu sözü tutmaya son derece kararlıydı. Üçü de eldivenlerini çıkarmayı düşünmüyordu. Çünkü yarasamsı şeyde kuduzdan çok daha beter, ölümden sonra bile bedende uzun süre kalabilecek bir musibet olabilirdi. Tony Schoondist ve Sandy Dearbom'un bu konuda bir uyarıya ihtiyacı yoktu, ama Curt yine de kapıyı kapatır kapatmaz onlara bu potansiyel tehlikeyi hatırlattı.

"Kapı kilitli olduğu sürece ipler benim elimde," dedi Curt. Sesi kesindi ve son derece kendine güvenen bir ifadeyle konuşmuştu. Daha ziyade Tony'ye hitaben konuşmuştu, çünkü Tony'nin yaşı, onunkinin iki katıydı ve bu konuda ortağı sayılabilecek biri varsa o da çavuştu. Sandy, ikincil bir pozisyondaydı ve bunun farkındaydı. "Açıkça anlaşıldı mı? Herkes kabul ediyor mu? Çünkü etmiyorsa hemen şu an dura..."

"Anlaşıldı," dedi Tony. "Burada komutan sensin. Sandy ve ben sadece emir erleriyiz. Benim için sorun değil. Tanrı aşkına, artık şu işe başlayalım."

Curt neredeyse küçük ordu sandıkları kadar büyük olan takım çantasını açtı. İçi, güderiyle sarılı paslanmaz çelik aletlerle doluydu. Üstte, her biri kendi kapalı poşetinde duran dişçi maskeleri duruyordu.

"Bunlar şart mı sence?" diye sordu Sandy.

Curt omuz silkti. "Sonradan üzülmektense tedbirli olmak iyidir. Zaten öyle aman aman bir yararları olacağını sanmıyorum. Gaz maskesi taksak daha sağlam olurdu."

"Keşke Bibi Roth da burada olsaydı," dedi Tony.

Curt buna karşılık bir şey söylemedi, ama gözlerindeki öfkeli bakış, *son* istediği şeyin Bibi Roth'un oradaki varlığı olduğunu açıkça anlatıyordu. Buick, Ekip D'ye aitti. İçinden çıkanlar da öyle.

Curt malzeme odacığının kapısını açtı ve yeşil gölgelikli lambanın zincirini çekerek içeri girdi. Tony onu takip etti. Lambanın hemen altında, bir okul sırasından fazla büyük sayılmayacak bir masa vardı. Değil üç kişi, içerde iki kişi bile zor hareket ediyordu. Sandy bu duruma memnun olmuştu; o gece eşiği geçmesi hiç gerekmedi.

Duvarların üçü, dosya yığınlarıyla dolu raflarla kaplıydı. Curt, mikroskobu küçük masanın üzerine koydu ve ışık kaynağının fişini en yakın prize taktı. Bu arada Sandy de Huddie Royer'ın kamerasını sehpasının üzerine yerleştiriyordu. Bu tuhaf otopsinin kasetini izleyenler, bir elin ara sıra görüntüye girip Curt'e istediği alet hangisiyse onu uzattığını görebiliyorlardı. O, Sandy Dearborn'un eliydi. Kasetin sonunda birinin kustuğu açık seçik duyuluyordu. Kusan kişi de Sandy Dearborn'du.

"Önce şu yaprakları görelim," dedi Curt bir çift eldiveni takarken.

Tony'nin elinde, içinde birkaç yaprak bulunan küçük bir kanıt torbası vardı. Torbayı Curt'e uzattı. Curtis, torbanın ağzını açarak yapraklardan geriye kalanları küçük bir maşayla çıkardı. Teker teker çıkarması mümkün değildi, çünkü hepsi yarı saydam bir hal almış ve şeffaf ambalaj naylon topakları gibi birbirine yapışmıştı. Birbirine yapışmış yaprak topağından ince bir sıvı sızıyordu ve lahanayla nane karışımı acayip koku hemen kendini göstermişti. Koku pek hoş sayılmazdı ama dayanma sınırları dahilindeydi. Küçük odayı on dakika sonra saracak olan kokuysa dayanma sınırlarının çok ötesindeydi.

Curt ustaca hareketlerle, yaprak bütününden küçük bir parça alırken Sandy, daha iyi bir görüntü alabilmek için yakın çekim yaptı. Curt son haftalarda bu kesim için pek çok hazırlık ve denemeler yapmıştı ve çabalarının karşılığını şimdi görüyordu.

Bütünden aldığı parçacığı doğrudan mikroskop lamının üzerine koydu. Phil Candleton'ın yaprakları, onun gözünde uvertür şarkıcılardan ibaretti. Onun asıl istediği, assolisti görmekti.

Yine de eğildi ve yaprağı uzunca bir süre inceledi. Sonra, Tony'nin de bakabilmesi için kenara çekildi.

"İpe benzeyen siyah şeyler ne?" diye sordu Tony beş on saniyelik bir incelemenin ardından. Sesi, ağzını örten pembe maske yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Curt. "Sandy, bana bir Viewmaster'a benzeyen aleti verir misin? Üzerine kablolar dolanmış, yan tarafında da H. Ü. BİYOLOJİ BÖLÜMÜ MALIDIR yazıyor."

Sandy aleti bulup kapının önünü neredeyse tamamen tıkayan video kameranın üzerinden uzattı. Curt, kablolardan birinin ucundaki fişi duvardaki prize, diğer kablonun ucunu da mikroskoba taktı. Bir şeyi kontrol etti, başını salladı ve Viewmaster'a benzeyen aletin yan tarafındaki düğmeye üç kez bastı. Muhtemelen mikroskobun lamı üzerindeki yaprak parçacığının resimlerini çekiyordu.

"Siyah şeyler kıpırdamıyor," dedi Tony. Hâlâ mikroskoba bakıyordu.

"Doğru."

Tony sonunda başını kaldırdı. Gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. "Sence... bunlar... bilemiyorum, DNA olabilir mi?"

Curt gülümseyince maskesi hafifçe yükseldi. "Bu mikroskop çok kaliteli, çavuş ama yine de onunla DNA göremeyiz. Eğer bir gece yarısından sonra benimle Horlicks'e gelmeyi kabul edersen

Evelyn Silver Fizik Binası'nda duran ve sadece tatlı yaşlı bir hanım tarafından kullanılan muhteşem elektron mikroskobunu habersizce ödünç alabilir ve..."

"Beyaz madde nedir?" diye sordu Tony lafını keserek. "Siyah şeylerin içinde yüzdüğü beyaz madde?"

"Belki yapı maddesidir."

"Ama bunu bilmiyorsun."

"*Elbette* bilmiyorum."

"Siyah şeyler, beyaz sıvı, yaprakların erime sebebi, kokunun ne olduğu; bunların hiçbiri hakkında bir halt bildiğimiz yok."

"Doğru."

Tony ona baktı. "Bu işe bulaşmak düpedüz çılgınlık, değil mi?"

"Hayır," dedi Curt. "Merak kediyi öldürür, tatminse diriltir. İçeri gelip sen de bir göz atmak ister misin, Sandy?"

"Resimlerini çektin, değil mi?"

"Aleti doğru kullandıysam evet."

"O halde pas geçiyorum."

"Tamam, o halde asıl gündem maddesine geçelim," dedi Curt. "Belki bir şey buluruz."

Yaprak kalıntıları kanıt torbasına, torba da tekrar köşedeki dosya dolabına kondu. Bu eski yeşil dolap, sonraki yirmi yıl boyunca türlü tuhaf maddenin yuvası olacaktı.

Dolabın bir başka köşesinde turuncu bir buz kutusu vardı. Kutunun içinde, insanların bazen kampa giderken yanında götürdüğü iki mavi kimyasal buz torbasının altında yeşil bir çöp torbası duruyordu. Tony çöp torbasını çıkardı ve Curt'ün hazırlıklarını tamamlamasını bekledi. İki Tensor lambayı, mikroskobu ve video kamerayı fişten çıkarmadan takabilmek için bir uzatma kablosu ararken bi-

raz vakit kaybettiler. Sandy koridorun diğer ucundaki ıvır zıvır dolabından bir uzatma kablosu alıp getirdi. Bu arada Curt, ödünç aldığı mikroskobu yakındaki bir rafın üzerine (gerçi daracık odada her şey fazlasıyla yakındı) koydu ve masanın üzerine bir çalışma sehpası yerleştirdi. Onun üzerine de kare şeklinde bir mantar pano koydu. Onun altına, bazı alengirli mangallarda bulunan ve akan yağların toplanması için ızgaranın altına yerleştirilen metal kaplara benzer küçük bir teneke hazne yerleştirdi. Panonun yan tarafına, içi raptiyelerle dolu bir kavanoz koydu.

Sandy uzatma kablosuyla geri geldi. Curt, mantar panoyu iki ayrı açıdan hiçbir gölgeye yer vermeyerek son derece güçlü bir şekilde aydınlatacak iki lambanın fişini taktı. Bunların hepsini adım adım planladığı açıktı. Sandy, onun kaç gece, Michelle uyuduktan sonra saatlerce uyanık kalıp yatağında bunları düşündüğünü merak etti. Kaç gece boyunca orada öylece yatıp gözlerini tavana dikerek kafasında bu ayrıntıları planlamıştı? Kendine sürekli olarak bunun için tek bir fırsatı olacağını hatırlatmış olmalıydı. Acaba kaç öğle sonrası devriye aracını bir çiftliğe dönen yolun az ötesinde park etmiş, Genesis radar aleti bomboş uzanan otoyola çevrilmiş halde beklerken yaratığı inceleme cesaretini bulmadan önce kaç yarasa kesmesi gerektiğini düşünmüştü?

"Sandy ışıkların parlaklığı görüntüyü engelliyor mu?"

Kameranın vizöründen bakıp kontrol etti. "Hayır. Şu an için hiçbir sorun yok görünüyor."

"Tamam."

Tony çöp torbasının ağzını bağlayan sarı ipi çözdü. Torbanın ağzı açılır açılmaz koku keskinleşti. "Off, Tanrım!" dedi eldivenli elini sallayarak. Sonra kolunu içeri sokup az öncekinden daha büyük bir kanıt torbası çıkardı.

Sandy kameranın üst tarafından izliyordu. Torbanın içindeki şey kalitesiz bir korku filmi malzemesine benziyordu. Koyu renkli kanatlardan biri vücudunun alt kısmını örtüyordu, diğeriyse cama bastırılan bir el gibi plastik torbaya yapışmış görünüyordu. Bazı geceler bir sarhoşu yakalayıp devriye aracının arkasına bindirdikleri olurdu. Sarhoş, ellerini arkadaki camın üzerine bastırır ve şaşkın gözlerle dışarı bakardı. Bu da biraz ona benziyordu işte.

"Torbanın üzerindeki mühür biraz gevşemiş," dedi Curt ve başını onaylamaz gibi kanıt torbasına doğru salladı. "Bu, kokuyu açıklıyor."

Sandy'ye göre *hiçbir şey* bu kokuyu açıklayamazdı.

Curt torbanın ağzını tamamen açtı ve elini içine uzattı. Sandy midesinin kalktığını hissetti ve kendini zorlasa, Curt'ün yaptığını yapıp yapamayacağını merak etti. Hiç sanmıyordu. Öte yandan Memur Wilcox bir an bile kararsızlık göstermedi. Eldivenli parmakları torbadaki yaratığa değdiğinde Tony hafifçe irkildi. Ayakları oldukları yerde kalmıştı, ama vücudunun üst kısmı bir yumruktan kaçarcasına istemsizce geri çekilmişti. Ve şirin, pembe maskesinin ardından iğrendiğini anlatan bir ses çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu Curt.

"Evet," dedi Tony.

"Güzel. Ben tutacağım. Sen raptiyele."

"Tamam."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Kahretsin, evet."

"Çünkü benim midem de pek iyi değil." Sandy, Curt'ün yüzünden süzülen ve maskesinin elastik bandını ıslatan ter damlacıklarını görebiliyordu.

"Duyarlılık eğitimi seansını daha sonraya bırakıp şu işi bir an önce bitirmeye ne dersin?"

Curt yarasamsı şeyi mantar panonun üzerine koydu. Bu sırada Sandy garip ve korkunç bir ses duydu. Elbiselerle eldivenlerin hışırtısı, duyduğu stres yüzünden aşırı hassaslaşmış kulaklarının bir oyunu olabilirdi ama Sandy öyle olduğunu pek sanmıyordu. Ölü derinin ölü deriye sürtünmesi sonucu ortaya çıkan ve akla bir uzaylının fısıldamasını getiren tuhaf bir sesti. Sandy'nin içinde kulaklarını kapama isteği belirmişti.

O uğursuz hışırtıyı duyar duymaz gözleri de keskinleşmiş gibiydi. Tüm görüntüler birdenbire olağanüstü bir şekilde berraklaştı. Curtis'in taktığı ince eldivenler altındaki pembe tenini ve parmaklarının üzerindeki kıvrık tüyleri görebiliyordu. Yaratığın kül grisine dönmüş karın bölgesinin yanında eldivenler aşırı beyaz görünüyordu. Yarasamsı şeyin ağzı açıktı. Yüzeyi donuklaşmış ve camlaşmış olan tek gözü hiçbir yere bakmıyordu. Sandy, gözün bir çay fincanı kadar büyük olduğunu düşündü.

Koku giderek kötüleşiyordu ama Sandy hiçbir şey söylemedi. Curt ve çavuş, kokunun kaynağının yanı başındaydılar. Onlar dayanabiliyorsa, o da dayanırdı.

Curt, yaratığın karın bölgesini örten kanadı kaldırdı. Soluk yeşil tüyler ve muhtemelen yaratığın cinsel organlarının bulunduğu kırışık bir bölge ortaya çıktı. Curt kanadı mantar panoya bastırdı. "Raptiye," dedi.

Tony kanadı mantar panoya tutturdu. Kanat, koyu gri bir zardan ibaretti. Sandy'nin görebildiği kadarıyla kemik ya da kan damarı yoktu. Curt diğer kanadı kaldırmak için elini yaratığın karın bölgesinden çekti. Sandy o berbat hışırtıyı tekrar duydu. Malzeme oda-

sı giderek ısınıyordu, içerde durum çok daha beter olmalıydı. Şu Tensor lambaları.

"Raptiye, patron."

Tony diğer kanadı da tutturdu. Yaratık şimdi mantar panonun üzerinde bir Bela Lugosi filminden fırlamış bir şey gibi asılı duruyordu. Ancak bütününe bakıldığında yaratık ne bir yarasaya, ne bir uçan sincaba, ne de herhangi bir kuşa benziyordu. *Hiçbir şeye* benzemiyordu. Söz gelişi yüzünün ortasındaki o sarı çıkıntı; bir kemik miydi? Gaga mı? Burun mu? Bir burunsa delikleri neredeydi? Sandy'ye göre bu çıkıntı bir burundan çok bir pençeye benziyordu. Bir pençeden çok da bir dikene. Ya şu tek göze ne demeliydi? Sandy dünya üzerinde yaşayıp tek gözü olan bir canlı bulmaya çalıştı ama başaramadı. Bir yerlerde böyle bir yaratık olmalıydı, değil mi? Bir yerlerde? Belki Güney Amerika'daki ormanların ya da okyanusların derinliklerinde?

Ve yaratığın ayakları yoktu; vücudu yeşil-siyah başparmağa benzer bir bölümle son buluyordu. Curt bu bölümü mantar panoya kendisi iliştirmişti. Tüylerle kaplı gövdenin alt kısmını hafifçe çekmiş ve raptiyelenebilecek incelikte bir bölümü yakalayarak bastırmıştı. Yaratığın koltukaltlarını birer raptiyeyle panoya sabitleyen Tony, işin bu bölümüne son noktayı koydu. *Belki de onlara kanataltı demeliyiz,* diye düşündü Sandy. Maskesinin altından tiksinti dolu bir ses çıkaran bu kez Curt olmuştu. Alnında biriken teri koluyla sildi. "Keşke vantilatörü getirmeyi akıl etmiş olsaydık," dedi. Başı hafifçe dönmeye başlayan Sandy onunla aynı fikirdeydi. Koku ya daha da kötüleşmişti ya da kümülatif bir etkisi vardı.

"Fişe herhangi bir şey daha takacak olursak muhtemelen sigortayı attırırız," dedi Tony. "Sonra bu çirkin bokla baş başa karan-

lıkta kalırız. Cecil B. Demille'in kamerayı giriş çıkışı engelleyecek şekilde yerleştirdiği düşünülürse üstüne üstlük bir de bu daracık odaya hapsoluruz. Devam et, Curt. Sen iyiysen ben de iyiyim."

Curt bir adım gerileyerek nispeten daha temiz havayı içine çekti, kendini toparlamaya çalıştı ve tekrar masaya yaklaştı. "Ölçmüyorum," dedi. "Bu işi barakada halletmiştik zaten, değil mi?"

"Evet," dedi Sandy. "Uzunluğu otuz altı santimetre. Bir diğer deyişle on dört inç. Gövdenin en geniş bölümü yaklaşık bir karış. Belki birazcık daha az. Tanrı aşkına, devam et de şu işi bir an önce bitirip buradan çıkalım."

"Bana her iki bisturiyi ve retraktörleri(*) ver."

"Kaç retraktör?"

Curt ona *salaklık etme,* dercesine baktı. "Hepsini." Terle ıslanan alnını çabucak tekrar sildi. Sandy aletleri kameranın üzerinden uzattı ve Curt de olabilecek en iyi şekilde ayarlamaları yaptı. "Vizörden izle, tamam mı?" dedi Sandy'ye. "Olabildiğince yakın çek. Elde edebileceğimiz en iyi kayıt olsun."

"Yine de insanlar bir düzmece olduğunu söyleyecek," dedi Tony ona. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun üzerine Curt, Sandy'nin asla unutamayacağı bir şey söyledi. Curtis'in ağır bir manevi gerilim ve giderek kötüleşen fiziksel şartlar altında olduğunu ve insanların böyle durumlarda akıllarından geçeni başka zaman kullanmaya cesaret edemeyecekleri kelimelerle ifade edebileceklerini biliyordu. "John Q'ları siltir et," demişti Curt. "Bu bizim için."

(*) Yara ağzını açık tutan alet.

"Çok net, yakın bir görüntü yakaladım," dedi Sandy ona. "Koku kötü olabilir ama ışık muhteşem." Kameranın küçük ekranının köşesindeki saat 19:49:01'i gösteriyordu.

"Kesiyorum," dedi Curt ve daha büyük olan bisturiyi panoya mıhlanmış yaratığın karın bölgesi üzerine bastırarak yardı. Elleri titremiyordu; bir sahne korkusu yaşadıysa çoktan geçip gitmiş olmalıydı. Yoğun bir sıvının baloncuğunun patlaması gibi bir ses çıktı ve siyah sümüksü madde yarıktan süzülüp alttaki teneke hazneye dolmaya başladı.

"Of, Tanrım," dedi Sandy. "Bu koku gerçekten berbat."

"İğrenç," dedi Tony. Sesi duyduğu tiksintiyle cılızlaşmıştı.

Curt onlara aldırmadı. Yaratığın karnını açtı ve insan otopsilerindeki Y-kesimini örnek alarak raptiyelenmiş kanat altlarına doğru standart kesimleri yaptı. Sonra kıskacını kullanarak göğüs bölgesinin üzerindeki katmanı açtı ve ince kemikten bir kemer altından görülen koyu yeşil süngerimsi bölümü gözler önüne serdi.

"Ulu Tanrım, *akciğerleri* nerede?" diye sordu Tony. Sandy onun kesik kesik nefesler aldığını duyabiliyordu.

"Yeşil şey bir akciğer olabilir," dedi Curt.

"Daha çok bir..."

"Beyne benziyor, evet, biliyorum. Yeşil bir beyin. Haydi bir göz atalım."

Curt bisturinin kör tarafıyla yeşil organın üzerindeki beyaz kemere hafifçe vurdu. "Yeşil şey bir beyinse yaratığın evrimi onu korumak için bir kasa yerine bekâret kemeri meydana getirmiş. Bana makası ver, Sandy. Küçük olanı."

Makası uzatan Sandy tekrar kameranın vizöründen bakmaya koyuldu. Curt'ün talimatları üzerine görüntüyü iyice yakınlaştırmıştı ve resim son derece netti.

"Şimdi... kesiyorum."

Curt yay şeklindeki ince kemik parçasını makasın bıçakları arasına aldı ve bir paket ipini keser gibi tek bir hareketle, temiz bir iş çıkardı. Kemik parçası bir kaburga gibi iki yana açıldı ve aynı anda, yaratığın göğsündeki süngerimsi yeşil şeyin yüzeyi beyazlaştı ve bir radyatör gibi tıslamaya başladı. Odayı güçlü bir nane ve karanfil kokusu sardı. Tıslama sesine köpürme sesleri eklendi. Neredeyse boşalmış bir dondurmalı süt bardağının dibini araştıran pipetin çıkardığı sese benziyordu.

"Sence dışarı çıkmalı mıyız?" diye sordu Tony.

"Artık çok geç." Curt yaratığın, üzerinde beyazımsı-yeşil damlacıkların belirip aşağı süzüldüğü süngerimsi şeyin bulunduğu açık göğsüne doğru eğilmişti. Gösterdiği tepki, basit bir ilgiyi çok aşmıştı; mest olmuş haldeydi. Ona bakınca Sandy kendine bilerek sarı humma bulaştıran adamı ve radyasyonlu ortamda fazla kalmaktan kanser olan Curie adlı kadını anlayabiliyordu. "Dünyaların yok edicisi oldum," diye mırıldanmıştı Robert Oppenheimer New Mexico çölünde başarıyla gerçekleştirilen atom bombası deneyi sırasında. Ve sonra bir çay molası bile vermeden hidrojen bombası üzerinde çalışmaya gitmişti. *Yaptıkları şeyler onları esir alıyor,* diye düşündü Sandy. *Ve merak, ispatlanmış bir gerçek ama tatmin hissi her zaman bir söylentiden ibaret.*

"Ne oluyor böyle?" diye sordu Tony. Pembe maskesinin üzerinden göründüğü kadarıyla çavuşun kendi sorusuna verilebilecek iyi bir cevabı vardı.

"Çürüyor," diye karşılık verdi Curt. "Çekimi iyi yapıyorsun, değil mi, Sandy? Başım görüntüyü engellemiyor, değil mi?"

"Gayet iyi," dedi Sandy biraz boğuk bir sesle. Nane ve karanfil kokusu karışımı ilk başta rahatlatıcı gelmişti, ama artık boğazı-

nın gerisinde makine yağı tadı varmış gibi hissetmesine yol açıyordu. Lahanamsı koku da yavaşça geri dönüyordu. Sandy'nin baş dönmesi artmış, midesi iyice altüst olmuştu. "Ama şu işi bir an önce bitirelim derim, burada boğulup kalacağız."

"Koridorun sonundaki kapıyı aç."

"Ama demiştin ki..."

"Söylediğini yap," dedi Tony ve Sandy de yaptı. Geri döndüğünde Tony, Curt'e göğsün üzerindeki kemiği kesmesinin çürüme işlemini hızlandırmış olup olamayacağını soruyordu.

"Hayır," dedi Curt. "Sanırım buna yol açan, makasın ucuyla süngerimsi şeye dokunmuş olmam. Arabadan çıkan şeyler bizimle pek iyi anlaşamıyor gibiler, değil mi?"

Ne Sandy, ne de Tony bu konuyu tartışmak istiyordu. Yeşil, süngerimsi şey ne bir beyne, ne akciğere, ne de bildikleri başka herhangi bir şeye benziyordu; bir yaratığın açık göğsünün içindeki eriyip çürüyen bir keseydi, hepsi bu.

Curt, Sandy'ye baktı. "Bu yeşil şey beyniyse sence kafasının içinde ne var? İnsan merak ediyor." Ve diğer iki adam ne yaptığını tam olarak anlayamadan Curt elindeki küçük bisturinin ucunu yaratığın camlaşmış gözüne batırdı.

Parmağını ağzının içine sokup yanağından ses çıkacak şekilde çeken birinin çıkardığına benzer bir ses duyuldu. Göz içe göçtü ve korkunç bir damla gözyaşı gibi yuvasından çıktı. Tony'nin dudakları arasından istemsiz, dehşet dolu bir haykırış fırladı. Sandy hafif bir çığlık attı. Patlak göz, yaratığın tüylü omzuna, ardından sıvı haznesine düştü. Birkaç saniye içinde tıslama sesi çıkarıp beyazlaşmaya başladı.

"Yeter artık," diyen kendi sesini duydu Sandy. "Bunun hiçbir anlamı yok. Bundan bir şey öğrenemeyeceğiz, Curtis. Öğrenilecek bir şey yok."

Sandy'nin görebildiği kadarıyla Curtis onu duymuyordu bile. "Lanet olsun," diye fısıldıyordu. "Lanet olsun."

Boş göz yuvasından ipliksi, pembe bir madde çıkmaya başladı. Pamuk helvasına veya insanların çatılarında kullandıkları yalıtım maddesine benziyordu. Dışarı çıktı, şekilsiz bir yumru oluşturdu ve ardından yeşil şey gibi beyaza dönüp sıvılaşmaya başladı.

"O bok canlı mıydı?" diye sordu Tony. "O şey dışarı çıktığında..."

"Hayır, sadece basınç değişimine bağlı bir tepkiydi," dedi Curt. "Bundan eminim. Bir tüpten çıkan tıraş kremi kadar cansız. Kaydettin, değil mi, Sandy?"

"Evet. Ne işe yarayacaksa artık."

"Tamam. Şimdi de karnın alt kısmına bakıp şu işi bitirelim."

Bir sonraki adımda gördükleri, bir ay boyunca uyku yüzü göstermeyecek türdendi. Sandy günlerce uykusuz kaldı, uyuyabildiği kısa sürelerin sonundaysa hep yutkunarak, bir yaratık göğsünün üzerine çöreklenip nefesini çalıyormuş gibi soluk soluğa uyandı.

Curt tüylü katmanı karın bölgesinden çekerek panoya bastırdı Tony'den önce sol, ardından sağ tarafını raptiyelemesini istedi. Tony, kendisinden isteneni yaptı ama bu pek de kolay olmamıştı; iş çok ince bir hal almış, her iki adam da yüzünü yarığa iyice yaklaştırmıştı. Sandy o mesafeden kokunun dayanılmaz olacağını düşündü.

Curt başını çevirmeden kolunu uzattı ve el yordamıyla Tensor lambaların birini bulup yarığın içi iyice aydınlanacak şekilde hafifçe çevirdi. Sandy mavimsi gri bir kese üzerine kümelenmiş koyu, karaciğerimsi kırmızı renkte, hortuma benzer şeyler -bağırsaklar- gördü.

"Kesiyorum," diye mırıldandı Curt ve elindeki bisturinin ucunu kesenin yamru yumru, yumuşak yüzeyinde hafifçe gezdirdi. Ke-

se anında yarıldı ve simsiyah irin, dosdoğru suratına fışkırarak yanaklarını boyadı ve maskesini lekeledi. Daha çoğu, Tony'nin eldivenlerine sıçradı. Sandy ağzı bir karış halde kameranın arasında donakalmış, olanları izlerken diğer iki adam haykırarak irkildiler. Hızla sönen kesenin içinden gri bir zarla kaplı siyah topaklar dökülüyordu. Sandy, bu topakların örümcek ağlarına takılmış ve örümceğin iyice sarıp sarmaladığı böceklere benzediklerini düşündü. Sonra her topağın açık duran, camlaşmış tek bir gözünün olduğunu ve bu gözlerin *ona* dikilmiş gibi göründüğünü fark etti ve o anda sinirleri boşaldı. Haykırarak kameradan uzaklaştı. Hemen sonra, haykırışların yerini öğürmeler aldı. Bir an sonraysa gömleğinin önüne kustu. Sandy bunların neredeyse hiçbirini hatırlamıyordu; Curt'ün son kesimini takip eden yaklaşık beş dakikalık süre içinde olanlar hafızasından silinmişti ve Sandy bunun için minnettardı.

Bu kayıp bölümün ardından ilk hatırladığı, Tony'nin, "Haydi, hemen, duymuyor musunuz?" deyişiydi. "Geri dönün ve yukarı çıkın. Burada her şey kontrol altında." Sol kulağının yakınında Curt'ün aynı şeyleri mırıldandığını duyabiliyordu. Sandy'ye her şeyin yolunda olduğunu, hiçbir şeyinin olmadığını söylüyordu.

Bunun üzerine Sandy histeri dünyasına yaptığı kısa ziyaretten geri döndü. Ama her şey yolundaysa Curt niye bu kadar sık nefes alıyordu? Ve Sandy'nin kolunu tutan eli neden buz gibiydi? Ellerinin soğukluğu, eldivenlerinin (o ana dek çıkarmadığı) üzerinden bile hissediliyordu.

"Kustum," dedi Sandy ve yanaklarına hücum eden kanın sıcaklığını hissetti. Hayatında hiç bu kadar utandığını ve moralinin bozulduğunu hatırlamıyordu. "Ulu Tanrım, üstüme başıma kustum."

"Evet," dedi Curt. "Ne var ne yoksa bir kahraman gibi çıkardın. Boş ver."

Sandy derin bir nefes aldı. Midesi tekrar düğümlenip yine ona ihanet edecek gibi olunca yüzünü buruşturdu. Koridordaydılar ama orada bile iç bulandırıcı lahanamsı koku çok güçlüydü. Koridorun tam olarak neresinde olduğunu o an fark etti: uzatma kablosunu aldığı ıvır zıvır dolabının önünde duruyordu. Dolabın kapağı açıktı. Sandy kesinlikle emin olmamakla beraber içine girmek, kapağı ardından kapamak ve karanlığın içinde kıvrılıp saklanmak için malzeme odasından oraya kadar koştuğunu sanıyordu. Bu fikir ona komik geldi ve hafifçe gülmekten kendini alamadı.

"Böylesi daha iyi," dedi Curt. Sandy'nin sırtına dostça bir tavırla vurdu. Sandy dokunuşundan kaçınca da şaşırmış göründü.

"Olmaz," dedi Sandy. "O yaratık..."

Sözünü tamamlayamadı; boğazı düğümlenmişti. Hiçbir şey söylemeden Curt'ün elini işaret etti. Hamile yarasamsı yaratığın rahminden çıkan sümüksü madde Curt'ün eldivenlerinin her yerine bulaşmıştı ve bir kısmı şimdi Sandy'nin koluna sıvaşmıştı. Curt'ün boynuna indirdiği maskesinin üzerinde de o iğrenç maddeden vardı. Yanağına da yara kabuğuna benzer bir parça yapışmıştı.

Tony koridorun diğer ucunda, malzeme odasının açık duran kapısının ötesinde, merdivenin başında duruyor, endişe ve merakla içeri bakmaya çalışan dört beş kişiyle konuşuyordu. Sakinleştirici hareketler eşliğinde onları tekrar yukarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu ama diğerleri henüz buna hazır değil gibi görünüyordu.

Sandy malzeme odasının kapısına kadar yürüdü ve hepsinin onu rahatça görebileceği bir yerde durdu. "Bir şeyim yok, çocuklar, iyiyim, iyisiniz, herkes iyi. Yukarı çıkın ve sakinleşin. İşi tamamladığımızda her şeyi videoda izleyebilirsiniz."

"İzlemek isteyecek miyiz?" diye sordu Orville Garrett.

"Muhtemelen hayır," dedi Sandy.

Toplanan polisler üst kata döndüler. Yanakları bembeyaz kesilmiş olan Tony, Sandy'ye döndü ve başını hafifçe salladı. "Teşekkürler."

"Yapabileceğimin en azı buydu. Paniğe kapıldım, patron. Gerçekten çok üzgünüm."

Curt bu kez omzunu tutup hafifçe sıktı. Sandy bu dokunuştan kaçacaktı ki, genç meslektaşının lekeli eldivenleri çıkardığını görüp rahatladı. Eldiven olmaması iyiydi. Birazcık da olsa iyiydi.

"Tek başına değildin," dedi Curt. "Tony'yle ben de tam arkandaydık. Bizi fark edemeyecek kadar korkmuştun, hepsi bu. Kaçarken Huddie'nin kamerasını devirdik. Umarım bir şey olmamıştır. Olduysa, sanırım yenisini almak için aramızda para toplamamız gerekecek. Haydi, durumuna bir bakalım."

Malzeme odasına dönerken üçü de yeterince kararlıydı ama önce, hiçbiri içeri giremedi. Bunun bir nedeni, çürük çorbayı andıran berbat kokuydu. Ama en büyük sebep, yarasamsı yaratığın, kasabadan asla taşınmayacak korkunç bir tanıdık gibi karnı yarılmış halde mantar panonun üzerine sabitlenmiş, olay yerine vardıklarında kan, parçalanmış bağırsaklar, dökülmüş benzin ve kaynamış plastik kokularını aldıkları hafta sonu yol kazaları gibi temizlenmeyi bekleyerek hâlâ orada olduğunu bilmeleriydi; o kokuyu aldıklarında birinin öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu, bir başkasının çığlıklar attığını ve ağladığını, yolun üzerinde tek başına duran bir ayakkabı bulacaklarını -bir çocuk ayakkabısı olmamasını dilerlerdi, ama çoğunlukla öyle olurdu- anlarlardı. Sandy için böyleydi. Onları Tanrı'nın verdiği ve *işte, bununla hayatınızı mümkün olduğunca*

iyi bir şekilde sürdürün, dediği, işkenceyle yeni şekiller almış bedenlerinin yanında, yol üzerinde ya da yol kenarında bulurlardı; pantolonlardan veya gömleklerden fırlayan kemikler, hâlâ konuşan (ve çığlık atan) insanların yarı yarıya geriye dönmüş kafaları, yuvasından sarkan gözler, kanaması olan yavrusunu kucağında tutup *yaşıyor mu? Lütfen, kontrol eder misiniz? Ben yapamam, buna cesaret edemem,* diyen, kendisi de kan kaybeden bir anne. Koltuklarda her zaman kan, camlardan geri kalanların üzerinde de kanlı parmak izleri olurdu. Yolun üzerinde de rengi yanıp sönen mavi kırmızı ışıklar yüzünden mora dönüşen kan gölleri olurdu. Onları, pislikleri ve kırık camları temizlemek zorundaydılar çünkü John Q ve ailesi pazar ayini için kiliseye giderken öyle şeyler görmek istemezdi. Ve faturaları John Q ödüyordu.

"Bunu halletmemiz gerekiyor," dedi çavuş. "Biliyorsunuz."

Biliyorlardı. Yine de hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Ya bazıları hâlâ yaşıyorsa? diye düşünüyordu Sandy. Aptalca bir fikirdi, yarasamsı yaratık altı haftadan uzun bir süredir kapağı kapalı bir buz kutusunun içindeki plastik torbada duruyordu ama aptalca olduğunu bilmek yetmiyordu. Mantık, en azından bir süre için gücünü kaybetmişti. Beyni *(yeşil* beyni) göğsünde olan, tek gözlü bir yaratık söz konusuyken mantık, komik bir kavramdan ibaret kalıyordu. Sandy, küçük masanın üzerinde duran tülümsü zarlara sarılı siyah topakların Tensor lambaların yaydığı ısının etkisiyle hayata döndüklerini, bir nabız gibi atmaya ve uyuşukça hareket etmeye başladıklarını hayal etmekte hiç zorluk çekmiyordu. Evet, bunu hayal etmek kesinlikle çok kolaydı. Ve çıkardıkları sesleri. Tiz, bebek ağlaması sesleri. Yeni doğan kuş ya da yarasa yavrularının çığlıkları. Ama kahretsin, ilk kaçan o olmuştu. Odaya ilk dönen de o olabilirdi, en azından bu kadarını yapabilirdi.

"Haydi," dedi ve eşikten içeri girdi. "Şu işi bitirelim. Sonra bütün geceyi duşta geçireceğim."

"Sıraya girmen gerekecek," dedi Tony.

Otoyollarda pek çok kez yaptıkları gibi malzeme odasındaki karışıklığı temizlediler. Yaklaşık bir saat sürdü ve başlarken zorlanmalarına rağmen bitirirken neredeyse kendilerine gelmişlerdi. Bunda en büyük katkıyı sağlayan ise vantilatördü. Tensor lambaları söndürdükten sonra vantilatörü sigortaları attırma riski olmaksızın çalıştırabilmişlerdi. Curt bu kez malzeme odasının kapısını kapatmak üzerine tek bir laf bile etmemişti. Sandy onun artık gizlilik ve karantina için geç kalınmış olduğunu düşündüğünü tahmin etti.

Vantilatör lahanamsı ve nanemsi kokuyu tamamen yok edememişti ama koridora doğru dağıtarak midelerinin biraz olsun düzelmesine yardım etmişti. Tony video kamerayı kontrol etti ve iyi durumda olduğunu söyledi.

"Curt mikroskopla bakmak istediğin herhangi bir şey var mı? Varsa biraz daha kalabiliriz. Değil mi, Sandy?"

Sandy pek hevesli olmamakla birlikte başını salladı. O şekilde kaçtığı ve kustuğu için hâlâ utanıyordu; kendini, bunları hâlâ telafi edememiş gibi hissediyordu.

"Hayır," dedi Curt. Sesi yorgun ve bezgindi. Heyecanı kaybolmuş gibiydi. "Keseden dökülen lanet olası topaklar, yaratığın yavrularıydı. Siyah şey de muhtemelen kandı. Geri kalanına gelirsek... ne gördüğümü ben de bilmiyorum."

Sesindeki sadece bezginlik değil, neredeyse umutsuzluktu, ama ne Tony, ne de Sandy bunu hemen o an fark etti. Sandy bunu, o gün satın alıp parasını ödediği uykusuz gecelerden birinde anladı. Doğu Statler Heights'taki küçük evinin yatak odasında, ellerini ba-

şının altına koymuş, açık bıraktığı başucu lambasının aydınlığında, radyonun kısık sesi eşliğinde, gözlerinde uykunun zerresi olmaksızın yatarken fark etmişti. Curt'ün, Buick'in gelmesinden sonra, hatta belki hayatında ilk kez neyle yüz yüze geldiğini anlamıştı: bilmek istediklerini, kendi kendine bilmeye *ihtiyaç* duyduğunu söylediklerini asla öğrenemeyecek olması çok büyük bir ihtimaldi. Onun tutkusu keşfedip gözler önüne sermekti ama ne olmuş yani? Unut bunu, Jack. Birleşik Devletler'in dört bir köşesindeki ilkokullarda okuyan çocuklara tutkunun ne olduğu sorulacak olsa, NBA'de oynamak olduğunu söylerlerdi. Hemen hemen hepsinin geleceği çok daha sıradan olacaktı. Çoğu insan gün gelir olaylara geniş bir açıdan bakar ve sandığı gibi kaderi gülümseyen dudaklarından öpmediğini, gerçekte hayatın, ağzına acı bir ilaç vermiş olduğunu anlardı. Curtis Wilcox da bu aşamaya gelmemiş miydi? Sandy öyle olduğunu düşünüyordu. Buick'e duyduğu ilgi muhtemelen devam edecekti ama aradan yıllar geçtikçe o ilgi gerçekte olduğu şeye giderek daha çok benzemeye başlayacaktı, yani sıradan polis işine. Gözetleme ve takip, rapor yazma (karısının daha sonra yakacağı günlüklere), Buick kısa bir süre debelenip sonra ölecek bir başka canavar doğurduğunda ortalığı temizlemek gibi sıradan işler.

Ve arada sırada uykusuz bir gece geçirmek. Ama bunlar zaten paketin içindeydi, değil mi?

Curt ve Tony yaratığı mantar panonun üzerinden kaldırdılar. Tekrar kanıt torbasına koydular. İki tanesi haricindeki tüm siyah topaklar bir parmak izi fırçasıyla kanıt torbasının içine süpürüldü. Curt bu kez torbanın ağzının sıkıca kapalı olup olmadığını iyice kontrol etti. "Arky hâlâ buralarda mı?" diye sordu.

Tony, "Hayır," dedi. "Kalmak istedi ama onu eve gönderdim."

"Öyleyse biriniz yukarı çıkıp Orv veya Buck'a arka taraftaki çöp yakma fırınını ateşlemesini söyler mi? Ayrıca biri fırının üzerine bir kap su koysun. Büyük bir kap."

"Ben yaparım," dedi Sandy ve Huddie'nin kamerasındaki kaseti çıkarıp yukarı çıktı.

O yokken Curt yaratığın karnından ve rahminden çıkan siyah, yapışkan sıvıyı bir bezle sildi; ayrıca göğsündeki organın erimesiyle ortaya çıkan beyaz, sümüksü sıvıyı da sildi. Her bir bezi ince naylonla sardı ve bir başka kanıt torbasına koydu. Küçük kanatları bedenlerine sarılmış halde duran iki doğmamış yaratığı (tüyler ürpertici tek gözleri açıktı) üçüncü bir kanıt torbasına koydu. Curt işini çok becerikli, ustaca hareketlerle yapıyordu, ama daha önceki hevesi kaybolmuştu. Herhangi bir suç mahallinde gibiydi.

Örnekler ve yarasamsı yaratığın derisi yüzülmüş bedeni sonunda George Morgan'ın "Ekip D'nin Özel Hazinesi" adını verdiği eski, yeşil dolaba kondu. Fırının üzerine koyulan kaptaki su kaynayınca Tony kabı taşıyan iki polisin aşağı inmesine izin verdi. Beş adam, kalın plastikten mutfak eldivenleri takıp ulaşabildikleri her bölgeyi temizledi. İstenmeyen organik kalıntılar; temizlik için kullanılan bezler, cerrah eldivenleri, dişçi maskeleri ve gömleklerle birlikte plastik bir torbaya kondu. Torba daha sonra çöp yakma fırınına atıldı ve dumanı gökyüzüne yükseldi, Tanrı ebedidir, amin.

Sandy, Curtis ve Tony duş aldılar; aşağıdaki tankı bir değil, iki kez doldurmalarını gerektirecek uzun ve sıcak duşlar. Daha sonra, yanakları pembeleşmiş, saçları düzgünce taranmış, tertemiz giysilere bürünmüş halde arka taraftaki sigara içme bankına oturdular.

"O kadar temizim ki neredeyse gıcırdayacağım," dedi Sandy.

Bir süre hiç konuşmadan barakaya baktılar.

"O boktan şeyden üzerimize çok miktarda bulaştı," dedi Tony sonunda. "*Çok* miktarda." Başlarının üzerindeki ay, cilalanmış bir kaya gibi gökyüzünde parlıyordu. Sandy havada bir titreşim olduğunu hissedebiliyordu. Belki mevsim değişiminin etkisiydi. "Hastalanırsak..."

"Bence hastalanacak olsaydık şimdiye kadar çoktan olmuştuk," dedi Curt. "Şanslıyız. Hem de *çok* şanslı. Banyodaki aynada gözlerinize iyice baktınız mı?"

Bakmışlardı, elbette. Gözleri uzun bir gün boyunca çalı yangını ile mücadele etmişler gibi kanlanmış, etrafları kızarmıştı.

"Sanırım bu yakında geçecek," dedi Curt. "Ama o maskeleri takmakla çok iyi ettiğimize inanıyorum. Belki mikroplara karşı bir koruma sağlamıyorlar, ama en azından o siyah şeyin ağzımıza girmesini önlediler. Bence ağzımıza girecek olsalardı çok ciddi sonuçlarla karşılaşabilirdik."

Haklıydı.

Şimdi: *Sandy*

Sandviçler bitmişti. Buzlu çay da öyle. Arky'ye beklenmedik durumlar için ayırdığımız bütçeden (üst kattaki dolabın içine koyduğumuz bir kavanozda saklıyorduk) on papel alıp Finn's Cash and Carry'ye gitmesini söyledim. Bir düzine kola ve altılık bir paket kök birasının bize sonuna kadar yeteceğini düşündüm.

"Gidersem balıklı bölümü kaçırırım," dedi Arky.

"Arky balıklı bölümü *biliyorsun* zaten. Bu hikâyenin her parçasını biliyorsun. Haydi git de bize boğazımızı ıslatacak bir şeyler al. Lütfen."

Arky eski kamyonetine atlayıp hızla otoparktan çıktı. O şekilde kullanan birinin ceza almaması işten değildi.

"Devam edin," dedi Ned. "Sonra ne oldu?"

"Şey," dedim. "Bir bakalım. Eski çavuş, büyükbaba oldu, bu bir tanesi. Sanırım umduğundan çabuk oldu, küçük kız evliliklerinin ilk gecesinde rahme düşmüş, ailede büyük bir tezahürat oldu elbette ama bir süre sonra herkes sakinleşti ve küçük kız da büyüdüğünde kanımca bir genç bayanın diploma alması için pek de fena olmayan

bir okula, Smith'e gitti. George Morgan'ın oğlu şampiyonluk maçında sayı yaptı ve George uzunca bir süre gururundan bir horoz gibi kabararak dolaştı. Sanırım bu yaşlı kadına çarpıp onu öldürmesinden ve sonra intihar etmesinden iki yıl önceydi. Orvie Garrett'in karısı, ayağında kan zehirlenmesi olduğu için birkaç parmağını kaybetti. Shirley Pasternak 1984'te bizimle çalışmaya başladı..."

"1986," diye mırıldandı Shirley.

"Doğru, 1986'ydı," dedim ve dizine hafifçe vurdum. "Aynı dönemde bir apartmanın bodrumunda oynayan çocuklar Lassburg civarında büyük bir yangına sebep olmuştu. Kendi hallerine bırakılmışlar. Başlarında bir yetişkin yokmuş. Biri Amish'lerin o şekilde yaşamasının çılgınlık olduğunu söylediğinde hep Lassburg'daki yangını düşünürüm. Biri dışında bodrumdaki çocuklar da dahil olmak üzere dokuz kişi ölmüştü. Kurtulan da muhtemelen kurtulamamış olmayı diliyordur. Şimdi on altı yaşında, tam da kızlara ilgi duymaya başladıkları yaş ama *Güzel ve Çirkin*'in yangınlı bir versiyonunun başrol oyuncusu gibi görünüyor. Ülke çapında bir haber olmadı -teorime göre çok ölümlü apartman yangını haberleri, olay sadece Noel zamanı gerçekleşmişse televizyonlarda gösteriliyorlar- ama bu bölge için yeterince kötü bir haberdi doğrusu ve yardım etmeye çalışan Jackie O'Hara'nın elleri de feci şekilde yanmıştı. O zamanlar aramızda James Dockery adında bir polis vardı."

"Docker-*ty,*" dedi Phil Candleton. "Arada *t* var ama affedildin, çavuş, adam burada sadece bir iki ay kalmış, sonra Lycoming'e transfer olmuştu."

Başımı salladım. "Her neyse, bu Dockerty, Betty Crocker Yemek Yarışması'nda, Pofuduk Altın Sosisler isimli tarifiyle üçüncülüğü kazanmıştı. Sonradan çok dalga geçildi, her ortamda alay konusu oldu ama bu durumu yine de iyi karşıladı."

"Hem de çok *iyi,*" diye onayladı Eddie J. "Kalmalıydı. Bize kolayca uyum sağlayabilirdi."

"O yılki Dört Temmuz pikniğinde halat çekme yarışmasını kazandık ve..."

Çocuğun yüzündeki ifadeyi gördüm ve gülümsedim.

"Sana takıldığımı sanıyorsun ama yanılıyorsun, Ned. Gerçekten. Anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Buick buralarda olan tek şey değildi, tamam mı? *Değildi*. Aslında bazen tamamen aklımızdan çıkıyordu. En azından çoğumuzun. Uzun dönemler için unutmak kolay oluyordu. Bu uzun sürelerde barakanın içinde öylece, hiçbir olay çıkarmaksızın duruyordu. Bu dönemler içinde polisler gelip gittiler. Dockerty, ancak Şef Prudhomme takma adını alacak kadar uzun süre kaldı. İşçi Bayramı'nda dizini inciten genç Paul Loving başka bir bölgeye transfer olduktan üç yıl sonra aramıza geri döndü. Bu iş, bazıları gibi bir döner kapıya benzemiyor ama geri dönüldüğü de olmuyor değil hani. 1979 yazından beri yaklaşık yetmiş polis geldi geçti..."

"Ah bu çok az oldu," dedi Huddie. "Transferleri ve şu an görevde olan polisleri katarsan sayı yüzü bulur. Birkaç da çürük yumurta var."

"Doğru, birkaç çürük yumurta oldu ama çoğumuz işimizi iyi yaptık. Ve dinle, Ned, baban ve Tony Schoondist, yarasamsı şeyi kestikleri gece bir ders aldılar. Ben de öyle. Bazen öğrenilecek bir şey yoktur, bazen öğrenebilmenin yolu yoktur, bazen de denemek için bile bir sebep yoktur. Bir keresinde bir film izlemiştim. Adam, artık iyi bir Katolik olmadığı halde kilisede mum yakmasının sebebini şöyle açıklıyordu: 'Sonsuzlukla dalga geçmeye gelmez.' Belki bizim öğrendiğimiz ders de buydu.

"B Barakası'nda ara sıra başka ışık depremleri olurdu. Bazen cılız bir pırıltı, bazen de haşmetli bir gösteri halinde gerçekleşirdi. Ama insanların alışabilme kapasiteleri, alıştıkları şeye bir anlam veremeseler de inanılmayacak kadar büyük. Gökyüzünde bir kuyrukluyıldız görülünce dünyanın yarısı Kıyamet Günü'nden ve Mahşerin Dört Atlısı'ndan bahsetmeye başlar, ama o kuyrukluyıldız gökyüzünde altı ay boyunca kalacak olsa sonunda kimse fark etmez bile. Aynı şey yirminci yüzyılın sonunda da olmuştu, hatırlıyor musun? Herkes gökyüzünün tepemize ineceğini, bütün bilgisayarların kilitleneceğini söylüyordu ama ne oldu? Bir hafta sonra her şey unutuldu, herkes günlük hayatına döndü. Benim burada yapmaya çalıştığım, durumu sana geniş bir açıdan gösterebilmek. Seni..."

"Bana balığı anlat," dedi ve içimde yine o öfkeyi hissettim. Anlamasını ne kadar isteyip uğraşsam da anlattıklarım bir kulağından girecek, diğerinden çıkacaktı. Sadece kendi istediği bölümleri duyacaktı. Buna Gençlik Hastalığı diyebilirsiniz. Gözlerindeki ifade, eldivenli elinde tuttuğu bisturi ile yarasamsı yaratığın üzerine eğildiğinde Curt'ün gözlerinde olana benziyordu. (*Kesiyorum:* Bazen rüyalarımda Curtis'in bunu söylediğini hâlâ duyabiliyorum.) Ancak *aynısı* değildi. Çünkü karşımdaki çocuk için sadece meraklı denemezdi. Aynı zamanda öfkeliydi. Hem de yaralı bir ayı gibi öfkeli.

Benim kızgınlığım, anlattıklarımın tümünü kavramayı reddetmesi, sadece istediği bölümleri seçmesiydi. Ama bu özelliği nereden gelmişti? Nereden almıştı bunu? Kaynağı neydi? Annesine bir kere de değil, yıllar boyunca defalarca yalan söylenmemiş miydi? Ned'e de aynı yalanlar söylenmemiş miydi? Böyle bir sırrı sakladığı için babasına kızgın mıydı? Peki ya bize? *Bize?* Babasını Buick'in öldürdüğüne inanıyor olamazdı elbette, değil mi? Neden öy-

le düşünsündü ki? Bunun sorumluluğunun onu kenara çekilmiş bir on sekiz tekerlekli tırın yan tarafında sıkıştıran, ardında üç metre uzunluğunda ve bir eyalet polisi boyu, yani Memur Wilcox'ın boyu olan bir metre seksen yedi santim yüksekliğinde kanlı bir iz bırakarak giysilerini çıkarmakla kalmayıp, aynı zamanda tersine çeviren, fren çığlıklarına karışan WPND radyosunun yayınını dinleyen Bradley Roach'a ait olduğu son derece açıktı. Curt Wilcox'ın pantolonunun cebindeki bozukluklar sökülürcesine yerlerinden alınır, penisi bir yabani ot gibi koparılır, yumurtalıkları çilek jölesine döner, tarağıyla cüzdanı sarı yol şeridinin üzerine düşerken radyodan nağmeler yayılıyordu; tüm bunların suçlusu Bradley Roach'tu ya da belki suçun bir kısmı ona bira satan, Statler'daki Dicky Convenience'a aitti ya da belki reklamlarında bağırsakları dışarı fırlamış halde yol kenarında yatan ölü adamlar yerine konuşan sevimli kurbağalar ve bira içen komik görünümlü adamlar bulunan bira firmasındaydı suç, belki de asıl suçlu, Bradley'ye ilk yudumundan beri *daha fazla iç, daha fazla iç,* diyen, hücresel bir ipin kıvrımları, Bradley'nin DNA'sıydı (çünkü bu, bazı insanların yapısına işlenmiştir, ama bunu söylemenin ne ölenlere ne de geride kalanlara bir yararı vardır). Ya da belki asıl suçlanması gereken Tanrı'ydı; O'nu suçlamak her zaman en kolayıdır, çünkü O asla cevap vermez, Op-Ed sayfasına bir sütun yazmazdı. Ama suçlu Buick olamazdı. Değil mi? Ne kadar iz sürse de Buick'in bu olaydan sorumlu olduğuna dair herhangi bir ipucu bulamazdı. Buick o sırada kilometrelerce uzaktaki B Barakası'nın içinde, üzerinde hiçbir kir ya da taş parçası, hatta bir kum tanesi bile barındırmayan geniş, lüks, beyaz yanaklı lastiklerinin üzerinde her zaman olduğu gibi kıpırtısızca duruyordu. Memur Wilcox, Pennsylvania 32. Karayolu kenarında kan kaybından ölürken o

barakada sessizce duruyor, kendi işine bakıyordu. Peki orada lahana kokuları yayarak duruyorsa ne olmuştu? Yoksa Ned'in düşündüğü...

"Ned eğer düşündüğün buysa arabanın herhangi bir müdahalesi olmadı," dedim. "Öyle bir müdahale yapmıyor." Son derece emin çıkan sesim bir an için komik gelmişti. Sanki elle tutulur bir şey biliyordum da. Aslında söz konusu Roadmaster iken hiçbir halt bildiğim yoktu. "Bir çekimi, hatta belirli zamanlarda... yani..."

"Aktif anlarında," dedi Shirley fikir vermek istercesine.

"Evet. Aktif anlarında duyulabilen bir tür sesi, bir mırıltısı vardı ve bazen bunu kafamızın içinde duyabiliyorduk... bir tür çağrı gibi... ama 32. Karayolu üzerindeki Jenny İstasyonu'na ulaşabilir miydi? Kesinlikle hayır."

Shirley bana biraz abartmışım gibi baktı, ben de abarttığım hissine kapılmıştım. Tam olarak ne yapıyordum ben? Bu babasız, şanssız çocuğa duyduğum öfkeyi ortadan kaldırmak için kendimi ikna etmeye mi çalışıyordum?

"Sandy? Ben sadece balık hikâyesini dinlemek istiyorum."

Huddie'ye, sonra Phil'e ve Eddie'ye baktım. Üçü de benzer bir anlamda omuz silkti. *Gençler! Hepsi de aynı.*

Bitirecektim. Evet, hikâyeyi sonuna kadar anlatacaktım. Öfkemi bir kenara bırakıp bitirecektim. Madem bunu ben başlatmıştım (itiraf edeyim ki en başta anlatılacak bu kadar fazla şey olduğunu düşünememiştim), bitiren de ben olacaktım. Söylenmedik hiçbir şey kalmayacaktı.

"Pekâlâ, Ned. Sana duymak istediğin her şeyi anlatacağım. Ama hiç olmazsa burasının bir polis merkezi olduğu gerçeğini aklının bir köşesinde tut, olur mu? İnansan da inanmasan da, hoşuna

gitse de *gitmese* de Buick'in rapor yazmak, mahkemede tanıklık etmek, bir devriye aracının zemininden kusmuk temizlemek ya da Steve Devoe'nun şakaları gibi günlük hayatın sıradan bir parçası haline geldiğini hatırında tutacaksın. Çünkü bu çok önemli."

"Tabii. Bana balıktan bahset."

Arkama yaslandım ve gözlerimi aya çevirdim. Ona hayatını geri verebilmeyi diledim. Ya da kâğıt bir bardakta yıldızlar. Bir sürü şairane istek. Ama *onun* tek istediği kahrolası balığın hikâyesini dinlemekti.

Ve ben de anlattım.

O zaman

Arkada belge bırakılmayacak: bu, Tony Schoondist'in emriydi ve kimse bu emre itaatsizlik etmedi. Hepsi Buick ile ilgili meseleleri nasıl ele almak, hangi yolları izlemek gerektiğini biliyordu. Zor değildi. Herhangi bir durumda ya Curt'e ya çavuşa veya Sandy Dearborn'a rapor verilecekti. Onlar Buick'ten sorumlu ekipti. Sandy, bu üçlüye dahil olmasının sebebinin yarasamsı yaratığın otopsisinde bulunması olduğunu düşünüyordu. Buick'e özel bir ilgi duymadığı için aklına başka bir neden gelmiyordu.

Sandy, Curt'ün, Tony'nin yazılı belge yasağına rağmen Buick'e dair kendine ait kayıtlar -notlar ve yorumlar- tuttuğundan emindi. Eğer öyleyse bu konuda oldukça ketum davranıyordu. Bu arada, ısıdaki düşüşler ve enerji boşalmaları -ışık depremleri- seyrekleşmişe benziyordu. Roadmaster'ın içindeki yaşam enerjisi giderek azalıyordu.

Daha doğrusu herkes öyle umuyordu.

Sandy hiç not tutmadı, olayların sırasını belirtmek için asla güvenilir bir kaynak olamazdı. Bunun için yıllar boyu yapılan video

çekimler kullanılabilirdi (bir gerek hissedildiği taktirde) ama yine de geride boşluklar ve sorular kalırdı. Her ışık depremi kaydedilmemişti, kaydedilse ne olurdu ki? Hepsi de neredeyse birbirinin aynıydı. 1979 ve 1983 yılları arasında bir düzine civarında ışık patlaması olmuştu. Çoğu ufak çaptaydı. Birkaçı ilki kadar büyük, bir başkası ondan da büyüktü. Bu büyük olan -tüm zamanların şampiyonu- 1983'te gerçekleşti. O güne tanıklık edenler bazen o yıl için Çinliler gibi '83 Balık Yılı derlerdi.

Curtis, '79 ve '83 arasında yeni deneyler yaptı, ısı düştüğü sıralarda Buick'in içine ve yakınına çeşitli bitki ve hayvanlar bıraktı ama her seferinde aldığı sonuç, Jimmy ve Rosalynn deneyinde olanla aynıydı. Yani bazen ortadan kayboluyorlar, bazen de kaybolmuyorlardı. Sonucu önceden kestirmenin hiçbir yolu yoktu; yazı-tura atışı gibi rasgele sonuçlar çıkıyordu.

Isının düştüğü bir sefer Curt, Roadmaster'ın sol ön lastiğinin yanına bir fare bıraktı. Hayvanı plastik bir kutunun içine koymuştu. Havai fişeklerin bitiminin üzerinden yirmi dört saat geçip barakanın içindeki sıcaklık normale döndüğünde fare hâlâ kutunun içinde mutlu bir şekilde hopluyordu. Curt bir başka ışık gösterisinin arifesinde Buick'in altına içinde iki kurbağanın olduğu bir kafes koydu. Işık patlamaları son bulduğunda kafeste hâlâ iki kurbağa vardı. Ama ertesi gün, kafeste sadece *bir* kurbağa duruyordu.

Bir sonraki günse kafes boşalmıştı.

Sonra, 1982 yılının Meşhur Bagaj Deneyi gerçekleşti. Bu seferki Tony'nin fikriydi. Curt ile birlikte şeffaf bir plastik kutunun içine altı hamamböceği koyup kutuyu Buick'in bagajına bıraktılar. Işık gösterilerinden birinin hemen sonrasıydı, kutuyu bırakmak için bagaja doğru eğildiklerinde, içerisinin serinliği yüzünden nefesleri buharlaşıyordu. Aradan üç gün geçti, her gün biri bagajı kontrol

ediyordu (içeri girerken mutlaka bellerine bir ip bağlanmış oluyordu ve herkes, Jimmy'yi kapalı kutusundan hiçbir mandalı açmadan çıkarabilen, kurbağaları kilitli kafeslerinden buhar olmuşçasına uçurabilen bir şeye karşı lanet olası bir ipin ne işe yarayacağını merak ediyordu). İlk gün hamamböceklerinin bir şeyi yoktu. İkinci ve üçüncü günler de. Tony ve Curt, dördüncü gün deneyin başarısızlıkla sonuçlandığını kabul edip böcekleri bagajdan almaya gittiler. Ama hamamböcekleri yok olmuştu, en azından bagaj kapağını açtıklarında gördükleri buydu.

"Hayır, bekle!" diye bağırdı Curt. "Oradalar! Görüyorum! Çıldırmış piç kuruları gibi koşuşturuyorlar!"

"Kaç tane var?" diye sordu Tony. İpin diğer ucunu tutmuş, barakanın yan kapısının hemen dışında duruyordu. "Hepsi orada mı? Kahrolası kutudan *nasıl* çıkmışlar, Curtis?"

Curt dört tane hamamböceği saydı ama bunun pek bir anlamı yoktu. Elinde terlikle birini kovalamış herkesin bileceği gibi hamamböcekleri, ortadan kaybolmakta pek ustaydı ve bunun için büyülü bir arabaya ihtiyaçları yoktu. Plastik kutudan nasıl çıktıklarına gelince; bu kısmı çok açıktı. Kutunun kapağı hâlâ sıkıca kapalıydı ama yan tarafında yuvarlak bir delik vardı. Deliğin çapı bir buçuk santimetreydi. Curt ve Tony deliği büyük kalibreli bir kurşunun açmış olabileceğini düşündü. Deliğin etrafında hiçbir çatlak yoktu, yani delik aşırı yüksek ivmeyle indirilmiş bir darbe sonucu açılmış da olabilirdi. *Yakıp* geçen bir şey de olabilirdi. Yanıt yoktu. Sadece seraplar vardı. Her zaman olduğu gibi. Ve sonra, 1983 Haziran'ında balık geldi.

Ekip D. Buick'i gün boyu gözetlemeyi bırakalı neredeyse iki buçuk yıl olmuştu çünkü 1979 sonları, 1980 başlarında, gerekli ön-

lemler alındığı sürece endişelenmeleri için bir sebep olmadığını anlamışlardı. Dolu bir silahın tehlikeli olduğu, su götürmez bir gerçekti, ama kendi kendine ateş almayacağından emin olmak için başında yirmi dört saat nöbet tutmaya gerek yoktu. Yüksek bir rafa koyup çocukları uzak tutmak yeterli olurdu.

Tony arka tarafa geçip tesadüfen barakanın pencerelerinden içeri bakacak birinin sorular sormasına engel olmak amacıyla Buick'in üzerine bir branda aldı ('81'de, Motor Pool'dan Buicksever yeni biri, onu satın almak istemişti). Video kamera, üzerine nemden korumak amacıyla bir torba geçirilmiş halde, sehpasının üzerinde, kulübenin içinde duruyordu. Sandalye de hâlâ oradaydı (altında kalın bir deste dergiyle) ama Arky orayı artık bir bahçıvan kulübesi gibi kullanmaya başlamıştı. Turba ve gübre torbaları, çim ruloları ve çiçek tohumları önce kulübeyi doldurdu, sonra Buick gözetleme araçlarını kulübeden attı. Kulübenin orijinal amacıyla kullanıldığı yegâne zamanlar, ışık depremlerinin hemen öncesi, patlama anları ve sonrasıydı.

Balık Yılı'nın haziranı, Sandy'nin hatırladığı en güzel ilk yaz aylarından biriydi; çimler yemyeşildi, kuşlar cıvıldıyordu, hava ise genç bir çiftin ilk gerçek öpücüğü gibi çok tatlı bir sıcaklıktaydı. Tony Schoondist izindeydi, West Coast'ta yaşayan kızının yanına gitmişti (bebeği bir sürü dert açan kızı). Çavuş ve karısı tamamen kopmak istemedikleri için aralarını düzeltme maksadıyla onu ziyarete gitmişti. Muhtemelen iyi bir plandı. Çavuşun yokluğunda sorumluluk Sandy Dearborn ve Huddie Royer'daydı ama Buick'in patronu, Curtis Wilcox -artık bir çaylak değildi- idi, buna hiç şüphe yoktu. Ve o harika haziran günü Buck Flanders, doğruca Curt'ün yanına gitti.

"B Barakası'nda ısı düştü," dedi.

Curtis'in kaşları yükseldi. "Bu ilk olmayacak, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Buck. "Ama hiç bu kadar hızlı düştüğünü görmemiştim. Sabahtan bu yana beş derece düştü."

Bunun üzerine Curt, gözlerinde o eski heyecanla koşar adım barakaya gitti. Ön taraftaki raylı garaj kapısının üzerindeki pencerelerden birine yüzünü dayayıp içeri baktığında ilk dikkatini çeken, Tony'nin satın aldığı brandaydı. Sürüklenip tortop halde bir yere bırakılmış bir halı gibi Buick'in sürücü tarafında yere yığılmış halde duruyordu. Bunu ilk görüşleri değildi; Buick bazen sanki titreyip sarsılıyor ve bir omuz hareketiyle üzerindeki elbiseden kurtulan bir kadın gibi yere düşmesine neden oluyordu. Yuvarlak termometrenin iğnesi on beş dereceyi gösteriyordu.

"Burada sıcaklık yirmi üç derece," dedi Buck. Curt'ün hemen yanında duruyordu. "Senin yanına gelmeden önce kuş yemliğinin yanında duran termometreyi kontrol etmiştim."

"Demek aslında beş değil, sekiz derece birden düşmüş."

"Eh, en son baktığımda içerisi on sekiz dereceydi. Ne kadar hızlı düştüğünü görüyorsun. Sanki ani bir kar fırtınasının ortasında kalmış gibi. Huddie'yi çağırmamı ister misin?"

"Onu rahatsız etmeye gerek yok. Bir nöbet programı hazırla. Matt Babicki de sana yardım etsin. Üzerine, şey...'Araba Yıkama Ayrıntıları' diye yazarsın. Günün geri kalanında ve gece boyunca Buick iki kişinin gözetimi altında olsun. Huddie itiraz etmez ve sıcaklık tekrar yükselmezse elbette."

"Tamam," dedi Buck. "İlk nöbette olmak istiyor musun?"

Curt bunu çok istiyordu -içinde bir şeyler olacağına dair bir his vardı- ama başını iki yana salladı. "Yapamam. Önce mahkemeye gitmem gerek, sonra Cambria'daki kamyon tuzağı ile ilgileneceğim." Tony, Curt'ün 9. Karayolu'ndaki kantara kamyon tuzağı de-

diğini duysa muhtemelen saçını başını yolardı ama gerçekte olan buydu. Birinin o yol üzerinden New Jersey'ye eroin ve kokain kaçırdığı, bunu da sıradan kamyonların yükleri arasında yaptığı düşünülüyordu. "Kıç tekmeleme yarışındaki tek bacaklı adam kadar yoğunum. Kahretsin!"

Yumruğunu bacağına indirdi. Ardından ellerini yüzünün iki yanına dayayıp tekrar içeri baktı. Koyu mavi gövdesinin üzerinden spot lambası gibi geçen iki gün ışığı huzmesi altında kıpırtısızca duran Roadmaster'dan başka görülecek hiçbir şey yoktu.

"Randy Santerre'i yaz. Ve Chris Soder'ı bu sabah ortalıkta gördüm sanki?"

"Hı... hı. Teknik olarak izinde ama Ohio'dan gelen iki baldızı hâlâ dönmedi, o da televizyon seyretmek için buraya gelmiş." Buck sesini biraz alçalttı. "İşine karışmak gibi olmasın ama Curt, bence bu adamların ikisi de hımbıl."

"Bunu becerebilirler. Buna mecburlar. Onlara düzenli raporlar da istediğimi söyle. Standart D Kodu. Mahkemeden çıkmadan sizi ararım."

Curt, Buick'e neredeyse ızdırap yüklü son bir bakış attı ve sonra tıraş olup tanıklık sandalyesi için hazırlanacağı merkez binasına doğru yürümeye başladı. Öğleden sonra Ekip G'den polislerle birlikte kamyonların yükleri arasında uyuşturucu ararlarken bu arada otomatik bir silahın ateşlenmemesini diliyordu. Yeterli zamanı olsa yerine birini bulabilirdi ama yoktu.

Buick nöbeti Soder ve Santerre'e kalınca bunu pek umursamadılar. Hımbıllar hiçbir zaman kafalarına takmazlar. Kulübenin yanında duruyorlar, sigara içip, çene çalıyorlar, ara sıra barakaya bir göz atıyorlar (Santerre ne umacağını bilmek için fazla gençti, zaten PEP'nde pek uzun süre kalamadı), espriler yapıyorlar, günün tadını

çıkarıyorlardı. Öylesine güzel bir haziran günüydü ki hımbıllar bile tadını çıkarmazlık edemiyordu. Bir süre sonra Buck Flanders, Randy Santerre'in yerini aldı. Bundan kısa bir süre sonraysa Orville Garrett, Chris Soder'ın yerine geçti. Huddie ara sıra gelip barakaya bir göz atıyordu. Saat üçte, Sandy sonunda kıçını Sorumlu Çavuş koltuğuna koymaya geldiğinde Curtis Wilcox merkeze geri döndü ve Buck'ın yerine geçti. Barakanın içindeki sıcaklık yükselmek bir yana, beş derece daha düşmüştü ve görev başında olmayan polisler de özel araçlarıyla merkeze toplanmaya başlamıştı. Haber yayılmıştı. D Kodu.

Öğleden sonra, saat dört civarında Matt Babicki başını Sorumlu Çavuş'un ofisinden içeri uzattı ve telsiz sinyallerini alamadığını haber verdi. "Parazit berbat. Şimdiye kadar olanların en kötüsü."

"Kahretsin." Sandy gözlerini kapattı, yumruğunu alnına dayadı ve Tony'nin orada olmasını diledi. Sorumlu Çavuş'luk görevini ilk üstlenişiydi. Ay sonunda maaş çekindeki fazlalık tatmin edici olacaktı ama bu olay işin iyi tarafını ortadan kaldırıyordu. "O lanet olası araba yine bir sorun çıkaracak. Tam da zamanını buldu."

"Kafana takma," dedi Matt. "Birkaç kıvılcım saçar, sonra yine her şey eskisi gibi olur. Telsiz de dahil. Hep böyle olagelmedi mi?"

Evet, bu doğruydu. Aslında Sandy, Buick konusunda gerçekten endişeli değildi. Ya telsiz bozukken devriyede olan polislerden biri acil bir durumla karşılaşırsa? Ya bir polis 33 -*Çabuk yardım edin*- veya 47 -*Ambulans* gönderin- ya da en kötüsü bir 10-99 -*Memur* yaralandı- durumu için telsizle merkeze ulaşmaya çalışırsa? Devriyede en azından bir düzine memur vardı ve Sandy o an hepsinin birden başı beladaymış gibi huzursuzdu.

"Dinle beni, Matt. Benim aracımı al -Birim 17- ve tepenin altına git. Orada hat açık olmalı. Dışarda olan tüm diğer birimlere ulaş ve merkezdeki iletişim bölümünün geçici olarak 17 olduğunu söyle. D Kodu."

"Off, Sandy, Tanrım! Sence de bu biraz..."

"Şu an *Siskel ve Ebert Sinemada* taklidini dinleyecek vaktim yok," dedi Sandy. Mızmızlanan İletişim Memuru Babicki'ye karşı daha önce hiç bu kadar sabırsız davranmamıştı. "Dediğimi yap."

"Ama neler olduğunu göremeyece..."

"Doğru, muhtemelen görmeyeceksin." Sandy'nin sesi biraz yükselmişti. "Şimdi kaderine razı olup dediğimi yap."

Matt bir şey daha diyecek oldu, Sandy'ye dikkatle baktı ve akıllıca davranarak çenesini kapalı tuttu. Sandy iki dakika sonra onu Birim 17'nin direksiyonunda, tepenin altına doğru ilerlerken gördü.

"Güzel," diye mırıldandı kendi kendine. "Orada bir süre kal, seni mıymıntı fitneci."

Sandy etrafına küçük bir kalabalığın toplandığı B Barakası'na gitti. Çoğu polisti ama aralarında gayri resmi üniformaları olan yağ lekeli yeşil tulumlarıyla birkaç Motor Pool çalışanı da vardı. Dört yıl boyunca Buick ile birlikte yaşadıkları için artık pek korkmuyorlardı ama yine de belirgin bir huzursuzluk seziliyordu. Sıcak bir yaz gününde, havalandırmanın nadiren açılan bir kapıdan ibaret olduğu kapalı bir mekânda termometrenin göstergesinin sekiz derece birden gerilediğini görüp de büyük bir olayın gerçekleşeceğini düşünmemek imkânsızdı.

Sandy, Curt'ün birkaç deney için hazırlık yapacak zamanı bulduğunu gördü. Curtis Buick'in ön koltuğuna, içinde çekirgeler olan bir Nike ayakkabı kutusu koymuştu. Kurbağa kafesi arka koltuktaydı. Bu kez içinde sadece bir kurbağa vardı; patlak sarı gözlü, iri, ba-

taklık kurbağalarından. Ayrıca Matt Babicki'nin ofisinin penceresinin hemen dışında duran çiçekleri de kutusuyla alıp bagajın içine koymuştu. Son olarak neler olacağını görmek için Mister Dillon'ı alıp arabanın etrafında bir tur attırmıştı. Orvie Garrett bundan pek hoşlanmamıştı ama Curt onu ikna etmeyi başarmıştı. Curt'ün birçok açıdan hâlâ saf ve biraz da acemi olduğu söylenebilirdi ama söz konusu Buick olduğunda bir nehir teknesindeki kumarbaz gibi iş bitiriciydi.

D'nin yürüyüşü sırasında hiçbir şey olmadı -bu kez olmamıştı- ama Ekip D maskotunun başka bir yerde olmayı tercih ettiği her halinden belli oluyordu. Tasmasını öyle çekiştiriyordu ki neredeyse boğulacaktı. Başı öne eğik, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir halde yürüyor, ara sıra kesik kesik havlıyordu. Buick'e baktı, hoşlanmadığı her şey uyduruk arabadan etrafa yayılmış ve tüm barakaya bulaşmış gibi her köşeye baktı.

Curt köpeği dışarı çıkarıp tasmasını tekrar Orville'e uzatırken, "Bir şeyler oluyor," dedi. "Bunu Mister D de, ben de hissediyoruz. Ama öncekiler gibi değil." Sandy'yi gördü ve tekrarladı: öncekiler gibi değil.

"Evet," dedi Sandy. Sonra başını Mister D'ye doğru salladı. "Hiç olmazsa ulumuyor."

"Henüz," dedi Orville. "Haydi, D, merkeze dönelim. Aferin sana. Bir kurabiyeyi hak ettin." Orvie, Curt'e sitemli bir bakış attı. Artık tasmaya ihtiyacı olmayan Mister Dillon, Memur Garrett'ın sağ dizi hizasında uslu uslu ilerliyordu.

Saat dördü yirmi geçe civarı, üst kattaki dinlenme odasında bulunan televizyonda görüntü aniden kayboldu. Beşe yirmi kala, B Barakası'ndaki sıcaklık dokuz dereceye kadar düşmüştü. Beşe on kala, Curtis Wilcox bağırdı. "Başlıyor! Duyabiliyorum!"

Sandy o sırada iletişim bölmesini kontrol etmek için merkez binasına girmişti (ve tek duyulabilen hâlâ parazitti), Curt'ün haykırışını duyduğu sırada otoparkta, barakaya doğru yürüyordu. Öyle bir kalabalık toplanmıştı ki gören, Polis Yararına İkinci El Eşya Satışı düzenlendiğini sanabilirdi. Sandy, hâlâ inanılmayacak biçimde ardına kadar açık olan yan kapının önünde birikmiş kalabalığı yararak koşmaya başladı. Curt kapının eşiğinde duruyordu. Barakadan dışarı soğuk hava dalgaları yayılıyordu ama o bunu hissetmiyor gibiydi. Gözleri irileşmişti. Rüyadaymışçasına Sandy'ye döndü. "Görüyor musun, Sandy? *Görüyor musun?"*

Elbette görüyordu: menekşe rengi bir ışıltı Buick'in pencerelerinden, motor kapağının kenarlarından sızıp radyoaktif bir sıvı gibi kenarlarından aşağı dökülüyordu. Sandy, arabanın içindeki koltukların ve aşırı büyük direksiyonun şeklini açık seçik görebiliyordu. Dış hatları çok belirgindi. Arabanın içi, tüm alevlerden parlak, soğuk, mor bir aydınlık tarafından yutulmuş gibiydi. Mırıltı çok belirgindi ve giderek şiddetleniyordu. Sandy'nin kafatasını acıtıyor, neredeyse kulaklarının sağır olmasını dilemesine neden oluyordu. Kulakların sağır olması da bir işe yaramazdı gerçi, çünkü mırıltıyı sadece kulaklarıyla değil, tüm bedeniyle duyuyor gibiydi.

Sandy, Curt'ü tutup dışarı çektikten sonra kapıyı kapatmak için tokmağını kavradı. Curt, bunu yapmasına fırsat vermeden bileğini kavradı. "Hayır, Sandy, yapma! Görmek istiyorum! Neler olacağını..."

Sandy pek de nazik sayılmayacak bir hareketle bileğini Curt'ün elinden kurtardı. "Delirdin mi sen? Böyle durumlarda izlediğimiz bir yöntem var, kahrolası bir *yöntem.* Bunu senden iyi kimse bilemez! Ayrıntılarını sen belirlemiştin, Tanrı aşkına!"

Sandy kapıyı hızla kapatıp Buick'le doğrudan göz temasını kesince Curt uykudan yeni uyanmış gibi irkildi ve gözkapakları titredi. "Tamam," dedi Sandy'ye. "Tamam, patron. Affedersin."

"Zararı yok." Ama ona hâlâ kızgındı. O kahrolası sersem kapının eşiğinde durmaya niyetliydi. Sandy'nin bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. Engel olmasaydı Curt orada dikilmeye devam edecek ve kızaracaktı.

"Koruyucu gözlüğümü almalıyım," dedi Curt. "Arabamın bagajında. Camları ekstra koyulukta. Bir kutu dolusu var. Sen de bir tane ister misin?" Sandy, Curt'ün hâlâ gece yarısı telefonun çalan ziliyle uyanmış ama kendine gelememiş biri gibi yarı uykuda olduğunu düşünüyordu.

"Tabii, neden olmasın? Ama tedbiri elden bırakmayacağız, tamam mı? Çünkü bu çok şiddetli olacağa benziyor."

"*Muhteşem* olacak gibi!" dedi. Sesindeki coşku, biraz ürkütücü olmakla beraber Sandy'nin içini rahatlatmıştı. En azından Curt artık bir uyurgezer gibi davranmıyordu. "Ama evet, anne, yöntemi takip edeceğiz ve son derece dikkatli olacağız."

Arabasına koştu -devriye aracına değil, kendi arabası, Bel Air'e- ve bagajı açtı. Buick infilak ettiği sırada hâlâ bagajın içini karıştırıyordu.

Buick gerçek anlamda infilak etmemişti ama olanı daha iyi tarif edecek bir kelime yoktu. O gün orada olup buna tanıklık edenler gördüklerini hiçbir zaman unutmadılar, ama bu konuda kendi aralarında bile neredeyse hiç konuşmuyorlardı, çünkü olayın ürkütücü büyüklüğünü tarif etmek imkânsızdı. İnanılmaz *gücünü.* Söyleyebileceklerinin en iyisi haziran güneşini gölgede bıraktığı ve barakayı bir hayalete çevirdiğiydi. Basit camın o ışık ve dış dünya arasında

durabildiğine inanmak güçtü. Nabız gibi atan parlaklık, barakanın tahtaları arasından bir tülbentin içinden geçen su gibi akmıştı; çivi başları bir gazetedeki fotoğrafın üzerindeki noktacıklar ya da yeni yapılmış bir dövme üzerindeki taze, mor kan damlacıkları gibi görünmüştü. Sandy, Carl Brundage'ın bağırdığını duydu: *Bu kez patlayacak, bu sefer mutlaka havaya uçacak!* Arkasındaki merkez binasında Mister D'nin dehşetle uluduğunu duyabiliyordu.

"Buna rağmen dışarı çıkıp arabaya gitmeye uğraşıyordu," dedi Orville daha sonra Sandy'ye. "Onu o lanet olası barakadan mümkün olduğunca uzaklaştırmak için üst kattaki dinlenme odasına çıkarmıştım ama hiçbir yararı olmadı. Orada olduğunu biliyordu. Sanırım duyuyordu; o mırıltıyı duyuyordu. Sonra pencereyi gördü. Ulu Tanrım! Hızlı davranıp onu zamanında yakalamasaydım ikinci katta olduğuna aldırmadan kendini pencereden dışarı atacaktı. Üstüme başıma işemiş ama bunu ancak yarım saat sonra fark ettim. Ne kadar korktuğumu anla!"

Orville başını düşünceli bir ifadeyle iki yana salladı.

"Hayatımda hiçbir köpeği o halde görmemiştim. *Hiçbir zaman.* Bütün tüyleri kabarmıştı, ağzından köpükler saçıyordu ve gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. *Tanrım."*

Bu arada Curt bir düzine koruyucu gözlükle koşarak barakanın yanına geri dönmüştü. Gözlükleri taktılar ama Buick'e bakabilmek mümkün değildi; pencerelere yaklaşabilmek bile imkânsızdı. Ve yine patlayan yanardağlar, düşen yıldırımlar, yer değiştiren toprak katmanlarının seslerini duymaları gerektiğini hissederek o garip sessizliğin içinde duruyorlardı. Barakanın kapıları kapalıyken (Mister D'nin aksine) mırıltıyı bile duyamıyorlardı. Ayak sesleri, birinin boğazını temizleyişi, merkez binasında uluyan Mister Dillon, onu

sakinleştirmeye çalışan Orville Garret'ın sesi, iletişim bölmesinin Matt Babicki'nin açık bıraktığı penceresinden (Curt sayesinde artık çiçeksiz kalmıştı) yayılan parazit sesi. Bunlardan başka bir ses duyulmuyordu.

Curt ön taraftaki raylı garaj kapısına doğru yürüdü. Başı eğik, elleri havadaydı. Başını kaldırıp barakanın içine bakmayı iki kez denedi ama yapamadı. Bakabilmek için fazla parlaktı. Sandy, Curt'ün omzunu tuttu.

"Bakmaya çalışmaktan vazgeç. Yapamazsın. En azından şimdilik. Denersen gözlerini yuvalarından fırlatır."

"Nedir bu, Sandy?" diye fısıldadı Curt. "Tanrı aşkına, nedir?"

Sandy'nin tek yapabildiği başını iki yana sallamak oldu.

Buick sonraki yarım saat boyunca ışıklar saçmaya devam etti; B Barakası adeta bir ateş topuna dönmüştü. Her penceresinden ışık selleri taşıyor, sessiz patlamalar güneşi gölgede bırakıyor, gözlerini kamaştırıyordu. O sırada John Q'lardan biri gelip olanları görseydi ne düşüneceğini, gördüklerini kimlere anlatacağını, anlattıklarının kaçının ona inanacağını sadece Tanrı bilirdi ama hiç kimse gelmedi. Saat beş buçuk olduğunda ışık patlamalarının yoğunluğu, güç kaynağı zayıflamışçasına biraz azaldı ve aralıkları arttı. Bunu gören Sandy'nin aklına, yakıtı bitmek üzere olan bir motosikletin öksürüğe benzer sesler çıkarışı geldi.

Curt tekrar pencerelere yaklaştı ve patlamalar sırasında korkuyla başını eğmek zorunda kalmasına rağmen aradaki kısa boşluklarda içeri bakabildi. Parlak ışıktan kaçınmak için patlamalar sırasında korkuyla yere eğilen Sandy de yavaşça onun yanına gitti (*muhtemelen tuhaf bir tür tohum ekme yöntemi izliyormuşuz gibi bir*

görüntümüz var, diye düşünüyordu). Gözlüğün üç kat polarize camına rağmen gözleri kamaşmıştı.

Buick yine kıpırtısızca ve görünüşe bakılırsa hiçbir farklılık olmaksızın duruyordu. Hiçbir yerinde yanık izi olmayan branda, yine ön tekerleğin hemen yanında bir yığın oluşturmuştu. Arky'nin duvarlarda asılı olan aletlerine hiç dokunulmamıştı ve eski County *American* gazetesi yığınları köşede bırakıldıkları gibi iplerle bağlanmış halde duruyordu. Bu eski, kuru haber yığınını bir anda alevler içinde bırakmak için basit bir kibrit yeterdi ama mor ışık patlamaları birinin köşesini bile tutuşturamamıştı.

"Sandy örneklerden herhangi birini görüyor musun?"

Sandy başını iki yana salladı, bir adım geriledi ve Curt'ün ödünç verdiği gözlükleri çıkardı. Sonra, barakanın içine bakmak için can atan Andy Colucci'ye uzattı ve merkez binasına geri döndü. Görünüşe bakılırsa B Barakası havaya falan uçmayacaktı. Sorumlu Çavuş vekili olarak yapması gereken işler vardı.

Yürürken duraksadı ve geriye baktı. Andy Colucci ve diğerleri gözlük takmalarına rağmen pencerelere yaklaşmak konusunda pek istekli değil gibiydiler. Tek bir istisna vardı o da elbette Curtis Wilcox'tı. Pencereye mümkün olduğunca yaklaşmış, gözlüklerini cama dayamış duruyor, araları yaklaşık yirmi saniyeye çıkan patlamalar sırasında sadece başını biraz çeviriyordu.

Patlamalardan birine yakalanacak ya da geçici körlük yaşayacak veya korkunç bir baş ağrısı, diye düşündü Sandy. Ama Curtis patlamaların zamanını hesaplamış gibiydi. Onlara uygun bir ritim tutturmuştu. Sandy, bulunduğu yerden, Curt'ün ışık patlamasından bir veya iki saniye önce başını çevirdiğini görebiliyordu. Patlama sırasında ise mor bir ışığa yakalanmış ve donup kalmış egzotik

bir dansçıya benzer silueti görünüyordu. Ona bu şekilde bakmak korkutucuydu. Sandy, orada hem var olan, hem de olmayan bir şeyi seyrediyormuş gibi hissediyordu. Hem gerçek, hem gerçek dışı. Hem elle tutulur, hem hayal. Sandy daha sonra Buick söz konusu iken Curt'ün Mister Dillon gibi olduğunu düşünecekti. Üst kattaki dinlenme odasında olan köpek gibi ulumuyordu ama onunla uyum içinde gibiydi; sanki aralarında görünmez bir bağ vardı. Curt, onunla *dans* ediyor gibiydi.

Dans ediyordu.

Sandy o akşam saat altıyı on geçe telsizle Matt'e ulaşıp herhangi bir şey olup olmadığını sordu. Matt hiçbir şeyin olmadığını (sesi Sandy'ye, *hiçbir şey, büyükanne,* der gibi gelmişti), o da ona merkeze geri dönebileceğini söyledi. Döndüğünde Sandy ona eğer hâlâ istiyorsa arka tarafa geçip Roadmaster'a bir göz atabileceğini söyledi. Matt yerinden bir kurşun gibi fırladı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yüzünde düş kırıklığıyla dolu bir ifade vardı.

"*Bunu* yaptığını daha önce de görmüştüm zaten," dedi ve Sandy'yi insanların çoğunlukla ne kadar nankör ve kalın kafalı olduğunu düşünür halde bırakarak iletişim bölmesine döndü; insanların hisleri ne çabuk köreliyor, her şeyi nasıl da sıradanlaştırıyordu. "Herkes bir saat önce neredeyse havaya uçtuğunu söyledi ama hiçbiri ne olduğunu tam olarak tarif edemedi." Bu sözler, Sandy'yi pek de şaşırtmayan bir küçümsemeyle dile getirilmişti. İletişim memurunun dünyasında *her şeyin* tarifi yapılabilirdi.

"Eh, *benden* bekleme," dedi Sandy. "Ama sana bir şeyi söyleyebilirim. Çok parlaktı."

"Hıı, demek parlak." Matt ona, *sadece bir büyükanne değil, zavallı bir büyükanne,* der gibi baktı ve içeri gitti.

Saat yedide Ekip D merkezinin ikinci kattaki dinlenme odasında bulunan televizyondaki görüntü düzelmişti. Telsizle iletişim de sorunsuz sağlanabiliyordu. Mister Dillon her zamanki gibi koca kâsesindeki mamayı yemiş ve kırıntı arayarak mutfakta dolaşmaya başlamıştı, yani o da normale dönmüştü. Curt saat sekize çeyrek kala başını Sorumlu Çavuş'un ofisinden içeri uzatıp barakaya yerleştirdiği örnekleri kontrol etmek istediğini söylediğinde Sandy'nin aklına onu durdurabilecek hiçbir şey gelmedi. O akşam Ekip D sorumluluğu ona aitti, bu tartışma götürmez bir gerçekti ama söz konusu Buick olunca Curt'ün otoritesi sorgulanamazdı. Hatta bu otorite Sorumlu Çavuş'u bile aşıyordu. Ayrıca o lanet olası sarı ip, Curt'ün beline dolanmıştı bile. İpin gerisi, koluna asılıydı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Sandy ona. Bu, hayır demeye en yakın söylemiydi.

"Zırva." Bu, Curt'ün 1983 yılındaki favori kelimelerinden biriydi. Sandy bu kelimeden nefret ediyordu. Züppece bir laf olduğunu düşünüyordu.

Curtis'in omzundan öteye baktı ve yalnız olduklarını gördü. "Curtis," dedi. "Evde bir karın var ve son anlattıklarına göre hamile olabilir. Bu durumda bir değişiklik var mı?"

"Hayır ama daha doktora..."

"Tamam, bir karın ve muhtemel bir de çocuğun var. Karın şimdi hamile değilse bir dahaki sefere mutlaka olacaktır. Ve bu çok hoş. Olması gereken bu. Benim anlamadığım, neden hayatındaki değerli varlıkları o kahrolası Buick yüzünden riske attığın."

"Haydi ama, Sandy, devriyeye çıktığım her gün onları riske atmış oluyorum zaten. Bir arabayı durdurup, aracımdan inerek ona yaklaştığım sırada da bu risk var. Bu işte çalışan herkes için geçerli bir durum bu."

"Bahsettiğim şey farklı ve ikimiz de bunu biliyoruz, bu yüzden lisedeki tartışma grupları saçmalığını bir kenara bırakabilirsin. Ennis'e ne olduğunu unuttun mu?"

"Unutmadım," dedi Curt. Sandy ona inanıyordu ama Ennis ortadan kaybolalı dört yıl oluyordu. Bir bakıma B Barakası'ndaki eski County *American* gazeteleri gibi tarihi geçmişti. Daha yakın zamandaki gelişmelere gelince: kurbağalar sadece birer kurbağaydı. Jimmy'ye bir başkanın ismi verilmişti ama o da sonuçta sadece bir hamsterdı. Ve Curtis'in belinde ip vardı. Bu ipin her şeyi halletmesi gerekiyordu. *Tabii,* diye düşündü Sandy. *Emniyet kordonu takan hiçbir bebek de havuza düşüp boğulmamıştır.* Bunu Curt'e söylese genç adam ona güler miydi? Hayır. Çünkü Sandy o gece en tepedeki koltukta oturuyordu, PEP'nin görünürdeki sembolü, Sorumlu Çavuş'tu. Ama Sandy yine de Curtis'in gözlerinde kahkahalar göreceğinden emindi. Curt, ipin hiç denenmemiş olduğunu, Buick'in içinde saklanan gücün, istediği takdirde mor bir ışık seli eşliğinde onu göz açıp kapayıncaya kadar yok edebileceğini, ardında sadece beton zemin üzerinde ölü yılan derisi gibi kıvrılmış, ucunda boş bir ilmek olan sarı bir ip bırakacağını unutuyordu; hoşça kal, ortak, sana iyi yolculuklar, büyük hiçlikte tatmin arayan bir başka ölü araba daha. Ama Sandy, Curt'e, Matt Babicki'ye tepenin altına gitmesini emrettiği gibi Buick'ten uzak durmasını emredemezdi. Tek yapabileceği onunla bir tartışmaya girmekti, ama oyun oynamaya hevesli bir çocuğun bakışlarına sahip bir adamla tartışmak boşuna zaman ve enerji kaybı olurdu. Karşılıklı kırgınlıklar yaşanabilirdi ama Curt'ün fikrini kesinlikle değiştiremeyeceği gün gibi ortadaydı.

"İpin diğer ucunu tutmamı ister misin?" diye sordu Sandy ona. "Buraya bir şey sormaya geldin ve fikrimi sormayacağın ortada."

"Tutar mısın?" Sırıttı. "Buna çok memnun olurum."

Sandy onunla birlikte dışarı çıktı ve ipin büyük bölümünü dirseğine dolayarak yanında bir şey olduğu ve Sandy sürüklenmeye başladığı taktirde onu belinden yakalamaya hazır bir şekilde bekleyen Dicky-Duck Eliot olduğu halde kapının hemen dışında durdu. Sorumlu Çavuş vekili, B Barakası'nın yan kapısının eşiğinde, herhangi bir şey olması halinde harekete geçmeye hazır, kalbi hızla atarak, dudaklarını ısırmış halde tetikte bekliyordu. Nabzı dakikada yüz yirmiye yükselmiş gibi hissediyordu. Termometre, içerideki ısının yükselmekte olduğunu göstermesine rağmen barakanın içinden yayılan serinliği hissedebiliyordu; B Barakası'nın kapısında ilk yazın hoş ılıklığı sona eriyor, kasım ayında, odanın ortasındaki sobanın tapılmayan bir Tanrı kadar ölü olduğu bir avcı kampında hissedilen küf kokulu soğuk başlıyordu. Zaman sanki sürünerek ilerliyordu. Sandy, Curt'e içeride sonsuza kadar kalmaya niyetli olup olmadığını sormak için ağzını açtı, sonra kolundaki saate baktı ve Curtis'in sadece kırk saniyedir içeride olduğunu gördü. Curt'e, Buick'in uzak tarafına geçmemesini söylemişti. İp dolaşabilirdi.

"Curtis? Bagajı açınca geri çekil!"

"Anlaşıldı." Sesi büyülenmiş gibi dalgındı. Anne ve babasına hız yapmayacağına, partide içki içmeyeceğine, diğer arabalara dikkat edeceğine dair söz veren, ama neye söz verdiğini birkaç dakika sonra unutacak olan bir genç gibiydi. Evden çıkana dek onlara duymak istediklerini söyleyecekti. Çıktıktan sonra ise... yasaksız bir dünyaya girecekti.

Buick'in sürücü tarafındaki kapısını açtı ve direksiyonun önüne doğru eğildi. Sandy çekmeye hazır bir halde ağırlığını topuklarına verdi ve ipi sıkıca tuttu. İpin aniden çekileceğinden neredeyse emindi. Bu hissi arkasındaki adama da geçirmiş olacaktı ki belini tutan elleri hissetti. Curt uzandı, uzandı ve sonunda elinde çekirge

kutusu olduğu halde doğruldu. Deliklerden içeri baktı. "Hepsi hâlâ içerde gibi görünüyor," dedi sesinde hafif bir hayal kırıklığıyla.

"Kızarıp küle dönmüş olduklarını söylese hiç şaşmazdım," dedi Dicky-Duck. "Onca alevden sonra."

Ama alevler yoktu, sadece ışık vardı. Barakanın duvarlarında bir tek yanık izi bile yoktu, termometrenin iğnesi on derece civarında duruyordu ve barakanın nemli soğuğu yüzlerine çarparken bu rakama inanmamak pek mümkün değildi. Yine de Sandy, Dicky-Duck Eliot'ın neler hissettiğini biliyordu. Başı hâlâ ışık patlamaları yüzünden zonklayan ve gözleri hâlâ kamaşan birinin bir avuç çekirgenin olayın merkezinde hiçbir zarar görmeden kalabileceğine inanması biraz güçtü.

Ama sapasağlamdılar işte. Kutudaki hiçbir çekirge zarar görmemişti. Patlak, sarı gözlerinin biraz buğulanıp donuklaşması hariç, kurbağanın da bir şeyi yoktu. Kafesinde sağlam bir şekilde duruyordu. Ama zıpladığında doğruca kafesin duvarına çarptı. Gözleri kör olmuştu.

Curt bagaj kapağını açtı ve aynı anda bir balet gibi zarif bir hareketle geri çekildi. Kapının eşiğinde duran Sandy yine ipi çekmeye hazır bir halde bekledi. Dicky-Duck da Sandy'nin kemerini sıkı sıkıya tutuyordu. Ve yine hiçbir şey olmadı.

Curt bagaja doğru eğildi.

"Burası çok soğuk," diye seslendi. Sesi boğuk, tuhaf bir şekilde uzaktan geliyor gibiydi. "Ve o kokuyu alıyorum, lahana kokusu. Ve bir de nane kokusu. Ve... bekle..."

Sandy bekledi. Hiçbir şey olmayınca Curt'e seslendi.

"Sanırım tuz," dedi Curt. "Sanki okyanus gibi. Merkezi, kesişim noktası, girdabın ortası burası, bagajın içi. Bundan eminim."

"Lost Dutchman Madeni olsa bile umurumda değil," dedi Sandy ona. "Oradan hemen çıkmanı istiyorum. Şimdi."

"Bir saniye daha." Bagaja iyice eğildi. Sandy, Curt'ün aniden, kuvvetli bir şekilde çekilmiş gibi öne doğru fırlayacağından neredeyse emindi. Tam Curt'e göre bir eşek şakasıydı. Curtis belki bunu gerçekten aklından geçirdi ama sonra yersiz olacağını anlayarak vazgeçti. Sakin hareketlerle Matt Babicki'nin çiçeklerinin bulunduğu kutuyu bagajdan çıkarıp doğruldu. Sonra döndü ve Sandy'yle Dicky'nin de görebilmesi için havaya kaldırdı. Çiçekler oldukça iyi görünüyordu. Birkaç gün sonra hepsi öldü ama bunda olağandışı bir şey yoktu; arabanın bagajında, bir süreliğine buzdolabına konmuşlar gibi donmuşlardı.

"İşin hâlâ bitmedi mi?" Kendi sesi Sandy'ye yaşlı Dearborn gibi gelmişti ama elinde değildi.

"Evet. Galiba bitti." Curtis'in sesinde düş kırıklığı vardı. Bagaj kapağını sertçe indirdiğinde Sandy yerinde sıçradı ve Dicky'nin, kemerini tutan parmakları kasıldı. Muhtemelen Sandy'ye sertçe geri çekip otoparkın zeminine kıçüstü oturtmasına ramak kalmıştı. Bu arada Curt kolları arasında çekirge kutusu, kurbağa kafesi ve çiçekleri taşıyarak yavaşça onlara doğru yürüyordu. Sandy, o yaklaştıkça ayaklarına dolanmaması için ipi çekiyor ve dirseğine doluyordu.

Hepsi dışarı çıktığında Dicky kafesi aldı ve merakla kör kurbağaya baktı. "Bu hepsine baskın çıkar," dedi.

Curt belindeki ipi çözdükten sonra yere diz çöküp ayakkabı kutusunun kapağını açtı. O arada merkez binasından gelen dört beş polis etraflarında toplanmıştı. Çekirgeler, Curt kapağı kaldırır kaldırmaz dışarı zıplamıştı ama Sandy ve Curt o arada hepsini saymayı başarmıştı. Barakadaki Buick'in işe yaramaz motorunda sekiz si-

lindir vardı. Kutuya da sekiz çekirge koymuşlardı. Kapak açıldığında zıplayarak çıkan çekirgelerin sayısı da sekizdi.

Curt bıkkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hiçbir şey," dedi. "Sonunda elimizde kalan hep aynı; hiç. Bir formül varsa da -bir teorem, ikinci dereceden denklem ya da ona benzer bir şey, ben göremiyorum."

"O halde belki de en iyisi vazgeçmen," dedi Sandy.

Curt başını eğdi ve zıplayarak otoparkın karşı tarafına doğru ilerleyen ve birbirlerinden giderek uzaklaşan çekirgeleri izledi. O güne dek yaşamış matematikçilerin bulduğu hiçbir denklem ya da teorem, her birini nasıl bir sonun beklediğini önceden gösteremezdi. Onlar, Kaos Teorisi'ne göre zıplıyordu. Koruyucu gözlükler hâlâ Curt'ün boynundan sarkıyordu. Curt birkaç dakika boyunca gözlüğün elastik bandıyla oynadı. Sonra Sandy'ye kısaca baktı. Ağzı kararlı bir ifadeyle kapanmıştı. Gözlerindeki düş kırıklığı yok olmuştu. Oyun oynamaya hevesli bir çocuğunkilere benzer, biraz da çılgınca olan o eski bakış, gözlerine geri dönmüştü.

"Bunu yapmaya hazır olduğumu sanmıyorum," dedi. "Olması gerek..."

Sandy biraz bekledi. Curt sözüne devam etmeyince sordu. "Ne olması gerek?"

Ama Curtis buna cevap veremezmiş gibi başını iki yana salladı. Ya da vermeyecekmiş gibi.

Aradan üç gün geçti. Bir başka yarasamsı yaratık veya yaprak yağmuru beklediler ama bu kez, ışık patlamalarının ardından hiçbir şey olmadı; Buick barakada öylece duruyordu. Pennsylvania'nın Ekip D sorumluluğu altındaki bölümü, özellikle ikinci vardiyada

sessizdi ve bu, Sandy Dearborn'un tam istediği şeydi. Bir gün sonra iki günlük bir izne çıkacaktı. Sorumluluğu üstlenme sırası yine Huddie'ye geçecekti. Sandy tekrar geri döndüğündeyse Tony Schoondist'in izni bitmiş, en tepedeki koltuk asıl sahibine iade edilmiş olacaktı. Barakanın içindeki ısı dışarıdaki sıcaklıkla henüz eşitlenmemişti ama giderek yaklaşıyordu. Tekrar on yedi dereceye çıkmıştı ve Ekip D'ye göre on beş derecenin üstü güvenliydi.

En son gerçekleşen bu devasa ışık depreminin ardından gelen kırk sekiz saat boyunca barakayı gece gündüz, kesintisiz bir göz hapsinde tuttular. Olaysız geçen ilk yirmi dört saatten sonra, zamanın boşa harcandığını belirten çatlak sesler duyulmaya başlandı ve Sandy bu tepkileri yüzünden onları pek suçlayamadı. Bu nöbetler fazla mesai olarak yazılmıyordu elbette. Yazılamazdı. Nasıl olur da Scranton'a B Barakası'nın nöbeti için fazla mesai raporu gönderirlerdi? FAZLA MESAİ SEBEBİ (AYRINTISIYLA BELİRTİN) bölümünü nasıl dolduracaklardı?

Curt Wilcox yirmi dört saat izleme işlemini bırakmaya pek razı değildi ama durumun gerçeklerini anlayabiliyordu. Kısa bir toplantının ardından çoğunlukla Memur Wilcox ve Memur Dearborn tarafından yapılacak bir haftalık yakın takip üzerinde karara vardılar. Tony güneşli California'dan döndüğünde bundan hoşnut kalmayacak olursa istediği gibi değiştirebilirdi.

Saat sekiz olduğunda güneş, tipik bir yaz akşamında olduğu gibi uzun, kızıl ışıklarını Short Hills üzerinden bir veda havasında dünyaya yayıyordu. Sandy ofisteydi, o hafta sonu tutulacak nöbetlerin çizelgesini hazırlıyordu ve oturduğu koltuk o an ona pek korkutucu görünmüyordu. Böyle anlarda bu işi yapabilecek kapasitesi olduğunu düşünüyordu. *Bu işi hakkıyla yapabilirim,* diye içinden geçirdiği sırada Birim D-11'i kullanan George Morgan, merkezin

önünden yavaşça geçti. Sandy ona gülümseyerek el salladı, George da şapkasının ucuna dokunarak selamına karşılık verdi.

George Morgan o vardiyada devriyedeydi ve yakınlarda olduğu için benzin deposunu doldurmaya gelmişti. Pennsylvania Eyalet Polisleri doksanlı yıllarda bu olanağa veda etmek zorunda kaldılar, ama 1983'te hâlâ benzini merkezde doldurup birkaç eyalet kuruşu tasarruf edebiliyorlardı. George, benzin pompasını deponun ağzına yerleştirdi ve bir göz atmak için B Barakası'na yürüdü.

İçeride ışık vardı (ışığı hep açık bırakıyorlardı) ve Ekip D'nin '54 model bebeği, bir eyalet polisini yememiş, bir kurbağayı kör etmemiş ya da acayip bir yarasa doğurmamış gibi masumca barakanın içinde duruyordu. Kişisel sonuna daha iki yıl olan George (iki bira ve ağzına sokulmuş, yumuşak damağın iyice gerisine itilmiş bir tabanca, bir polis ölmeye karar verdiğinde işini şansa bırakmazdı; sonuç kesin olurdu) hepsinin ara ara yaptığı gibi raylı garaj kapısının önünde ayakta durmuş, bir inşaat alanını denetleyen görevli gibi ayakları hafifçe iki yana açık, elleri kalçalarında (Poz A) veya kolları göğsünde birleştirilmiş (Poz B) ya da parlak günlerde sıkça yaptıkları gibi elleri yüzünün iki yanında cama dayanmış (Poz C) pozisyonlarından birinde duruyordu. Bu duruş, denetim görevlisinin vergileri, politikayı ya da gençlerin saç kesimlerini tartışmak için bol bol vakti olan, deneyimli bir beyefendi olduğuna işaret ederdi.

George barakadan içeri bir göz attı. Hafif bir ses duyduğunda dönüp uzaklaşmak üzereydi. Bu gürültünün ardından bir sessizlik oldu (daha sonra Sandy'ye, bu sessizliğin, gürültüyü hayal ettiğini düşündürtecek kadar uzun olduğunu söyledi) ve ardından sesi tekrar duydu. George, Buick'in bagaj kapağının hızlı bir şekilde bir kereliğine hafifçe havaya yükselip aşağı indiğini gördü. İçeri girip

araştırma yapmak için yan kapıya yöneldi. Sonra içeridekinin ne olduğunu hatırladı; bazen insanları yiyen bir arabaydı. Durdu ve etrafta başka kimse olup olmadığını görmek için şöyle bir bakındı -destek için- ama hiç kimse yoktu. İhtiyaç anında etrafta hiç polis olmazdı. Tek başına da olsa barakaya girmeyi düşündü, sonra aklına Ennis geldi -yemeğe dört yıl kadar gecikmiş olan Ennis- ve vazgeçip merkez binasına doğru koşmaya başladı.

* * *

"Sandy, gelsen iyi olur." George, yüzünde korku dolu bir ifadeyle, soluk soluğa kapıda duruyordu. "Galiba bu salaklar şaka olsun diye bir başka salağı B Barakası'ndaki baş belasının bagajına kilitlemişler."

Sandy şok içinde ona bakakaldı. Şapşal Santerre de dahil olmak üzere *herhangi* birinin böyle bir şey yapmış olabileceğine inanamıyordu (ya da belki inanmak istemiyordu). Ama yapmış olabilirlerdi, biliyordu. Ve ne kadar inanılmaz olsa da çoğu zaman kötü niyetli olmadıklarını da biliyordu.

George, Sorumlu Çavuş vekilinin inanmaz tavrını yanlış anladı. "Yanılıyor olabilirim ama yemin ederim ki seni kandırmaya çalışmıyorum. Bir şey arabanın bagaj kapağına içeriden vuruyor. *İçeriden.* Sanki yumruğuyla vuruyor gibi. İçeri girmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim."

"Doğru olanı yapmışsın," dedi Sandy. "Gel."

Hızla ofisten dışarı çıktılar. Sandy çabucak mutfağa bir göz attı ve üst kata seslendi. Kimse yoktu. Merkezde her zaman birileri olurdu ama o an kimse yoktu, peki neden? Çünkü ihtiyaç anında etrafta bir tane bile polis olmazdı, neden buydu. O gece iletişim böl-

mesinde Herb Avery vardı. En azından onu yerinde buldular ve o da onlara katıldı.

"Devriyedekilerden birini çağırmamı ister misin, Sandy? İstersen hemen birine ulaşabilirim."

"Hayır." Sandy sarı ip kangalını en son nerede gördüğünü hatırlamaya çalışarak etrafına bakınıyordu. Muhtemelen kulübede görmüştü. Sorumsuz biri üst kata bir şey taşımak için eve götürmediyse hâlâ orada olmalıydı. "Haydi, George."

Günbatımının kızıllığında, gölgeleri artlarında iyice uzayarak otoparkı geçtiler ve önce içeri bir göz atmak için ön taraftaki garaj kapısına yöneldiler. Buick, Johnny Parker'ın çekici kamyonuyla onu arka kapıdan barakaya soktuğu günden beri durduğu şekilde kıpırtısızca bekliyordu (Johnny artık emekli olmuştu ve geceleri, yatağının hemen yanı başında bir oksijen tüpüyle uyuyordu ve hâlâ sigara içiyordu). Beton zemin üzerine arabanın gölgesi düşmüştü.

Sandy ipi bulmak için kulübeye doğru yürümeye niyetlenmişti ki bir gürültü daha duyuldu. Güçlü, vurgusuz ve tekdüze bir sesti. Bagaj kapağı titredi, ortası bir anlığına yükselir gibi oldu ve sonra tekrar düzeldi. Sandy, Roadmaster'ın hafifçe sarsıldığını görür gibi olmuştu.

"İşte! Gördün mü?" dedi George. Bir şey daha söyleyecek oldu, ama tam o anda Buick'in bagajının kapağı, kilidinden kurtuldu, yaylanarak tamamen açıldı ve bir balık dışarı düştü.

Elbette yarasamsı yaratık bir yarasaya ne kadar benziyorsa bu da bir balığa o kadar benziyordu; görür görmez onun, bu dünya üzerinde yaşayan bir canlı olmadığını anlamışlardı. Görebildikleri tarafında bir değil, kararmış gümüş rengi derisi üzerinde paralel bir şekilde sıralanmış dört solungacı zarımsı, tırtıklı bir kuyruğu vardı. Bagajdan can havliyle, son bir çırpınışla çıkmış, son nefesini verir

gibi titremişti. Bedeninin alt yarısı kıvrılıp tekrar açıldı. Sandy az önce duyduğu gürültünün nasıl meydana geldiğini anladı. Evet, bu kadarı yeterince açıktı ama bu boyutta bir şeyin Buick'in bagajına nasıl olup da sığdığını anlamaları mümkün değildi. Bir şaplağı andıran bir sesle B Barakası'nın beton zeminine düşen yaratık, bir kanepe büyüklüğündeydi.

George ve Sandy çocuklar gibi birbirlerine sarılıp çığlık attılar. Bir an için yetişkinlere özgü tüm düşünceler zihinlerinden uçup gitmiş, *gerçekten* çocuk olmuşlardı. Mister Dillon, merkez binasının bir yerinde ulumaya başladı.

Bir kurt, köpeğe benzediği halde nasıl asla evcil bir hayvan sayılamazsa bu yaratığın da bir balık olduğu söylenemezdi. Zaten bir balığa olan benzerliği, solungaçları hizasında sona eriyordu. Balığın başının olması gereken yerde -en azından gözlerinin ve ağzının- düğüm düğüm olmuş, tüy olmak için fazla kalın, dokunaç olmak için fazla ince ve katı, pembe bir şeyler yığını vardı. Her birinin ucunda siyah bir yumru vardı ve Sandy'nin ilk tutarlı düşüncesi, *bir karides,* oldu. *Yaratığın bedeninin üst kısmı bir tür karides ve o siyah şeyler de gözleri.*

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri. "Ne var?"

Sandy döndü ve Herb Avery'nin arka taraftaki basamaklarda durduğunu gördü. Gözleri irileşmişti ve elinde bir Ruger vardı. Sandy ağzını açtı ve önce cılız bir vızıltıdan başka bir ses çıkmadı. Hemen yanında duran George dönmemişti bile; ağzı bir karış açık halde hâlâ pencereden içeri bakıyordu.

Sandy derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. Niyeti bağırmaktı ama çıkan ses, midesine yumruk yemiş birinin fısıltısına benziyordu. Hiç yoktan iyiydi. "Her şey yolunda, Herb, sorun yok. İçeri dön."

"O halde neden..."

"İçeri gir!" *Hah, bu biraz daha iyi,* diye düşündü sesini duyunca. "Haydi, Herb, dediğimi yap. Ve o şeyi de kılıfına geri koy."

Herb kılıfından çıkardığının farkında değilmiş gibi şaşkınca tabancasına baktı. Sonra kılıfına koydu ve emin olup olmadığını sormak istercesine Sandy'ye baktı. Sandy el hareketleriyle tekrar içeri dönmesini işaret etti.

Herb, Mister Dillon'a bağırarak ulumayı kesmesini söyledi ve içeri girdi.

Sandy yüzü bembeyaz kesilmiş olan George'a döndü. "Nefes alıyordu, Sandy ya da nefes almaya çabalıyordu. Solungaçları oynuyordu ve gövdesi yükselip alçalıyordu. Artık durdu." Gözleri bir trafik kazasında bulunmuş bir çocuğunkiler gibi irileşmişti. "Galiba öldü." Dudakları titriyordu. "Tanrım, *umarım* ölmüştür."

Sandy içeri baktı. Önce George'un yanıldığını düşündü, hatta bundan emindi: yaratık hâlâ yaşıyordu. Hâlâ nefes alıyor veya nefes almaya uğraşıyordu. Sonra gördüklerini kavradı ve George'a kulübeye gidip video kamerayı getirmesini söyledi.

"Peki ya..."

"İpe ihtiyacımız olmayacak çünkü içeri girmeyeceğiz -henüz değil- ama kamerayı getir. Çabuk ol."

George sarsak adımlarla barakanın yan tarafına doğru yürüdü. Şok yüzünden oldukça sarsılmıştı. Sandy batan güneşin camlarda yarattığı yansımayı önlemek için ellerini yüzünün iki yanına dayayarak tekrar barakanın içine baktı. İçeride hareket vardı ama yaşam kaynaklı bir hareket değildi. Yaratığın gümüş rengi bedeninin yan tarafından ve koyu mor solungacından bir duman yükseliyordu. Yarasamsı şey çürümemişti ama yapraklar kısa süre içinde çürümüştü. Bu yaratık da yapraklar gibi çürümeye başlamıştı. Sandy'nin için-

de, işlem bir kez başladığı takdirde hızla ilerleyeceğine dair bir his vardı.

Kapı kapalıydı ve dışarıda duruyordu ama yine de kokuyu alabiliyordu. Lahana, salatalık ve tuzun buruk, sulu, mide bulandıran kokusuydu. Birini daha da hasta etmek için içirilebilecek bir et suyunun kokusu gibiydi.

Yaratığın gövdesinden yükselen duman artmıştı; başı görevini gören karmaşık pembe ipler kümesinin arasından sızıyordu. Sandy zayıf bir tıslama sesi duyar gibi oldu ama bunun hayal gücünün bir oyunu olabileceğinin de farkındaydı. Grimsi gümüş rengi pullar arasında siyah bir yarık belirdi ve tırtıklı kuyruğundan kuzeye, en gerideki solungaca doğru genişledi. Muhtemelen Huddie ve Arky'nin yarasamsı yaratığın etrafında gördüğünün aynısı olan siyah bir sıvı, yarıktan dışarı sızmaya başladı; önce belli belirsizdi, sonra daha hızlı bir şekilde akmaya başladı. Sandy, derideki yarığın hemen altında şekilsiz bir yumrunun oluşmaya başladığını gördü. Bu bir halüsinasyon değildi, tıslama sesi de gerçekti. Balığımsı şey çürümüyor, *değişiyordu.* Belki basınçtaki değişim yüzünden, belki de bulunduğu ortamın farklılığındandı. Aklına bir yerde okuduğu (veya *National Geographic* kanalındaki özel bir programda gördüğü) bir şey geldi; derin denizlerde yaşayan yaratıklar, yaşam alanlarından uzaklaştıklarında bedenleri patlıyordu.

"Lanet olsun, George!" diye bağırdı ciğerlerinin tüm gücüyle. *"Acele et!"*

George kameranın alüminyum sehpasını havada tutarak barakanın köşesini koşarak döndü. Elinin hemen üzerindeki kameranın lensi, batan güneşin ışığında bir sarhoşun gözü gibi kıpkırmızı parlıyordu.

"Sehpayı çıkaramadım," dedi soluk soluğa. "Bir çeşit kilidi olmalı ama keşfedecek zamanım yoktu ya da belki kahrolası şeyi ters tarafa doğru çeviriyordum..."

"Boş ver." Sandy video kamerayı çekip aldı. Kameranın sehpasının takılı olmasında bir sakınca yoktu, zira boyu yıllar öncesinde garaj kapısının üzerindeki pencerelere göre ayarlanmıştı zaten. Asıl sorun, Sandy çekimi başlatan düğmeye bastığında ortaya çıktı. Vizörden baktığında bir görüntüyle değil, şarjın bittiğini belirten kırmızı bir yazıyla karşılaştı.

"Tanrının belası işe yaramaz bok! Kulübeye geri dön, George. Boş kasetlerin durduğu rafta yedek piller olacak. Hemen alıp gel."

"Ama ben de görmek..."

"Umurumda değil! Git!"

George hızla koşarak uzaklaştı. Başındaki şapka yamulmuş, ona tuhaf bir şekilde şen bir hava vermişti. Sandy bir şey elde edeceğini umarak kameranın yan tarafındaki kayıt düğmesine bastı. Vizörden tekrar baktığında kırmızı uyarı yazısının bile silikleşmeye başladığını gördü.

Curt canıma okuyacak, diye düşündü.

Tekrar barakanın penceresine döndü ve kâbusa tanıklık etti. Yaratığın bedeni boydan boya yarılmıştı ve siyah sıvı beton zemin üzerine bir sel gibi akıyordu. Tıkanmış bir kanalizasyon borusundan taşan pislikler gibi yere yayılmıştı. Yarıktan, iğrenç görünümlü bağırsaklar fırlamıştı; gevşek, sarımsı kırmızı torbalar yere sarkıyordu. Çoğu havayla temas eder etmez yarılmış ve duman çıkarmaya başlamıştı.

Sandy elinin tersiyle ağzına kusmayacağından emin olana dek bastırdı ve sonra bağırdı: "Herb! Hâlâ bakmak istiyorsan buraya gel! Acele et!"

Sandy neden ilk düşüncesinin Herb Avery'yi oraya çağırmak olduğunu daha sonraları açıklayamadı. O an için son derece mantıklı bir hareketti. Merhum annesine seslenmiş olsa yine hiç şaşırmayacaktı. Bazen insanın aklı mantığın kontrolünün ötesine geçer. O an, Herb'ü istiyordu. İletişim bölmesi asla boş bırakılmamalıydı, bu, bölgedeki diğer ekiplerde olduğu gibi Ekip D'nin de en önemli kuralıydı. Ama kurallar bozulmak için vardı ve Herb hayatı boyunca böyle bir şey görme şansı yakalayamayacaktı, hiçbiri böyle bir şey göremeyecekti ve madem Sandy bunu kamerayla kaydedemiyordu, en azından bir görgü tanığı olacaktı. George vaktinde dönerse iki.

Herb kapının hemen ardında duruyormuş ve olanları uzaktan izliyormuş gibi kapıda belirdi ve günbatımının kızıllığında neredeyse bomboş olan otoparkı koşarak geçti. Yüzünde hem korku, hem de açlık ifadesi vardı. Tam barakanın yanına varmıştı ki George elinde pillerle köşeyi nefes nefese döndü. Büyük ödülü kazanmış bir yarışmacı gibiydi.

"Ulu Tanrım, bu koku da ne?" diye sordu Herb elini ağzı ve burnu üzerine kapayarak. *Ulu*'dan sonraki sözleri boğuk çıkmıştı.

"Kokudan daha beteri var," dedi Sandy. "Hâlâ görülebilecek bir şeyler varken içeri baksanız iyi olur."

İki adam da içeri baktılar ve aynı anda korku ve tiksintiyle haykırdılar. Balığın gövdesi patlak bir balon gibi sönüyor, etrafındaki siyah, yapışkan, tuhaf kan gölüne yavaşça gömülüyordu. Bedeninden ve yarıktan dökülen iç organlarından dalgalar halinde dumanlar yükseliyordu. Duman, yakılan nemli samanlardan çıkıyormuşçasına yoğundu. Buick'i, bir hayalet araba gibi görünmesine neden olarak açık bagajından ön tarafına doğru yavaşça sardı.

Görülecek daha fazla şey olsaydı Sandy muhtemelen yine kamerayı çalıştırmayı beceremeyecek, belki ilk denemesinde pilleri ters takacak ya da o telaşla kamerayı yere devirip kıracaktı. Ne kadar hızlı davransa da çekilecek çok az şey kalmış olduğu gerçeği biraz olsun rahatlatıcıydı ve pilleri ilk denemede doğru taktı. Vizörden tekrar baktığında net, kaliteli bir görüntü vardı ama çekilecek pek fazla şey yoktu: karada hapsolmuş muhteşem bir deniz canavarı veya Cardiff Devi'nin gizli bir kuru buz bloğu üzerinde oturan balık çeşitlemesi olabilecek, her geçen an gözden daha da kaybolan bir amfibi yaratık. Kasette, amfibinin başının olması gereken yerdeki pembe sallantılar yaklaşık on saniye boyunca net olarak görülebiliyordu. Bedeni boyunca oluşan ve hızla sıvılaşan kırmızı yumrular, yaratığın kuyruğundan çıkan ve beton zemin üzerinde ağır ağır akan küçük bir derecik oluşturan kirli deniz köpüğüne benzeyen madde de görüntülerde vardı. Kısa bir süre sonra Roadmaster'ın bagajından fırlayan koca yaratık, neredeyse tamamen yok olarak sisteki bir gölge halini aldı. Araba da zorlukla seçilebiliyordu. Ancak açık duran bagaj kapağı onca duman içinde bile görülüyor, sonuna kadar açılmış, aç bir ağza benziyordu. Yaklaşın, çocuklar, yaklaşın ve canlı timsahı görün.

George başını sallayıp öğürerek geriledi.

Sandy yine o gün bir değişiklik yapıp mesaisi biter bitmez eve giden Curt'ü düşündü. Michelle ile önemli planları vardı; önce Harrison'daki The Cracked Platter'da akşam yemeği yiyecekler, ardından sinemaya gideceklerdi. Yemeği yemiş, sinemaya gitmiş olmalılardı. Acaba hangisine gitmişlerdi? O civarda üç tane vardı. Sadece olası bir bebek değil, çocukları olsaydı Sandy evlerini arayıp çocuk bakıcısından öğrenirdi. Ama öyle olsaydı arar mıydı? Belki hayır. Aslında muhtemelen aramazdı. Curt son bir buçuk yılda biraz durul-

muş gibiydi ve Sandy bunun devam etmesini diliyordu. Tony'nin birçok kez PEP'nde (veya aynı konumdaki diğer kanun koruyucu teşkilatlarda) görevli bir adamın değerinin tek bir soruya dürüstçe vereceği cevapla anlaşılabileceğini söylediğini duymuştu: Evde durum nasıl? Yaptıklarının yalnızca tehlikeli bir iş olmasından da değildi, insanların en kötü taraflarını ortaya çıkarabilecek pek çok fırsat sunan *çılgınca* bir işti. Bu işi uzun bir zaman boyunca, *hakkıyla* yapmak isteyen bir polis, bir dayanak noktasına ihtiyaç duyardı. Curt'ün Michelle'i ve bir de bebeği vardı (belki). Zorunlu kalmadıkça merkeze gelmemesi çok daha iyiydi; özellikle de nedeni konusunda yalan söylemek zorunda kalacaksa. Bir eş, kuduz tilki hikâyelerini veya nöbet çizelgesindeki umulmadık değişiklikleri daha fazla sineye çekmeyebilirdi. Curt, çağrılmadığı için çok kızacaktı, beceriksizce yapılmış kaydı gördüğünde daha da öfkelenecekti ama Sandy onunla başa çıkabilirdi. Buna mecburdu. Hem Tony de dönmüş olacaktı. O Sandy'ye destek olurdu.

Ertesi gün hava serindi, hafif bir rüzgâr vardı. B Barakası'nın büyük, raylı kapılarını kaldırdılar ve içerisini altı saat kadar havalandırdılar. Sonra başlarında Sandy ve asık suratlı Memur Wilcox olan dört polis, ellerinde hortumlarla içeri girdi. Beton zemini yıkayıp temizlediler ve balığımsı şeyden geri kalan, çürümekte olan parçaları barakanın arkasındaki uzamış otlar arasına attılar. Tıpkı yarasamsı yaratığın ortaya çıktığı zamandaki gibiydi ancak bu kez temizlenmesi gereken pislik daha çok, görülebilecek parçalar daha azdı. Sonuçta, Sandy Dearborn ve Curtis Wilcox arasındaki gerginlik, bilinmeyen balıktan arta kalan çürümüş parçaları geri planda bıraktı.

Curt aranmadığı için gerçekten de çok sinirlenmişti ve iki polis, diğerlerinin duyamayacağı bir yerde bu konuyu -ve diğerlerini- hararetle tartıştı. Bu tartışma, barakadaki temizliği bitirdikten sonra bir bira içmek için gittikleri The Tap'in arka tarafındaki otoparkta gerçekleşti. Bardayken sadece konuşuyorlardı ama dışarı çıktıktan sonra sesleri yükselmeye başladı. Aynı anda konuşmaya kalkınca da kaçınılmaz olarak bağırmaya başladılar. Her zaman böyle olur.

Tanrım, beni aramadığınıza inanamıyorum.

Görev başında değildin, karınla birlikteydin ve ayrıca görülecek pek bir şey yoktu.

Keşke buna kendim karar...

Bunun için...

...verebilseydim, Sandy...

...zaman yoktu! Her şey çok ani.

Hiç olmazsa dosya için doğru düzgün bir çekim yapsaydın...

Hangi dosyadan bahsediyorsun, Curtis? Ha? Kimin kahrolası dosyası?

Yumruklarını sıkmış, burun buruna duruyorlardı. Neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Evet, buna çok yaklaşmışlardı. Hayatta öyle anlar vardır ki hiçbir şeyin önemi yoktur. Bazı anlarsa çok önemlidir, dönüm noktalarıdır. Sandy otoparkta durmuş karşısında duran ve artık bir çocuk olmayan çocuğu, bir çaylak olmayan çaylağı yumruklamak isterken bu dönüm noktalarından birinde olduğunu fark etti. Curt'ü severdi, Curt'ün de onu sevdiğini biliyordu. Yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Ama biraz daha ileri gittikleri takdirde her şey değişecekti. Aralarındaki ilişkinin rengi, şimdi söyleyeceklerine bağlıydı.

"Vizon gibi kokuyordu." Tüm söylediği buydu. Damdan düşme bir cümleydi. "Koku dışardan bile hissedilebiliyordu."

"Vizonun nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?" Curt gülümsemeye başlamıştı. Birazcık.

"Şair ruhu diyebilirsin." Sandy'nin yüzünde de küçük bir gülümseme belirmişti. Doğru yoldaydılar ama henüz sıcak bölgeden tamamen çıkmamışlardı.

Sonra Curtis sordu. "Şu fahişenin ayakkabılarından daha mı kötü kokuyordu? Rocksburg'den olanın?"

Sandy gülmeye başladı. Curt de ona katıldı. Ve böylece sıcak bölgeden çıktılar.

"Haydi içeri girelim," dedi Curt. "Sana bir bira daha ısmarlayayım."

Sandy başka bira içmek istemiyordu ama itiraz etmedi. Çünkü o an asıl mesele bira değil, tatsızlıkları arkalarında bırakmalarıydı.

Tekrar içeri girip köşedeki bölmeye oturduklarında Curt, "O bagajın içini iyice yokladım, Sandy," dedi. "Tabanına vurdum."

"Ben de."

"Ve altına da bakıp kontrol ettim. Sahte tabanlı bir kutu gibi bir sihirbaz numarası değil."

"Öyle olsaydı bile dün içinden çıkan şey beyaz bir tavşancık değildi."

"Bir şeylerin kaybolması için arabanın *civarında* olmaları yetiyor. Ama gelenler daima bagajın içinden çıkıyor," dedi Curt. "Öyle değil mi?"

Sandy bunun üzerine biraz düşündü. Yarasamsı şeyin bagajın içinden çıktığını gören olmamıştı ama o olayda da bagaj kapağı açıktı. Yapraklara gelince, evet, Phil Candleton onların bagajdan dışarı savrulduğunu gözleriyle görmüştü.

"Değil mi?" Curt'ün sesi bu kez sabırsızdı. Sandy'nin onaylaması gerektiğini, çünkü her şeyin açık seçik ortada olduğunu düşündüğü belliydi.

"Muhtemel görünüyor ama bence elimizde yüzde yüz emin olmamıza yetecek delil yok," dedi Sandy sonunda. Bunu söylemekle Curt'ün gözünde iflah olmayacak kadar sıkıcı biri olduğunu biliyordu ama neye inanıyorsa onu dile getirmişti. "'Her gördüğün sakallıyı deden sanma,' bunu duymuş muydun hiç?"

Curt alt dudağını sarkıttı ve bezgince Sandy'nin suratına doğru bir of çekti. "'Kör parmağım gözüne,' ya sen bunu duymuş muydun?"

"Curt..."

Curt ellerini, hayır dercesine kaldırdı, otoparkta bıraktıkları yere geri dönmelerine gerek yoktu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Tamam mı? Seninle aynı fikirde değilim ama anlıyorum."

"Tamam."

"Bana tek bir şey söyle: elimizde ne zaman bir sonuca ulaşmamıza yetecek kadar veri olacak? Her konuda değil ama birkaç önemli noktada. Örneğin yarasanın ve balığın geldiği yer. Sadece bir cevapla yetinmem gerekseydi, bunu öğrenmek isterdim."

"Muhtemelen hiçbir zaman."

Curt ellerini duman lekeli teneke tavana doğru kaldırdı, sonra bezgince tekrar masanın üstüne bıraktı. "*Off!* Böyle diyeceğini *biliyordum!* Seni *boğazlayabilirim,* Dearborn!"

İkisinin de gerçekte istemediği bira şişelerinin üzerinden birbirlerine baktılar ve Curt gülmeye başladı. Sandy gülümsedi. Sonra o da gülmeye başladı.

Şimdi: *Sandy*

Ned beni bu noktada durdurdu. İçeri girip annesini aramak istediğini söyledi. İyi olduğunu, merak etmemesini, akşam yemeğini Sandy, Shirley ve birkaç polisle merkezde yiyeceğini söyleyecekti. Bir başka deyişle yalan söyleyecekti. Tıpkı bir zamanlar babasının yaptığı gibi.

"Sakın yerinizden kıpırdamayın," dedi içeri girmeden önce. "Bir santim bile kıpırdayayım demeyin."

Ned gidince Huddie bana baktı. Geniş yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sence tüm bunları ona anlatmak iyi bir fikir mi, çavuş?"

"Tüm eski kasetleri görmek isteyecek," dedi Arky kasvetle. Bir kök birası içiyordu. "Cehennemin film gösterisi."

"İyi mi kötü mü bilmiyorum," dedim aksice. "Tek bildiğim artık geri dönmek için çok geç olduğu." Sonra ayağa kalktım ve ben de içeri girdim.

Ned o sırada telefonu kapatıyordu. *"Nereye* gidiyorsun?" diye sordu. Kaşları çatıldı ve aklıma, şimdi Eddie J'nin ikinci adresi hali-

ne gelen salaş, küçük bar, The Tap'in arka otoparkında babasıyla burun buruna geldiğimiz gece geldi. O gece Curt'ün kaşları da tıpkı böyle çatılmıştı.

"Tuvalete," dedim. "Sakin ol, Ned, istediğini alacaksın. Alınacak ne varsa yani. Ama bir can alıcı nokta beklememelisin."

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapadım. Sonraki on beş saniye müthiş bir rahatlamaydı. Bira gibi buzlu çay da satın alınamayan, sadece kısa bir süre için kiralanabilen bir şeydi. Tekrar dışarı çıktığımda sigara bankı boştu. Hepsi otoparkın diğer tarafındaki B Barakası'nın raylı garaj kapısının önüne dizilmiş, o çok iyi tanıdığım denetmen pozuyla pencerelerden içeri bakıyorlardı. Bu çağrışım zamanla tersine döndü. Artık ne zaman bir tahta çit önünde veya bir kazı çevresinde toplanmış adamlar görsem aklıma B Barakası ve Buick geliyor.

"Orada ilginç bir şey mi görüyorsunuz?" diye seslendim onlara.

Anlaşılan görmüyorlardı. Barakanın önünden ilk uzaklaşan Arky oldu. Onu Shirley ve Huddie takip etti. Phil ve Eddie biraz daha oyalandı. Merkez binasının arkasındaki banka en son dönen, Curt'ün oğlu oldu. Bu konuda da tıpkı babası gibiydi. Curtis de pencerenin önünde uzun süre oyalanırdı. Bu, oyalanacak vakti olduğu zamanlar için geçerliydi elbette. Bu yüzden vakit ayırmaya çalışmazdı çünkü Buick'in bir önceliği yoktu. Olsaydı, o gece The Tap'te gülüşerek orta yolu bulamaz, şiddetli bir kavgaya tutuşurduk. Orta yolu bulup konuyu uzatmadık, çünkü bunu yapmasaydık ekip için kötü olacaktı ve Curt, ekibi her şeyin üstünde tutardı, Buick'den, karısından ve ailesinden bile. Bir keresinde ona hayatındaki en büyük gurur kaynağının ne olduğunu sormuştum. Sanırım 1986 yılıydı ve oğlu olduğunu söyleyeceğini sanmıştım. Cevabı,

üniformam, olmuştu. Bunu anlayabiliyor, kabul edebiliyordum ama itiraf etmeliyim ki cevabı beni biraz da korkutmuştu. Ama onu kurtaran da buydu, anlarsınız ya. Yaptığı işle ve giydiği üniformayla duyduğu gurur, Buick yüzünden dengesinin bozulmasına mani oldu. Aksi halde Buick onu kolayca takıntılı bir çılgınlığa sürükleyebilirdi. Hayatını kaybetmesine neden olan da işi değil miydi? Sanırım öyle. Ama arada yıllar vardı, pek çok güzel yıl. Şimdi de karşımda kafası karışık bir genç duruyordu, çünkü dengesini korumasına yardım edecek bir işi yoktu. Tek sahip olduğu, yüzlerce soru ve sırf öğrenmeye ihtiyaç duyuyor diye cevapları duyacağına dair safça inançtı. *Zırva,* derdi babası yaşıyor olsa.

"İçerde ısı bir derece daha düşmüş," dedi Huddie herkes tekrar oturduğunda. "Büyük ihtimalle bir şey çıkmayacak ama belki hâlâ bize yapacağı birkaç sürpriz kalmıştır. Tetikte olmak en iyisi."

"Babamla neredeyse kavga ettiğiniz geceden sonra ne oldu?" diye sordu Ned. "Bana kodlardan falan bahsetme, kodları *biliyorum.* Unutma, iletişim bölümünün esaslarını öğreniyorum."

Ama gerçekte çocuk *ne* öğreniyordu? Telefonlar, telsiz ve bilgisayarın bulunduğu bu bölmede resmi izinle bir ay geçirmişti ama ne biliyordu? Kodlar, evet, çabuk öğrenen, zeki bir çocuktu ve kırmızı telefonu *Statler Eyalet Polisi, ben Memur Wilcox, nasıl yardımcı olabilirim?* diyerek açtığında sesi kulağa son derece profesyonelce geliyordu, ama her telefonun ve kodun bir zincirin ayrı bir halkası olduğunu biliyor muydu? Her yerde bir zincir olduğunu, her halkanın bir öncekinden daha güçlü veya daha zayıf olduğunu biliyor muydu? Bu kadar zeki bile olsa bir çocuğun bunları bilmesi nasıl beklenirdi? Hayatımız boyunca oluşturduğumuz zincirler vardır. Onları oluşturur, etrafımıza dolar ve bazen de başkalarıyla paylaşırız. George Morgan gerçekte kendisini garajında vurmadı; bu zin-

cirlerden birine dolandı ve kendini astı. Bu, Poteenville'de bir tankerin infilak ettiği o son derece sıcak yaz gününde bize Mister Dillon'ın mezarını kazmakta yardım edişinden sonraydı.

Eddie Jacubois'un The Tap'te giderek daha çok zaman geçirmesinin bir kodu yoktu; Andy Colucci'nin karısını aldatıp yakalanmasının, ikinci bir şans için yalvarmasının ve reddedilmesinin de bir kodu yoktu; Matt Babicki'nin ayrılmasının ve yerine Shirley Pasternak'in gelişinin bir kodunun olmadığı gibi. Bazıları sevgiyle bazıları sadece rastlantıyla meydana gelen bu zincirlerin varlığını kabul etmeden anlaşılamayacak şeyler vardır. Orville Garrett'ın yaşlı gözlerle Mister D'nin taze mezarının yanı başına diz çöküp tasmasını mezarın üzerine koyarken, *özür dilerim, ortak, çok üzgünüm,* deyişi gibi.

Ve tüm bunlar hikâyem için önemli miydi? Ben öyle düşünmüştüm. Ama çocuğun farklı düşündüğü aşikârdı. Ona gerçekte olanları göstermeye çalışıyordum ama ben denedikçe, lastiklerinin üzerinde minik bir çakıl tanesinin durmasına bile izin vermeyen Buick gibi beni reddediyordu. Lastiğin olukları arasına bir taş parçası yerleştiriyorduk ve aradan beş on saniye geçmeden taş parçası beton zemine düşüyordu. Tony bunu denemişti, ben denemiştim ve bu çocuğun babası da denemişti; çoğunda kamera çalışıyor, deneyi kaydediyordu. Ve şimdi çocuk sivil giysileri içinde, dengesini korumasına yardım edecek gri bir üniforması olmaksızın karşımda oturuyor, babasının tehlikeli olduğu şüphe götürmeyen sekiz silindirli mucizesinin karşısında tüm anlatmaya çalıştıklarımı reddederek zincirsiz ve kusursuz bir hikâye dinlemek istiyordu. İşine gelenleri duymak istiyordu. Öfkesi, buna hakkı olduğunu sanmasına neden oluyordu. Bence yanılıyordu ve ona kızgındım, ama tüm içtenliğimle şunu da söyleyebilirim ki o çocuğu aynı zamanda çok da se-

viyordum. O zamanlar babasına öyle çok benziyordu ki. Gözlerindeki oyuna hevesli, çocuksu bakışa varıncaya dek.

"Bir sonraki bölümü ben anlatamam," dedim. "Orada değildim."

Huddie, Shirley ve Eddie J'e döndüm. Hepsi de huzursuz görünüyordu. Eddie benimle göz göze gelmekten bile kaçınmıştı.

"Ne diyorsunuz, çocuklar?" diye sordum onlara. "Memur Wilcox kod falan istemiyor, sadece hikâyeyi duymak istiyor." Ned'e anlamadığı ya da anlamazdan geldiği imalı bir bakış attım.

"Sandy, ne..." diye söze başladı Ned ama elimi bir trafik polisi gibi kaldırarak onu susturdum. Bunu ben başlatmıştım. Belki de merkeze gidip onu çim biçerken gördüğüm ve evine göndermediğim o ilk gün başlatmıştım. Hikâyeyi öğrenmek istiyordu. Pekâlâ. İstediğini öğrenecekti.

"Çocuk bekliyor. Hanginiz anlatacak? Ve *her şeyin* anlatılmasını istiyorum. Eddie."

Onu dürtmüşüm gibi irkildi ve bana huzursuzca baktı.

"Adamın adı neydi? Kovboy çizmeleri ve Nazi kolyesi olan?"

Eddie şok içinde gözlerini kırpıştırdı. Bana emin olup olmadığımı sorarcasına bakıyordu. Kimse o adamdan bahsetmezdi. En azından o ana dek bahseden olmamıştı. Bazen tankerin patladığı günden bahseder, Herb ve diğer adamın Shirley'nin gönlünü almak için arka taraftan bir buket çiçek toplamasını (bu, olayların patlak vermesinden hemen önceydi) anlatıp gülerdik ama kovboy çizmeli adamdan hiç bahsetmezdik. Asla. Ama o gün, orada onun hakkında konuşacaktık, bu konuda kararlıydım.

"Leppler mıydı? Lippman? Lippier? Ona benzer bir şeydi, değil mi?"

"Adı Brian Lippy'ydi," dedi Eddie sonunda. "Onunla geçmişimiz biraz geriye uzanırdı."

"Sahi mi?" diye sordum. "Bilmiyordum."

Hikâyenin bir sonraki bölümüne ben başladım ama çoğunu Shirley Pasternak anlattı. Gözlerini Ned'inkilere dikmiş, sıcak bir tavırla konuşuyor ve Ned'in elini tutuyordu. Shirley'nin sazı eline alması beni hiç şaşırtmamıştı, Huddie'nin araya girerek onu tamamlaması ve hikâyeyi ortaklaşa anlatmaları da öyle. Beni şaşırtan, Eddie'nin de araya girip bazı eklemeler yapması oldu. Sonra önemli konularda sözü aldı ve sonunda hikâyenin esas anlatıcısı oldu. Ona söyleyecek bir şey bulana dek bir yere ayrılmamasını söylemiştim ama yeri geldiğinde anlatmaya başlaması beni yine de şaşırttı. Sesi başlarda biraz alçak ve tutuktu ama o Lippy denen aşağılık herifin pencereyi tekmeleyerek çıktığını fark edişini anlatırken sesi gürleşti. Her bir ayrıntıyı hatırlayan ve hepsini anlatmaya kararlı bir adamın güçlü ifadesiyle anlatıyordu. Konuşurken ne Ned'e, ne bana veya aramızdan bir başkasına bakıyordu. Gözleri dosdoğru barakaya dikilmişti. Canavarlar doğuran barakaya.

O zaman: *Sandy*

1988 yazı geldiğinde Buick Roadmaster, Ekip D'nin günlük hayatının sıradan bir parçası haline gelmişti. Aksi için bir sebep yoktu. Yeterince zaman ve iyi niyetle her ucube ailenin bir parçası olabilirdi. Siyah trençkotlu adam ("Yağı tamam!") ve Ennis Rafferty'nin kayboluşunun üzerinden geçen dokuz yılda olan buydu işte.

B Barakası'ndaki şey ara sıra ışık gösterilerini yapmaya devam ediyordu ve hem Tony, hem de Curt, yaptıkları deneylere aralıklarla devam ediyordu. Curtis 1984'te Buick'in içine uzaktan kumandayla çalıştırılabilen bir kamera yerleştirmeyi denedi (hiçbir şey olmadı). Tony benzer bir şeyi '85'te denedi ve arabanın içine son model, Wollensak marka bir ses alıcısı yerleştirdi (çok hafif, belirip kaybolan bir mırıltı ve uzaklardan gelen karga sesleri dışında bir sonuç alamadı). Canlı deney hayvanlarıyla birkaç test daha yaptılar. Hayvanlardan birkaçı öldü ama hiçbiri ortadan kaybolmadı.

Genel olarak ortalığın sakinleştiği söylenebilirdi. Nadiren gerçekleşen ışık patlamalarının şiddeti, ilk birkaç patlamadan (ve 1983'teki büyük gösteriden, elbette) çok uzaktı. Ekip D'nin o gün-

lerdeki en büyük sorununun kaynağı, Buick hakkında hiçbir şey bilmeyen biriydi. Edith Hyams (diğer adıyla, Ejderha) kardeşinin kayboluşu hakkında basın mensuplarıyla konuşmaya devam ediyordu (tabii kendisini dinleyecek birini bulabildiğinde). Bunun sıradan bir kayıp vakası olmadığı konusunda son derece ısrarlıydı (bu sözü üzerine Sandy ve Curt, "sıradan bir kayıp" vakasının nasıl olabileceği üzerinde düşünmüşlerdi). Edith ayrıca Ennis'in iş arkadaşlarının bu konuda Anlattıklarından Fazlasını Bildiklerini iddia ediyordu. Elbette bu konuda kesinlikle haklıydı. Curt Wilcox, Ekip D bir gün Buick'in ardından yas tutmak zorunda kalacak olursa bunun sebebinin o kadın olacağını pek çok kez söylemişti. Ennis'in iş arkadaşları, bununla birlikte, toplum politikaları gereği kadına destek olmaya devam ettiler. En büyük sigortaları buydu ve hepsi de bunun farkındaydı. Tony, kadının gazetede çıkan ateşli bir demecinin ardından, "Aldırış etmeyin, çocuklar, zaman lehimize işliyor," demişti. "Bunu hiç unutmayın ve gülümsemeye devam edin." Ve haklı çıktı. Seksenli yılların ortalarında basın temsilcileri Edith'in telefonlarına cevap vermemeye başladı. *Saat Beş'te Hareketli Haberler* bölümünde Lassburg Ormanı'nda Sasquatch görüldüğünü iddia eden haberler yayınlayan ve ***SU KAYNAKLARI KANSER YAPIYOR! SIRADAKİ KASABA SİZİNKİ Mİ?*** şeklinde düşünceli başlıklar atan WKML bile Edith'e olan ilgisini kaybetmek üzereydi.

Buick'in bagajında üç ayrı seferde daha bir şeyler belirdi. İlk seferinde, Ekip D'dekilerin daha önce gördükleri hiçbir böceğe benzemeyen yarım düzine iri, yeşil böcek çıktı. Curt ve Tony, bir öğle sonrasını Horlicks Üniversitesi'nde, entomoloji metinleri arasında geçirdiler ama hiçbir kitapta Buick'in bagajından çıkanlara benzer bir böceğe rastlamadılar. Aslında Ekip D'de hiç kimse, yeşilin böceklerin rengine benzer bir tonuna dahi rastlamamıştı, ama neyin

farklı olduğunu bir türlü açıklayamıyorlardı. Carl Brundage, böceklerin rengine Baş Ağrısı Yeşili adını taktı. Söylediğine göre böcekler, ara sıra tutan migreninin rengindeydi. Onları ilk gördüklerinde hepsi de ölüydü. Bir tornavidanın ucuyla böceklere dokunduklarında, ahşaba vurulan metal parçasının çıkardığına benzer bir ses çıkmıştı.

"İnceleme kesimi yapmak istiyor musun?" diye sordu Tony, Curt'e.

"Ya *sen* istiyor musun?" diye karşılık verdi Curt.

"Pek sayılmaz."

Curt, bagajdaki böceklere baktı -çoğu, bacakları havada, sırtüstü yatıyordu- ve iç geçirdi. "Ben de öyle. Ne anlamı olacak ki?"

Böylece böcekler, kamera kaydederken mantar bir pano üzerine sabitlenip kesilmektense üzerlerine tarihi belirten etiketlerin yapıştırıldığı (etiketin üzerindeki **MEMURUN İSMİ/RÜTBESİ** kısmı boş bırakılmıştı elbette) torbalara kondular ve alt kattaki yıpranmış, yeşil dosya dolabını boyladılar. Böcek yaratıkların kesilip incelenmeden Buick'in bagajından alt kattaki yeşil dolaba konmasına göz yummak, Curt'ün kabullenme yolunda attığı bir başka adımdı. Yine de o eski, büyülenmiş, heyecan yüklü ifadenin bazen yüzünde belirdiği oluyordu. Sandy ve Tony onu raylı kapının üzerindeki pencerelerden birinin önünde durmuş, içeri bakarken gördüklerinde o ifadenin çoğunlukla yüzünde olduğunu fark ediyorlardı. Sandy buna, Curtis'in Çılgın Kedi Bakışı adını vermişti ama bundan hiç kimseye, hatta eski çavuşa bile bahsetmedi. Diğerleri Buick'in yaptığı düşükler ve bagajından çıkan yaratıklara duydukları ilgiyi yitirmişlerdi ama bu, Memur Wilcox için kesinlikle geçerli değildi.

Curtis aşinalığı asla hor görmezdi.

1984 yılının soğuk bir şubat günü, böceklerin bagajda ortaya çıkışından beş ay kadar sonra Brian Cole, başını Sorumlu Çavuş'un ofisinin kapısından içeri uzattı. Tony Schoondist, 1983 yılı bütçesinin tamamını harcamamış olmasının sebebini açıklamak için Scranton'a gitmişti (birkaç cimri Sorumlu Çavuş diğerlerinin kötü görünmesine yol açıyordu) ve sorumluluk yine Sandy Dearborn'daydı.

"Arkadaki barakaya küçük bir gezinti yapsan iyi olur, patron," dedi Brian. "D Kodu."

"Ne tür bir D Kodu'ndan bahsediyorsun, Bri?"

"Bagaj kapağı açık."

"Kilidinden kurtulup açılmadığından emin misin? Havai fişeklere Noel öncesinden beri rastlamıyoruz. Genellikle..."

"Genellikle havai fişeklerden sonra açılır, biliyorum. Ama içerideki sıcaklık geçtiğimiz hafta boyunca çok düşüktü. Ayrıca bir şey de görebiliyorum."

Bu, Sandy'yi ayağa kaldırmaya yetti. O tanıdık endişenin şişman parmaklarının kalbini sardığını ve sıkmaya başladığını hissetti. Belki temizlenmesi gereken bir başka pislikti. Muhtemelen öyleydi. *Tanrım, lütfen başka bir balık olmasın,* diye düşündü. *Maske takmış adamların hortumlarla temizlemesini gerektirecek bir şey olmasın.*

"Hâlâ yaşıyor olabilir mi?" diye sordu Sandy. Sesinin sakin çıktığını düşündü ama kendini pek sakin hissettiği söylenemezdi. "Gördüğün şey, neye benzi..."

"Köklenmiş bir tür bitkiye benziyor," dedi Brian. "Bir bölümü arka tamponun üzerinden sarkmış. Biraz zambağa benziyor, patron."

"Matt'e söyle Curt'ü bulup haber versin. Zaten vardiyası bitmek üzere."

Curt'e Kod D durumu iletildi. Matt'e Sawmill Yolu'nda olduğunu ve on beş dakika içinde merkezde olacağını söyledi. Sandy bu süre içinde kulübeden sarı ipi çıkardı ve yine kulübede tuttukları düşük güçlü dürbünle barakanın içine baktı. Brian'a katılıyordu. Bagajdan sarkan, rengi beyazdan koyu yeşile değişen pörsümüş, zarımsı şeyin bir Paskalya zambağına benzediği söylenebilirdi. Tatilden beş gün sonraki solmuş, ölmek üzere olan hali gibiydi.

Curt merkeze geldi ve devriye aracını benzin pompalarının önüne yarım yamalak park edip araçtan indi. Barakanın önünde birikmiş kalabalığa doğru koşar adım yürüdü. Sandy, Brian, Huddie, Arky Arkanian ve birkaç polis, raylı kapının pencerelerinin önünde her zamanki pozlarıyla duruyorlardı. Curt, Sandy'nin uzattığı dürbünü aldı. Biraz odak ayarı yaptıktan sonra yaklaşık bir dakika boyunca bagajdan sarkan şeye baktı.

"Eee?" dedi Sandy Curt sonunda dürbünü indirdiğinde.

"İçeri giriyorum," dedi Curt ve Sandy bunu duyduğuna hiç şaşırmadı; sarı ipi başka niçin getirecekti? "Ve bir şekilde canlanıp beni ısırmaya falan kalkmazsa fotoğrafını çekeceğim, kameraya alacağım ve torbaya koyacağım. Bana hazırlanmam için beş dakika ver."

O kadar bile sürmedi. Cerrah eldivenleri -PEP'nde bunlar için "AIDS eldivenleri" adı yerleşmeye başlamıştı- ve banyo bonesi takmış, bir berber önlüğü ve lastik çizmeler giymiş halde merkez binasından çıktı. Boynundan bir Puff-Pak maske sarkıyordu. Maskenin haznesinde yaklaşık beş dakika idare edebilecek kadar hava vardı. Eldivenli ellerinden biriyle Polaroid fotoğraf makinesini tutuyordu. Kemerine yeşil bir çöp torbası sıkıştırmıştı.

Huddie kamerayı sehpasının üzerinden almış, barakaya yaklaşan Curt'ü çekiyordu. Kendinden emin adımlarla otoparkı geçen

Curt, kırmızı çizmeleri ve mavi bonesiyle *trés fantastique*(*) görünüyordu (daha sonra beline bağladığı sarı ip görünüşüne daha da renk kattı).

"Çok güzelsin!" diye bağırdı Huddie, kameranın vizöründen bakarak. "Sana tapan hayranlarına el salla!"

Curtis Wilcox kameraya itaatkârca el salladı. On yedi yıl sonra, beklenmedik ölümünün ardından bazı hayranları bu kaseti izleyecek ve şapşal, şirin görüntüsüne gülerken gözyaşlarını tutmaya çalışacaktı.

Matt, iletişim bölmesinin açık olan penceresinden şaşırtıcı derecede kuvvetli bir tenor sesiyle Curt'ün ardından şarkı söylemeye başladı: "*Sarıl bana... seksi şey! Öp beni... seksi şey!*"

Curt bu alaylara pek aldırmadı, arkadaşlarının söyledikleri onun için ikinci plandaydı. Sesleri bir başka odadan geliyormuş gibiydi. Curt'ün gözlerinde yine o tanıdık bakış vardı.

"Bu pek iyi bir fikir değil," dedi Sandy, Curt'ün beline sardığı ipi sıkıca düğümlerken. Curt'ün fikrini değiştirebileceğini sanmıyordu ama aklından geçenleri söylemezlik etmeyecekti. "Bekleyip gelişmeleri görmek daha akıllıca olurdu. Ardından başkalarının gelmeyeceğinden emin olduktan sonra girmek daha iyi."

"Bana bir şey olmaz," dedi Curt. Sesi dalgındı; Sandy'yi dinlemiyor gibiydi. Muhtemelen o sırada kafasının içindeki yapılacaklar listesini tekrar gözden geçiriyordu.

"Belki," dedi Sandy. "Ama belki de bu şey konusunda biraz dikkatsiz davranmaya başladık." Bunun doğruluğundan tam olarak emin değildi ama yine de söyleyecekti. "Şimdiye kadar hiçbirimize bir şey olmadığı için bundan sonra da olmayacakmış gibi hareket

---

(*) Çok müthiş.

ediyoruz. Polisler ve aslan terbiyecileri bu düşünce tarzı yüzünden yaralanır."

"Bir şey olmaz," dedi Curt, sonra -bir çelişki görmüyormuş gibi- diğerlerine geride durmalarını söyledi. Adamlar biraz uzaklaşınca Huddie'den kamerayı aldı, sehpasının üzerine yerleştirdi ve Arky'den kapıyı açmasını istedi. Arky, beline takılı duran uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve garaj kapısı sarsılarak yükseldi.

Curt, kameranın sehpasını iki eliyle tutabilmek için Polaroid'in askısını koluna taktı ve B Barakası'na girdi. Buick ve kapı arasında bir süre durdu. Bir eli, havanın balığın geldiği günkü gibi nefes alınamaz olması ihtimaline karşı Puff-Pak maskesinin hemen altında duruyordu.

"Kötü sayılmaz," dedi. "Sadece tatlı sayılabilecek bir koku var. Belki *gerçekten* de bir zambaktır."

Değildi. Trompet şeklindeki çiçekler -üç taneydi- bir cesedin elleri gibi solgun ve neredeyse şeffaftı. Her birinin iç kısmında koyu mavi, jöleyi andıran bir maddeden birer damla vardı. Jölenin üzerinde minik tomurcuklar vardı. Sapları, bir çiçeğin parçasından çok bir ağacın gövdesine benziyordu. Yeşil yüzeyleri çatlaklar ve sığ oluklarla kaplıydı. Üzerlerinde bir çeşit mantara benzeyen kahverengi noktacıklar vardı ve giderek yayılıyorlardı. Sapların ucunda siyah toprakla kaplı kökler vardı. Curt köklere doğru eğildi ve (bunu görmek hiçbirinin hoşuna gitmiyordu, aptalın tekinin başını bir ayının ağzına sokmasını izlemeye benziyordu) yine o lahanamsı kokuyu aldığını söyledi. Belli belirsizdi ama o koku olduğuna şüphe yoktu.

"Ve tuz kokusu da var, Sandy. Olduğundan eminim. Cape Cod'da pek çok yaz geçirdim, bu kokuyu iyi bilirim."

"Yermantarı ve havyar koksa bile umurumda değil," dedi Sandy. "Oradan bir an önce çıkmanı istiyorum."

Curt güldü *-ilahi büyükanne Dearborn!-* ama bagajdan biraz uzaklaştı. Kamerayı bagajı görüntüleyecek şekilde yerleştirdi, kaydı başlattı ve birkaç Polaroid fotoğraf çekti.

"Buraya gel, Sandy, bir göz at."

Sandy biraz düşündü. Kötü, çok kötü bir fikirdi. *Aptalcaydı.* Buna hiç şüphe yoktu. Sandy bunu kafasında açıklığa kavuşturduktan sonra ip kangalını Huddie'ye uzattı ve içeri girdi. Buick'in bagajındaki (ve Brian'ın gördüğü, tamponun üzerine doğru sarkan) solmuş çiçeklere baktı ve ürpermekten kendini alamadı.

"Biliyorum," dedi Curt sesini dışarıdaki polislerin duymaması için alçaltarak. "Sadece bakmak bile yetiyor, değil mi? Birinin karatahtaya tırnaklarını sürtmesiyle çıkan sesle eşdeğer bir etkiye sahip."

Sandy başını salladı. Tam olarak öyleydi.

"Ama bu reaksiyonu tetikleyen ne?" diye sordu Curt. "Tam olarak belirleyemiyorum. Ya sen?"

"Ben de öyle." Sandy kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Bence birçok şeyin bir araya gelmesi neden olabilir. En büyük etken de beyaz."

"Beyaz. Renk."

"Evet. İğrenç. Bir kurbağanın karnı gibi."

"Çiçeklere yapışan örümcek ağları gibi," dedi Curt.

Bir an için gülümsemeye çalışarak ve pek de başarılı olamayarak birbirlerine baktılar. Eyalet polisi şairleri, Memur Frost ve Memur Sandburg. Bir sonraki hareketleri lanet olası şeyi bir yaz günüyle kıyaslamak olacaktı. Ama bunu denemeleri gerekiyordu zira gördüklerini ancak şiir gibi bir zihinsel hareketle kavrayabileceklermiş gibi görünüyordu.

Sandy'nin beyninde daha tutarsız benzetmeler uçuşuyordu. Ölü bir kadının ağzındaki Aşai Rabbani ekmeği gibi beyaz. Dil altındaki iltihap gibi beyaz. Belki evrenin kenarının hemen ötesindeki yaradılış köpüğü gibi beyaz.

"Bu şey aklımızın hayalimizin alamayacağı bir yerden geliyor," dedi Curt. "Duyularımız bunu tam anlamıyla kavrayamıyor. Konuşmaya kalkmak bile abes, dört kenarlı bir üçgeni tarif etmeye çalışmaya benziyor. Şuraya bak, Sandy. Görüyor musun?" Eldiven içindeki parmağının ucuyla ölü çiçeklerin birinin sapındaki kahverengi lekeyi gösterdi.

"Evet, görüyorum. Yanık gibi görünüyor."

"Ve giderek genişliyor. Tüm lekeler. Ve şuraya, çiçeğin üstüne bak." Aynı kahverengi lekelerden biri ölü çiçeğin narin beyaz yaprağı üzerinde sinsice büyüyordu. "Çürüyor. Balık ya da yarasamsı yaratık gibi değil belki, ama çiçeklerde de aynı akıbet söz konusu, değil mi?"

Sandy başını salladı.

"Kemerimdeki çöp torbasını alıp ağzını açar mısın?"

Sandy, Curt'ün istediğini yaptı. Curt bagajın içine uzandı ve bitkiyi köklerinin hemen üst kısmından tuttu. Tutmasıyla o sulu lahana/çürük salatalık karışımı berbat koku burun deliklerini doldurdu. Sandy elini ağzına götürdü, öğürmemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bu arada içgüdüsel bir hareketle gerilemişti

"Torbanın ağzını aç, lanet olsun!" diye bağırdı Curt boğuk sesle. Sandy, sesinin esrarlı sigaradan derin bir nefes çekmiş ve dumanı içinde mümkün olduğunca tutmaya çalışan biri gibi çıktığını düşündü. "Tanrım, çok korkunç bir his! Eldivenler üzerinden bile çok kötü!"

Sandy torbayı uzatıp üst kısmını salladı. "Çabuk ol öyleyse!"

Curt çürümekte olan bitkiyi torbanın içine bıraktı. Çiçeğin torbayla temas etmesiyle çıkan seste bile yanlış olan bir şeyler vardı, fısıltıyı andıran bir haykırış, iki düzlem arasında sıkıştırılan ve boğulmak üzere olan bir şeyin son çığlığı gibiydi. Bu benzetmelerin hiçbiri gerçekte çıkan sesi tam olarak anlatmaya yetmiyordu ama anlık görüntüler halinde bile olsa bir fikir oluşturuyordu. Sandy Dearborn, çiçeklerin cesetlerinin ne denli tiksindirici ve mide bulandırıcı olduğunu kendine bile tarif etmekten acizdi. Çiçekler ve Buick'in diğer düşükleri. Onlar hakkında uzun süre düşünecek olursa keçileri kaçıracağından hiç şüphesi yoktu.

Curt eldivenli ellerini gömleğine silecek oldu, sonra yapmak üzere olduğu şeyi fark edip ellerini indirdi. Buick'in bagajına doğru eğildi ve ellerini bagajın tabanına sürttü. Sonra eldivenleri çıkardı, Sandy'ye torbanın ağzını tekrar açmasını işaret etti ve eldivenleri çiçek cesetlerinin üzerine attı. Torbadan yine o berbat koku yükseldi ve Sandy, kanserin yiyip bitirdiği bir arkadaşının, ölümüne bir haftadan daha az bir süre kala yüzüne doğru geğirmesini hatırladı. Bu anının tüm canlılığıyla bilincinin üst kısımlarına yükselmesine engel olmak için gösterdiği içgüdüsel ama zayıf çabanın pek yararı olmadı.

Lütfen kusmayayım, diye düşündü Sandy. *Lütfen.*

Curt, çektiği Polaroid fotoğrafların sağlam bir şekilde kemerinin altında durup durmadığını kontrol ettikten sonra Buick'in bagaj kapağını sertçe indirdi. "Haydi çıkalım buradan, Sandy. Ne dersin?"

"Bu yıl yaptığın en iyi teklif derim."

Curt ona göz kırptı. Yüzünün solgunluğu ve alnından süzülen ter damlacıkları, bu umursamaz tavrının sadece yüzeyde olduğunu belli ediyordu. "Daha şubatta olduğumuz göz önüne alınınca bu söylediğinin pek bir anlamı kalmıyor."

Buick bundan on dört ay sonra, 1985 yılının nisanında kısa süreli ama şiddetli bir havai fişek gösterisi yaptı. Balık Yılı'ndan beri gördükleri en büyük, en parlak ışık depremiydi. Olayın şiddeti, Tony ve Curt'ün, Roadmaster'dan ya da başka bir yerde olup onun aracılığıyla yayılan enerjinin yok olmaya yüz tuttuğu yolundaki teorisini de geçersiz kılmıştı. Öte yandan olayın süresinin çok kısa oluşu, onları *haklı* çıkarır gibiydi. Sonuçta, ortada elle tutulur hiçbir şey yoktu. Her zaman olageldiği gibi.

Işık depreminden iki gün sonra, B Barakası'nın içindeki sıcaklık on beş derece civarıyken Buick'in bagaj kapağı açıldı ve kırmızı bir sopa, basınçlı havayla yönlendiriliyormuş gibi içinden dışarı uçtu. Bu gerçekleştiği sırada Arky Arkanian barakanın içindeydi, küreği duvardaki yerine geri asıyordu ve ödü patlamıştı. Kırmızı sopa, barakanın tavanındaki kirişlerden birine çarptı, gürültüyle önce Buick'in tepesine, sonra yuvarlanarak beton zemine düştü. Merhaba, yabancı.

Yeni konuk yaklaşık yirmi üç santim uzunluğunda, bir erkek bileği kalınlığında, bir ucunda birkaç budak deliği olan, düzgün bir şekli olmayan bir sopaydı. Andy Colucci beş on dakika sonra pencereden dürbünle bakarak sopayı inceledi ve budak deliklerinin gözler, sopanın kenarındaki çatlak görünümlü şeyin belki son anda acıyla yukarı doğru çekilmiş bir bacak olduğunu anladı. Yeni konuk bir sopa değildi, bir tür kırmızı kertenkeleydi. Balık, yarasa ve çiçekler gibi o da çürüyordu.

Bu kez barakaya girip örneği yerden alan Tony Schoondist oldu. O gece The Tap'te etrafına toplanan polislere, o şeye dokunmak için kendini fazlasıyla zorlaması gerektiğini söyledi. "O kahrolası şey gözlerini dikmiş bana bakıyordu," dedi. "Ölü ya da diri, bende uyandırdığı his buydu." Kendine bir bira doldurdu ve bir dikişte içti. "Umarım artık bitmiştir," dedi. "Bunu gerçekten çok isterim."

Ama elbette bitmemişti.

Shirley

Küçük şeylerin beynimizde bir güne damgalarını vurabilmeleri ne tuhaf. 1988 yılındaki o cuma günü muhtemelen hayatımın en korkunç günüydü -o günden sonraki altı ay boyunca uyumakta güçlük çektim ve bir süre hiçbir şey yiyemediğim için on iki kilo verdim- ama o günü hafızamda hep hoş tarafıyla saklarım. O gün Herb Avery ve Justin Islington bana bir buket kır çiçeği getirmişti. Günün altüst olmasından hemen önceydi.

Bu ikisine çok öfkeliydim. Mutfakta çocuk gibi koşuştururken yepyeni keten eteğimi mahvetmişlerdi. Onlarla birlikte değildim, kendi işime bakıyor, bir fincan kahve alıyordum. Onlara dikkat etmemiştim, zaten çoğunlukla böyle anlarda gafil avlanırız, değil mi? Erkeklere yani. Bir süreliğine uslu davranırlar ve biz de tedbiri elden bırakır, onların da akıllı uslu olabileceklerine inanırız ve bu şekilde tuzağa düşeriz. Herb ve o Islington denen adam bir iddia hakkında bağrışarak iki at gibi paldır küldür mutfağa daldılar. Justin, Herb'ün kafasına ve omuzlarına vuruyor, *paramı ver, onun bunun evladı, paramı ver, dedim!* diye bağırıyordu. Herb de, *öylesine oy-*

nuyorduk, kâğıt oynarken ortaya para koymadığımı bilirsin, bırak beni! diyordu. Ama her ikisi de bu sırada gülüyordu. Hem de deli gibi. Justin neredeyse Herb'ün sırtına çıkmıştı, kollarını boynuna dolamış, sözde onu boğacakmış gibi yapıyordu. Herb de onu sırtından atmaya çalışıyordu. İkisi de beni görmemişti, orada olduğumun, üzerimde yepyeni eteğimle kahve makinesinin yanında durduğumun farkında bile değildiler. Sadece Memur Pasternak, anlarsın ya eşyalardan biri gibi.

"Dikkat edin, aptallar!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Elimdeki fincanı bir yere bırakmama fırsat kalmadan bana çarptılar ve kahve önüme döküldü. Bluzun lekelenmesi önemli değildi, zaten eski bir şeydi ama eteğim yepyeniydi. Ve *güzeldi.* Önceki akşam etek boyunu düzeltmek için saatler harcamıştım.

Bir çığlık attım ve sonunda itişip kakışmayı kestiler. Justin'in bir bacağı hâlâ Herb'ün beline, bir kolu da boynuna dolanmış haldeydi. Herb ağzı bir karış açılmış bir halde bana bakıyordu. Genelde iyi bir adamdı, (Islington için herhangi bir yorum yapamayacağım çünkü onu daha iyi tanımama fırsat olmadan Media'daki Ekip K'ya transfer oldu.) ama ağzı o şekilde açıkken tam bir ahmak gibi görünüyordu.

"Shirley, of, Tanrım," dedi. Şimdi düşünüyorum da, tıpkı Arky gibi konuşmuştu, o kadar belirgin olmasa da aynı aksan vardı. "Seni görmedim."

"Nedense buna hiç şaşırmadım," dedim. "Seni Kentucky Derby'de koşan bir atmışsın gibi sürmeye çalışıyordu."

"Yandın mı?" diye sordu Justin.

"Hem de ne yanmak," dedim. "Bu etek JC Penney'de otuz beş dolardı, işe gelirken ilk kez giymiştim ve mahvoldu. Fena halde yandım."

"Sakin ol, Shirley, özür dileriz," dedi Justin. Gücenmiş görünmeye bile cesaret etmişti. İşte bütün erkekler böyledir. Özür dilediklerinde, bu her şeyi hallediyormuş gibi hemen sakinleşmemizi beklerler. Bir camı kırmış, arabayı mahvetmiş ya da Atlantic City'de yirmi bir oynayarak çocukların üniversite parasını batırmış olmalarının bir önemi yoktur. Tavırları aynen şöyledir: *Hey, özür diledim ya konuyu bu kadar büyütmek zorunda mısın?*

"Shirley..." diye söze başladı Herb.

"Şimdi olmaz, tatlım, şimdi olmaz," dedim. "Sadece çıkıp gidin. Gözüm görmesin sizi."

Bu arada Memur Islington tezgâhın üzerinden bir avuç peçete almış, eteğimin önünü silmeye çalışıyordu.

"Kes şunu!" dedim bileğini yakalayarak. "Bugünü ne sanıyorsun sen? İçinden Geldiği Gibi Davran Günü mü?"

"Ben sadece... kumaşa işlemediyse..."

Ona annesinin hayatta olan çocuğu olup olmadığını sordum ve o da, alınıp *off, Tanrım, abartıyorsun...* gibi bir şeyler söyledi.

"Kendine bir iyilik yap," dedim. "Ve hemen buradan uzaklaş. Yoksa bu kahrolası kahve kabını kolye olarak kullanmaya başlayacaksın."

Bunun üzerine ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıktılar ve daha sonra uzunca bir süre etrafımda dolandılar. Herb mahcup, kafası hâlâ karışık olan Justin Islington ise kırgın bir ifadeyle bakıyordu, *özür* diledim *ya daha ne istiyorsun?*

Bir hafta sonra -bir diğer deyişle her şeyin altüst olduğu o gün- öğleden sonra saat ikide iletişim bölmesine girdiler. Elinde bir buket taşıyan Justin önde, Herb arkadaydı. Sanki onlara kâğıt ağırlıkları fırlatmaya başlamam ihtimalini düşünerek *saklanmaya* çalışıyordu.

İşin aslı, hiç kin tutamam. Beni iyi tanıyan herkes bunu bilir. Kızgınlığım bir iki gün sürer, sonra yok olur gider. Ve bu ikisi çok şirin görünüyordu, derste haylazlık yaptıkları için öğretmenlerinden özür dilemeye gelmiş bir çift küçük çocuğa benziyorlardı. Erkeklerin bir başka yönü de budur. Lanet olası bir göz kırpması süresinde barlarda en ufak şeyler yüzünden -*beysbol skorları*, Tanrı aşkına- kavga çıkaran gürültücü ahmaktan, bir Norman Rockwell resminden fırlamış gibi görünen bir şirinlik abidesine dönüşebilirler. Ve daha ne olduğunu anlamadan kadını yatağa atmışlardır ya da atmaya çalışıyorlardır.

Justin buketi uzattı. Barakaların arkasından topladıkları kır çiçekleriydi sadece. Papatyalar, gelincikler, öyle şeyler. Hatırladığım kadarıyla birkaç karahindiba bile vardı. Ama olayı böyle tatlı bir hale getiren ve tüm savunma duvarlarımı yıkan da bu basitlik ve doğallıktı işte. Eğer bu çocuksu çiçek buketi yerine şehirdeki çiçekçiden uzun saplı bir gül demeti getirmiş olsalardı bir süre daha kızgın kalabilirdim. O, çok *güzel* bir etekti ve etek boyunu düzeltme işini de oldum olası sevmezdim.

Justin Islington öndeydi çünkü mavi gözlü yakışıklı futbol oyuncusu tipinde biriydi, hatta alnına düşen siyah bir perçemi bile vardı. Yakışıklılığının yüreğimi biraz olsun eriteceğini umuyorlardı ve itiraf etmeliyim ki işe yaramıştı. Hele elindeki çiçek buketini masumca uzatması yok muydu? Özür dilerim, öğretmenim. Bukete iliştirilmiş küçük bir zarf bile vardı.

"Shirley," dedi Justin ağırbaşlı bir edayla, ama gözlerindeki haşarı pırıltıyı gizleyemiyordu. "...seninle barışmak istiyoruz."

"Evet," dedi Herb. "Bize öfkeli olmandan nefret ediyorum."

"Ben de öyle," dedi Justin. Bu sözünde samimi miydi bilmiyordum ama Herb'ün samimi olduğuna inanıyordum ve bu da bana yeterdi.

"Pekâlâ," diyerek çiçekleri aldım. "Ama tekrar yapacak olursanız..."

"Yapmayacağız!" dedi Herb hararetle. "Asla! Hiçbir zaman!" Elbette, hepsinin dediği bu değil midir zaten? Ve sakın beni katı davranmakla itham etme. Gerçekçi bir yaklaşımım var, hepsi bu.

"Yaparsanız, burnunuza yumruğu yersiniz." Tek kaşımı kaldırarak Islington'a baktım. "Sana hayatım, annenin muhtemelen söylemeyi unuttuğu bir gerçeğini anlatayım: özür dilemek, keten bir etekteki kahve lekesini çıkarmaz."

"Zarfa bakmayı unutma," dedi Justin hâlâ beni o boncuk gözleriyle eritmeye çalışarak.

Vazoyu masamın üzerine koydum ve papatyaların arasına yerleştirilmiş zarfı çekip aldım. "Açınca suratıma hapşırık tozu falan püskürmeyecek, değil mi?" diye sordum Herb'e. Sorarken ciddi değildim ama Herb ağırbaşlı bir ifadeye başını iki yana salladı. Onu böyle gören biri, herhangi bir pişmanlık ve üzüntü duymadan kimseye aşırı hız veya tehlikeli araç kullanmak yüzünden ceza kesemediğini sanabilirdi. Ama polisler yollarda farklıdır elbette. Öyle olmak zorundalar.

Üzerinde kafiyeli bir *özür dilerim* şiiri yazan cicili bicili bir kart görmeyi bekleyerek zarfı açtım ama içinden, katlanmış bir kâğıt parçası çıktı. Kâğıdı açtığımda, JC Penney'den elli dolarlık bir hediye çeki olduğunu gördüm.

"Ah, olamaz," dedim. Çeki görür görmez ağlamaklı olmuştum. Hazır konu açılmışken erkekler hakkında bir başka gerçeği anlatayım: onlara en kızgın olduğumuz anda öyle cömert, hoş ve düşünceli bir hareket yaparlar ki öfkeden köpürmemiz gerekirken kendimizi haklarında kötü düşündüğümüz için utanır halde buluruz. "Çocuklar, buna hiç gerek..."

"Vardı," dedi Justin. "Mutfakta o şekilde itişip kakışmak aptalcaydı."

"Aptallığın *daniskası,"* dedi Herb. Gözlerini üzerimden ayırmadan başını aşağı yukarı sallıyordu.

"Ama bu çok fazla!"

"Hesaplarımıza göre değil," dedi Islington. "Yol açtığımız maddi zararın yanı sıra bir de manevi zarar var..."

"Hiçbir yerim yanmadı, kahve sıcak bile değildi..."

"İtiraz etme, Shirley, çeki alıyorsun," dedi Herb kararlı bir ifadeyle. Henüz tam anlamıyla Bay Dediğim Dedik Eyalet Polisi havasına bürünmemişti ama oldukça yakındı. "Konu kapanmıştır."

Bu hareketleri beni gerçekten çok mutlu etti. Hiçbir zaman unutmayacağım. Daha sonra olanlar ise gerçekten çok korkunçtu. İki sersemin sadece mahvettikleri eteğin ücretini değil, yol açtıkları manevi hasarın da karşılığını vermek istemesi gibi hoş bir anımın olması ve o günün korkunçluğunu bir nebze dengelemesi benim için çok iyi olmuştu. Üstüne üstlük bir de kır çiçekleri vermişlerdi. O günün kötü tarafını hatırladığımda bunları da hatırlamaya gayret gösteriyorum. Özellikle de arka taraftan topladıkları çiçekleri.

Onlara teşekkür ettim ve iki adam, muhtemelen satranç oynamak için üst kata çıktı. Her yaz sonu bir turnuva düzenlenir, kazanan, Scranton Kupası adı verilen bronz bir klozet kapağı alırdı. Çavuş Schoondist emekli olduğunda bu tip aktiviteler de unutulmaya yüz tuttu. İki adam, yüzlerinde görevini yapmış olmanın huzur dolu ifadesiyle yanımdan ayrıldı. Sanırım bir yerde gerçekten yapmış sayılırlardı. En azından *ben* öyle hissediyordum ve yeni bir etek aldıktan sonra hediye çekimden arta kalan miktarla onlara büyük bir kutu çikolata veya kış için el ısıtıcılar alıp payıma düşeni yapmaya

niyetliydim. El ısıtıcılar daha kullanışlı olurdu ama fazla evcildi. Ben onların meslektaşıydım, anneleri değil. İkisi de evliydi ve eşleri onlara el ısıtıcısı alabilirdi.

Küçük, şirin barış buketleri hoş bir biçimde düzenlenmişti, hatta bir çiçekçiye has bir dokunuşla araya yeşillik olsun diye birkaç ot bile yerleştirmişlerdi ama su koymayı düşünememişlerdi. Çiçekleri yerleştir, su koymayı unut: tam erkeklerden beklenecek hareketti. Tam vazoyu alıp mutfağa yönelmiştim ki telsizden ölümüne korkmuş George Stankowski'nin öksürüklerle kesilen sesi duyuldu. Sana hayatın önemli gerçeklerini sakladığın dosyaya ekleyebileceğin bir şey söyleyeyim: iletişim bölmesindeki bir polisi, olay yerinden dehşete düşmüş bir halde bağlantı kurmaya çalışan bir memurdan daha fazla korkutabìlecek tek bir şey vardır, o da 29-99 çağrısı yapan korkmuş bir memurdur. Kod 99, *genel yanıt isteniyor*, anlamındadır. Kod 29 ise... kitaba baktığınızda 29'un karşısında tek bir kelime görürsünüz. *Felaket.*

"Merkez, burası 14. Kod 29-99, anlaşıldı mı? İki-dokuz-dokuz-dokuz."

Çiçeklerle dolu vazoyu büyük bir dikkatle tekrar masamın üzerine koydum. Bunu yaparken bir anı, zihnimde tüm canlılığıyla belirmişti: radyoda John Lennon'ın ölüm haberini duyuşum. O gün babam için kahvaltı hazırlıyordum. Sofrayı kurup hemen evden fırlayacaktım çünkü okula geç kalmıştım. İçine yumurta kırdığım cam kâseyi karnıma bastırmıştım. Omlet yapmak için yumurtaları çırpıyordum. Radyo spikerinin John Lennon'ın New York'ta vurulduğunu söylediğini duyduğumda, kâseyi vazoyu koyduğum gibi büyük bir dikkatle elimden bırakmıştım.

“Tony!” diye haykırdım ve sesimi (veya sesimdeki o farklı tonu) duyan herkes her ne yapıyorsa birden bıraktı. Üst kattaki konuşmalar da kesildi. “Tony, George Stankowski 29-99!” Ve cevabını beklemeden mikrofonu kaparak George’a mesajını aldığımı söyledim.

“Mevkiim Poteenville, 46 numaralı İlçe Yolu,” dedi. Arka planda düzensiz bir çıtırtı duyuyordum. Ateş yanıyor gibiydi. Bu arada Tony ve polis ayakkabıları elinde, üzerinde sivil kıyafetlerle Sandy Dearborn da kapımda belirmişti. “Bir tanker, bir okul otobüsüyle çarpıştı ve şu an yanıyor. Tanker alevler içinde ve otobüsün de ön tarafı alev almak üzere, anlaşıldı mı?”

“Tamam,” dedim. Sesim normal çıkıyordu ama dudaklarım uyuşmuştu.

“Bu, kimyasal madde taşıyan bir tanker, Norco West, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, 14, Norco West.” Kırmızı telefonun yanındaki deftere büyük harflerle yazdım. “Plakaları nedir?”

“Ah, tam olarak göremiyorum, çok fazla duman var ama tankerden beyaz bir madde sızıyor ve alev alarak hendekle otoyolun karşısına yayılıyor, anlaşıldı mı?” George tekrar öksürmeye başlamıştı.

“Tamam,” dedim. “Duman mı soluyorsun, 14? Sesin pek iyi gelmiyor, tamam.”

“Ah, evet olumlu, çok duman var ama iyiyim. Asıl sorun...” Ama sözünü tamamlayamadan yeni bir öksürük krizi başladı.

Tony mikrofonu elimden aldı. İyi idare ettiğimi anlatmak için omzuma vurdu, sadece dinlemeye daha fazla dayanamamıştı. Sandy ayakkabılarını giyiyordu. Herkes iletişim bölmesine doğru hareket-

lenmişti. Tam nöbet değişim saati olduğu için merkez oldukça kalabalıktı. Mister Dillon bile telaşın sebebini görmek için mutfaktan çıkmıştı.

"Asıl sorun, *okul,*" dedi George tekrar konuşabildiğinde. "Poteenville Ortaokulu sadece iki yüz metre uzaklıkta."

"Okulların açılmasına daha bir ay var, 14. Sen..."

"Belki. Ama çocuklar olduğunu görüyorum."

Arkamda biri mırıldandı. "Ağustos, okulda el becerileri ayı. Kız kardeşim dokuz ve on yaşındaki çocuklara çömlekçilik dersleri veriyor." Bunu duyduğum an göğsüme çöken dayanılmaz ağırlığı dünmüş gibi hatırlıyorum.

"Tankerden sızan her neyse bana ulaşmıyor, rüzgâr arkamdan esiyor," dedi George tekrar konuşabildiğinde. "Ama okul rüzgâr altında, tekrar ediyorum, okul rüzgâr altında. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, 14," dedi Tony. "İtfaiye desteği var mı?"

"Olumsuz, ama siren sesleri duyuyorum. Öhhö, öhhö! Olay gerçekleştiğinde buraya çok yakındım, çarpışma sesini duydum ve ilk gelen ben oldum. Otlar yanıyor ve alevler gittikçe okula yaklaşıyor. Okul bahçesinde toplanmış, olay yerine bakan çocukları görebiliyorum. Alarm sesi var, sanırım bina boşaltıldı. Dumanın oraya ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum ama er geç ulaşacaktır. Her birimi alarma geçir, patron. Bu kesin bir 29."

"Otobüste yaralı var mı, 14?" diye sordu Tom. "Olay yerinde yaralı görüyor musun?"

Saate baktım. İkiye çeyrek vardı. Şanslıysak otobüs dönüş değil, gidiş yolunda olurdu, yani çömlek yapan çocukları evlerine götürmek için okuldan almaya gidiyor olurdu.

"Otobüste sadece şoför var gibi görünüyor. Adamı görebiliyorum -kadın da olabilir- direksiyonun üzerine yığılmış. Otobüsün ön kısmı yangına dahil ve şoför OYÖ, anlaşıldı mı?"

OYÖ, Pennsylvania Eyalet Polisi'nin yetmişli yıllarda hastanelerin acil servislerinden duyup aldıkları bir kısaltmaydı. "Olay yerinde ölmüş," anlamına geliyordu.

"Anlaşıldı, 14," dedi Tony. "Çocukların bulunduğu yere gidebiliyor musun?"

Öhhö, öhhö, öhhö. Sesi kötü geliyordu. "Olumlu, merkez, futbol sahasının yanından geçen bir yol var. Doğruca binaya gidiyor, tamam."

"O halde hemen harekete geç," dedi Tony. O gün, cephedeki bir general gibi kararlı ve soğukkanlıydı. Sonradan dumanların zehirli olmadığı ortaya çıktı, alevlerin en büyük sebebiyse depodan sızan benzindi ama elbette o an bunları bilmiyorduk. George Stankowski'nin tek bildiği, Tony'nin ölüm onay belgesini imzalamış olduğuydu. Ve evet, bazen işi budur.

"Anlaşıldı, merkez, ilerliyorum."

"Gaz soluyorlarsa onları devriye aracına doldur; motor kapağının ve bagajın üzerine, hatta aracın tepesine oturt ve mümkün olduğunca çok çocuğu oradan uzaklaştır, anlaşıldı mı?"

"Evet, merkez, 14 tamam."

Klik. Bu son klik sesi çok yüksek gibi gelmişti.

Tony etrafına bakındı. "Hepiniz duydunuz, 29-99. Vardiyada olanlar, hemen olay yerine gidiyorsunuz. Saat üçteki nöbet değişimini bekleyenler, siz de malzeme odasından Kojak lambaları alın ve özel araçlarınızla gidin. Shirley, ulaşabildiğin her memuru olay yerine yönlendir."

"Tamam, efendim. Görev başında olmayanları aramaya başlayayım mı?"

"Henüz değil. Huddie Royer, neredesin?"

"Buradayım, çavuş."

"Merkezde sorumluluk senin."

Bunun üzerine Huddie filmlerde olduğu gibi itirazda bulunmadı. Ağzından, ekibin geri kalanıyla birlikte olay yerinde olup gaz ve yangınla savaşmak ve çocukları kurtarmak istediğine dair tek kelime çıkmadı. Sadece başüstüne, efendim, dedi.

"Pogus İlçesi İtfaiye Teşkilatı'nı kontrol et, ne yaptıklarını öğren, Lassburg ve Statler'ın neler yaptığını öğren, aklına aranacak başka bir yer geliyor mu?"

"Norco West'e ne dersin?"

Tony eliyle alnına vurmadı ama neredeyse vuracaktı. "Tabii ya!" Sonra Curt yanında, diğerleri hemen arkasında olduğu halde kapıya yöneldi. Mister Dillon en geriden takip ediyordu.

Huddie köpeğin tasmasını yakaladı. "Bugün olmaz, oğlum. Shirley ve benimle birlikte burada kalıyorsun." Mister D hemen oturdu, çok iyi eğitilmişti. Yine de uzaklaşan adamları özlem dolu gözlerle izledi.

Sadece ikimiz -D'yi de sayarsak üçümüz- kalınca bina birden çok boş görünmeye başlamıştı. Ama oturup bunu düşünecek vaktimiz yoktu, yapılacak çok iş vardı. Mister Dillon'ın ayağa kalkıp arka kapıya gittiğini ve altını koklayıp hafifçe inlediğini fark etmiş olabilirim. Sanırım fark ettim, ama muhtemelen geride bırakılmış olmanın yarattığı hayal kırıklığı olduğunu düşünüp üzerinde durmadım. Bence Mister D, B Barakası'nda bir şeylerin olmaya başladığını hissetmişti. Hatta belki bizi uyarmaya çalışıyordu.

Ama o an köpekle ilgilenecek vaktim yoktu; kalkıp onu kabından su içip uyuyabileceği mutfağa kapatacak kadar bile zamanım yoktu. Keşke bunu yapsaydım, zavallı Mister Dillon birkaç yıl daha yaşayabilirdi. Ama bilmiyordum elbette. O an tek bildiğim, yolda kimlerin olduğunu bulmak ve onları olay yerine yönlendirmek zorunda olduğumdu. Ben bunu yaparken Huddie Royer da Sorumlu Çavuş'un ofisinde oturmuş, hayatının en önemli anlaşmasını yapmaya çalışan birinin ciddiyetiyle telefon görüşmeleri yapıyordu.

Birim 6 hariç işbaşındaki tüm memurlara ulaşıp yönlendirdim (Birim 6 çağrıma, "Birkaç dakika içinde merkezdeyiz," diye cevap vermişti). Eddie Jacubois ve George Morgan'ın Poteenville'e gitmeden önce bir dağıtım yapmaları gerekiyordu. Ama elbette, Birim 6 o gün Poteenville'e gidemedi. Hayır, Eddie ve George o gün Poteenville'e gitmediler.

Eddie

İnsan hafızasının çalışma şekli ne tuhaf. O özel yapım Ford kamyonetten çıkan adamı önce tanımadım. Benim için sadece ters bir haç küpe takmış, boynundaki zincirin ucuna bir gamalı haç asmış, kızarık gözlü serserinin tekiydi. Kamyonetteki çıkartmaları hatırlıyorum. Araçlarına yapıştırdıkları çıkartmaları okuyarak o insanlar hakkında fikir sahibi olabilirsiniz. Bunu yolda devriyeye çıkan her polis bilir. Bu adamın aracının arka tamponunun sol tarafında MİNİK SESLER BANA NE DERSE ONU YAPARIM, sağ tarafındaysa AMISH YERİM, yazıyordu. Adam ayaklarının üzerinde doğru düzgün duramıyordu ve muhtemelen bunun tek sebebi ayağındaki süslü püslü kovboy çizmeleri değildi. Alnına düşen yağlı, siyah saçlarının altından bakan kıpkırmızı olmuş gözlerine bakılırsa adam iyice kafayı bulmuştu. Sağ eline ve tişörtünün sağ koluna sıçramış olan kanı görünce aldığı maddenin şiddet eğilimi yaratan bir türden olduğunu düşündüm. Belki melek tozuydu. O günlerde bizim oralarda oldukça yaygındı. Bugünlerdeyse extacy yaygın ve bıraksalar o boku kendim dağıtırım. En azından etkisi yumuşak. Sanırım ada-

mın ot içiyor olması da muhtemeldi. Ama, "Hey, şuraya bakın, Şişko Eddie," diyene kadar onu tanımadığımı sanıyordum.

Ve o an hatırladım. Brian Lippy. Onu benden bir üst sınıfta olduğu Statler Lisesi'nden tanıyordum. O zamanlar bile Uyuşturucu Satışı & Hizmetleri alanında uzmandı. Onca yıldan sonra tekrar karşımdaydı. Kulağından baş aşağı duran bir İsa sarkan, boynuna doladığı zincirin ucundan bir Nazi hacı sallanan, aracının tamponuna saçma sapan çıkartmalar yapıştıran sevgili Brian Lippy, otoyolun kenarında, süslü püslü, yüksek topuklu kovboy çizmeleri üzerinde salınarak yürüyordu.

"Selam, Brian. Kamyonetinden biraz uzaklaşmaya ne dersin?"

Özel yapım derken şu koca lastikli olanları kastediyordum. Humboldt Yolu üzerinde, Jenny İstasyonu'na yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki bir cebe park edilmişti... ama Jenny İstasyonu iki üç yıl önce kapanmıştı. İşin aslı, kamyonet neredeyse hendeğin içindeydi. Eski dostum Brian Lippy, George sireni çalıştırdığında aracını yolun biraz *fazla* kenarına çekmişti.

O gün yanımda George Morgan olduğu için memnundum. Devriyede yalnız olmak benim için genellikle sorun değildir, ama yan tarafındaki yolcunun üzerine çullanırken yolda zikzaklar çizen bir adamla karşılaştığında yanında birinin olması iyidir. Adamın yanında oturanı yumrukladığını görmüştük. Brian Lippy bulunduğumuz yerin önünden hızla geçince peşine düşmüştük. Sağ kolunu uzatıp yanındakine defalarca yumruk attığını arka camından görebiliyorduk. Lippy yanındakini dövmekle öyle meşguldü ki George sireni açıncaya dek peşinde olduğumuzu fark etmedi. Fark ettiğindeyse direksiyonu öyle şiddetle kırdı ki hendeğin içine yuvarlanmasına ramak kaldı.

Ot falan içmişse pek endişelenmem. Extacy gibidir. "Hey, ahbap, naber? Yanlış bir şey mi yaptım? Seni seviyorum." gibi bir şeyler söylerler ve zararsızdırlar. Ama melek tozu ve PCP gibi maddeler insanları çıldırtıyor. En mülayim tipler bile şiddete başvurabiliyor. Buna kendi gözlerimle tanık oldum. Ve bir de kamyonetteki yolcu meselesi vardı. Bir kadındı ve bu, durumu daha da kötüleştirebilirdi. Lippy ağzını burnunu dağıtmış olabilirdi ama yine de kadın, yanındaki adamı kelepçelediğimizi görünce tehlikeli bir işe kalkışabilirdi.

Bu arada eski dostum Brian, kamyonetin yanından uzaklaşması talebime pek kulak asmamış gibiydi. Süslü çizmeleri üzerinde dikilmiş, sırıtarak bana bakıyordu ve onu ilk görüşte tanıyamamış olmam bir muammaydı, çünkü Statler Lisesi'nde birini fark edecek olursa hayatını cehenneme çeviren tiplerden biriydi. Özellikle de biraz kilolu ya da sivilceliyse ki ben her iki durumdan da muzdariptim. Ordudayken fazla kilolarımı atmıştım -uygulamak için para aldığın, bildiğim tek diyet programı bu- ve sivilceler de çoğunlukla olduğu gibi zamanla azalıp yok oldu ama Statler Lisesi'ndeyken bu adamın şamar oğlanıydım. George'un yanımda oluşuna duyduğum memnuniyetin bir sebebi de buydu. Tek başıma olsaydım eski dostum Brian beni yine tek bakışıyla sindireceğini sanabilirdi. Kafayı ne kadar bulmuşsa bu şekilde düşünme ihtimali o kadar artardı.

"Kamyonetten uzaklaşın, efendim," dedi George o ifadesiz polis sesiyle. Onun yol kenarında bir John Q ile konuştuğunu duyan biri, bir Küçükler Ligi maçı oynanırken sahada nasıl boğazını patlatırcasına bağırdığını, ciğerlerinin tüm gücüyle çocuklara topa hafif vurmalarını ve kaleye koşarken başlarını öne eğmelerini haykırdığını asla tahmin edemezdi. Ya da maç başlamadan önce çocukların gerginliğini yatıştırmak için onlarla nasıl şakalaştığını.

Brian Lippy'nin lise koridorlarında *George* ile dalga geçtiği hiç olmamıştı, belki bu yüzden o söylediğinde kamyonetten biraz uzaklaştı. Bunu yaparken başını öne eğmişti ve yüzündeki sırıtış silinmişti. Brian Lippy gibilerin yüzündeki sırıtış silinirse yerini uyuşmuş somurtkanlık alırdı.

"Sorun çıkaracak mısınız, efendim?" diye sordu George. Silahını çekmemişti ama eli, tabancanın kabzasının üzerindeydi. "Herhangi bir sorun yaratmaya niyetliyseniz şimdi söyleyin. İkimizi de zahmetten kurtarmış olursunuz."

Lippy hiçbir şey söylemedi. Çizmelerine bakmaya devam ediyordu.

"Adı Brian mı?" diye sordu George bana.

"Brian Lippy." Kamyonete bakıyordum. Arka camdan yolcunun hâlâ ortada oturduğunu görebiliyordum. Bize bakmıyordu. Başı öne düşmüştü. Lippy'nin onu bayıltana dek dövmüş olabileceğini düşündüm. Sonra kadının bir eli ağzına yöneldi ve hemen ardından dudaklarının arasından bir sigara dumanı bulutu çıktı.

"Brian, bize sorun çıkarıp çıkarmayacağını bilmek istiyorum. Uslu bir çocuk gibi yüksek sesle cevap ver ki seni iyice duyabileyim."

"Duruma bağlı," dedi Brian üst dudağını kaldırıp dişlerini göstererek. Üzerime düşen görevi yapmak için kamyonete doğru yürümeye başladım. Gölgem çizmelerinin ucuna düştüğünde Brian ayaklarının dibinde bir yılan varmışçasına büzülerek bir adım geriledi. Kafasının iyi olduğu belliydi ve bana melek tozu veya PCP almış gibi geliyordu.

"Ehliyet ve ruhsatını göreyim," dedi George.

Brian önce ona aldırmadı. Yine bana bakıyordu. "Şişko patates Eddie," dedi lisede arkadaşlarıyla beraber yaptığı gibi dalga ge-

çerek. Ama o günlerde kulağında ters haç küpesi ya da boynunda Nazi gamalı haçı yoktu elbette, takmaya kalkacak olsa doğruca eve gönderilirdi. Her neyse, bana lisedeyken yaptığı gibi hitap etmesi tepemi attırmıştı. Bir kapının ardında unutulmuş, örümcek ağları arasında kalmış, tozlu ama hâlâ çalışan bir elektrik düğmesi bulmuş gibiydi. Evet, düğme işlevini kaybetmemişti.

Ve o da bunun farkındaydı. Yarattığı etkiyi gördü ve sırıtmaya başladı. "Şişko patates Eddie Jacubois. Duştayken midemiz bulandığı için sana bakmazdık. Ama sana bakmamızı isterdin, değil mi? Belki o şişko ellerinle aletlerimizi tutup emmek de isterdin? Senden beklenirdi, şişko Eddie."

"Çeneni kapamaya ne dersin, Brian?" diye sordu George. "Ağzına sinek kaçacak." Kemerinden kelepçelerini çıkardı.

Brian Lippy kelepçeleri gördü ve sırıtışı yine silinmeye başladı. "Onlarla ne yapacağını sanıyorsun?"

"Bana hemen evraklarını göstermezsen seni kelepçeleyeceğim, Brian. Ve karşı koyacak olursan sana iki şeyi garanti edebilirim: kırık bir burun ve tutuklamaya karşı koymaktan Castlemora'da on sekiz ay hapis. Bu süre, karşına çıkacak hakime bağlı olarak daha da fazla olabilir. Şimdi ne düşünüyorsun?"

Brian arka cebinden cüzdanını çıkardı. Üzerine bir rock grubunun -galiba Judas Priest idi- logosunun beceriksizce işlendiği yağlı, eski bir cüzdandı. Muhtemelen kızgın bir demirin ucuyla yapılmıştı. Cüzdanın bölümlerini araştırmaya başladı.

"Brian," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Lisedeyken herhangi bir duş fantezim olmadı ve fazla kilolarımdan uzun süre önce kurtuldum."

"Yine alırsın," dedi. "Şişkolar hep kilolarını geri alır."

Kahkahalara boğuldum. Kendimi tutamıyordum. Bir sohbet programına katılmış, önemsiz bir konuk gibiydi. Ters ters bana baktı, ama gözlerinde hafif bir tereddüt vardı. Avantajını kaybetmişti ve bunun farkındaydı.

"Sana küçük bir sır vereyim," dedim. "Lise günleri mazide kaldı, dostum. Bu gerçek hayat. Buna inanmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama alışmaya çalışsan iyi olur. Artık uzaklaştırma cezasıyla paçayı sıyıramazsın. Gerçek hayatta çok daha ciddi sonuçlarla karşılaşabilirsin."

Bana boş boş baktı. Anlamamıştı. Zaten nadiren anlarlar.

"Brian evraklarını hemen görmek istiyorum," dedi George. Elini uzatıp bekledi. Avucu yukarı dönüktü. Bunun pek akıllıca bir davranış olmadığını düşünebilirsiniz, ama George Morgan çok uzun bir süredir eyalet polisiydi ve ona göre karşı karşıya oldukları durumun gidişatı doğru yöndeydi. En azından ona patronun kim olduğunu göstermek için eski dostum Brian'ı kelepçelemesine gerek olmadığını düşündürecek kadar doğru yöndeydi.

Kamyonete doğru ilerledim ve bu arada saatime bir göz attım. Saat daha bir buçuktu. Hava çok sıcaktı. Yol kenarında bitmiş otların arasındaki çekirgeler, şarkılarına durmamacasına devam ediyordu. Arada sırada bir araba geçiyor, şoförü olanları iyice görebilmek için şöyle bir yavaşlıyordu. Polislerin birini yol kenarına çekmesi ve bu kişinin kendileri olmaması insanları daima neşelendirir. Kenarda duran adam olmamak hoşlarına gider.

Kamyonetteki kadın, dizini Brian'ın Hurst vitesinin krom başlığına dayamış, oturuyordu. Bence Brian gibiler onları sırf cama bir Hurst çıkartması yapıştırabilmek için koyduruyorlar. Fram ve Pennzoil çıkartmalarının hemen yanına. Yirmi yaşlarında görünen kadının, pek de temiz sayılmayacak kahverengi düz saçları omuzlarına

dökülüyordu. Üzerinde kot pantolon ve kısa, beyaz bir bluz vardı. Sutyen takmamıştı. Omuzlarında şişkin, kırmızı sivilceler vardı. Bir kolunda AC/DC, diğerinde AŞKIM, BRIAN dövmesi vardı. Şeker pembesi ojelerin yer yer döküldüğü tırnaklarının uçları kemirilmişti. Ve evet, kan da vardı. Burnundan kan boşanıyordu. Yanaklarına sıçramış küçük kan damlacıkları doğum lekelerine benziyordu. Yarılmış dudakları, çenesi ve bluzu da kanla kaplıydı. Başı öne eğik olduğu için yanlardan sarkan saçlar yüzünü gizlemişti. Bir Marlboro ya da Winston olması muhtemel sigarası, aralıklarla ağzına yükselip iniyordu. O günlerde sigara fiyatları henüz artmamıştı ve serseriler ucuz markalara rağbet ediyordu. Ve eğer Marlboro içiyorlarsa mutlaka kutuda olurdu. Buna öyle çok rastladım ki. Bazen bir bebek söz konusu olur ve içmeyi bırakırlar ama çoğunlukla bebek şanssız olduğuyla kalır.

"İşte," dedi kadın sağ bacağını biraz kaldırarak. Altında kanarya sarısı bir kâğıt vardı. "Ruhsat. Ona ruhsatı cüzdanına ya da torpido gözüne koymasını söylüyorum ama her seferinde Mickey Dee poşetleri ve diğer çöpler arasında buluyorum."

Sarhoş gibi konuşmuyordu ve kamyonetin içinde boş bira kutuları ya da içki şişeleri görünmüyordu. Elbette bu ayık olduğu anlamına gelmezdi ama doğru yönde atılmış bir adım olduğu söylenebilirdi. Saldırgan bir tavrı da yoktu ama elbette bu da her an değişebilecek bir durumdu.

"Adınız nedir, efendim?"

"Sandra?"

"Sandra ne?"

"McCracken?"

"Kimliğiniz var mı, Bayan McCracken?"

"Var."

"Görebilir miyim, lütfen?"

Hemen yanında, koltuğun üzerinde küçük bir deri çanta vardı. Açıp içinde kimliğini aramaya başladı. Çok yavaş hareket ediyordu. Başı öne eğik olduğu ve saçları perdelediği için yüzü iyice görünmez olmuştu. Bluzundaki kanlar hâlâ görülebiliyordu ama saçları, yarılmış bir kırmızı eriğe benzeyen ağzını ve bir gözünün etrafındaki morluğu örtüyordu.

Arkamdan Brian'ın sesini duydum. "Kesinlikle olmaz, oraya girmeyeceğim. Beni oraya tıkma hakkın olduğu fikrine de nereden kapıldın?"

Dönüp baktım. George devriye aracının arka kapısını açmış, bekliyordu. Bir limuzin şoförü bile bu işi bu kadar kibarca yapamazdı. Elbette bir limuzinin içeriden açılmayan kapıları, indirilemeyen camları ya da ön ve arka koltuklar arasında metal bir ağı olmazdı. Ve tabii bir de hafif bir kusmuk kokusu. Bu kokunun olmadığı bir devriye aracı kullanmadım desem yalan olmaz (şey, yeni Caprice'lerin geldiği ilk hafta hariç).

"Bu hakka sahibim çünkü *tutuklandın,* Brian. Sana az önce haklarını okudum, değil mi?"

"Peki kahrolası sebep nedir, dostum? Süratli gitmiyordum!"

"Doğru, kız arkadaşını benzetmekle çok meşgul olduğun için pedalı kökleyememiştin, ama kamyoneti dikkatsizce, başkalarını tehlikeye atacak şekilde kullanıyordun. Bir de saldırı var. Bunu unutmayalım. Şimdi gir şu arabaya."

"Yapamaz..."

"İçeri gir, yoksa seni araca dayayıp kelepçeleyeceğim, Brian. Hem de bunu hiç de nazik olmayan bir biçimde yapacağım."

"Dene de görelim."

"Gerçekten görmek istiyor musun?" diye sordu George. Sesi öyle alçaktı ki o sessizlikte bile zor duyuluyordu.

Brian Lippy iki şeyi fark etti. İlki, George'un söylediğini gerçekten yapabileceğiydi. İkincisiyse George'un bunu yapmayı *istediğiydi.* Ve Sandra McCracken olanları görecekti. Kız arkadaşının kelepçelendiğini görmesi hiç iyi bir şey değildi. Tutuklandığını görmesi zaten yeterince kötüydü.

"Avukatım canınıza okuyacak," dedi Brian Lippy devriye aracına binerken.

George kapıyı çarparak kapattı ve bana baktı. "Avukatı canımıza okuyacakmış."

"Ne kötü, değil mi?" dedim.

Kadın kolumu bir şeyle dürttü. Dönüp baktığımda ehliyetinin köşesi olduğunu gördüm. "Alın," dedi. Bana bakıyordu. Tekrar çantasına eğilip kâğıt mendil aramaya başlamadan önce onunla ayık olduğunu anlamama yetecek kadar bir süreliğine göz göze gelmiştim. İçi ölüydü ama aklı başındaydı.

"Memur Jacubois, aracın sürücüsü ruhsatın kamyonetinde olduğunu ifade ediyor," dedi George.

"Evet, elimde."

George ile kamyonetin aptalca yazılarla kaplı arka tamponunun önünde buluştuk **-MİNİK SESLER BANA NE DERSE ONU YAPARIM, AMISH YERİM-** ve ruhsatı ona uzattım.

"Kadın yapacak mı?" diye sordu alçak sesle.

"Hayır," dedim.

"Emin misin?"

"Oldukça."

"Dene," dedi George ve devriye aracına geri döndü. Eski okul arkadaşım, George telsizi almak için sürücü tarafındaki camdan içe-

ri uzandığı an bağırmaya başladı. George onu duymazdan geldi ve telsizin kordonunu iyice gererek güneşin altında doğruldu. "Merkez, burası 6, beni duyuyor musun?"

Tekrar kamyonetin açık kapısına döndüm. Kadın sigarasını ağzına kadar dolu olan küllükte söndürmüş, yeni bir tane yakmıştı. Yeni sigara az önceki gibi ağzına doğru yükselip iniyordu. İçine çektiği dumanı, yüzünü perdeleyen saçlarının arasından üflüyordu.

"Bayan McCracken, Bay Lippy'yi merkeze götüreceğiz; tepenin eteğindeki Ekip D merkezi. Bizi izlemenizi istiyoruz."

Kadın başını iki yana salladı ve bir Kleenex ile burnunu sildi. Mendili yüzüne kaldırmak yerine başını öne eğiyor, saçları yüzünü iyice örtüyordu. Sigarayı tutan eli bir bacağının üzerinde duruyor, sigaranın dumanı kamyonetin tavanına doğru süzülüyordu.

"Bizi takip etmenizi istiyoruz, Bayan McCracken." Elimden geldiğince yumuşak sesle konuşuyordum. İlgili ve anlayışlı bir tavır takınmış, aramızda kalacağını vaat eder gibi konuşmuştum. Deli doktorları ve aile terapistleri böyle yapmamızı söylüyorlardı, ama onlar ne bilirdi ki? O orospu çocuklarından nefret ediyordum, çirkin olduğunu kabul ediyorum ama gerçek bu. Buram buram saç spreyi ve deodorant kokarak orta sınıftan çıkagelirler, bize eşlerin birbirlerini taciz etmelerinden, özgüven eksikliğinden bahsederlerdi ama Lassburg hakkında hiçbir şey bilmezlerdi. Sandra McCracken gibi bir kadın yumuşak, anlayışlı, tehdit içermeyen bir yaklaşımdan anlar mıydı? Bir zamanlar belki. Artık bunun işe yarayacağını sanmıyordum. Öte yandan, onu saçlarından yakalayıp bana baktığından emin olduktan sonra, "GELECEKSİN! GELECEKSİN VE SANA FİZİKSEL ŞİDDET UYGULADIĞI İÇİN ONDAN ŞİKÂYETÇİ OLACAKSIN! GELECEKSİN DEDİM, ANLADIN MI SENİ KALIN KAFALI SÜRTÜK! SENİ EZİK PİSLİK! *EZİK KALTAĞIN TEKİ*-

SİN!" diye bağırsaydım elde edeceğim sonuç farklı olabilirdi. Bu işe yarayabilirdi. Onların dilinden konuşmayı bilmeniz gerek. Deli doktorları ve terapistler bundan anlamaz. Kendi konuştukları dilden başka bir dilin varlığına inanmak istemezler.

Başını tekrar iki yana salladı. Bana bakmıyordu. Bana hiç bakmadan sigara içmeye devam ediyordu.

"Gelip size fiziksel saldırıda bulunduğu için Bay Lippy'den şikâyetçi olmanızı istiyorum. Bir yerde bunu yapmaya mecbursunuz. Yani, ortağımla size vurduğunu gördük, tam arkanızdan geliyorduk ve size ne yaptığını net bir şekilde gördük."

"Mecbur *değilim,"* dedi. "Ve beni buna zorlayamazsınız." Yüzü hâlâ o yağlı, karışık saç kümesinin ardında gizliydi ama sesi oldukça kararlıydı. Onu şikâyetçi olmaya zorlayamayacağımızı biliyordu, çünkü bu yoldan daha önce geçmişliği vardı.

"Peki buna daha ne kadar katlanacaksınız?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi. Başı öne eğik, yüzü saçlarının ardına saklıydı. Öğretmeninin çok zor bir soru sorduğu ya da göğüsleri erken geliştiği için diğer kızların alay ettiği on iki yaşında bir kız çocuğu gibiydi. Onun gibilerin saçlarını uzatma sebebi buydu; saçlarının ardına saklanmak. Ama bunu bilmek ona karşı sabrımı arttırmıyordu. Hatta daha da azalttığı söylenebilirdi. Çünkü bu dünyada herkes başının çaresine bakabilmek zorundadır. Özellikle de güzel değilse.

"Sandra."

İlk adını söylediğimde omuzları hafifçe kıpırdadı. Ama hepsi buydu. Ve Tanrım, bu beni iyice sinirlendirdi. Pes etmeleri işte bu kadar kolaydı. Yere konmuş kuşlar gibiydiler.

"Sandra, bana bak."

İstemiyordu ama bakacaktı. Erkeklerin söylediklerini yapmaya alışkındı. Hatta tüm hayatını erkeklerin emirleri ve istekleri doğrultusunda yaşamıştı.

"Başını çevir ve bana bak."

Başını çevirdi ama bakışlarını kaldırmamıştı. Kanın çoğu hâlâ yüzündeydi. Kötü bir yüz değildi. Muhtemelen dayak yemediği zamanlarda güzel bir kadındı. Onun durumundaki bir kadının pek akıllı olmayacağı düşünülebilirdi ama aptal biri gibi de görünmüyordu. Görünmek istediği kadar aptal değildi.

"Eve gitmek istiyorum," dedi çocuksu bir sesle. "Burnum kanıyor, yüzümü yıkamak istiyorum."

"Evet, istediğini biliyorum. Ne oldu? Burnunu kapıya mı çarptın? Bahse girerim öyledir, değil mi?"

"Öyle. Kapıya çarptım." Yüzünde bir meydan okuma ifadesi bile yoktu. Erkek arkadaşının AMISH YERİM tavrı onda görülmüyordu. Sadece oturmuş, bitmesini bekliyordu. Yol kenarında yapılan bu konuşma onun hayatının bir parçası değildi. Yumruk yemek, işte bu, hayatının bir parçasıydı. Sümüklerini, kanı ve gözyaşlarını bir araya getirip öksürük şurubuymuş gibi yutacaktı. "Banyoya girmeye niyetlenmiştim ve koridorda yürüyordum. Bri'nin içerde olduğunu bilmiyordum. Tam ben girecekken kapıyı açtı ve..."

"Ne kadar, Sandra?"

"Ne ne kadar?"

"Bu boku yemeye daha ne kadar devam edeceksin?"

Gözleri hafifçe irileşti. Hepsi buydu.

"Tüm dişlerini dökene kadar mı?"

"Eve gitmek istiyorum."

"Statler Memorial Hastanesi'ndeki kayıtları kontrol edecek olsam ismine kaç kez rastlayacağım? Sürekli kapılara çarpıyorsun, değil mi?"

"Neden beni rahat bırakmıyorsun? Sana sorun çıkarıyor değilim."

"Ne kadar sürecek? Kafatasını çatlatıncaya kadar m? Sonunda seni öldürene kadar mı?"

"Eve gitmek istiyorum, memur bey."

İşte bu noktada onu kaybettim, demek isterdim ama yalan söylemiş olurdum zira hiç etkileyemediğiniz birini kaybedemezsiniz. Cehennemi buzlar kaplayana ya da ben daha sonra başımı belaya sokacak bir şey yapıp öfkelenene kadar orada öylece oturacaktı. Ona vurmak gibi bir şey. Çünkü ona vurmayı gerçekten istiyordum. Ona vurursam en azından orada olduğumu bilecekti.

Arka cebimde bir kartvizit kutusu taşıyordum. Kutuyu çıkardım, kartvizitlerin üzerinden şöyle bir geçtim ve sonunda aradığımı bulup çıkardım. "Bu kadın Statler Village'da. Senin gibi yüzlerce genç kadınla konuştu ve pek çoğuna da yardım etti. Ücretsiz danışma hizmetinden yararlanabilirsin. Seninle konuşacaktır, tamam mı?"

Kartviziti sağ elimin iki parmağı arasında tutmuş, kadının suratına doğru uzatmıştım. Almak için hiçbir girişimde bulunmayınca koltuğun üzerine bıraktım. Sonra ruhsatı almak için devriye aracına geri döndüm. Brian Lippy arka koltuğun ortasına oturup başını önüne eğmiş, kaşlarının altından dik dik bana bakıyordu. Oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi somurtuyordu.

"Hiç şans yok mu?" diye sordu George.

"Yok," dedim. "Henüz yeterince eğlenmemiş."

Ruhsatı kamyonete geri götürdüm. Kadın direksiyonun arkasına geçmişti. Kamyonetin büyük motoru homurdanıyordu. Debriyaja basmıştı ve sağ eli vites kolunun üzerindeydi. Uçları yenmiş pembe tırnakları krom kaplamaya değiyordu. Pennsylvania'nın kır-

sal bölgelerinin bir bayrağı olsaydı üzerine bu görüntü konabilirdi. Ya da belki altılık bir Iron City birasıyla bir paket Winston.

"Dikkatli kullanın, Bayan McCracken," dedim ruhsatı uzatırken.

"Tamam," dedi ve geri çekildi. Sanki bana bir öpücük vermek istemiş ama iyi eğitilmiş olduğu için vazgeçmişti. Kamyonet önce biraz sarsılarak ilerledi -düz vitesi idare etmekte sandığı kadar iyi olmadığı belliydi- ve o da direksiyon başında sarsıldı. Saçları uçuşarak öne arkaya gidip geldi. O sırada Brian'ın bir eliyle sahibi olduğu kamyoneti kullanırken diğer eliyle öteki malını yumruklayışı tüm canlılığıyla gözlerimin önünde canlandı ve midem bulanmaya başladı. Kamyonetin ikinci vitese geçirilmesinden hemen önce sürücü tarafındaki pencereden dışarı beyaz bir şey uçtu. Ona verdiğim kartvizitti.

Devriye aracına döndüm. Brian hâlâ başı önüne eğik oturuyor, somurtarak bana kaşlarının altından bakıyordu. Sıcaktan bunalmış ve yorgun bir halde yolcu koltuğuna oturdum. Bir o eksikmiş gibi Brian arkamda şarkı söylemeye başladı. "ŞİŞ-KO da patata EDDIE..."

"Of, kes sesini," dedim.

"Buraya gel ve sesimi sen kes, şişko Eddie. Neden arkaya gelip denemiyorsun?"

Bir başka deyişle biz, PEP'leri bir başka harika gün yaşıyorduk. Bu herif ev dediği o bok çukuruna akşam yediden önce dönmüş olacak, Vanna Çark-ı Felek'teki çarkı çevirirken bir bira içecekti. Saatime baktım -13:44- ve telsizi aldım. "Merkez, burası 6."

"Evet, 6." Shirley, serin bir esinti kadar sakin sesiyle hemen cevap vermişti. Islington ve Avery'den çiçeklerini almak üzere olan

Shirley. Poteenville'deki 46. Karayolu'nda, bulunduğumuz yerden yaklaşık otuz iki kilometre uzaklıkta, bir Norco West tankeri az önce bir okul otobüsüyle çarpışmış, otobüsün şoförü, Bayan Esther Mayhew kaza anında ölmüştü. George Stankowski çarpışma sesini duyacak kadar yakındaydı. İhtiyaç anında etrafta hiç polis olmadığını kim söylemiş?

"Kod 15 ve 17-merkez durumundayız, anlaşıldı mı?" Bir diğer deyişle yanımızda tutuklu bir serseri var ve eve dönüyoruz.

"Anlaşıldı, 6, gözaltında bir kişi mi var, tamam?"

"Bir kişi, tamam."

"Burası Şişko Bok Bir, anlaşıldı tamam," dedi Brian arka koltuktan. Uyuşturucu müptelalarının tiz, yüksek sesli kahkahasıyla gülmeye başladı. Kovboy çizmeleriyle de aracın tabanına vuruyordu. Merkeze daha yarım saatlik yolumuz vardı. Görünüşe bakılırsa bu yarım saat çok zor geçecekti.

Huddie

Sorumlu Çavuş'un ofisindeki telefonun ahizesini yerine koydum ve koşar adım Shirley'nin görev başındaki polisleri batıya yönlendirmek için çabaladığı iletişim bölmesine gittim. "Norco'dakilerin söylediğine göre tankerdeki sıvı klormuş," dedim. "Bu iyi haber sayılır. Klor kötüdür ama genellikle öldürücü değildir."

"Klor olduğundan eminler miymiş?" diye sordu Shirley.

"Yüzde doksan. O saatte orada başka tankerleri olamayacağını söylüyorlar. Su arıtma tesislerine gidiyormuş. George Stankowski'den başlayarak herkese haber ver. Tanrı aşkına, bu köpeğin nesi var böyle?"

Mister Dillon arka kapının önündeydi. Burnunu neredeyse yere yapıştırmış, öne arkaya hareket ediyordu. Neredeyse öne arkaya *zıplıyordu* ve aynı zamanda inliyordu. Kulakları geriye yatmıştı. Ben onu izlerken burnunu kapıya sertçe vurdu, öyle ki kapı darbenin şiddetiyle sarsıldı. Sonra *bu acıtıyormuş,* dercesine bir inilti koyuverdi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Shirley o an Mister D ile ilgilenecek vakti olmadığını belirten bir ses tonuyla. Aslında bunun için benim de hiç zamanım yoktu. Yine de ona bir süre daha baktım. Ağaçların arasındaki büyük bir şeyin -bir ayı ya da bir kurt- kokusunu alan av köpeklerinin benzer hareketler sergilediklerini görmüştüm. Ama Short Hills'de Vietnam öncesinden beri kurtlar yoktu, ayılar ise sadece birkaç taneydi. Kapının ötesinde otoparktan başka bir şey yoktu. Ve elbette bir de B Barakası. Mutfak kapısının üzerine asılı olan saate baktım. 14:12'ydi. Daha önce merkezin bu kadar boş olduğunu hiç hatırlamıyordum.

"Birim 14, Birim 14, burası merkez, beni duyuyor musun?"

George öksürükler arasında cevap verdi. "Birim 14."

"Tankerin yükü klormuş, 14, Norco West bundan büyük ölçüde emin. Sıvı klor." Bana baktı ve ona başparmağımla her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptım. "Rahatsız edebilir ama..."

"Merkez... Öhhö, öhhö!..."

"Dinlemedeyim, 14."

"Tankerdeki belki klordur belki de değildir. Her ne ise yanıyor ve yoğun, beyaz bir duman bu tarafa doğru geliyor. Şu an futbol sahasının yanındaki yolun sonundayım. Çocuklar benden beter bir şekilde öksürüyor ve gördüğüm kadarıyla aralarında bir kadının da olduğu beş altı kişi yerde yatıyor. Okulun yan tarafına park etmiş iki okul otobüsü var. Hepsini birine bindirip buradan uzaklaştırmaya çalışacağım. Tamam."

Mikrofonu Shirley'den aldım. "George, ben Huddie. Norco'dakiler yangının sebebinin muhtemelen yakıt sızıntısı olduğunu söylüyor. Çocukları yaya götürürsen güvende olman gerek, tamam?"

George S, buna tam ondan beklenecek şekilde cevap verdi; katı ve soğukkanlı. Sonuçta o üstün hizmet takdirnamelerinden birini

aldı ve gazetelerde resmi çıktı. Karısı takdirnameyi çerçeveletip evlerinin başköşesine astı. George'un tüm bu yaygaranın sebebini anladığından şüpheliyim. Ona göre o sadece mantıklı ve gerekli olanı yapmıştı. Doğru adamın doğru yerde olmasına en güzel örnek, Poteenville'deki George Stankowski'ydi.

"Otobüs daha iyi olur," dedi. "Daha çabuk olur. Burası 14, araçtan ayrılıyorum, tamam."

Bundan kısa bir süre sonra Shirley ile Poteenville'i bir anlığına unutacak, kendi derdimizle uğraşacaktık. Merak ediyorsan, Memur George Stankowski, otobüslerden birinin katlanan kapısını bir taşla kırarak içine girdi. Kırk kişilik Blue Bird'ün sürücü tarafındaki gölgeliğin arkasına yapıştırılmış yedek anahtarı buldu ve öksüren, ağlayan, kızarık gözlü yirmi dört çocuğu ve iki öğretmeni otobüse bindirdi. Çocukların çoğu ellerinde o gün yaptıkları şekilsiz çömlekleri, kâseleri ve küllükleri sıkı sıkıya tutuyordu. Çocukların üçü baygındı. Birinin, klorlu dumana alerjik tepki gösterdiği ortaya çıktı. Diğer ikisi ise yaşadıkları yüksek dozdaki korku ve heyecana dayanamayıp bayılmıştı. Elişi öğretmenlerinden biri, Rosellen Nevers'ın durumu çok daha ciddiydi, George onu kaldırımın üzerinde, yarı baygın halde yutkunur ve nefes almaya çalışır halde bulmuştu. Dermansız parmaklarıyla şişmiş boğazını tutuyordu. Gözleri haşlanmış yumurta sarıları gibi yuvalarından fırlamıştı.

"O benim annem," demişti çocuklardan biri. İri kahverengi gözlerinden yaşlar boşanıyordu ama kilden yaptığı vazoyu hâlâ elinde sıkıca tutuyordu. Yana doğru eğmemişti bile; içindeki gelincik düşmemiş, hâlâ vazoda duruyordu. "Astımı var."

George o sırada kadının yanında diz çökmüştü bile. Nefes almasını kolaylaştırmak için kolunu başının altına sokmuş, başını ge-

ri itmişti. Kadının saçları beton zemini süpürüyordu. "Böyle kötüleştiğinde astımı için bir ilaç alıyor mu, tatlım?"

"Cebinde," dedi vazolu kız. "Annem ölecek mi?"

"Hayır," dedi George. Bayan Nevers'ın cebinden ilacı çıkardı ve boğazından aşağı büyük bir doz gönderdi. Kadın yutkundu, titredi ve doğruldu.

Öksürüp ağlayan çocukları önüne katan George, kadını kucağına alıp otobüse yürüdü. Rosellen'ı kızının yanına oturttuktan sonra direksiyonun arkasına geçti. Otobüsü çalıştırdı. Futbol sahasının ve devriye aracının yanından geçip tali yola çıktı. Blue Bird'ü 46. Karayolu'na çıkardığı sırada çocuklar, "Fış Fış Kayıkçı"yı söylüyordu. Ve böylece geride kalan birkaçımız akıl sağlığını korumaya uğraşırken George Stankowski gerçek bir kahraman oldu.

Akıl sağlığımızı ve hayatlarımızı korumaya çalışırken.

Shirley

George'un merkezle kurduğu bağlantıda son söyledikleri, *burası 14, araçtan ayrılıyorum* olmuştu. Yani artık ona ulaşamayacaktım. Duvardaki saate bakarak bunu kayıtlara geçtim. 14:23'tü. Hemen arkamda duran Huddie'nin omzumu hafifçe sıkması gibi saati de çok iyi hatırlıyorum. Sanırım Huddie, George ve çocukların olay yerinden sağ salim uzaklaşacaklarına inandığını anlatmaya ve beni rahatlatmaya çalışıyordu. 14:23. Cehennemin kapılarının açıldığı an. Ve bunu laf olsun diye de söylemiyorum.

Mister Dillon havlamaya başladı. Arkadaki avluyu keşfe gelen geyiklere ya da çöpleri koklamaya cesaret eden rakunlara yaptığı gibi boğazının gerisinden havlamıyordu. Daha önce hiç duymadığım, yüksek sesli, kesintisiz bir havlayıştı. Sanki bir tarafına sert ve keskin bir cisim batmıştı ve ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"*Neler* oluyor?" diye sordu Huddie.

Mister D, kapıdan beş altı adım geriledi. Vücudu kasılıyormuş gibi hareket ediyor, buzağı yakalama yarışındaki bir rodeo atına benziyordu. Sanırım neler olacağını Huddie de ben de tahmin edi-

yorduk ama aklımızdan geçenlere bir türlü inanamıyorduk. İnanmış *olsaydık* bile onu durdurmamıza imkân yoktu. Deneseydik o uysal mizacına rağmen bizi ısırırdı, bundan eminim. Hâlâ canı yanıyormuşçasına havlıyordu ve ağzının kenarlarında köpükler belirmeye başlamıştı.

Yansıyan ışığın gözlerimi kamaştırdığını hatırlıyorum. Gözlerimi kırptım ve ışık üzerimden geçerek koridor boyunca ilerledi. Birim 6, yani yanlarında bir tutukluyla Eddie ve George merkeze ulaşmıştı ama bunu zorlukla fark etmiştim. Tüm dikkatimle Mister Dillon'a bakıyordum.

Köpek kapıya doğru koştu ve bir an bile duraksamadı. Yavaşlamadı bile. Sadece başını eğdi ve öteki tarafa geçti. Darbenin şiddetiyle kapı menteşeleri üzerinde geriye savrulmuştu. Mister D, çığlığa benzeyen sesler çıkararak havlamaya devam ediyordu. Tam o sırada burnuma çok güçlü bir koku geldi: deniz tuzu ve çürük sebze kokusu. Acı bir fren sesi ve hemen ardından ısrarlı bir korna sesi duyuldu. Biri can havliyle bağırdı. *"Dikkat et! Dikkat et!"* Huddie kapıya koştu ve ben de ardından seğirttim.

Eddie

Onu merkeze götürmekle gününün içine etmiş oluyorduk. Kız arkadaşını dövmesine en azından bir süreliğine engel olmuştuk. Koltuğun yayları kıçına batarak, süslü çizmelerini kusmuğa karşı yayılmış özel döşemenin üzerine koyup arkada oturmak zorundaydı. Ama Brian tüm bunların faturasını bize ödetiyordu. Öncelikli hedefi bendim ama söylediklerini George da duyuyordu elbette.

Avazı çıktığı kadar bağırarak içeriği tamamen bana hakaretlerden ibaret olan şarkılar söylüyor, yüksek topuklu cafcaflı çizmelerini aracın tabanına şiddetle vuruyordu. Sanki bir statta, taraftarlarla dolu bir tribünün tam önündeydik. Tüm bu süre boyunca o donuk gözleriyle bana bakıyordu, onu ortadaki dikiz aynasından görebiliyordum.

"ŞİŞKO EDDIE!" *Bam-bam-bam!* "ŞİŞKO EDDIE!" *Bam-bam-bam!*

"Şunu keser misin, Brian?" diye sordu George. Merkeze yaklaşmıştık. Neredeyse bomboş olan merkeze; o sırada Poteenville'de olan bitenden haberimiz vardı. Bir kısmını Shirley'den öğrenmiştik,

ayrıntıları da birimler arası telsiz konuşmalarından duymuştuk. "Kulaklarımı rahatsız ediyorsun."

Brian'ın duymak istediği de buydu.

"ŞİŞKO EDDIE!" BAM-BAM-BAM!

Ayağını biraz daha şiddetli indirecek olsa çizmesinin topuğu aracın tabanını delebilirdi, ama George bir daha durmasını istemeye tenezzül etmedi. Aracın arka koltuğunda kısılıp kaldıklarında tek yapabildikleri ön taraftakileri sinirlendirmeye çalışmak olur. Bunu daha önce de yaşamıştım, ama lisenin yemekhanesindeyken koltuğumun altında duran kitapları düşüren, sınıfta gömleklerimin arkasını boyayan baş belasının benimle yine aynı şekilde dalga geçişini duymak... bu gerçekten tüyler ürperticiydi. Profesör Peabody'nin Zaman Makinesi'nde geçmişe yolculuk yapmak gibiydi.

Hiçbir şey söylemedim ama George'un bildiğinden eminim. Telsizi alıp cevap verdiğinde, "Birkaç dakika içinde merkezdeyiz," demişti. Bunu Shirley'den çok bana söylediğini biliyordum. Brian'ı sandalyeye kelepçeleyecek, eğer isterse televizyonu açacak ve bir rapor yazacaktık. Daha sonra, Poteenville'deki durumda iyi yönde ani bir değişiklik olmamışsa olay yerine gidecektik. Shirley, Statler İlçe Hapishanesi'ni arayıp en sevdikleri baş belalarından birini yakında oraya götüreceğimizi haber verebilirdi. Bununla birlikte o zamana kadar...

"ŞİŞKO EDDIE!" *Bam-bam-bam!* "ŞİŞKO EDDIE!"

Öyle çok bağırıyordu ki yanakları kıpkırmızı kesilmiş, boynundaki damarlar şişmişti. Artık sadece tepemi attırmaya çalışmıyordu, metabolizmasındaki uyuşturucu onu iyiden iyiye etkilemeye başlamıştı. Ondan kurtulmak ne hoş olacaktı.

Bookin's Tepesi'ne tırmandık. George aracı gerekenden biraz daha hızlı kullanıyordu. Sonunda merkeze dönen yol ayrımına var-

dık. Hâlâ gerekenden hızlı giden George sinyal verip döndü. Bizi rahatsız etmek için süresinin daraldığını hisseden Lippy, John Wayne çizmeleriyle aracın tabanına vururken koltuklar arasındaki ağı sarsmaya başladı.

"ŞİŞKO EDDIE!" *Bam-bam-bam! Şakır-şakır-şakır!*

Merkez binasının arkasındaki otoparka yöneldik. George, aracın arka kısmı merkezin arkasındaki basamaklara gelecek şekilde park edip sevgili Bri'yi bir an önce, fazla uğraşmadan içeri alma niyetiyle binanın hemen dibinden sola doğru dar bir dönüş yaptı.

Ve tam köşeyi dönerken Mister Dillon önümüze fırladı.

"Dikkat et! Dikkat et!" diye bağırdı George. Bana, köpeğe ya da kendine bağırmış olabilirdi, emin değilim. Şimdi hatırlıyorum da, Lassburg'daki kadına da tıpkı böyle bir pozisyonda çarpmıştı. Öyle benziyordu ki sanki olayın kostümlü bir provasını yapıyorduk. Yalnız çok büyük bir fark vardı. Acaba tabancasının namlusunu ağzından sokmasından önceki haftalarda hiç, *köpeğe vurmadım ama kadına çarptım,* diye düşündüğü olmuş muydu? Belki olmamıştı ama onun yerinde olsam *ben* aklımdan geçirirdim, bundan eminim. *Köpeğe vurmadım ama kadına çarptım. Tam tersi değil de bu olunca insan bir Tanrı'ya nasıl inanabilir?*

George frene her iki ayağıyla birden bastı ve sol eliyle komayı çaldı. Ani fren yüzünden öne doğru fırladım. Emniyet kemerim kilitlendi. Arka koltukta da emniyet kemerleri vardı ama tutuklumuz zahmet edip de birini takmamıştı -bana hakaret etmekle fazlasıyla meşguldü- ve suratını o sırada tutmakta olduğu tel ağa çarptı. Parmak kütlemesine benzer bir ses duydum. Başka bir şeyin de çıtırdadığını duydum. Muhtemelen parmaklarından biri ve burnu kırılmıştı. Bu sesleri daha önce de duymuştum. Başka bir sesle karıştırmak olanaksızdı. Brian boğuk, şaşkın bir çığlık attı. Bir sıcak su

şişesinden çıkmış kadar kızgın büyük bir damla kan, üniformamın omzuna sıçradı.

Mister Dillon'la ölüm arasında sadece birkaç santim kalmıştı ama bizden tarafa bir kez bile bakmadan koşmaya devam etti. Kulaklarını geriye doğru iyice yatırmış, çığlık atar gibi havlıyor, son hızla B Barakası'na doğru koşuyordu. Kopkoyu, keskin kenarlı gölgesi onu otoparkın zemini üzerinde takip ediyordu.

"Ah, Tanrım, yaralandım!" diye haykırdı Brian tıkalı burnunun gerisinden gelen boğuk bir sesle. *"Üstüm başım kan içinde!"* Ve bağırarak polislerin şiddet uygulaması üzerine bir şeyler zırvalamaya başladı.

George kapısını açtı. Ben barakanın önüne vardığında duracağını sandığım D'yi izleyerek bir süre yerimden kıpırdamadım. Ama D bir an bile duraksamadı. Raylı garaj kapısına bodoslama daldı. Sonra gövdesinin yan tarafının üzerine düştü ve bir çığlık attı. O güne dek köpeklerin çığlık attıklarını bilmezdim, ama atıyorlar. Sesinde acıdan çok öfke varmış gibiydi. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Mister D ayağa kalktı ve kuyruğunu kovalar gibi bir daire çizdi. Bunu iki kez tekrarladı, sonra kurtulmak istercesine başını salladı ve kendisini tekrar garaj kapısına attı.

"D, hayır!" diye bağırdı Huddie binanın arka kapısından. Bir eliyle gözlerini gölgeleyen Shirley hemen arkasında duruyordu. *"D, beni dinle ve hemen dur!"*

Mister D onlara aldırmadı. D'ye en yakın insan olmasına rağmen o gün orada olsaydı Orville Garrett'ı bile dinlemeyeceğinden emindim. Çılgınca havlayarak kendisini tekrar tekrar garaj kapısına doğru atıyor, yere her düşüşünde o tüyler ürpertici, öfke dolu çığlığı atıyordu. Üçüncü seferde, beyaz boyalı kapının üzerinde kanlı bir burun izi bıraktı.

Tüm bunlar sırasında eski dostum Brian, avazı çıktığınca bağırmaya devam etmişti. *"Bana yardım et, Jacubois, kafası kesilmiş bir domuz gibi kan kaybediyorum! Geri zekâlı arkadaşın ehliyetini kahrolası bir manavdan mı aldı? Beni buradan çıkarın! Tanrım, burnum!"*

Ona kulak asmadım ve George'a D'nin kuduz olup olamayacağını sorma niyetiyle arabadan indim ama daha ağzımı bile açmadan kokuyu hissettim: deniz suyu kokusu, lahanamsı koku ve çok daha beter başka bir şeydi.

Mister D aniden durdu ve sağ tarafına, barakanın köşesine doğru koşmaya başladı.

"Hayır, D, hayır!" diye haykırdı Shirley. Ondan bir saniye sonra benim de fark ettiğim şeyi görmüştü; yan taraftaki normal kapı birkaç santim aralık duruyordu. Kapıyı kimin açık bıraktığını bilmiyorum, Arky olabilir...

Arky

Ben bırakmadım, o kapıyı her zaman kapatırım. Unutacak olsaydım eski çavuş canıma okurdu. Curt de öyle. O kapının *sıkıca* kapalı olması onlar için çok önemliydi.

Çok önemliydi.

Eddie

...ya da belki içeriden bir şey açmıştır. Merkezi Buick olan bir tür güçten bahsediyorum. Sebebin bu olup olmadığını bilmiyorum, bildiğim bir şey varsa o da kapının *açık* olduğu. Aralıktan dışarı korkunç bir koku yayılıyordu ve Mister Dillon içeri girmek üzereydi.

Shirley basamaklardan koşarak indi. Huddie hemen arkasından geliyordu ve ikisi de Mister D'ye bağırarak geri dönmesini söylüyordu. Yanımızdan geçtiler. George peşlerinden koştu, ben de onun peşinden.

Buick iki üç gün önce bir ışık gösterisi yapmıştı. Ben orada değildim, ama biri bana anlatmıştı ve B Barakası'nda ısı neredeyse bir haftadır düşüktü. Pek fazla değil, sadece üç dört derece. Yani bazı işaretler söz konusuydu ama endişelenecek bir durum yok gibiydi. Gecenin bir yarısı sizi huzursuz edip uyandıracak türden işaretler değildi. İçeride bulduğumuz şeyin karşımıza çıkacağını bize düşündürtecek hiçbir şey yoktu.

Shirley önce Mister Dillon'ın adını haykırıyordu... sonra çığlıklar atmaya başladı. Bir saniye sonra Huddie de çığlık atmaya baş-

ladı. O sırada Mister D daha alçak sesle havlıyordu. Havlaması ve hırlaması birbirine karışmıştı. Köpeklerin avlarını kıstırdıklarında yaptıkları gibi havlıyordu. George Morgan haykırdı, "Yüce Tanrım! Olamaz! Nedir bu?"

Barakaya girdim ama fazla ilerleyemedim. Huddie ve Shirley omuz omza duruyorlardı ve George da tam arkalarındaydı. Girişi neredeyse tamamen tıkamışlardı. Koku korkunçtu -insanın boğazını sıkıştırıyor, gözlerini yaşartıyordu- ama kokuyu hayal meyal fark ettim.

Buick'in bagajı yine açıktı. Arabanın gerisinde, barakanın uzak köşesinde başı yerinde gevşek, pembe, ipimsi şeyler olan ince, sarı, buruşuk bir kâbus ayakta duruyordu. Pembe kordonların hepsi kıvrılıp bükülüyordu. Altlarından yaratığın sarı, buruşuk eti görülebiliyordu. Boyu çok uzun, en az iki metre on santimdi. Pembe kordonlardan birkaçı kıvrılıp bükülürken üstteki kirişe çarpıyordu. Çıkan sesler, geceleri içerideki ışığı gören veya hisseden, içeri girmek isteyince de pencerelerin camlarına çarpan pervanelerin çıkardığı sesleri andırıyordu. Bu sesi hâlâ duyabiliyorum. Bazen rüyalarıma giriyor.

Bu kıvrılıp bükülen pembe yığının arasından görülen sarı deri üzerinde bir şey açılıp kapanıyordu. Bir ağız olabilirdi. Belki de çığlık atmaya çalışıyordu. Neyin üzerinde durduğunu tarif edemem. Beynim, gözlerimin gördüklerine hiçbir anlam verememiş gibiydi. Bacak değillerdi, bu kadarından eminim ve sanırım iki değil, üç taneydiler. Kıvrık, siyah pençelerde son buluyorlardı. Pençelerin üzerinde kıvırcık tüyler vardı; tüy olduklarını sanıyorum ve aralarında zıplayan sirke ya da pire gibi böcekler gördüm galiba. Yaratığın göğsünden, parlak siyah et halkalarıyla kaplı, hortuma benzer, seği-

ren, gri bir et parçası sarkıyordu. Siyah halkalar belki su toplamış yaralardı. Ya da belki, Tanrı yardımcım olsun, belki de gözleriydi.

Yaratığın hemen önünde, burnundan ve ağzından köpükler saçan, havlayıp hırlayan köpeğimiz duruyordu. Üzerine atılacakmış gibi bir hareket yaptı ve yaratığın bedeninin üst kısmındaki kara delikten bir çığlık duyuldu. Gri hortum, elektrik şoku verilmiş kemiksiz bir kol veya bir kurbağa bacağı gibi şiddetle seğirdi. Ucundan bir şeyin damlaları uçuştu ve barakanın zeminine düştü. Damlaların düştüğü yer üzerinden hemen duman tütmeye başladı. Beton zemini eritmeye başladığını görebiliyordum.

Mister Dillon, yaratık çığlık atınca hafifçe gerilemişti ama kulakları geri yatmış, gözleri yuvalarından fırlamış halde havlayıp hırlamaya devam etti. Yaratık tekrar çığlık attı. Shirley haykırarak elleriyle kulaklarını kapattı. Bunu yapmasının sebebini anlayabiliyordum ama pek işe yarayacağını sanmıyordum. Yaratığın çığlıkları kulaklarımızdan beynimize gidiyor gibi değildi. Tam tersi; beynimizde başlayıp bir sel gibi kulaklarımızdan dışarı taşıyordu sanki. Shirley'ye bunu yapmamasını, kulaklarını tıkamamasını, o korkunç çığlığı içeride tutmaya çalışırsa bir damar tıkanıklığına veya başka bir korkunç şeye yol açabileceğini söylemek istedim ama tam o sırada ellerini kendiliğinden indirdi.

Huddie kolunu omzuna doladı ve Shirley...

Shirley

Huddie'nin bana sarıldığını hissettim ve ben de onun elini tuttum. Buna mecburdum. Tutunacak insani bir olguya ihtiyacım vardı. Eddie'nin anlatımını duyunca insan Buick'in doğurduğu yaratığın insana benzediğini düşünebilir: o kıvrılan pembe şeylerin arasında bir ağzının, göğsünün, göze benzer şeylerinin olduğunu söyledi. Tüm bunların yanlış olduğunu iddia etmiyorum ama doğru olduğunu da söyleyemem. Onu gerçekten görmüş olduğumuzdan bile emin değilim, biz polis memurlarının eğitildiği şekilde bakıp görmediğimiz muhakkak. O şey sadece deneyimlerimizin değil, algı çerçevemizin de çok dışında, tamamen yabancı bir varlıktı. İnsanımsı mıydı? Birazcık, en azından o şekilde algıladık. Peki, *insan* mıydı? Kesinlikle hayır. Zeki bir varlık mıydı, olanların farkında mıydı? Emin olmak imkânsız ama evet, benim fikrime göre muhtemelen öyleydi. Bir önemi olduğundan değil. Acayipliği bizi dehşetin de ötesine sürüklemişti. Dehşetin ötesinde (ya da belki kabuğun içindeki fındık gibi içerisinde) nefret vardı. Bir parçam, Mister Dillon'ın yaptığı gibi ona havlayıp hırlamak istiyordu. Yaratık içimde

dehşet ve tiksintinin yanında bir öfke, bir *kin* uyandırmıştı. Diğer şeyler Buick'in bagajından çıktıkları sırada ölüydü. Bu değildi ve ölmesini *istiyorduk*. Hem de nasıl istiyorduk!

İkinci kez çığlık attığında bize bakıyor gibiydi. Bedeninin ortasındaki hortuma benzer parça, bir kol gibi uzandı. Belki de, *bana yardım edin, bu havlayan canavarı benden uzaklaştırın,* demek istiyordu.

Mister Dillon tekrar öne atıldı. Köşedeki yaratık üçüncü kez çığlık attı ve geriledi. Hortumundan veya kolundan ya da penisinden veya her neyse ondan etrafa yine bir sıvı damladı. Birkaç damla D'nin üzerine sıçradı ve tüylerinden hemen duman tütmeye başladı. Bunun üzerine hayvan, acı dolu sesler çıkarmaya başladı. Ama geri çekilmek yerine yaratığın üzerine atladı.

Yaratık kayarcasına, tüyler ürpertici bir hızla hareket etti. Mister Dillon dişlerini yaratığın buruşuk, sarkmış derisinin bir katına geçirdi ve yaratık, kıvrılıp bükülen pembe kordonların arasındaki delikten bir çığlık daha atarak Buick'in diğer tarafındaki duvarın önüne doğru sendeleyerek ilerledi. Gövdesinin ortasından sarkan hortuma benzer et parçası, ileri geri sallanıyordu. D'nin dişleriyle bir çentik açtığı yerden, yarasa ve balıktan çıkana benzer siyah, sümüksü bir sıvı akmaya başlamıştı.

Raylı garaj kapısına çarptı ve acı veya öfkeyle veya her ikisiyle birden haykırdı. Mister Dillon bir anda arkadan yaratığın üzerine atlamıştı. Gövdesinin sırtı denebilecek bölgesinden sarkan gevşek, sarı deriyi ısırdı. Yaratığın eti, mide bulandıracak kadar kolay bir şekilde yırtıldı. Mister Dillon, dişleri kenetlenmiş halde tekrar barakanın zeminine düştü. Yaratığın derisinden bir bölüm yırtılıp, iyi yapışmamış duvar kâğıdı gibi sarktı. Siyah sıvı... kan... her neyse... Mister D'nin yukarı dönük başı üzerine boşaldı. Mister Dillon sıvı-

nın temasıyla acıyla uludu ama dişlerinin arasında tuttuğu deri parçasını bırakmadı, üstüne üstlük bir fare yakalamış bir terrier gibi başını iki yana sallayarak daha büyük bir parça koparmaya çalıştı.

Yaratık yine çığlık attı ve neredeyse konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkardı. Ve evet, bu sesler ve çığlıklar, yumurtadan çıkan bir civciv gibi beynimizin içinden yayılıyordu. Yaratık dışarı çıkmak istercesine hortumuyla garaj kapısının üzerine vurdu ama gücü kalmamıştı.

Huddie'nin tabancasını çektiğini gördüm. Pembe kordonlar ve aralarındaki deliği bir anlığına net bir şekilde gördük ama sonra yaratık çığlıklarını hiç kesmeden döndü ve Mister D'nin üzerine düştü. Göğsünden sarkan gri hortum, D'nin boğazına dolandı ve D acıyla uluyup inlemeye başladı. Yaratığın onu yakaladığı yerden dumanların yükselmeye başladığını gördüm ve kısa bir süre sonra deniz suyu ve çürük lahana kokularına yanık tüy kokusu eklendi. Yabancı yaratık köpeğimizin üzerine çöreklenmiş cıyaklıyor, anlamsız sesler çıkarıyor, değdiği yerlerde nikotin lekesi gibi izler bırakan bacaklarını *(eğer* bacak iseler) garaj kapısına vuruyordu. Mister Dillon acıyla, uzun uzun ulumaya devam ediyordu.

Huddie tabancasını doğrulttu. Bileğini yakaladım ve silahını zorla indirttim. *"Hayır! D'yi vurabilirsin!"* Ve o sırada Eddie beni iterek yanımdan geçti, neredeyse beni yere yıkacaktı. Kapının yanındaki kutulardan birinden bir çift plastik eldiven bulup takmıştı.

Eddie

Tüm bunları insanların genelde bazı şeyleri hatırladığı gibi hatırlamadığımı söylemeliyim. Benim için daha çok kör kütük sarhoş olduğum bir gecenin kötü sonunu hatırlamak gibi. O plastik eldivenleri kapının yanındaki kapıda bulup takan Eddie Jacubois değildi. *Rüyasında* Eddie Jacubois olduğunu gören biriydi. En azından şimdi öyle gibi geliyor. Sanırım o zamanlar farklı düşünmüştüm.

Harekete geçtiğimde aklımda Mister Dillon mı vardı? Öyle olduğunu düşünmek istiyorum, evlat. Ve söyleyebileceğimin en iyisi bu. Çünkü tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım o çığlık atan sarı şeyin sesini kesmek, kafamın içindeki çınlamaya son vermek istemiş olmam daha büyük bir olasılık. O sesten nefret etmiştim. İğrenmiştim. Beynimin içinde olması tecavüze uğradığım hissini veriyordu.

Ama bir şekilde düşünebiliyor olmalıydım, anlıyor musun? Bilinçsizce de olsa düşünüyor olmalıydım, çünkü duvardaki kazmayı almadan önce eldivenleri takmıştım. Eldivenlerin mavi olduğunu hatırlıyorum. Kutuda en azından bir düzine eldiven paketi vardı ve

renkleri çeşit çeşitti. Benim taktıklarım maviydi. Eldivenleri *Acil Servis* dizisindekiler kadar çabuk taktım. Sonra duvarda asılı duran kazmayı aldım. Shirley'yi iterek yanından geçtim. Öyle şiddetli itmiştim ki neredeyse yere kapaklanacaktı. Huddie onu tutup düşmesine engel oldu.

George bağırarak bir şeyler söyledi. Galiba, "Aside dikkat et," dedi. Korktuğumu hatırlamıyorum ama kendimi cesur hissetmediğim muhakkaktı. İçimi saran duygular öfke ve tiksintiydi. Ağzının içinde, dilini emen bir sülüğün varlığını hissederek uyanmak gibi. Bunu bir keresinde Curtis'e söyledim ve hiç unutamayacağım bir tamlama kullandı: *tecavüzün dehşeti*. İşte buydu, tecavüzün dehşeti.

Uluyan, inleyen, kıvranan, kurtulmaya çalışan Mister D; onun üzerinde yatan, pembe kordonları sualtı akıntısıyla dalgalanan yosunlar gibi eğilip bükülen yaratık; yanık tüy kokusu; tuz ve lahananın berbat kokusu; yaratığın ısırılmış, tüylü sırtından boşalan, sarı derisinin kırışıklıkları arasından lağım çamuru gibi süzülen ve beton zemine damlayan sümüksü, siyah sıvı; onu öldürmeye, dünya üzerinden silmeye, yok etmeye duyduğum ihtiyaç: tüm bunlar beynimin içinde dönüp duruyordu; B Barakası'nda bulduğumuz şeyin yarattığı şok beynimi ezip bir püreye çevirmiş ve sonra karıştırarak akıl sağlığıyla, delilikle, polislik göreviyle, yasadışı koruma işiyle veya Eddie Jacubois ile uzaktan yakından ilgisi olmayan bir girdap oluşturmuştu. Dediğim gibi, olanları hatırlıyorum ama bildiğimiz anlamda bir hatırlama değil bu. Daha çok bir rüya gibi. Ve buna memnunum. Hatırlayabilmek bile yeterince kötü. Ve hatırlamamazlık da edemiyorsun. İçki bile yok etmiyor, sadece geçici bir süre için uzaklaştırıyor. İçmeyi kestiğinde hepsi yine beynine hücum ediyor. Ağzında kan emen bir sülükle uyanmak gibi.

Yaratığın yanına vardım ve kazmayı savurdum. Sivri ucu tam gövdesinin ortasına girdi. Yaratık bir çığlık attı ve kendini geriye, garaj kapısına doğru attı. Serbest kalan Mister Dillon sürünerek geriledi. Hâlâ öfkeyle havlıyor, aynı zamanda acıyla uluyordu. Sesler birbirine karışmıştı. Tasmasının hemen arkasındaki tüyleri yanmıştı. Burnunun yarısı, bir kamp ateşine sokmuş gibi kararmıştı. Üzerinden ince bir duman yükseliyordu.

Arkasını garaj kapısına dayamış halde yatan yaratığın göğsündeki gri hortum yükseldi ve üzerindekilerin gerçekten de gözler olduğunu gördüm. Bana bakıyorlardı ve buna tahammül edemiyordum. Kazmanın sapını çevirdim ve keskin olan ucunu yaratığın gövdesine indirdim. Mide bulandırıcı bir ses oldu ve hortumun bir parçası beton zemin üzerine yuvarlandı. Yaratığın göğsünü oymuştum. Pembe tıraş köpüğüne benzer bir madde, basınç altında kalmışçasına açılan yarıktan dışarı akmaya başladı. Gri hortum boyunca -kesilmiş parçayı kastediyorum- sıralanmış gözler, kasılmalar eşliğinde her yöne bakıyormuş gibi dönüyordu. Zehri olduğunu tahmin ettiğim sıvı yere damlıyor, betonu eritiyordu.

Sonra George yanımda belirdi. Elinde bir kürek vardı. Ucunu dosdoğru yaratığın tepesindeki pembe yığınının arasına daldırdı ve itebildiği kadar itti. Yaratık bir çığlık attı. Beynimin içinden yayılan ses öylesine şiddetliydi ki gözlerimin, gövdesinden tutulup sıkılan bir kurbağanın gözlerinin pörtlemesi gibi yuvalarından fırlayacağını sandım.

Huddie

Ben de bir çift eldiven taktım ve duvarda asılı duran aletlerden birini kaptım; galiba bir tırmıktı ama tam olarak emin değilim. Her ne ise onu kaptım ve Eddie'yle George'un yanına gittim. Birkaç saniye sonra (ya da belki bir dakikaydı, bilmiyorum, zaman bütün anlamını yitirmişti) baktığımda Shirley'nin yanımıza gelmiş olduğunu gördüm. O da ellerine bir çift eldiven geçirmiş, Arky'nin delgi aletini almıştı. Saçları serbest kalmış, yüzünün iki yanını örtüyordu. Bir an gözüme, Ormanlar Kraliçesi Sheena gibi göründü.

Hepimiz eldivenleri takmayı akıl etmiştik ama yine de aklımız başımızda değildi. Tamamen çıldırmıştık. Anladığım kadarıyla bizi bu hale getiren, yaratığın tiz, kulak tırmalayıcı, tüyler ürpertici sesi ve Mister Dillon'ın havlamasıyla ulumasıydı. Devrilmiş tankeri, çocukları kurtarıp emin bir yere götürmeye çalışan George Stankowski'yi ve Eddie Jacubois ile George Morgan'ın biraz önce merkeze getirdiği öfkeli genç adamı tamamen unutmuştum. O leş kokulu barakanın dışında bir dünya olduğunun farkında değildim sanırım. Tırmığı savurup sivri uçlarını yerdeki yaratığın etine art arda gö-

merken çığlıklar atıyordum. Diğerleri de çığlık çığlığaydı. Yaratığın etrafında bir halka oluşturmuş, yarıyor, kesiyor, deliyor, parçalıyor, geberip gitmesini haykırıyorduk ama bir türlü ölmüyordu, hiç ölmeyecekmiş gibiydi.

Herhangi bir bölümünü unutabilecek olsam, bunu seçerdim: en sonunda, nihayet ölmesinden hemen önce göğsündeki yarısı kopmuş parçayı havaya kaldırdı. Gri parça, yaşlı bir adamın eli gibi titriyordu. Hortumun kalan bölümünün üzerinde de gözler vardı ve parlak kıkırdak parçaları ucunda sallanıyorlardı. Belki bu parçalar göz sinirleriydi. Bilmiyorum. Her neyse, hortumun kalan bölümü havaya yükseldi ve bir an için kafamın içinde *kendimi gördüm.* Hepimizin bir halka halinde durduğunu, kurbanının mezarına bakan bir katil gibi aşağı baktığını ve ne kadar yabancı, ne kadar acayip göründüğümüzü gördüm. Ne kadar *korkunç* olduğumuzu. O an içimde, yaratığın yaşadığı korkunç duygu karmaşasını hissettim. Korku yoktu, çünkü korkmuyordu. Masumiyet yoktu, çünkü masum değildi. Suçluluk da hissetmiyordu. Sadece kafası karışıktı. *Nerede* olduğunu biliyor muydu? Hiç sanmıyorum. Mister Dillon'ın ona niçin saldırdığını ve onu neden öldürdüğümüzü biliyor muydu? Evet, o kadarını biliyordu. Bunları yapıyorduk, çünkü çok farklıydık, çok farklı ve korkunçtuk. Öyle ki o çok sayıdaki gözleri çığlıklarımız, darbelerimiz, parçalayışımız arasında bizi zorlukla seçebiliyordu. Ve sonunda hareketsiz kaldı. Göğsündeki hortum parçası tekrar gövdesi üzerine devrildi. Gözleri seğirmeyi kesti ve donuklaştı.

Nefes nefese, öylece durduk. Eddie ve George yan yanaydı. Shirley ve ben tam karşılarındaydık. Yaratık ortamızda, inleyen Mister Dillon'sa arkamızdaydı. Shirley elindeki delgi aletini yere bıraktı. Yaratığın sarı etinin bir bölümü, beton zemine düşen aletin

ucuna hastalıklı bir parça pislik gibi yapışmıştı. Shirley'nin yüzünün rengi, yanaklarındaki iki parça kızıllık hariç kemik beyazına dönmüştü. Boynunda da doğum izi gibi bir kızarıklık vardı.

"Huddie," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordum. Boğazım öylesine kurumuştu ki zorlukla konuşuyordum.

"Huddie!"

"Ne var, kahretsin!"

"Düşünebiliyordu," diye fısıldadı. Dehşetle irileşmiş gözleri yaşlarla doluydu. *"Düşünebilen bir varlığı* öldürdük. Bu cinayet."

"Cinayet falan değil, saçmalık," dedi George. "Değilse bile artık bunu düşünmenin ne anlamı var?"

İnleyen -ama sesinde önceki gibi bir aciliyet yoktu- Mister Dillon, Shirley ile beni iterek aramıza girdi. Ensesinde, sırtında ve göğsündeki tüyler uyuz olmuş gibi dökülmüş, çıplak derisi ortaya çıkmıştı. Bir kulağının ucu tamamen yanmıştı. Başını uzatıp garaj kapısının önünde yatan cesedi kokladı.

"Geri çek onu," dedi George.

"Bir şeyi yok," dedim.

Mister D, yaratığın artık hareketsizce beton zemine yayılmış pembe uzantılarını kokladı ve tekrar inledi. Sonra bir bacağını kaldırıp hortumun veya her ne ise onun kopuk parçası üzerine işedi. Bunun ardından işi sona ermiş gibi hâlâ inleyerek geriledi.

Hafif bir tıslama duyuyordum. Lahana kokusu şiddetlenmiş, yaratığın etinin sarı rengi değişmeye başlamıştı. Beyazlaşıyordu. Cesetten neredeyse görülemeyecek kadar hafif bir duman tütüyordu. Bu yükselen dumanın kokusu en beteriydi. Yaratık, daha önce gelenler gibi çürümeye başlamıştı.

"Shirley, içeri dön," dedim. "İletişimin başında durmalısın."

Shirley derin bir uykudan uyanmışçasına gözlerini kırpıştırdı. "Tanker," dedi. "George S. Tanrım, tamamen aklımdan çıkmış."

"Köpeği de yanında götür," dedim.

"Tamam. Olur," dedi ve duraksadı. "Peki ya?..." Beton zemin üzerine dağılmış aletleri gösterdi. Çığlıklar atıp kıvranan yaratığı öldürdüğümüz aletleri. Yaratık ne diye bağırıyordu? Merhamet mi dileniyordu? Tam tersi bir konumda olsaydık o (veya onun türü) bize merhamet gösterir miydi? Hiç sanmıyorum... ama elbette böyle düşünecektim, değil mi? Çünkü önce ilk geceyi, sonra diğerini, sonra ilk yılı ve onlarca yılı atlatabilmem gerekiyordu. Işığı söndürüp karanlıkta yatabilmeliydim. Bana yapılacağını düşündüğüm şeyi yapmış olduğuma inanmalıydım. Düşüncelerimi bir düzene sokmalıydım, çünkü hayatımın geri kalanını ışıkları açık bırakarak yaşayamazdım.

"Bilmiyorum, Shirley," dedim. Kendimi çok yorgun hissediyordum ve çürük lahana kokusu midemi bulandırıyordu. "Ne fark eder ki? Nasılsa resmi bir soruşturma, mahkeme ya da kontrol yapılmayacak. İçeri gir. Sen iletişim memurusun. Görevinin başına dön."

Shirley sarsakça başını salladı. "Gel, Mister Dillon."

D'nin onunla gidip gitmeyeceğinden pek emin değildim ama gitti. Shirley'yi uysalca takip etti. Ama inlemeye devam ediyordu ve kapıdan çıkmadan hemen önce tüm bedeni titredi.

"Biz de çıksak iyi olacak," dedi George, Eddie'ye. Gözlerini ovuşturacak oldu ve elinde hâlâ eldivenler olduğunu görerek çıkardı. "İlgilenmemiz gereken bir tutuklu var."

Eddie de Poteenville'de ilgilenmesi gereken bir olay olduğunu hatırlattığım Shirley gibi şaşırmış göründü. "O yaygaracı orospu çocuğunu unutmuştum," dedi. "Burnu kırıldı, George... duydum."

"Öyle mi?" dedi George. "Aman ne yazık."

Eddie sırıttı. Kendine engel olmaya çalıştığı belliydi. Başaramamış olacaktı ki sırıtışı iyice yayıldı. En kötü koşullarda bile bunu yapabilme yetenekleri vardı. *Özellikle* en kötü koşullarda.

"Haydi işinize bakın," dedim.

"Sen de bizimle gel," dedi Eddie. "Burada yalnız kalmamalısın."

"Neden olmasın? Öldü, değil mi?"

"Ama *o* ölmedi." Eddie çenesiyle Buick'i işaret etti. "Lanet olası araba hâlâ işbaşında ve bence tedbiri bir anlığına bile elden bırakmamalı. Sen de hissetmiyor musun?"

"Ben bir şey hissediyorum," dedi George. "Muhtemelen az önce yaşadıklarımızın yarattığı bir tepki." Yerde yatan ölü yaratığı gösterdi.

"Hayır," dedi Eddie. "Hissettiğin şeyin kaynağı ölü yaratık değil, Tanrının belası Buick. Bence *nefes* alıyor. O araba gerçekte neyse, nefes alıyor. Burada durmanın güvenli olduğunu sanmıyorum, Hud. Hiçbirimiz için güvenli değil."

"Aşırı tepki gösteriyorsun."

"Sen öyle san. *Nefes alıyor* diyorum sana. Nefesini verirken o pembe kafalı yaratığı hapşırırken burnundan çıkan sümük gibi dışarı fırlattı. Şimdi de yeni bir soluk almaya hazırlanıyor. Size söylüyorum, bunu hissedebiliyorum."

"Bak," dedim. "Tek yapmak istediğim, kısaca bir göz atmak, tamam mı? Sonra brandayı alıp... şunun üzerini örteceğim." Parmağımla az önce öldürdüğümüz şeyi gösterdim. "Daha karmaşık işler Tony ve Curtis'i bekleyebilir. Bu konuda uzman onlar."

Ama Eddie'yi sakinleştirmek imkânsızdı. Kendi kendine kurup duruyordu.

"O sahte araba nefesini içine çekmeden kimsenin yanına girmesine izin vermemelisin, Hud." Buick'e ters ters baktı. "Ve kendini bu konuda bir tartışmaya hazırlasan iyi edersin. Çavuş içeri girmek isteyecektir, Curt içeri girmek için deli olacaktır ama buna izin veremezsin. Çünkü..."

"Biliyorum," dedim. "Yeni bir nefes çekmeye hazırlanıyor ve sen de bunu hissedebiliyorsun. Sana dokuz yüzlü bir hat alalım bari, Eddie. Telefonda el falına bakarak bir servet kazanabilirsin."

"Peki, gül bakalım. Ennis Rafferty de her neredeyse orada gülüyordur eminim. Hoşuna gitsin gitmesin, sana bildiklerimi söylüyorum. O şey nefes alıyor. En baştan beri yaptığı bu. Ve şimdi içine çekeceği nefes çok şiddetli olacak. Bak ne diyeceğim. George ile kalıp brandayı örtmene yardım edelim. Buick'in üzerini kapatır ve hep birlikte buradan def olup gideriz."

Sebebini tam olarak çıkaramıyordum ama bu bana kötü bir fikirmiş gibi görünmüştü. "Eddie, bunu tek başıma halledebilirim. Yemin ederim. Ayrıca iyice eriyip çorbaya dönmeden önce Bay E.T.'nin birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum."

"Boş ver," dedi George. Yüzü sararmıştı.

"Üzgünüm. Göz açıp kapayıncaya kadar dışarda olurum. Haydi şimdi gidin, çocuklar, görevinizin başına dönün."

Eddie gözünü dikmiş, bagaj kapağı açık duran, ağzını açmış, ters duran bir timsaha benzeyen Buick'e bakıyordu. "O şeyden nefret ediyorum," dedi. "İki sent için..."

George o sırada kapıya yönelmişti. Eddie, iki sent için ne yapacağını söylemeden onu takip etti. Tahmin etmek pek zor değildi zaten.

Çürüyen yaratığın yaydığı koku giderek kötüleşiyordu. Aklıma Curtis'in zambağa benzer bitkiyi incelemek için içeri girdiği sı-

rada taktığı Puff-Pak maskesi geldi. Hâlâ kulübede olmalıydı. En son baktığımda kulübede bir Polaroid fotoğraf makinesi de vardı.

George'un otoparktan gelen sesini hayal meyal duydum. Shirley'ye iyi olup olmadığını soruyordu. Shirley iyi olduğunu söyledi. Bir iki saniye sonra avazı çıktığı kadar bağıran Eddie'nin sesini duydum. *"KAHRETSİN!"* Sesleri bir başka diyardan geliyormuş gibiydi. Sesi öfkeli bir ayınınkini andırıyordu. Büyük bir ihtimalle kafayı iyice bulmuş olan burnu kırık tutuklusu, midesindekileri Birim 6'nın arka koltuğuna boşaltmıştı. Ne olmuş yani? Hayatta tutuklunun arabanın içine etmesinden daha kötü şeyler vardı. Bir keresinde, Patchin'de üç arabanın birbirine girdiği bir kaza mahallindeydim. Kazaya sebebiyet veren sarhoş şoförü her ihtimale karşı devriye aracına kapatmış, yol üzerine uyarı levhaları koymaya gitmiştim. Geri döndüğümde sarhoş herifin gömleğini çıkarıp üzerine sıçmış olduğunu gördüm. Gömleğin kolunu bir sıkma tüpü olarak kullanmış -gözünün önüne pişirdiği pastanın üzerini kremayla süsleyen bir aşçı getirirsen ne demek istediğimi daha iyi anlarsın- ve arka yan camlara o şekilde ismini yazmıştı. Arkadaki büyük cama da yazmaya niyetlenmişti ama ne yazık ki o özel, kahverengi kreması yeterli gelmemişti. Ona niçin böyle çirkin bir şey yapmak istediğini sorduğumda bana sadece alkoliklere has o uçmuş ifadeyle bakmış ve, "Çirkin bir dünyada yaşıyoruz, memur bey," demişti.

Her neyse, Eddie'nin haykırışını önemsemedim ve kontrol etmeye gerek görmeyip malzemeleri sakladığımız kulübeye yöneldim. Puff-Pak'i orada bulacağıma dair pek umudum yoktu ama hâlâ kulübedeydi, rafın üzerinde, boş kasetleri koyduğumuz kutuyla *Field & Stream* dergileri arasında duruyordu. Hatta titiz ruhlu biri maskeyi tozdan korumak için plastik bir kanıt torbasının içine koymuştu. Maskeyi raftan alırken Curt'ün onu taktığı günkü halini ha-

tırladım. Başına mavi bir bone takmış, ayaklarına kırmızı lastik çizmeler giymişti. *Çok güzelsin, sana tapan hayranlarına el salla,* demiştim ona.

İçime çekeceğim havanın solunamaz olacağından neredeyse emin bir şekilde maskeyi burnum ve ağzım üzerine geçirdim, ama bildiğimiz normal havaydı işte -bir haftalık ekmek gibi bayattı ama küflü değildi- ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Barakadaki berbat kokudan kat be kat iyiydi. Sapından duvardaki çiviye asılı olan Polaroid makineyi aldım. Kulübeden çıktım ve bir hareket gördüğümü sandım. Sadece bir anlık bir hareket. Ama hareket barakada değildi zira o sırada dosdoğru barakaya bakıyordum ve hareketi sadece gözucuyla görmüştüm. Arkadaki tarladaydı. Uzamış otların arasında. Hareketin kaynağının Mister Dillon olabileceğini düşündüm. Muhtemelen yaratığın üzerine sinen kokusundan kurtulmak için otların arasında yuvarlanıyordu. Ama Mister Dillon değildi. Zavallı D o sırada ölmekle meşguldü.

Maskenin ardından soluyarak barakaya geri döndüm. Eddie'nin bahsettiği şeyi daha önce hissetmemiştim, ama barakaya girince ne demek istediğini tam olarak anladım. Barakadan birkaç dakikalığına uzaklaşmak üzerimdeki etkisini biraz azaltmış gibiydi. Buick mor şimşekler saçmıyor, parlamıyor, mırıldanmıyordu; sadece öylece duruyordu ama etrafına inkâr edilemez bir *canlılık* yayıyordu. Kolların üzerindeki tüyleri uçuşturan çok hafif bir esinti gibi olan dokunuşunu tenimde hissedebiliyordum. Ve düşündüm ki... bu çılgınca ama *ya Buick şu an suratıma taktığım maskenin bir başka versiyonundan başka bir şey değilse? Ya sadece bir Puff-Pak'se?* diye düşündüm. *Ya onu takan şey nefesini verdiyse ve göğsü düzse ama bir iki saniye içinde...*

Ölü yaratığın kokusu Puff-Pak'e rağmen gözlerimi yaşartmıştı. O zamanlar ekipte olan iki hünerli memur, Jackie O'Hara ve Brian Cole, bir önceki yıl barakanın tavanına bir vantilatör yerleştirmişlerdi. Önünden geçerken düğmesine bastım.

Üç fotoğraf çektim ve makinenin içindeki film bitti; kaçıncı pozda olduğunu kontrol etmemiştim. Aptal kafa. Fotoğrafları arka cebime tıkıştırdım, makineyi yere bıraktım ve brandayı almaya gittim. Brandayı yerden almak için eğildiğim sırada fotoğraf makinesini almayı akıl ettiğimi ama kulübedeki parlak sarı ip kangalının yanından geçip gittiğimi fark ettim. İpi alıp bir ucunu belime sıkıca dolamadan barakaya girmemeliydim. Diğer ucunu da Curtis'in bu amaçla barakanın yan kapısının hemen kenarına taktığı kancaya bağlamalıydım. Ama bunları yapmamıştım. İpin rengi gözden kaçırılmayacak kadar parlaktı ama ben yine de görmemiştim. Ne komik, değil mi? Ve kesinlikle yalnız olmamam gereken bir yerde *tek başımaydım.* Belime bağlı bir güvenlik ipi de yoktu, çünkü onu görmeden önünden geçip gitmiştim. Belki bir şey önünden öylece geçip gitmemi *istemişti.* Ölü E.T. yerde yatıyordu ve havada kıpır kıpır, tüyler ürpertici bir *toplanma* hissi vardı. Ortadan kaybolacak olursam Edith Rafferty ve karımın güçlerini birleştirip ortaklaşa hareket edeceklerini düşündüm sanırım. Buna yüksek sesle gülmüş de olabilirim. Net olarak hatırlamıyorum, ama bir şeyi komik bulduğumu biliyorum. Belki durumun saçmalığıydı.

Öldürdüğümüz yaratık artık bembeyaz olmuştu. Üzerinden kuru buzmuş gibi buhar tütüyordu. Hortumunun kopuk parçasının üzerindeki gözler eriyip akmış olmalarına rağmen hâlâ bana bakıyormuş gibiydiler. Ölebileceğini bilen birinin hissettiği korku içimi sarmıştı. Bir şeyin nefesini içine çekmek üzere olduğu duygusu öyle kuvvetliydi ki tenim karıncalanıyordu. Ama aynı zamanda sırıtıyordum.

Ağzım kulaklarıma varıyordu. Gülmüyordum ama neredeyse gülecektim. Kendimi çok neşeli hissediyordum. Brandayı Bay E.T.'nin üzerine attım ve barakanın kapısına doğru gerilemeye başladım. Polaroid'i tamamen unutmuştum. Makineyi beton zemin üzerinde bırakmıştım.

Buick'e baktığımda kapıya neredeyse varmıştım. Bir güç beni ona doğru çekmeye başladı. *Onun* gücü olduğundan emin miyim? Hayır, değilim. Sadece ölümcül varlıklara karşı duyduğumuz çekim de olabilirdi: derin bir uçurumun kenarı, bir tabancanın kaşların arasına yönelmiş namlusu gibi. Saat geçse ve evdeki herkes uykuya dalmışsa bir bıçağın ucu bile farklı görünmeye başlar.

Ama bütün bunlar düşünme seviyesinin ötesindeydi. O an aklımda olan tek düşünce, Buick'i bagaj kapağı açık halde bırakıp gidemeyeceğimdi. Görünüşü tıpkı... bilmiyorum, derin bir nefes almaya hazırlanır gibiydi. Buna benzer bir şey. Hâlâ gülümsüyordum. Hatta belki hafifçe gülüyordum.

Sekiz adım attım ya da belki bir düzineydi, sanırım bir düzine olabilir. Kendi kendime yaptığımın hiç de aptalca bir hareket olmadığını, Eddie J'in gerçeklerle hislerini birbirine karıştıran bir moruğa benzediğini düşünüyordum. Bagaj kapağına uzandım. Tek niyetim hızlıca bastırıp kapatmaktı (ya da kendime böyle söylüyordum) ama sonra bagajın içine baktım ve insanların şaşırdıklarında söyledikleri bir şeyi söyledim, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Belki *vay canına,* demiştim, belki de, *aman Tanrım.* Çünkü bagajın kahverengi, sade halısının üzerinde bir şey yatıyordu. Ellilerin sonlarından ya da altmışların başlarından kalma bir transistorlu radyoya benziyordu. Üzerinde antene benzer parlak bir uzantı bile vardı.

Bagajın içine uzanıp aleti aldım. Bir yandan da gülüyordum. Kendimi bir rüyada ya da uyuşturucu etkisinde gibi hissediyordum.

Ve tüm bu süre içinde o şeyin beni içine almaya hazırlandığının, üzerime kapandığının farkındaydım. Ennis'i de aynı şekilde mi yuttu bilmiyorum ama muhtemelen öyle. Açık bagajın önünde belime bağlı bir ip ve beni geri çekecek biri olmaksızın duruyordum ve bir şey beni sigarasından derin bir nefes çekercesine içine almaya hazırlanıyordu. Ve benim umurumda bile değildi. O an tek düşündüğüm, Buick'in bagajının içinde bulduğum şeydi.

Bir tür haberleşme cihazı olabilirdi -görünüşü böyle bir izlenim uyandırıyordu- ama tamamen farklı bir şey olma ihtimali de vardı: canavarın reçeteli ilaçlarını koyduğu bir kutu, bir tür müzik enstrümanı hatta belki bir silah bile olabilirdi. Bir sigara paketi büyüklüğündeydi ama çok daha ağırdı. Bir transistorlu radyo ya da bir Walkman'den de daha ağırdı. Üzerinde hiçbir düğme veya tuş yoktu. Yapıldığı madde ne görünüş, ne de verdiği his yönünden metal ya da plastiğe benzemiyordu. Yüzeyi, dövülmüş inek derisi gibi hafifçe pürüzlüydü. Üzerindeki çubuğa dokununca çubuk yuvasına giriverdi. Yuvasına dokununca çubuk yine dışarı çıktı. Çubuğa tekrar dokunduğumda hiçbir şey olmadı. Daha sonraki denemelerimde de bir sonuç elde edemedim. "Radyo" dediğimiz bu şeyin yüzeyi bir hafta sonra aşınıp çürümeye başladı. Hava geçirmez bir kanıt torbasının içinde olmasının hiçbir yararı olmadı. Bir ay sonraysa "radyo", seksen yıl boyunca rüzgâr ve yağmur altında bırakılmış bir alet gibi görünüyordu. Sonraki baharda ise torbanın dibinde kalmış bir avuç kırıntıdan ibaretti. Anteni -eğer bir antense- bir daha hiç oynamadı. Aptal bir milimetre boyunca bile ilerlemedi.

Shirley'nin *düşünebilen bir varlığı öldürdük,* deyişini ve George'un bunun saçmalık olduğunu söyleyişini hatırladım. Ama saçmalık değildi. Balık ve yarasa, yanlarında radyoya benzer bir aletle gelmemişti çünkü ikisi de hayvandı. O günkü ziyaretçi -duvardan

aldığımız aletlerle parçaladığımız yaratık- onlardan çok daha farklıydı. Bize ne kadar korkunç görünse de, içgüdüsel olarak onu -neydi o kelime?- inkâr etmiş olsak da Shirley haklıydı: o, düşünen bir varlıktı. Yine de onu öldürmüş, beton zeminde yatar, yarısı kesilmiş hortumunu teslim olurcasına kaldırıp, çığlıklar atarak asla göstermeyeceğimizi bilmesinin gerektiği merhameti dilenirken onu parçalara ayırmıştık. Ona merhamet *gösterememiştik.* Ve bu beni dehşete düşürmüyordu. Beni dehşete düşüren, madalyonun diğer yüzüydü. Ennis Rafferty'nin bunun gibi sarı derili, pembe sallantılı, gri hortumlu yaratıklar arasına düşmüş olması ihtimaliydi nefesimi kesen. Yaratıkların asit saçan hortumları ve tüylü pençeleri altında merhamet dilenmek için çığlıklar atmaya çalışarak, yabancısı olduğu atmosferde nefes almaya uğraşarak can verişini gözlerimin önüne getirebiliyordum. Kısa süre sonra debelenerek ölür, hemen çürümeye başlarken içlerinden biri kılıfından çıkmış tabancasını merakla incelemiş miydi? Tamamen yabancı, akla hayale sığmayacak renkteki bir gökyüzü altında durup öldürdükleri yaratığa bakmışlar mıydı? Tabancayı gördüklerinde "radyo"yu gördüğümde benim kafamın karıştığı gibi kafaları karışmış mıydı? İçlerinden biri *düşünebilen bir varlığı öldürdük* demiş miydi? Bir diğeri bunun saçmalık olduğunu söyleyerek karşılık vermiş miydi? Bunları aklımdan geçirirken oradan bir an önce çıkmam gerektiğini düşündüm. Bu soruların cevabını bizzat öğrenmek istemiyorsam oradan uzaklaşmalıydım. Sonra ne mi oldu? Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım ama sanırım şimdi söyleyebilirim; bu kadar ilerledikten sonra saklamak anlamsız görünüyor.

Bagajın içine girmeye karar verdim.

Bunu yapışımı gözlerimin önünde kolayca canlandırabiliyordum. İçeriye rahatça sığacaktım, o eski arabaların bagajlarının ne

kadar geniş olduğunu bilirsiniz. Küçükken gangsterlerin, bagajları ikişer ceset sığacak kadar büyük olduğu için Buick, Cadillac ve Chrysler'ları tercih ettiklerini düşünürdük. İçlerinde bol bol yer vardı. Sevgili Huddie Royer bagaja girecek, yan tarafı üzerine yatacak, kolunu yukarı uzatacak ve kapağı çekerek kapatacaktı. Yumuşakça. Çok hafif bir ses çıkacaktı. Sonra Puff-Pak'ten bayat hava soluyup "radyo"yu göğsüne bastırarak karanlıkta kıpırtısızca yatacaktı. Küçük haznede fazla hava kalmamış olacaktı ama kalanı ona yetecekti. Sevgili Huddie karanlıkta kıvrılıp gülümseyerek yatacak ve sonra... kısa bir süre sonra...

İlginç bir şey olacaktı.

Bunu yıllardır düşünmemiştim ama uyandığınızda hatırlamadığınız, fakat ağzınızın içindeki kül tadından, boğazınızın kuruluğundan ve yüreğinizin çılgınca çarpışından korkunç olduğunu anladığınız bir rüya gibi zihnimin gerisinde duruyordu. Buick Roadmaster'ın açık bagajının önünde duruşumu bilinçli olarak en son, George Morgan'ın intihar ettiğini duyduğum zaman düşünmüştüm. Garajında bira içerek yere oturduğunu hayal ettim. Belki blokun diğer tarafındaki ışıkları yanan McClurg Sahası'nda beysbol oynayan çocukların seslerini dinleyerek son yudumunu içmişti. Sonra tabancasını alıp donuk gözlerle bakmıştı. O günlerde Baretta'ya geçmiş olabilirdik, ama George hâlâ Ruger'ını kullanıyordu. Eline çok iyi oturduğunu söylüyordu. Tabancayı kendine doğru çevirip gözüne baktığını hayal ettim. Her tabancanın bir gözü vardır. Biriyle karşı karşıya kalmış herkes bunu bilir. Namluyu ağzına sokup damağında arpacığın çıkıntısını hissettiğini, yağın tadını aldığını düşündüm. Belki üflemeye hazırlanan bir müzisyenin trompetinin ucuna dokunduğu gibi dilinin ucuyla namluya dokunmuştu. İçtiği son biranın hâlâ damağında olan tadına yağ ve çelik tadı karışmış halde,

namlunun ucunu yalayarak garajının köşesinde otururken sesten iki kat hızlı ilerleyen kurşunun beynini havaya uçuruşunu düşündüm. Çim biçme makinesinin altında birikmiş otların ve hafifçe sızmış benzinin kokuları arasında otururken. İki tonluk bir devriye aracıyla yaşlı bir kadına vurmanın, o çarpma anının, İncil'den bir lanetin başlangıcı gibi ön cama saçılan kan damlalarını görmenin, sonradan kadının ayakkabılarından biri olduğu anlaşılan, tekerlek boşluğuna girip tuhaf sesler çıkaran şeyi duymanın nasıl bir his verdiğini düşünerek öylece oturuyordu. Tüm bunları aklımdan geçirdim ve sanırım o an neler düşündüğünü bilmemin sebebi benim de onunla aynı konumda olmamdı. Çok korkunç olacağını biliyordum ama umursamıyordum, çünkü komik de olacaktı. Gülümseyişim bu yüzdendi. Kaçmak istemiyordum. George'un da istediğini sanmıyorum. Bunu yapmaya gerçekten karar verince insana âşık olmak gibi geliyordu. Düğün gecesi gibi. Ve yapmaya karar vermiştim.

Beni kurtaran bir çığlık oldu: Shirley'nin çığlığı. Önce sadece anlamsız, tiz bir sesten ibaretti. Sonra ne söylediğini anladım. "*İmdat! Lütfen! Yardım edin! Lütfen, lütfen bana yardım edin!*"

Tokatlanarak transtan çıkmak gibiydi. Ardı ardına iki büyük adım atarak Buick'ten uzaklaştım. Sarhoş gibi sendeliyor, az önce yapmak üzere olduğum şeye inanmakta zorlanıyordum. Sonra Shirley tekrar çığlık attı ve Eddie'nin haykırdığını duydum: "*Nesi var, George? Ona ne oluyor böyle?*"

Dönüp barakanın kapısına doğru koştum.

Evet, beni kurtaran bir çığlık oldu.

Eddie

Dışarısı içeriye göre öyle iyiydi, kendimi bir anda öyle muhteşem hissetmiştim ki, bir anlığına B Barakası'nda olanların bir rüya olduğu duygusuna kapıldım. Kafasından pembe uzantılar sarkan, üzerinde gözler olan gri hortumu ve tüylü pençeleri olan bir canavarı sanki hiç görmemiştim. Gerçek olan, alkışlarınızla bayanlar baylar, Birim 6'nın arka koltuğundaki kız arkadaşını yumruklayan, uyuşturucu müptelası kusmuk herif, tutuklumuz Brian Lippy'ydi. Buick'ten hâlâ korkuyordum -ondan daha önce hiç bu kadar korkmamıştım- ve bu şekilde hissetmem için çok iyi bir sebebim olduğunu biliyordum ama nedenin ne olduğunu hatırlamıyordum. Ve bu çok rahatlatıcıydı.

George'a yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Dostum, içeride ipin ucunu biraz kaçırmış olabilirim. Eğer öyleyse..."

"Lanet olsun," dedi tiksinti dolu bir sesle ve öyle ani durdu ki neredeyse duramayıp ona çarpacaktım. Yumruklarını kalçasına koymuş, otoparkın hemen kenarında duruyordu. "Şuraya bak." Sonra seslendi. "Shirley! İyi misin?"

"İyiyim," dedi Shirley. "Ama Mister D... off, kahretsin, telsizin başında durmam gerek."

"Bir bu eksikti," dedi George alçak sesle.

Yanına gidince öfkesinin sebebini anladım. Birim 6'nın arka camı kırılmıştı. Bir çift süslü kovboy çizmesinin marifeti olduğuna hiç şüphe yoktu. O camı indirmeye iki üç darbe yetmezdi, bir düzinenin bile yeteceğini sanmıyordum, ama eski dostum Brian'a bol bol zaman vermiştik. Güneşin ışıkları, yere saçılmış yüzlerce kırık cam parçasından yansıyordu. Mösyö Brian Lippy'den ise hiçbir iz yoktu. *"KAHRETSİN!"* diye bağırdım ve yumruklarımı Birim 6'ya doğru savurdum.

Pogus İlçesi'nde alevler içinde kalmış bir tanker ve B Barakası'nda çürümekte olan ölü yaratık yetmezmiş gibi şimdi bir de kaçak bir Neo-Nazi piçiyle uğraşmak zorundaydık. Kırık cam da tuzu biberi olmuştu. Bu sonuncunun diğerleri yanında çok önemsiz olduğunu düşünebilirsin, evlat. Bunun sebebi, 24-A-24 ile başlayıp Tahrip Olmuş Mal ve PEP ile devam ederek Ayrıntılı Olay Raporu (Tüm Gerekli Boşlukları Doldurun) ile son bulan formlarla uğraşmak zorunda kalmamış olman. Bir şeyi çok merak ediyorum, neden hiçbir terslikle karşılaşmadığımız günler asla olmaz? Tecrübelerime göre böyle bir şey mümkün değil. Ama bunun aksine terslikler birikir, birikir ve bir gün hepsi kendini gösteriverir. İşte o gün de böyle olmuştu. Hayatımdaki en kötü gündü.

George, 6'ya doğru yürümeye başladı. Ben de hemen yanında ilerliyordum. Sırtını kamburlaştırdı, küçük telsizi kalçasındaki kılıfından çıkardı ve plastik antenle cam kırıklarını şöyle bir karıştırdı. Sonra bir şeyi aldı. Sevgili dostumuzun haç küpesiydi. Kırık camın arasından dışarı sürünürken düşürmüş olmalıydı.

"Kahretsin," dedim yine ama bu kez sesim daha alçaktı. "Sence nereye gitmiş olabilir?"

"Eh, içerde Shirley ile değil ve bu iyi bir şey. Başka hangi seçenekler var? Yolun her iki yönü, yolun karşısı, arka tarlanın gerisindeki ağaçlık bölge. Seç birini. Başka ihtimal yok." Doğrulup boş koltuğa baktı. "Bunun sonu kötü olabilir, Eddie. Başımıza büyük bir bela açılabilir. Bunun farkındasın, değil mi?"

Bir tutukluyu kaybetmek kötüydü ama Brian Lippy'nin de John Dillinger olduğu söylenemezdi. George'a ne düşündüğümü belirttim.

George, anlamamışım gibi başını iki yana salladı. "Ne *gördüğünü* bilmiyoruz. Değil mi?"

"Hıı?"

"Belki hiçbir şey görmemiştir," diye devam etti ve ayakkabısının burnunu cam parçalarına sürttü. Küçük kırık parçalar çıtırdadı. Üzerlerinde kan damlaları vardı. "Belki barakaya değil, tam tersi yöne doğru kaçtı ama bu, yola doğru gittiği anlamına gelir ki, kafası pembe filler görecek kadar iyi bile olsa merkeze dönen polislerin onu görebileceği riskini göze almaz. Kanlar içinde, saçları cam kırıklarıyla kaplı bir adam çok ilgi çeker. Bir polis onu görecek olursa tekrar tutuklayacaktır ve onun da bunu adı gibi bildiğinden eminim."

O gün kafam biraz yavaş işliyordu, bunu kabul ediyorum. Ya da belki hâlâ şoktaydım. "Ne anlatmaya çalışıyor..."

George kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını öne eğmişti. Hâlâ ayakkabısının burnuyla cam parçalarını karıştırıyordu. "Ben olsam arkadaki tarlaya doğru kaçardım. Ağaçların arasından geçip otoyola çıkmaya çalışırdım. Ağaçların arasındaki derelerden birin-

de elimi yüzümü yıkayıp otostop yapmayı denerdim. Ama ya kaçarken dikkatimi bir şey çektiyse? Ya barakanın içinden gelen çığlıkları duymuşsam?"

"Ah," dedim. "Aman Tanrım. Gerçekten kaçarken durup *yaptığımız* şeyi görmüş olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen görmemiştir. Ama böyle bir olasılık var mı? Kahretsin ki evet. Merak çok güçlü bir duygudur."

Bunun üzerine aklıma Curt'ün merak ve kedilerle ilgili meşhur sözü geldi. "Evet ama ona kim inanır ki?"

"*American* bu haberin üzerine atlayabilir," dedi George son derece ciddi bir ifadeyle. "Ennis'in ablası da öyle. Ve bunlar da bir başlangıç olur. Değil mi?"

"O zaman hapı yutarız," dedim. Bir süre düşündüm. "Shirley'ye söyleyelim de tüm birimleri Brian Lippy konusunda uyarsın."

"Bırakalım da önce Poteenville'deki kargaşayı halletsinler. Merkeze döndüğünde çavuşa her şeyi -Lippy'nin görmüş olabilecekleri de dahil- anlatır, B Barakası'ndaki kalıntıyı gösteririz. Huddie net sayılabilecek resimler çekmişse..." Omzu üzerinden geriye baktı. "Huddie *nerede?* Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı. Tanrım, umarım..."

Sözleri, Shirley'nin çığlığıyla kesildi. *"İmdat! Lütfen! Yardım edin! Lütfen, lütfen bana yardım edin!"*

Merkeze doğru bir adım bile atamamıştık ki Mister Dillon kapıda daha önce açmış olduğu delikten dışarı fırladı. Bir sarhoş gibi sendeliyordu ve başı öne eğikti. Tüylerinden duman tütüyordu. Önce nereden çıktığını anlamadım, *her yerinden* duman tütüyor gibiydi ama başından tüten dumanın daha yoğun olduğunu gördüm. Ön

patilerini, otoparka inen üç basamaktan birincisine koydu, sonra dengesini kaybetti ve yanlamasına düştü. Düştüğü sırada başı kısa aralıklarla şiddetle sarsıldı. Eski siyah beyaz filmlerdeki aktörlerin hareketlerine benziyordu. Mister Dillon'ın burun deliklerinden duman çıktığını gördüm. O an, Lippy'nin kamyonetindeki kadının içtiği sigarayı ve tavana yükselirken yok oluyormuş gibi görünen dumanları hatırladım. D'nin tuhaf bir şekilde beyazlaşmış gözlerinden de duman tütüyordu. Dumanlı kan, yarı erimiş et parçacıkları ve üçgen şeklinde beyaz şeyler kustu. Bir süre sonra beyaz şeylerin D'nin dişleri olduğunu anladım.

Shirley

Telsiz trafiği çok yoğundu ama doğrudan merkeze yöneltilmiş bir konuşma yoktu. Tüm hareket Poteenville'deyken veya oraya yönlenmişken bundan başkası beklenemezdi zaten. En azından George Stankowski çocukları yoğun dumandan uzaklaştırmıştı, bu kadarını anlamıştım. Poteenville Volunteer One,(*) Statler'dan gelen itfaiye ekiplerinin de desteğiyle okulun çevresindeki yangını kontrol altına almıştı. Yangının sebebi gerçekten de yanıcı, tehlikeli bir kimyasal madde değil, yakıt deposundan sızan mazottu. Tankerin yükünün sıvı klor olduğu artık kesinleşmişti. İyi sayılmazdı ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

George dışarıdan seslenerek iyi olup olmadığımı sordu. Bunun çok tatlı bir hareket olduğunu düşündüm ve iyi olduğumu söyledim. Bir iki saniye sonra Eddie'nin öfkeli sesini duydum. Tüm bu süre boyunca tuhaf bir ruh hali içindeydim, sanki kendimde değil-

(*) Gönüllü bir.

dim. Muazzam bir değişikliğin ardından günlük sıradan işlere dönmüş biri gibiydim.

Mister Dillon iletişim bölmesinin kapısının önünde durmuş, inliyordu. Başı öne eğikti. Kürkünün yanık bölümlerinin ona acı verdiğini düşündüm. Burnunun her iki yanında yanık bölgeler vardı. Ortalık sakinleştiğinde biri -akla ilk gelen isim Orville Garrett'tı- onu veterinere götürse iyi olacaktı. Yanıkların nedeni konusunda veterinere bir yalan uydurmak gerekecekti. Akla uygun bir sebep bulabileceğimizi düşündüm.

"Biraz su ister misin, koca oğlan?" dedim. "İstersin, değil mi?"

Suyun iyi bir fikir olduğunu söylemek istermiş gibi tekrar inledi. Mutfak bölümüne gidip su kabını aldım ve musluğu açıp dolmasını beklemeye başladım. Arkamdan mutfağa geldiğini duyabiliyordum ama kap dolana kadar arkama dönmedim.

"İşte su..."

Bu kadarını söyleyebildim, ona alıcı gözle baktım ve su kabını yere düşürdüm. Dökülen sular bileklerimi ıslatmıştı. Mister Dillon'ın tüm vücudu titriyordu. Üşüyormuş gibi değil, biri vücuduna elektrik akımı veriyormuş gibi. Ağzından ve burnundan köpükler damlıyordu.

Kuduz, diye düşündüm. *O yaratık D'yi kuduz etmiş.*

Ama kuduz gibi değil, aklı karışmış ve üzgün gibi görünüyordu. Gözleri sorun her neyse onu bulup halletmemi ister gibi bakıyordu. İnsan olan bendim, sorumluluk bendeydi ve sorunu halletmesi gereken de bendim.

"D?" dedim. Tek dizimin üzerine çöküp ona elimi uzattım. Bunun aptalca -tehlikeli- göründüğünü biliyorum ama o an en doğru hareket gibi gelmişti. "D, neyin var? Ne oldu? Zavallı şey, neyin var?"

Her adımda inleyip titreyerek yavaşça bana doğru yürüdü. Yanıma yaklaştığında korkunç bir şey gördüm: burnunun üzerindeki yanık noktalardan incecik dumanlar tütüyordu. Kürkünün yanık bölümlerinden ve gözpınarlarından yükselen duman daha çoktu. Gözlerinin, gerilerinde bir sis belirmişçesine buğulandığını gördüm.

Elimi uzatıp başına dokundum. Ne kadar sıcak olduğunu hissedince bir çığlık atıp soğuk olduğunu sandığı kızgın tavaya dokunmuş biri gibi elimi geri çektim. Mister D beni ısıracakmış gibi bir hareket yaptı ama niyetinin o olmadığını biliyordum; sadece yapacak başka bir şey bulamamıştı. Sonra döndü ve sendeleyerek mutfaktan çıktı.

Ayağa kalktım ve bir an için dünya etrafımda döndü. Tezgâha tutunmasaydım düşecektim. Sonra Mister D'nin peşinden gittim (ben de hafifçe sendeliyordum) ve, "D? Geri gel, bir tanem," dedim.

Koridoru yarılamıştı. Bana bakmak için -sesime doğru- döndüğünde ağzından, burnundan ve kulaklarından duman çıktığını gördüm. Ağzı gerildi ve bir anlığına köpeklerin mutlu olduklarında yaptıkları gibi bana sırıtmaya çalıyormuş gibi göründü. Sonra kustu. Çıkanlar yediklerinden ziyade kendi iç organlarıydı. Ve üstlerinden duman tütüyordu.

İşte o an çığlığı bastım. *"İmdat! Lütfen! Yardım edin! Lütfen, lütfen bana yardım edin!"*

Mister Dillon, çığlığım zavallı kulaklarını acıtmış gibi döndü ve sarsakça ilerlemeye devam etti. Kapıdaki deliği görebilmiş olmalıydı zira oraya yönelip delikten dışarı çıktı.

Hâlâ çığlık atar halde peşinden gittim.

Eddie

"Tanrı aşkına, nesi var, George?" diye bağırdım. Mister Dillon tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Ağzından ve vücudundan duman tüter halde yavaşça dönüyordu. *"Ona ne oluyor böyle?"*

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış olan Shirley, D'nin ardından dışarı çıktı. "Ona yardım edin!" diye bağırdı. "Yanıyor!"

Huddie bir yarış koşmuş gibi soluk soluğa yanımıza vardı. "Neler oluyor yahu?"

Sonra gördü. Mister Dillon tekrar yere kapaklanmıştı. Dikkatle ona doğru yürüdük. Shirley de basamakları inip D'ye yaklaştı. Daha yakın olduğu için yanına bizden önce vardı.

"Sakın dokunma ona!" dedi George.

Shirley onu duymazdan geldi ve elini D'nin boynuna koydu ama uzun süre orada tutamadı. Gözleri yaşlarla parlayarak bize baktı. "İçten içe yanıyor," dedi.

Mister Dillon inleyerek tekrar ayağa kalkmaya yeltendi. Yarı yarıya becerdi ve otoparkın uzak ucuna, Curt'ün Bel Air'inin, Dicky-Duck Eliot'ın Toyota'sının yanına park edilmiş olduğu yere

doğru yavaşça ilerlemeye başladı. O sırada kör olmuş *olmalıydı;* gözleri yuvalarında fokurdayan jöle parçacıklarından ibaretti. Bedeninin arka kısmını yerden kaldıramamıştı. Ön ayaklarıyla vücudunu sürüklemeye çalışıyordu.

"Tanrım," dedi Huddie.

Shirley'nin gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ve sesi öylesine boğuk çıkıyordu söyledikleri güçlükle anlaşılıyordu. "Lütfen, Tanrı aşkına, biriniz ona yardım edemez mi?"

O sırada beynimde son derece net bir görüntü belirdi. Kendimi Arky'nin binanın yan tarafında bıraktığı hortumu yerinden alırken gördüm. Zihnimdeki görüntüde suyu açıyor, koşarak Mister Dillon'ın yanına gidiyor ve hortumun ucunu ağzına sokuyordum. Mister D'nin içindeki yangını söndürüyordum.

Ama George tabancasını kılıfından çıkarmış, bir zamanlar ekibimizin maskotu olan ve ölmekte olan kalıntıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Bu arada D, giderek yoğunlaşan bir duman bulutu altında, Curt'ün Bel Air'i ve Dicky-Duck'ın Toyota'sı arasındaki bölgeye doğru körlemesine sürünüyordu. Acaba içindeki yangının dışına taşıp D'nin Vietnam Savaşı sırasında televizyonda sıkça gördüğümüz, kendilerini yakan Budist rahipler gibi alevler içinde kalmasına daha ne kadar vardı?

George durdu ve Shirley'nin görebilmesi için tabancasını kaldırdı. "Tek seçeneğimiz bu, hayatım. Sence de öyle, değil mi?"

"Evet, çabuk ol," dedi Shirley gözyaşları arasında.

Şimdi: *Shirley*

Başı öne eğik, saçı kaşının üzerine düşmüş halde sessizce oturan Ned'e döndüm. Elimi çenesinin altına koyup yukarı iterek bana bakmasını sağladım. "Yapılabilecek hiçbir şey yoktu," dedim. "Anlayabiliyorsun, değil mi?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve beni korkuttu. Sonra yavaşça başını salladı.

Sandy Dearborn'a baktım ama o bana bakmıyordu. Curtis'in oğluna bakıyordu ve onu daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim.

Sonra Eddie tekrar konuşmaya başladı ve ben de arkama yaslanıp dinlemeye koyuldum. Mazinin bazen böylesine yakın görünmesi ne garip. Sanki elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi. Ama...

Ama bunu isteyen kim?

O zaman: *Eddie*

Sonunda daha fazla melodram yoktu. Başındaki büyük şapkası gözlerini gölgeleyen, gri üniformalı bir polis eğilip ağlayan bir çocuğu rahatlatmak niyetiyle elini uzatır gibi tabancasını yerdeki kalıntıya doğrulttu. Ruger'ının namlusuyla köpeğin duman tüten kulağına dokundu ve tetiği çekti. Kulakları çınlatan bir gürültü oldu ve D cansız bir şekilde yere yığıldı. Tüylerinin arasından hâlâ dumanlar yükseliyordu.

George tabancasını kılıfına koydu ve geri çekildi. Sonra elleriyle yüzünü kapayıp bir şey haykırdı. Ne olduğunu bilmiyorum. Anlaşılamayacak kadar boğuktu. Huddie ile ona doğru yürüdük. Shirley de peşimizden geldi. Hepimiz ona sarıldık. Birim 6 arkamızda, B Barakası sağımızda ve hiç kimseye sorun yaratmamış sevgili köpeğimizin cesedi önümüzde olduğu halde otoparkın ortasında birbirimize sarılmış halde öylece durduk. Yanan etinin kokusunu alabiliyorduk. Tek kelime etmeden sağımıza, rüzgârın geldiği yöne doğru ilerledik. Hâlâ birbirimizden ayrılmaya hazır olmadığımızdan yürümekten ziyade kesik hareketlerle, grup halinde ilerle-

miştik. Konuşmuyorduk. Sandığımız gibi alev alıp almayacağını görmek için bekliyorduk ama anlaşılan ölümü, içindeki yangının büyümesini engellemişti. Göğsü biraz şişti ve içinden, patlatılan bir kesekâğıdına benzer korkunç bir ses duyuldu. Akciğerlerinden biri olmalıydı. Her neyse, bu sesten sonra dumanlar azalmaya başladı.

"Buick'ten çıkan şey onu zehirledi, değil mi?" diye sordu Huddie. "Isırdığı sırada D'yi zehirledi."

"Zehirlemişmiş," dedim. "O pembe kafalı orospu çocuğu D'ye bir yangın bombası attı bence." Sonra bu tip konuşmaları hiç tasvip etmeyen Shirley'nin de orada olduğunu hatırladım. "Affedersin," dedim.

Beni duymamış gibiydi. Hipnotize olmuşçasına hâlâ Mister D'ye bakıyordu. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Herhangi bir fikri olan var mı?"

"Benim yok," dedim. "Durum tamamen kontrolden çıktı."

"Belki de çıkmamıştır," dedi George. "İçerdeki ölü şeyin üzerini örttün mü, Hud?"

"Evet."

"Pekâlâ, bu bir başlangıç. Poteenville'de durum nasıl görünüyor, Shirley?"

"Çocuklar tehlike bölgesinden uzaklaştırıldı. Otobüs şoförü olay anında ölmüş ama durum en başta göründüğü gibi kötü değil ve..." Durdu ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak yutkundu. Sonra, "Affedersiniz, çocuklar," dedi.

Elini ağzına bastırarak tutuk adımlarla merkez binasına doğru yürüdü ve köşeyi döndü. Gözden kaybolana dek dayandı -sadece gölgesi görülüyordu- ve sonra kusmaya başladı. Geride kalan üçümüz hiçbir şey söylemeden köpeğin hâlâ duman tüten cesedinin başında bekliyorduk. Shirley birkaç dakika sonra ağzını bir Kle-

enex'le silerek döndü. Yüzünde renk kalmamıştı. Sözüne sadece boğazını temizlemek ya da bir sineği kovmak için ara vermiş gibi bıraktığı yerden devam etti. "Oldukça ucuz atlatılmış bir kaza olduğunu söyleyebilirim. Ama hâlâ tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz elbette."

"Telsizle Curt veya çavuşa ulaş," dedi George. "Curt de olur, ama Tony daha iyi çünkü söz konusu Buick olunca daha sağduyulu davranabiliyor. Sizce de öyle değil mi?"

Huddie ile başımızı salladık. Shirley'nin de onayladığı belliydi. "Ona bir D Kodu durumu olduğunu ve en kısa sürede merkeze dönmesini söyle. Acil bir durum olmadığını, ama acil bir duruma *çok* yakın olduğunu tahmin edecektir. Ayrıca bir Kubrick'imiz olabileceğini de bildir." Bu da bize özgü deyişlerden biriydi. Bir Kubrick, 2001 anlamına geliyordu ve PEP kodlarına göre 2001, "kaçak mahkûm" demekti. Bundan bahsedildiğini duymuştum ama kullanıldığına hiç tanık olmamıştım.

"Kubrick, anlaşıldı," dedi Shirley. Yerine getirmesi gereken emirler olması onu biraz kendine getirmiş gibiydi. "Sen..."

Büyük bir gürültü oldu. Shirley küçük bir çığlık attı ve diğer üçümüz tabancalarımıza uzanarak barakaya doğru döndük. Sonra Huddie güldü. Barakanın kapısı rüzgâr yüzünden çarparak kapanmıştı.

"Haydi, Shirley," dedi George. "Çavuşu bul. Şunu halledelim."

"Ya Brian Lippy?" dedim. "Eşkalini diğer birimlere bildirmeyecek miyiz?"

Huddie içini çekti. Şapkasını çıkardı. Ensesini ovuşturdu. Gökyüzüne baktı. Şapkasını tekrar taktı. "Bilemiyorum," dedi. "Bildirilecekse bunu yapan biz olmayacağız. Bu çavuşun kararı. Bu yüzden maaşı bizden çok."

"Bence de," dedi George. Sorumluluğun başkasına geçmesi onu rahatlatmış görünüyordu.

Shirley dönüp merkeze doğru yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu ve omzu üzerinden geriye baktı. "Üzerini örtün, olur mu?" dedi. "Zavallı Mister D. Üzerine bir şey örtün. Onu bu şekilde görmek içimi acıtıyor."

"Tamam," dedim ve barakaya doğru yürümeye başladım.

"Eddie?" dedi Huddie.

"Evet?"

"Kulübede bu işi görecek büyüklükte bir muşamba var. Onu al. Barakaya girme."

"Neden?"

"Çünkü o Buick hâlâ bir şeylerin peşinde. Tam olarak ne olduğunu söylemek zor ama içeri girersen bir daha çıkamayabilirsin."

"Tamam," dedim. "Israr etmene gerek yok."

Kulübedeki muşambayı aldım; küçük, mavi bir şeydi ama D'nin üzerini örtmeye yeterdi. Kulübeden çıkınca barakanın arka taraftaki garaj kapısının üzerindeki pencerelerinden birine yüzümü dayadım ve bir elimi yansımayı engellemesi için başımın yanına koyup içeri baktım. Niyetim hem termometreye bakmak, hem de eski dostum Brian'ın içeride olmadığından emin olmaktı. Brian içeride değildi ve sıcaklık bir iki derece yükselmiş gibiydi. Manzarada tek bir değişiklik vardı. Bagaj kapağı inmişti.

Timsah ağzını kapatmıştı.

Şimdi: *Sandy*

Shirley, Huddie, Eddie: üçünün iç içe geçen sesleri bana tuhaf bir şekilde çok güzel geliyordu; garip bir oyunun sıraları geldiğinde söz alan karakterleri gibiydiler. Eddie timsahın ağzını kapattığını söyledi ve sonra sustu. Diğer seslerin devam etmesini bekledim ama kimse konuşmayınca ve Eddie de söze devam etmeyince anlattıklarının bittiğini anladım. Ama Ned Wilcox anlamamıştı. Ya da belki anladığı halde kabul etmeye yanaşmıyordu.

"Eee?" dedi. Pek gizleyemediği sabırsızlık yine sesine yansımıştı.

Yarasamsı yaratığı kestiğinizde ne oldu? Bana balığı anlat. Bana her şeyi anlat. Ama -bu çok önemli- bana bir başı, ortası ve sonu olan ve her şeyin bir açıklamasının olduğu bir hikâye *anlat. Çünkü ben bunu hak ediyorum. Bana başı sonu belirsiz kesitler anlatma. Bunu reddediyorum. Varlığını inkâr ediyorum. Ben bir* hikâye *istiyorum.*

Çok gençti ve bu bir kısmını açıklıyordu, nasıl derler, kendi dünyasına yabancı bir olguyla karşı karşıyaydı ve bu daha büyük bir

bölümünü açıklıyordu... ama başka bir şey daha vardı ve hiç hoş değildi. Bencilce, hırs yüklü bir ısrar, bir eşeleme. Ve buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Yas tutanları hep şımartırız, bunu fark etmiş miydiniz? Ve onlar da bu muameleye alışırlar.

"Ne eee?" diye sordum. Sesimin tonu pek cesaret verici değildi, ama bunun bir etkisi olmadı elbette.

"Çavuş Schoondist ve babam merkeze dönünce ne oldu? Brian Lippy'yi yakaladınız mı? Görmüş mü? Kimseye *anlatmış* mı? Tanrım, anlatmayı burada kesemezsiniz!"

Yanılıyordu, istediğimiz yerde keserdik, ama bu gerçeği kendime sakladım (en azından o an için) ve ona Brian Lippy'yi hiçbir zaman yakalayamadığımızı söyledim; Brian Lippy, hâlâ Kubrick idi.

"Raporu kim yazdı?" diye sordu Ned. "Sen mi, Eddie? Yoksa Memur Morgan mıydı?"

"George," dedi Eddie hafifçe gülümseyerek. "O tür işlerde her zaman daha iyi olmuştur. Üniversitede Yaratıcı Yazarlık dersleri almış. Her eyalet polisinin yaratıcı yazarlık hakkında bilgisi olması gerektiğini söylerdi. O gün işler çığrından çıkmaya başladığında bizi toparlayan George olmuştu. Değil mi, Huddie?"

Huddie başını salladı.

Eddie ayağa kalktı, ellerini beline koydu ve kemikleri kütürdeyene dek gerindi. "Artık eve gitmeliyim, millet. Belki The Tap'e uğrayıp bir bira içerim. Hatta belki iki. Onca konuşmadan sonra boğazım iyiden iyiye kurudu ve tek bir bira beni kesmeyeceğe benzer."

Ned ona öfke, hayret ve sitemle baktı. "Öylece gidemezsin!" diye bağırdı. "Her şeyi duymak istiyorum!"

Ve yeniden Şişko Eddie olma yolunda isteksizce ilerleyen Eddie bildiğim şeyi, hepimizin bildiği şeyi dile getirdi. Bunu, Ned'e

pek de dostça sayılmayacak bir ifadeyle bakarak yaptı. "Duydun zaten, evlat. Sadece duyduğunun farkında değilsin."

Ned onun uzaklaşmasını izledikten sonra bize döndü. Ona sempatiyle bakan tek kişi Shirley'ydi ve sanırım onu yumuşatan da çocuk için duyduğu üzüntüydü.

"Her şeyi duydun derken ne demek istedi?"

"Birkaç anekdot haricinde anlatacak hiçbir şey kalmadı," dedim. "Ve onlar da aynı konunun değişik çeşitlemeleri. Ancak bir patlamış mısır kâsesinin dibindeki sert kalıntılar kadar çekici olduklarını söyleyebilirim.

"Brian Lippy'ye gelince, George'un raporunda şöyle yazıyordu: 'Memur Morgan ve Memur Jacubois söz konusu şahısla konuşup ayık olduğuna kanaat getirdiler. Söz konusu şahıs kız arkadaşına fiziksel saldırıda bulunduğunu inkâr etti ve Memur Jacubois, kız arkadaşın bu yönde onayını aldı. Bunun üzerine söz konusu şahıs serbest bırakıldı.'"

"Ama Lippy devriye aracının camını tekmeleyerek çıkmıştı?"

"Öyle ama o şartlar altında George ve Eddie hasarı bildiremezdi."

"Eee?"

"Eeesi, parası muhtemelen beklenmedik durumlar için ayrılan bütçeden alındı. Daha doğrusu Buick Roadmaster fonundan. Yeri hiç değişmedi, hâlâ mutfaktaki kahve kutusunda duruyor."

"Evet, parası oradan çıktı," dedi Arky. "Sevgili kahve kutumuz bize yıllar boyunca sadakatle destek oldu." O da ayağa kalkıp gerindi. "Gitsem iyi olacak, beyler bayanlar. Bazılarınızın aksine benim arkadaşlarım var, gündüz kuşağı sohbet programlarında buna özel hayat diyorlar. Ama gitmeden önce sana bir şey söylememi ister misin, Neddie? O gün hakkında bir şey?"

"Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin."

"D'yi gömdüler." Aksanı yine belirginleşmişti. "Onu zehirleyen şeyi parçalamakta kullandıkları aletleri de hemen yanına gömdüler. Aralarında benim delgi aletim de vardı ve onun için *bana* bütçeden para veren olmadı!"

"Bir K.K. formu doldurmadın da ondan," dedi Shirley. "Bu tür işlerin angarya olduğunu biliyorum ama..." *Hayat böyle işte,* der gibi omuz silkti.

Arky kaşlarını çatmış, kuşkuyla ona bakıyordu. "K.K. mı? Ne tür bir formmuş o?"

"Senin kıçımın kenarı listen," dedi Shirley son derece ciddi bir ifadeyle. "Her ay doldurup papaza gönderdiğin liste. Tanrım, hiç bu kadar kalın kafalı bir İsveçli görmedim. Size orduda *hiçbir şey* öğretmediler mi?"

Arky elini ona doğru salladı ama gülümsüyordu. Yıllar boyu böyle takılmalara maruz kalmıştı, bundan emin olabilirsiniz; sanırım aksanı karşıdakini tahrik ediyordu. "Git başımdan, cadı!"

"Kendin kaşındın, Arky," dedim. Ben de gülümsüyordum. Ned gülümsemiyordu. Tüm bu takılmalar ve şakalaşmalar -normale dönme girişimlerimiz- ona hiç ulaşmamış gibiydi.

"Sen neredeydin, Arky?" diye sordu. "Tüm bunlar olurken sen neredeydin?" Eddie Jacubois kamyoneti çalıştırıp otoparktan çıkarken farların aydınlığı bir anlığına bizi yalayıp geçti.

"İzindeydim," dedi Arky. "Kardeşimin Wisconsin'deki çiftliğindeydim. Bu yüzden o pisliği başkaları temizlemek zorunda kaldı." Bu son cümleyi söylerken yüzünde tatmin dolu bir ifade vardı.

Eddie bize el sallayarak önümüzden geçti. Hepimiz ona karşılık verdik. Ned dahil. Ama yüzünde hâlâ o sıkıntılı ifade vardı.

"Ben de artık gideyim," dedi Phil. Sigarasını söndürdü, ayağa kalktı ve kemerini yukarı çekti. "Sonuçta önemli olan babanın mükemmel bir memur ve Ekip D için müthiş bir kazanç olduğu, evlat."

"Ama daha bilmek istediğim..."

"Neyi bilmek istediğinin bir önemi *yok,"* dedi Phil nazikçe. "O öldü, sen ise yaşıyorsun. Joe Friday'in söylediği gibi, gerçekler bunlar. İyi geceler, çavuş."

"İyi geceler," dedim ve Arky ile otoparkın diğer ucuna doğru yürümelerini izledim. Ay ışığı, iki adamın da dönüp B Barakası'na bir kez olsun bakmadığını görmeme yetecek kadar parlaktı.

Geride Huddie, Shirley ve ben kaldık. Ve bir de Ned, tabii. Curtis Wilcox'ın merkeze gelip çimleri biçen, yaprakları temizleyen, havanın Arky'nin dışarı çıkması için fazla soğuk olduğu günlerde karları küreyen oğlu; Curt'ün futbol takımını bırakıp babasının hatırasını canlı tutmak için çabalayarak yanımıza gelen oğlu. Kabul mektubunu puan tablosunu kaldıran bir Olimpiyat hakemi gibi havada sallayışını hatırladım ve yaşadığı zor dönemle kaybının büyüklüğünü düşününce ona öfkelendiği için kendimden utandım. Ama babasını kaybeden ilk çocuk değildi ve sonuncu da olmayacaktı. En azından babasının cenazesine katılmıştı ve babasının ismi, Onbaşı Brady Paul, Memur Albert Rizzo ve yetmişli yıllarda ölen, PEP'nde Memur Çifte olarak da bilinen Memur Samuel Stamson'ın isimleriyle birlikte merkez binasının önündeki mermer anıtın üzerine yazılmıştı. Stamson'ın ölümüne dek çiftelerimizi tavandaki rafta taşıyorduk, çifteye ihtiyaç duyduğumuzda omzumuzun üzerinden uzanmak yetiyordu. Memur Stamson, paralı yolun en dış şeridine ters yönde park etmiş, bir ceza makbuzu yazıyordu. Ona çarpan adam sarhoştu ve çarpışma anında hızı saatte yüz yetmiş kilometre civarındaydı. Devriye aracı bir akordeon gibi ezilmişti. Yakıt deposu infilak etmemişti ama çiftesinin rafı, Memur Stamson'ın kafasını koparmıştı. Çiftelerimizi 1974 yılından beri ön konsolun altında taşıyoruz ve Sam Stamson'ın ismi 1973'ten beri anıtın üzerinde. Bi-

zim deyişimizle "Kaya"da. Ennis Rafferty'nin ismi ise kayada değil, kayıplar listesindeydi. Memur George Morgan'ın ölüm raporunda tabancasını temizlerken (Mister Dillon'ın acısına son vermek için kullandığı Ruger) öldüğü belirtilmişti ve bu sırada görev başında olmadığından, onun ismi de kayanın üzerinde değildi. Ölüm, mesleğin bir *sonucu* olarak meydana gelmişse, kayanın üzerine yazılmıyordu; Tony Schoondist bir gün beni isimlere bakarken gördüğünde bunu açıklamıştı. "Belki de böylesi daha iyi," demişti. "Yoksa kayanın üzerinde düzinelerce isim olurdu."

Kayanın üzerine yazılmış son isim, Curtis K. Wilcox. Temmuz, 2001. Görev başında ölüm. Asıl istediğiniz *-ihtiyaç duyduğunuz-* babanızın bir granit üzerindeki ismi değil, *kendisiyken* bu durumda olmak hoş değildi ama hiç yoktan iyiydi. Ennis'in ismi de kayanın üzerinde olmalıydı; böylece ablası olacak o cadı istediği zaman gelip bakabilirdi ama yoktu işte. Peki Edith'in elinde *ne* vardı? Huysuz, yaşlı bir cadı olarak elde ettiği ünden başka? Yolun ortasında alev alev yanan biri görse yangını söndürmek için işemeye bile tenezzül etmeyecek biriydi. Yıllar boyu başımızı ağrıtmış, bizi zor durumlara düşürmüştü ve ondan hoşlanmamız imkânsızdı ama bu ona acımamıza engel değildi. Sonuçta bu çocuktan bile beter durumda kalmıştı. Ned hiç olmazsa babasının öldüğünü, günün birinde yüzünde utangaç bir gülümseme, boş ceplerini açıklamak için uydurduğu akıl almaz bir hikâye ve Tijuana güneşiyle bronzlaşmış bir tenle çıkagelmeyeceğini biliyordu.

Hikâyeyi anlattıktan sonra kendimi kötü hissetmeye başladım. Gerçeklerin her şeyi daha da kolaylaştıracağını (gerçeklerin insanı özgür kılacağını her kim söylemişse muhtemelen aptalın tekiydi) sanmıştım ama içimde, durumu daha da beter ettiğime dair bir his belirmişti. Tatmin meraklı kediyi diriltebilirdi ama gördüğüm kada-

rıyla Ned Wilcox'ın yüzünde tatminin t'si bile yoktu. Tek gördüğüm, bitkinlikle karışık inatçı bir merak ifadesiydi. Aynı ifadeyi Curt'ün yüzünde de gördüğümü hatırlıyorum; çoğunlukla B Barakası'nın raylı garaj kapılarının birinin önünde bacakları açık, gözleri kısılmış, alnı cama yapışmış, ağzının çizgileri derinleşmiş halde içeri bakarken rastlardım bu ifadeye. Ama kan bağı, en güçlü zincirdir zaten, değil mi? Tüm iyi haberler, kötü haberler ve felaketler bir nesilden diğerine postalanır.

"Bildiğimiz kadarıyla Brian Lippy alıp başını gitti," dedim. "Ancak kimse kesin bir şey söyleyemiyordu, elbette. Belki o şekilde ortadan kaybolması, kız arkadaşının hayatını kurtardı."

"Ben bundan pek umutlu değilim," diye homurdandı Huddie. "Bahse girerim bir sonraki sevgilisi, hık demiş Lippy'nin burnundan düşmüş biri olmuştur. Bu tip kadınlar nedense hep kendilerini döven adamları seçiyor. Sanki kendilerini yüzlerindeki ve kollarındaki çürüklerle ifade ediyorlar."

"Kadın Lippy'nin kayıp olduğunu hiçbir zaman bildirmedi, bu kadarını söyleyebilirim," dedi Shirley. "En azından masama böyle bir şey gelmedi ve ben ilçe raporlarını da takip ediyorum. Lippy'nin ailesinden de ses çıkmadı. Kadına ne oldu bilmiyorum ama bir baş belasından kurtulduğu kesin."

"Kırdığı camdan çıkıp öylece kaçtığına inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Ned, Huddie'ye. "Yani sen *oradaydın."*

"Hayır," dedi Huddie. "Doğruyu söylemek gerekirse inanmıyorum. Ama benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yok. Çavuşun bütün gece o kalın kafana sokmaya çalıştığı gibi: *bilmiyoruz."*

Ned onu duymamıştı sanki. Tekrar bana döndü. "Ya babam, Sandy? Brian Lippy konusunda *o* neye inanıyordu?"

"O ve Tony, Brian'ın Ennis Rafferty ve hamster Jimmy ile aynı yere gittiğine inanıyordu. O gün öldürdükleri yaratığın cesedine gelince..."

"Orospu evladı çabucak çürüdü," dedi Shirley, noktayı koyarcasına sert bir sesle. "Resimlere istediğin kadar bakabilirsin ama göreceğin yığını herhangi bir şeye benzetmek mümkün. Hatta yaratığı bizim uydurduğumuzu bile sanabilirsin. Resimler, Mister D'den kaçmaya çalışırken ne kadar hızlı hareket ettiği, çığlığının ne kadar yüksek ve tiz olduğu hakkında hiç fikir vermiyor. Aslında onlardan bir şey anlayacağından şüpheliyim. Anlatacaklarımız da bir işe yaramayacak. Bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Geçmiş neden geçmiştir, biliyor musun, hayatım?"

Ned başını iki yana salladı.

"Çünkü bir işe yaramıyor." Sigara paketine baktı, gördüğü onu memnun etmişçesine başını salladı, paketi çantasına koydu ve ayağa kalktı. "Eve gidiyorum. Mamalarını üç saat önce vermiş olmam gereken iki kedim var."

İşte bu bizim Shirley'mizdi; Curt ona takılmak istediğinde ona, Tipik Amerikan Kadını Shirley derdi. Koca yok (liseden yeni mezun olduğunda kısa süre için bir tane olmuş), çocuk yok. Hayatını iki kediyle paylaşıyordu. Benim gibi o da Ekip D ile evliydi. Bir başka deyişle o da yürüyen bir klişeydi. Bu tanımı beğenmemiş olabilirsiniz, umurumda değil.

"Shirl?"

Ned'in mızmız sesini duyunca geri döndü. "Evet, tatlım?"

"Babamı sever miydin?"

Shirley ellerini çocuğun omuzlarına koydu, eğildi ve onu alnından öptü. "Severdim, canım. Seni de seviyorum. Sana anlatabileceğimiz her şeyi anlattık ve bu hiç de kolay olmadı. Umarım işe yarar." Duraksadı. "Umarım yeterli olur."

"Ben de," dedi.

Shirley omuzlarını kuvvet vermek istercesine bir anlığına sıktı. Sonra doğruldu. "Hudson Royer, bir hanımefendiyi arabasına kadar geçirebilir misin?"

"Memnuniyetle," diyen Huddie kolunu ona uzattı. "Yarın görüşürüz, Sandy. Hâlâ gündüz vardiyasındasın, değil mi?"

"Evet, erkenden buradayım," dedim. "Görüşürüz, Huddie."

"O halde sen de gidip uyusan iyi olur."

"Gideceğim."

Shirley ile yanımızdan ayrıldılar. Ned ile bankta oturup uzaklaşmalarını izledik. Arabalarıyla önümüzden geçtikleri sırada onlara el salladık, Huddie'nin büyük, eski bir New Yorker'ı, Shirley'ninse tamponunda **KADERİM İNANCIMI EZİP GEÇTİ** yazılı bir çıkartma bulunan küçük bir Subaru'su vardı. Binanın köşesini döndüler ve arka lambaları gözden kayboldu. Kendi sigara paketimi aldım ve içine baktım. Bir tane kalmıştı. Onu da içip bu mereti bırakacaktım. Son on yıldır kendime bu masalı okuyordum.

"Gerçekten bana anlatabileceğin hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu Ned cılız, düş kırıklığına uğramış bir sesle.

"Hayır. Bundan bir oyun çıkmazdı, değil mi? Üçüncü perde yok. Tony ve baban sonraki beş yıl içinde birkaç deney daha yaptı ve sonunda Bibi Roth'u tekrar çağırdılar. Her zamanki gibi baban Tony'yi ikna etmiş, ben de gafil avlanmıştım. İşin aslı, Brian Lippy'nin kayboluşu ve Mister Dillon'ın ölümünden sonra gözümüzü üzerinden ayırmamak ve bir gün yok olması veya geldiği yere geri dönmesi için dua etmek dışında o Buick'le ilgili herhangi bir şeyin yapılmasına karşıydım. Ah, bir de ayakta durup barakadan dışarı çıkmaya çalışacak kadar canlı bir şeyin bagajından çıkması durumunda en kısa sürede yaratığı öldürmek."

"Bu hiç gerçekleşti mi?"

"Başka bir pembe kafalı E.T. mi? Hayır."

"Ya Bibi? O ne dedi?"

"Babanı ve Tony'yi dinledi, arabaya tekrar bir göz attı ve gitti. Anlayışının sınırlarının bu denli dışında bir varlıkla uğraşmak için fazla yaşlı olduğunu söyledi. Tony ve babana, Buick'i hafızasından silmeye niyetli olduğunu belirtti ve onlara da aynı şeyi yapmalarını salık verdi."

"Of, Tanrı aşkına! Bu adam ne biçim bir bilim adamıydı? Tanrım, *büyülenmiş* olması gerekirdi!"

"Bilim adamı olan *babandı,"* dedim. "Amatördü evet, ama iyiydi. Buick'in bagajından çıkanlar ve Buick'e duyduğu merak onu bir bilim adamı *yapmıştı.* Örneğin yarasamsı şeyin kesimi. Ne kadar çılgınca da olsa yaptığı şeyin kendine özgü bir asaleti vardı, Wright Kardeşler'in o derme çatma uçakla havalanması gibi. Öte yandan Bibi Roth... o bir mikroskop teknisyeniydi. Bazen kendinden bu isimle bahsederdi ve bunu büyük bir gururla yapardı. Vizyonunu dikkatle ve bilinçli bir şekilde dar bir bilgi aralığına indirgemiş, ışığını küçük bir alana odaklamıştı. Teknisyenler gizemden nefret eder. Bilim adamlarıysa -özellikle de *amatör* olanları- gizemi baş tacı eder. Baban içinde iki kişiyi barındırıyordu. Bir polis olarak gizemden nefret ediyordu. Bir Roadmaster uzmanı olarak ise... şey, o zaman çok farklı olduğu söylenebilir."

"Sen hangisini tercih ediyordun?"

Biraz düşündüm. "Bu bir çocuğun anne babasına evlatlarından hangisini daha çok sevdiğini sormasına benziyor. Adil bir soru değil. Ama amatör Curt beni biraz korkutuyordu. Tony'yi de."

Çocuk bunun üzerine düşüncelere daldı.

"Birkaç şey daha çıktı," dedim. "1994'te dört kanatlı bir kuş vardı."

"Dört mü?..."

"Evet. Biraz uçtu, duvarlardan birine çarptı ve düşüp öldü. 1993 sonbaharında bagaj kapağı ışık gösterilerinden birinin ardından açıldı. İçi yarı yarıya toprakla doluydu. Curt öylece bırakmayı ve neler olacağını görmeyi önerdi ve Tony en başta kabul etti ama sonra berbat bir koku yayılmaya başladı. Toprağın o şekilde çürüyebileceğini sanmazdım ama sanırım bu nereden geldiğine bağlı. Ve bunun üzerine... kulağa çılgınca geliyor ama toprağı gömdük. Buna inanabiliyor musun?"

Başını salladı. "Babam gömüldüğü yerde neler olduğunu takip etti mi? Eminim etmiştir. Üzerinde neyin biteceğini görmek için."

"Sanırım o tuhaf zambaklardan bitmesini umuyordu?"

"Şansı tuttu mu?"

"Sanırım bu senin şans tanımına bağlı. Hiçbir şey filizlenmedi, bu kadarını söyleyebilirim. Toprağı Mister D ve aletlerin hemen yakınına gömmüştük. Canavara gelince, sümüksü sıvıya dönüşmemiş bölümlerini yaktık. Toprağı gömdüğümüz alan hâlâ çıplak. Her ilkbaharda bir şeyler baş vermeye çalıştı ama hepsi öldü. Sanırım bir gün bu da değişecek."

Son sigarayı dudaklarımın arasına koyup yaktım.

"Toprağın gelişinden bir buçuk yıl kadar sonra katılaşmış bir başka kırmızı kertenkele çıktı. Ölüydü. Ve o son oldu. İçerisinin hâlâ deprem bölgesi olduğunu söyleyebilirim ama bugünlerde yer pek sarsılmıyor. Bugünlerde Buick, namlusu toprakla tıkanmış paslı bir çifteden daha fazla bir tehlike teşkil etmiyor ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerek. Ve bir gün -buna baban da, Tony de ben de inanıyorduk- o eski araba gerçekten parçalara ayrılacak. Şiirdeki tek atlı gezinti arabası gibi aniden dağılacak."

Bana boş boş baktığını görünce hangi şiirden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım. Yozlaşma çağında yaşıyoruz. Sonra, "Hissedebiliyorum," dedi.

Sesindeki bir şey beni kötü bir şekilde irkiltti ve ona sertçe baktım. Hâlâ on sekizinden küçük görünüyordu. Hâlâ bir çocuktu; spor ayakkabılı ayaklarını çaprazlamış oturuyor, yıldızların ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet. Sen hissedemiyor musun?"

Sanırım Buick ile yaşamış olan her memur, arabanın çekimini hissetmiştir. Sahilde yaşayan, kalp atışları dalgalarla düzenlenmiş insanların denizin hareketlerini hissetmek için gelmeleri gibi. Çoğu zaman bu çekimi, yüzümüzün ortasında duran burnumuzu olduğu gibi bilinçsizce fark etmiştik. Ama bazen çekim öylesine kuvvetli olurdu ki her nasılsa acı verirdi.

"Pekâlâ," dedim. "Diyelim ki hissediyorum. Huddie'nin hissettiği bir gerçek, Shirley o gün öyle çığlık atmasaydı sence Huddie'ye ne olurdu? Ya aklına koyduğu gibi bagajın içine girip kapağı üzerine kapatsaydı?"

"O hikâyeyi gerçekten bugüne dek hiç duymamış mıydın, Sandy?"

Başımı iki yana salladım.

"Ama buna rağmen pek şaşırmış görünmedin."

"Artık o Buick'le ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

"Sence bunu gerçekten yapacak mıydı? Bagajın içine girip kapağı örtecek miydi?"

"Evet. Ama bunu bilinçli bir şekilde yapacağını sanmıyorum. Ona bunu yaptıran o *çekim*. O zamanlar daha güçlüydü ama hâlâ var."

Bir şey söylemedi. Sessizce B Barakası'na bakıyordu.

"Soruma cevap vermedin, Ned. Sence Huddie bagaja girmiş olsaydı ne olurdu?"

"Bilmiyorum."

Sanırım bu mantıklı bir cevaptı -bir çocuğa özgü bir cevap olduğu muhakkaktı, bunu günde bir düzine kez söylerlerdi- ama yine de cevabından nefret ettim. Futbol takımını bırakmıştı ama oradaki kaçamak, kıvrak hareketleri unutmuşa benzemiyordu. Tadı sıcak samana benzeyen dumanı içime çekip üfledim. "Bilmiyorsun."

"Hayır."

"Ennis, Jimmy ve -muhtemelen- Brian Lippy'den sonra bilmediğini söylüyorsun."

"Her şey başka bir yere gitmemiş, Sandy. Örneğin diğer hamster. Rosalie, Rosalynn, adı her neyse işte."

İçimi çektim. "İstediğin gibi düşün. The Country Way'e gidip bir hamburger yiyeceğim. İstersen benimle gelebilirsin ama tek şartla; başka konulardan bahsedeceğiz."

Bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Eve gitsem iyi olacak. Biraz düşüneceğim."

"Tamam ama fikirlerini annenle paylaşayım deme."

Gözleri şokla irileşti. "Tanrım, elbette yapmam!"

Güldüm ve omzunu hafifçe sıktım. Yüzündeki gölgeler yok olmuştu ve o an yine sevilesi görünmüştü. Sorularına ve hikâyenin bir sonu olmasına, bu sonun da cevaplar içermesi gerektiğine dair çocukça ısrarına gelince... zaman hepsine ilaç olurdu. Belki kendi cevaplarımdan çok fazla şey ummuştum. Televizyonda ve filmlerde gördüğümüz sahte yaşamlar bize, açıklamaların ve ani fikir değişikliklerinin insanın varlığının birer parçası olduğunu fısıldıyor; sanırım tam bir yetişkin olduğumuzda bir düzeyde bu fikri kabul ediyoruz. Böyle şeyler ara sıra olabilir ama bence büyük bölümü bir yalandan ibaret. Hayattaki değişiklikler çok yavaş gerçekleşir. En küçük yeğenimin, uykusunun en derin yerinde aldığı nefesler gibi; bazen hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için elimi göğsüne koyasım ge-

lir. Bu şekilde düşününce meraklı kedilerin tatmine ulaşması fikri gözüme biraz saçma göründü. Dünya, sohbetlerini nadiren tamamlar. Buick ile geçirdiğim yirmi üç yıldan hiçbir şey öğrenmediysem bunu öğrenmiş olmam gerekirdi. O an Curt'ün oğlu, iyileşmeye doğru bir adım atmış gibi görünüyordu. Hatta belki iki. Ve bu kadarının o gece için yeterli olmadığını düşünürsem sorunlarım var demekti.

"Yarın geliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Sabah erkenden buradayım, çavuş."

"O halde belki şu düşünme işini biraz erteleyip uyusan daha iyi olacak."

"Bunu deneyebilirim galiba." Elime kısaca dokundu. "Sağ ol, Sandy."

"Lafı bile olmaz."

"Bazen aşırıya kaçıp aptallık ettiysem..."

"Etmedin," dedim. Beni sinirlendirdiği *olmuştu* ama kendine engel olamadığını biliyordum. O yaşta, onun yerinde olsam muhtemelen ben de öyle davranırdım, hatta daha da çekilmez olabilirdim. Babasının bıraktığı, barakadaki arabayla yaklaşık aynı yaşta ama ondan çok daha *normal* olan, elden geçirilmiş Bel Air'e doğru yürümesini izledim. Otoparkın ortasına geldiğinde durdu ve B Barakası'na baktı. Sigarayı tutan elim havada, ne yapacağını görmek için kıpırtısızca bekledim.

Barakaya yönelmek yerine yoluna devam etti. Güzel. Ölüm çubuğumdan son bir.nefes çektim, bir an için yere atıp ayakkabımın tabanıyla ezmeyi düşündüm sonra izmaritlerin minik bir dağ oluşturduğu küllükte bir yer buldum ve sigarayı bastırıp söndürdüm. Diğerleri isterlerse izmaritlerini yere atabilirlerdi -Arky onları hiç şikâyet etmeden temizlerdi- ama ben yapmasam daha iyi olurdu. Ne de olsa ben çavuştum, en tepedeki koltukta oturan adam.

Merkez binasına döndüm. Stephanie Colucci iletişim bölmesinde oturmuş, kola içip dergi okuyordu. Beni görünce kola kutusunu bırakıp eteğini düzeltti.

"Ne var ne yok, tatlım?" diye sordum.

"Pek bir şey yok," dedi. "Parazit o... şeylerden sonra her zamanki kadar hızlı olmamakla beraber giderek kayboluyor. İletişim durumu kontrol altında tutmama yetecek kadar düzeldi."

"Durum nedir?"

"Birim 9, I-87'nin 9 numaralı çıkışındaki araba yangınıyla ilgileniyor, Mac sürücünün Cleveland'e giden bir satıcı olduğunu söylüyor, dut gibi sarhoşmuş ama alkol muayenesini reddediyormuş. Birim 16, Statler Ford'da olası bir hırsızlık vakasına bakıyor. Jeff Cutler, Statler Ortaokulu'nda bir mülke zarar verme olayında yerel polise yardım ediyor."

"Hepsi bu mu?"

"Paul Loving devriye aracıyla eve gitti, oğlu astım krizi geçiriyormuş."

"Bunu raporunda belirtmeyi unutsan da olur."

Bunu ona söylememe gerek yokmuş gibi gücenmiş bir ifadeyle bana baktı. "B Barakası'nda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim. "Yani pek bir şey yok. Normale dönüyor. Ben de artık çıkıyorum. Bir şey olursa..." Dehşete düşmüş bir halde sustum.

"Sandy?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

Bir şey olursa Tony Schoondist'i ara demek üzere olduğumu fark etmiştim. Sanki aradan yirmi yıl geçmemiş, eski çavuş Statler'da bir huzurevindeki Nick at Nite'ın önünde bilinçsiz bir şekilde, salyalarını akıtarak durmuyormuş gibi onu aramasını söyleyecektim. "Yok bir şey," dedim. "Bir şey olursa Frank Soderberg'ü ara. Bu gece sorumluluk onda."

"Tamam, efendim. İyi geceler."

"Sağ ol, Steff, sana da."

Dışarı çıktığım sırada kabinlerinden Ned'in sevdiği gruplardan birinin -Wilco ya da belki The Jayhawks- müziği yayılan Bel Air, yavaşça caddeye doğru ilerliyordu. Bir elimi kaldırdım ve o da bana el salladı. Gülümsüyordu. Tatlı bir gülümsemeydi. Ona o kadar sinirlenmiş olabileceğime bir kez daha şaştım.

Barakaya gittim ve herkesin kendisini bir şekilde evlerinde oturan miskin zenginleri ve yurtdışındaki bayrak yakan yabancıları aşağılamaya hazır bir Cumhuriyetçi gibi hissetmesine sebep olan o iki bacağı açık, denetmen pozisyonunu alarak pencerelerden birinin önüne geçtim. İçeri baktım. Lüks, geniş lastiklerinin üzerinde, normal bir varlıkmış gibi tavandaki ışıkların hafif aydınlığında sessizce duruyordu. Direksiyonu fazlasıyla büyüktü. Kirlenmeyi reddeden gövdesi kendi kendini tamir edebiliyordu; bu süreç artık daha yavaştı ama hâlâ devam ediyordu. *Yağı tamam* demişti siyahlı adam köşeyi dönmeden hemen önce ve bunlar bilinen son sözleri olmuştu. Arabasıysa kapanmış bir galeride bir şekilde unutulmuş bir sanat eseri gibi bekliyordu. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu ve hayalarımın büzüldüğünü hissettim. Ağzımda, başımın belada olduğu zamanlarda hissettiğim o kuru tiftik tadı vardı. Ennis Rafferty, bela köşenin ardında, derdi. Buick mırıldanmıyor, parlamıyordu ve sıcaklık yine on beş derecenin üzerine çıkmıştı ama çekimini, içeri girip ona bir göz atmamı fısıldayışını hissedebiliyordum. Artık yalnız kaldığımıza göre bana bazı şeyleri gösterebileceğini fısıldıyordu. Bu şekilde bakınca bir konu açıklığa kavuştu: Ned'e öfkelenmiştim çünkü onun adına çok korkuyordum. Elbette. Beyninin içinde -karnımda da bir nabız gibi atıyordu- bu kuvvetli çekimi hissedince her şey daha anlaşılır bir hal aldı. Buick, canavarlar doğuruyordu. Evet. Ama yine de bazen yüksek bir yerdeyken kenara

yönelip aşağı bakmak veya bir tabancanın namlusuyla burun buruna gelip nasıl bir şey olacağını görmek gibi anlaşılmaz bir isteğe kapılıp ona doğru çekilmek mümkündü. Sadece ve daima sizi izleyen bir göz gibi. Böyle anların mantıklı bir açıklamasını yapabilmek veya o sinirsel çekimi anlamak imkânsızdı; en iyisi geri çekilmek, tabancayı kılıfına geri koymak ve arabaya binip merkezden uzaklaşmaktı. B Barakası'ndan uzaklaşmak. O sinsi fısıltının menzilinden çıkana dek ilerlemek. Bazen kaçmak son derece makul bir tepkidir.

Beynimde ve göğsümde o tuhaf zonklamayı hissederek gece mavisi Buick Roadmaster'ı bir süre daha izledim. Sonra bir adım geriledim, gece havasından derin bir nefes çektim ve tamamen kendime gelinceye dek aya baktım. Kendimi toparlayınca arabama bindim ve merkezden uzaklaştım.

The Country Way kalabalık değildi. O günlerde hiç kalabalık olmuyordu. Cuma ve cumartesi geceleri bile. Wal-Mart ve yeni Statler Alışveriş Merkezi'ndeki restoranlar, şehirdeki lokantalara 32. Karayolu üzerindeki yeni sinema kompleksinin şehirdeki eski Gem Sineması'nı yok ettiği gibi kepenk kapattırıyordu.

İnsanlar her zamanki gibi içeri girdiğimde bana şöyle bir baktı. Aslında baktıkları üniformaydı elbette. Birkaç adam -biri bir şerif yardımcısı, bir diğeri ilçe savcısıydı- selam verip elimi sıktı. İlçe savcısı ona ve karısına katılmak isteyip istemediğimi sorunca biriyle buluşabileceğimi söyleyerek onu kibarca reddettim. O gece başkalarıyla beraber olup havadan sudan bile olsa konuşma fikri midemi bulandırıyordu.

Ana salonun arka tarafındaki ufak bölmelerden birine geçtim ve Cynthia Garris siparişimi almak üzere yanıma geldi. İri, güzel gözleri olan hoş bir sarışındı. İçeri girdiğim sırada birine dondurma hazırladığını gözucuyla görmüştüm ve dondurmayı götürüp bana mönüyü getirmeden önce üniformasının üst düğmesini taktığı kalp

şeklindeki gümüş kolye görünecek şekilde açması çok dokunaklı gelmişti. Bu hareketin benim için mi yoksa sadece üzerimdeki üniforma etkisiyle mi yapıldığını bilmiyordum. Benim için olduğunu umdum.

"Selam, Sandy, son günlerde nerelerdeydin? Olive Garden? Outback? Macaroni Grille? Bunlardan birine mi gidiyordun?" Sahte bir sitemle çenesini kaldırdı.

"Yok, sadece evde yiyordum. Bugünün spesiyali ne?"

"Soslu tavuk, etli soslu midye dolması -fikrimi soracak olursan her ikisi de gece için ağır yemekler- ve mezgit ızgara."

"Sanırım bir hamburger ve yutmama yardım etmesi için bir de Iron City alacağım."

Sipariş defteri üzerinden dikkatle bana baktı. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"*Yorgunum.* Ama bunun dışında iyiyim. Bu gece etrafta Ekip D'den birini gördün mü?"

"George Stankowski senden önce buradaydı. Onun dışında bir tek sen varsın, hayatım. Polis olarak yani. Şey, şuradakiler var ama..." Onların gerçek polisler olmadığını düşünüyormuşçasına omuz silkti. Ben de onunla aynı fikirdeydim.

"Burayı soymaya kalkışan olursa onları tek elimle durdururum."

"Yüzde on beş bahşiş bırakacak olurlarsa bırak soysunlar, kahramanım," dedi. "Biranı getireyim." Beyaz üniforması içinde kırıtarak uzaklaştı.

Yerin eski sahibi Pete Quinland öleli uzun zaman olmuştu ama kabinlere yerleştirdiği müzik kutuları hâlâ duruyordu. Şarkı listesi bir tür katalog şeklindeydi ve sayfalar küçük bir metal kolla çevrilebiliyordu. Müzik kutularının çoğu uzun zamandır çalışmıyordu ama küçük kollarla oynama, sayfaları çevirme ve minik, pembe etiketler

üzerine yazılmış şarkı isimlerini okuma isteğine direnmek zordu. Şarkıların yaklaşık yarısı, Pete'in en sevdiği şarkıcıdan "Witchcraft" ve "Luck Be a Lady Tonight" gibi parçalardı. Küçük pembe etiketlerin üzerinde **FRANK SINATRA** ve hemen altında daha küçük harflerle **NELSON RIDDLE ORKESTRASI** yazıyordu. Diğerleri, listelerden düştükten sonra bir daha aklınıza gelmeyen, altın klasikler radyo kanallarında hiç çalınmayan eski rock'n roll şarkılarıydı. Gerçekten de, bir insan çığlık atmaya başlamadan önce "Brandy (You're a Fine Girl)" şarkısını kaç kez dinleyebilirdi? Müzik kutusunun içindeki sayfalar arasında gezdim ve bir çeyrekliğin artık çalamayacağı şarkılara baktım; zaman hızla ilerliyordu. Sessizce durup kulak verirseniz hüzünlü ayak seslerini duyabilirsiniz.

Biri Buick 8 hakkında herhangi bir şey soracak olursa onu hizmet bedeli karşılığında tuttuğumuzu söyleyin. Eski çavuş burada yaptığımız o toplantıda böyle demişti. O sırada garsonlar gönderildiği için kendi biramızı kendimiz alıyor, her şeyi son kuruşuna kadar hesaba işlemeyi ihmal etmiyorduk. Dürüstlük sistemi. Neden olmasın? Hepimiz görevini yapmaya çalışan dürüst adamlardık. Hâlâ öyleyiz. Biz Pennsylvania Eyalet Polisleriyiz. *Gerçek* yol savaşçılarıyız. Eddie'nin söylediği gibi -daha genç ve daha zayıf olduğu günlerde- bu sadece bir iş değil, aynı zamanda lanet olası bir macera.

Bir sayfayı çevirdim. **BLONDIE**'den "Heart of Glass" karşımdaydı.

Bu konuda hiçbir rapor veya yazılı belge istemiyorum. Tony Schoondist tavana doğru yükselen mavi sigara dumanları arasında son derece ciddi bir ifadeyle konuşmuştu. O günlerde *herkes* sigara içiyordu. Belki Curt hariç. Ama başına *gelenlere* bakın. Duvardaki kabinlerden "One For My Baby"yi söyleyen Frank Sinatra'nın sesi yayılıyor, içeri getirilen buhar ısıtmalı masalardan ızgara domuz eti-

nin ağız sulandıran kokusu yayılıyordu. Eski çavuş, en azından Buick söz konusuyken bu gizlilik kuralına çok önem veriyordu. Beyin hücreleri önce geceleri sinsice birer ikişer, sonra güpegündüz kümeler halinde göz göre göre ölene ve zihnindeki her şey silinene dek de bu konuda aynı hassasiyeti gösterdi. *Belgelenmemiş ve kâğıda dökülmemiş hiçbir şey sana zarar veremez,* demişti bana bir keresinde. O sırada onun yerine Sorumlu Çavuş koltuğuna oturmam kesinleşmiş gibiydi, ah büyükbaba, koltuğun ne kocamanmış. Ama işte bu gece tüm örtüleri kaldırıp altında gizli saklı ne varsa gözler önüne sermiştim, değil mi? Evet, her şeyi. Ağzımı açıp tüm hikâyeyi anlatmıştım. Şarkıda dendiği gibi, dostlarımdan biraz yardım almıştım. Hâlâ yas tutan, kedere boğulmuş bir çocuğa tüm bildiklerimizi anlatmıştık. O kedere rağmen merakla karışık heyecan duyan bir gence. Kayıp bir genç miydi? Belki. Televizyonda, Ned'inkine benzer hikâyeler mutlu sonla biterdi ama Statler, Pennsylvania'daki hayat ve *Hallmark* filmleri arasında çok büyük farklar olduğunu söyleyebilirim. Kendi kendimi göze aldığım risklerin farkında olduğuma ikna etmiştim ama gerçekten öyle miydi? Başaramayacağımızı düşünsek bir sonraki adımı atmayız, değil mi? Hayır. Bir sonraki adımı atarız, çünkü o günü kurtaracağımızı sanırız ama on seferin altısında, tırmığın otlar arasına gizlenmiş ucuna basar ve sapının gözlerimizin arasına hızla çarpmasını çaresizce izleriz.

Yarasayı kestiğinizde neler olduğunu anlat. Bana balıktan bahset.

Bir sonraki sayfada karşıma **JOHNNY ACE**'den "Pledging My Love" çıktı.

Bu dersin öğrenmek değil, serbest bırakıp kurtulmakla ilgili olduğunu anlatma çabalarımı -hepimizin çabasını- elinin tersiyle itmişti. Freni patlamış bir kamyon gibi ilerliyordu. Bize haklarımızı okumaya kalkmamasına şaşmıştım doğrusu çünkü bu, babasının ha-

yatta olduğu günlerden kalma bir hikâye olduğu kadar bir sorgulama da olmamış mıydı? Babasının *genç* ve hayatta olduğu günlerden?

Midem bulanmaya başladı. Cynthia'nın getireceği birayı içebilirdim, köpüklerin yardımı bile olabilirdi ama bir hamburger yemek? Hiç sanmıyordum. Curtis'in yarasamsı şeyi kesmesinin üzerinden yıllar geçmişti, ama o küçük bölmede otururken o gece yaşadıklarım en ince ayrıntısına kadar zihnimde belirdi. Curt'ün bisturinin ucunu yarasamsı yaratığın gözüne batırışını hatırladım. Gözden hafif bir patlama sesi çıkmış ve eriyip siyah, sümüksü bir sıvıya dönüşerek gözyuvasından dışarı akmaya başlamıştı. Tony ve ben bir çığlık atmıştık. Tüm bunları hatırlarken bir hamburger yemem nasıl mümkün olabilirdi? *Kes şunu, hiçbir yararı yok,* demiştim ama kesmemişti. Babası da en az oğlu kadar ısrarcıydı. *Karnın alt kısmına da baktıktan sonra tamamdır,* demişti ama onun için konu *asla* kapanmamıştı. Araştırmış, incelemiş, dürtmüş, takip etmiş ve sonunda Buick de onu öldürmüştü.

Çocuğun bunu bilip bilmediğini merak ettim. Buick Roadmaster 8'in, Huddie, Eddie, George, Shirley ve Mister Dillon'ın 1988'de bagajdan çıkan, o çığlıklar atan yaratığı öldürmeleri kadar inkâr edilemez bir şekilde babasını öldürdüğünü biliyor muydu?

İşte bir başka şarkı. **BO DONALDSON AND THE HEYWOODS'**dan "Billy Don't Be a Hero." Listelerden ve gönüllerimizden çok uzun yıllar önce çıkmıştı.

Bana yarasayı, balığı, düşünebilen, yanında radyoya benzer bir aletle gelen, kafasının olması gereken yerden pembe kordonlar sarkan E.T.'yi anlat. Bana babamdan da bahset, çünkü onunla da görülecek bir hesabım var. Her aynaya bakışımda karşımda hayaletini görüyorum. Bana her şeyi anlat... ama bana bir yanıt olmadığını söyleme. Sakın böyle bir şey söyleyeyim deme. Bunu kabul etmiyorum. Bunu inkâr ediyorum.

"Yağı tamam," diye mırıldandım ve müzik kutusunun içindeki sayfaları daha hızlı çevirmeye başladım. Alnımda boncuk boncuk terler belirdiğini hissedebiliyordum. Midem iyice kötüleşmişti. Bunun sebebinin nezle ya da gıda zehirlenmesi olmasını diledim ama ikisinin de söz konusu olmadığını biliyordum. "İçine ettiğimin yağı tamam."

Bir sonraki sayfada karşıma "Indiana Wants Me," "Green-Eyed Lady" ve "Love Is Blue" çıktı. Bir şekilde çatlakların arasında kaybolmuş şarkılar. The Surfaris'ten "Surfer Joe."

Bana her şeyi anlat, bana cevapları ver, bana o tek cevabı anlat.

Çocuk ne istediğini iyi biliyordu, yiğide hakkını vermek gerekirdi. Kayıp ve kederde olanların katıksız bencilliğiyle taleplerini sıralamıştı.

Bir kez hariç.

Geçmişin bir bölümü hakkında bir soru soracak olmuş... sonra vazgeçmişti. Hangi bölümüydü? Zihnimde uzanıp onu yakalamaya çalıştım ama parmaklarımın arasından kayıp gitti. Bu aşamadan sonra onu tekrar yakalamaya çalışmak beyhude bir çaba olurdu. Konuyu düşünmekten bir süreliğine vazgeçip kendi tercihiyle dönmesini beklemek zorundaydım.

Artık bir işe yaramayan müzik kutusunun içindeki sayfalar arasında gezmeye devam ettim. Küçük pembe etiketler dillere benziyordu.

TONY JOE WHITE'dan "Polk Salad Annie" ve *bana Balık Yılı'ndan bahset.*

THE KALIN TWINS'den "When" ve *bana yaptığınız toplantıdan bahset, bana her şeyi anlat, her şeyi ama o şüpheci polis beyninde kırmızı bir bayrak dalgalandırabilecek o tek konu hariç...*

"İşte bir an..." diye söze başladı Cynthia Garris ve sonra yutkundu.

Gözlerimi çevirdiğim sayfalardan çekip ona baktım (camın altında dönen sayfalar beni yarı yarıya hipnotize etmişti). Bana şaşkınlıkla karışık bir dehşetle bakıyordu. "Sandy, ateşin mi var, tatlım? Sucuk gibi terlemişsin."

Ve o an hatırladım. Ona 1979'daki İşçi Bayramı pikniğinden bahsetmiştik. *İçtikçe dilimiz çözüldü,* demişti Phil Candleton. *Başımın ağrısı sonraki iki gün boyunca geçmedi.*

"Sandy?" Cynthia elinde bira şişesi ve bardakla masanın yanında duruyordu. Kalbini bana gösterebilmek için üniformasının üst düğmesini çözen Cynthia. Lafın gelişi. Oradaydı ama orada değildi. O an bulunduğum yerden yıllarca uzaktaydı.

Onca konuşmanın sonucunda elle tutulur hiçbir şey elde edemedik, demiştim ve konuşma devam etmişti. O'Day Çiftliği ve diğer şeyler, sonra çocuk aniden sormuştu, sormaya *başlamıştı...*

Sandy o gün piknikte, aranızdan hiç kimse...

Sonra sorusunu tamamlamadan susmuştu.

"Aranızdan hiç kimse onu yok etmeyi düşündü mü," dedim. "Başlayıp sonunu getirmediği soru buydu." Cynthia Garris'in korku dolu, endişeli yüzüne baktım. "Soruya başladı ve sustu."

Masal saatinin sona erip Curt'ün oğlunun eve gittiğini mi düşünmüştüm? O kadar kolay vazgeçer miydi? Yolda bir iki kilometre ilerlediğim sırada karşı yönden gelen farların aydınlığını görmüştüm. Merkeze doğru yönelmişti. Bu farlar Curt Wilcox'ın Bel Air'ine mi aitti? Direksiyonun başında Curt Wilcox'ın oğlu mu vardı? Merkezden ayrıldığımızdan emin olur olmaz geri mi dönmüştü?

Bence tüm bu soruların cevabı evetti.

Iron City şişesini Cynthia'nın elindeki tepsiden aldım. Tepsiye uzanan kolumu ve şişenin boğazını tutan elimi bir rüyadaymış

gibi izlemiştim. Şişenin soğuk ağzını dişlerimin arasında hissettim ve çim biçme makinesinin altına yapışmış otların kokuları arasında garajının zemininde oturan George Morgan'ı düşündüm. O hoş, yeşil koku. Biranın hepsini içtim. Sonra ayağa kalkıp Cynthia'nın tepsisine bir onluk koydum.

"Sandy?"

"Yemeğe kalamam," dedim. "Merkezde bir şey unuttum."

Özel aracımın torpido gözünde pille çalışan bir Kojak lambası taşırdım. Şehir merkezinden çıkar çıkmaz lambayı çıkarıp arabamın tavanına koydum. Hızım yüz otuzu bulmuştu ve lambanın ışığının önümdeki arabaların yolumdan çekilmesini sağlayacağını umuyordum. Pek fazla araba yoktu. Batı Pennsylvania'da insanlar hafta içi geceleri genellikle erkenden evlerine çekilirdi. Merkeze sadece altı kilometre uzaklıktaydım ama oraya varmam sanki asırlar sürdü. Ennis'in kınalı, tuhaf saçlı ablasının -Ejderha- merkeze her gelişinde yüreğime nasıl bir ağırlık çöktüğünü düşünüyordum. *Git buradan, fazla yakındasın,* diyordum ona içimden. Ve ondan hoşlanmıyordum bile. Michelle Wilcox'la yüzleşmenin, hele yanında küçük ikizler varsa ne kadar zor olabileceğini düşündüm.

Anayoldan merkeze, nahoş tutuklularından bir an önce kurtulup her yerin duman altında kalmış gibi göründüğü Poteenville'e gitmek isteyen Eddie ve George'un on iki yıl kadar önce yaptığı gibi büyük bir hızla döndüm. Eski şarkıların isimleri -"I Met Him on a Sunday", "Ballroom Blitz", "Sugar Sugar"- beynimde uçuşup duruyordu. Aptalcaydı ama kendime Bel Air'i boş bulursam, Ned Wilcox ortadan kaybolmuşsa ne yapacağımı sormaktan iyiydi.

Bel Air tam da düşündüğüm gibi geri dönmüştü. Arky'nin kamyonetinin daha önce park edilmiş olduğu yerde duruyordu. Ve boştu. Arabamın farlarının aydınlığında bunu net olarak görebiliyordum.

Şarkı isimleri zihnimden uzaklaştı. Yerlerini soğuk bir beklenti, kendiliğinden ortaya çıkan, harekete geçmeye hazır olma hissi aldı.

Buick, Curt'ün oğlunu ele geçirmişti. Onunla oturduğumuz, babası için bize has, tuhaf bir anma merasimi yapıp çocukla dost olmaya çalıştığımız sırada bile ona uzanmış ve pençelerini geçirmişti. Onu kurtarmak için hâlâ bir şans varsa bu şansı düşüncelere dalarak harcamasam iyi olacaktı.

Muhtemelen tek bir Kojak görünce telaşlanmış olan Steff arka kapıdan başını uzattı. "Kim o? Kim var orada?"

"Benim, Steff." Arabayı tavanındaki kırmızı yanardöner ışık açık halde bırakıp indim. Biri hızla gelecek olursa hiç olmazsa ışığı görecek ve arabama çarpmayacaktı. "İçeri dön."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır."

"*O* da böyle demişti." Bel Air'i işaret etti ve ağır adımlarla içeri döndü.

Yanıp sönen kırmızı ışığın altında B Barakası'nın garaj kapısına doğru koştum, hayatımın stres dolu pek çok anı bu ışıklar altında yaşanmıştı. Durdurulan bir John Q her zaman ışıklar yüzünden korkardı, ama bizim ne kadar çok etkilendiğimizi bilmezdi. Ve kesintili aydınlığında nelere tanık olduğumuzu.

Barakada her zaman bir ışığı yanık bırakırdık ama içerisi tek bir ampulden fazlası yanıyormuşçasına aydınlıktı ve yan kapı açıktı. Önce o tarafa yönelmeyi düşündüm ama sonra vazgeçip garaj kapısına doğru ilerlemeyi sürdürdüm. Önce olay yerini görmek istiyordum.

En korktuğum şey, içeride sadece Buick'i görmekti. İçeri bakarken daha korkunç bir şey fark ettim. Ned, göğsü kocaman direksiyona çarpmış halde Buick'in içinde oturuyordu. Tişörtü kanlı bir paçavraya dönmüştü. Dizlerimin dermanı kesildi ve bacaklarımın

bükülmeye başladığını hissettim ama sonra gördüğümün kan olmadığını anladım. Kan *olmayabilirdi.* Şekli çok düzgündü. Mavi tişörtünün yakasının hemen altından inen kırmızı bir çizgi vardı... ve köşelerden... çüzgün, dik açı oluşturan köşeli çizgiler...

Hayır, gördüğüm kan değildi.

Arky'nin çim biçme makinesi için kullandığı benzin bidonuydu.

Ned direksiyonun ardında yerinden hafifçe yükseldi ve ellerinden biri görüş alanımda belirdi. Bir rüyadaymış gibi yavaşça hareket ediyordu. Elinde bir Baretta vardı. Bel Air'in bagajında babasının silahını mı taşıyordu? Belki de torpido gözünde?

Bunun pek de önemli olmadığına karar verdim. Çocuk o ölümcül tuzağın içinde kucağında benzin, elinde bir tabancayla oturuyordu. Ya öldür ya iyileştir, diye geçirdim içimden. Her ikisini birden yapmayı deneyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Beni görmedi. Oysa oturduğu yerin tam karşısındaki pencereden bakan, bembeyaz kesilmiş, dehşet dolu yüzümü ve arabamın üzerindeki yanıp sönen kırmızı ışığı rahatlıkla görmesi gerekiyordu. Hiçbirini görmedi. Roadmaster'ın bagajının içine kıvrılıp kapağını üzerine çekmeyi düşünen Huddie Royer gibi o da hipnotize olmuştu. Bunu dışarıdan bile hissedebiliyordum. O gidip gelen nabız atışını. O *canlılığı.* İçinde kelimeler bile vardı. Sanırım onları ben uydurmuş da olabilirim ama bunun hiçbir önemi yok zira onları düşünmeme sebep olan, Buick'in yanındayken en başından beri hissettiğimiz o çekimdi. Bazılarımızın -mesela bu çocuğun babasının- çok daha güçlü bir şekilde hissettiği çekimdi.

Ya içeri gir ya da dışarıda kal, dedi beynimin içindeki ses tüyler ürperten bir umursamazlıkla. *Bir veya iki tane alıp uyuyacağım. İşim bitmeden önce bir yaramazlık daha. Bir veya iki olması fark etmiyor.*

Kirişin üzerinde asılı duran termometreye baktım. The Country Way'e gitmeden önce kırmızı çubuğun on altı dereceyi gösterdiğini görmüştüm, şimdiyse sıcaklık on üçe inmişti. Gösterge çubuğunun yavaşça düştüğünü gördüm ve zihnimde korkunç derecede net bir anı belirdi.

Sigara içtiğimiz banktaydık. Ben sigara içiyordum, Curt de yanımda oturuyordu. Merkez binasında sigara içmek yasaklandıktan sonra geçen altı yılda sigara içme bankı hayatımızda ayrı bir yer kazanmıştı. Orada oturup üzerinde çalıştığımız davalar hakkında fikir alışverişinde bulunur, nöbet programındaki aksaklıkları konuşup halleder, birbirimize AEG ve emeklilik planlarımızı anlatırdık. Carl Brundage bana karısının çocukları alıp onu terk ettiğini o bankta söylemişti. Konuşurken sesi titremiyordu ama yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Tony bana emekliye ayrılmadan önce Sorumlu Çavuş görevi için beni önereceğini söylediğinde o bir yanımda, Curt diğer yanımda bankta oturuyorduk ("İsa ve iki hırsız," demişti yüzünde alaycı bir gülümsemeyle). Elbette bunu ben gönüllü olduğum takdirde yapacaktı. Gözlerindeki pırıltı bunu çok istediğimi bildiğini anlatıyordu. Curtis ile pek bir şey söylemeden başımızı sallamıştık. Curt ile Buick 8 hakkındaki son tartışmamızı da o bank üzerinde yapmıştık. Acaba ölümünden ne kadar önceydi? Öldüğü gün olabileceğini fark ettiğimde baştan aşağı ürperdim. Anının canlılığının bana bu denli korkunç görünmesinin sebebi de bu olmalıydı.

Düşünebiliyor mu? diye sormuştu Curt. Yüzüne vuran parlak sabah güneşini ve elindeki kahve fincanını hatırlıyordum. *İzleyip düşünüyor, doğru zamanın gelmesi için fırsat kolluyor mu?*

Öyle olmadığından neredeyse eminim, demiştim ama içimde bir sıkıntı vardı. Cevabımda pek bir kesinlik yoktu. *Neredeyse* kelimesi işin içine şüphe katıyordu.

Ama en azametli korku gösterisini merkez neredeyse tamamen boşken sahneye koydu, demişti Ned'in babası. Düşüncelere dalmıştı. Kahve fincanını bir kenara koymuş, Stetson şapkasını eski bir alışkanlıkla evirip çevirmeye başlamıştı. Eğer o gün hakkında yanılmıyorsam elinde tuttuğu o şapka beş saat kadar sonra kanlarla kaplı bir halde başından uçup daha sonra Mcdonald's kâğıtları ve boş kola kutuları arasında bulunacağı yabani otların arasına düşecekti. *Sanki biliyordu. Sanki düşünebiliyordu. İzliyor, fırsat kolluyordu.*

Gülmüştüm. O neşesiz, kuru kahkahalardandı. Ona abarttığını söyledim. *Sen şimdi okul otobüsüyle tankerin çarpışmasının da Buick'in marifeti olduğuna inanıyorsundur,* demiştim.

Buna cevap vermedi ama bana çevirdiği gözlerinde belirgin bir soru vardı. *Öyle olmadığını nereden biliyorsun?*

Ve sonra çocuğun sorusunu sormuştum. Demiştim ki...

Beynimin derinliklerinde bir alarm zili çaldı. Pencereden çekildim ve Buick'in ve büyük direksiyonun gerisinde solgun bir yüzle, neredeyse kaybolmuş gibi oturan Ned'in görüntüsünü perdelemekle acı veren çekimi engelleyebilirmişim gibi ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Buick, çocuğu ele geçirmişti ve az önce, kısa bir süre için beni de ağına düşürmüştü. Gereksiz anılarla beni şaşırtıp oyalamaya çalışmıştı. Ned'i ele geçirmek için uygun anı bilinçli bir şekilde bekleyip beklemediğinin bir önemi yoktu. Önemli olan, içerideki ısının bir şey olacakmış gibi hızla *düşmesiydi.*

Belki destek çağırsan iyi olur, diye fısıldadı beynimdeki ses. Benim sesime benziyordu ama değildi. *Merkezde birileri olabilir. Yerinde olsam bir kontrol ederdim. Benim için fark etmez. Uyumadan önce ufak bir yaramazlık yapmak istiyorum, benim için önemli olan bu. Benim için önemli olan* tek *şey bu. Neden mi? Çünkü bunu yapabiliyorum. Sebebi bu.*

Destek çağırmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Tanrı biliyordu ya, Buick'in böyle bir anında, içerideki sıcaklık o hızla düşerken barakaya tek başıma girme fikri beni dehşete düşürüyordu. Devam etmemi sağlayan, buna kendimin yol açtığını bilmemdi. Pandora'nın Kutusu'nu *ben* açmıştım.

Burnuma benzinin yoğun kokusu çarpmasına rağmen yan kapının önünden duraksamadan geçip kulübeye koştum. Ne yaptığını biliyordum. Asıl soru, arabanın altına ne kadar döktüğü ve bidonun içinde ne kadarını bıraktığıydı.

Kulübenin kapısında bir asma kilit vardı. Kilit yıllar boyu açık durmuş, kanca şeklindeki ucu halkaya, sadece kapının rüzgârda çarpmaması için takılmıştı. Kilit o gece de açıktı. Bunun doğru olduğuna yemin edebilirim. Hava aydınlık değildi ama açık duran yan kapıdan sızan ışık kilidin olduğu bölümü yeterince aydınlatıyordu. Tam kancayı halkadan çıkarmak için uzanmıştım ki kanca döndü ve ucu, kilidin üzerindeki deliğe bir *klik* sesiyle oturdu. Bunun olduğunu gördüm... aynı zamanda hissettim. Başımın içindeki zonklama bir anlığına şiddetlenip odaklandı. Çabanın bir noktaya yoğunlaştırılması gibiydi.

İki anahtarlık taşırım: biri polis-anahtarlarım için, diğeri kişisel-anahtarlarım için. "Resmi" anahtarlıkta yirmi kadar anahtar vardı ve yıllar önce Tony Schoondist'ten öğrendiğim bir numaraya başvurdum. Anahtarları öylece avucuma koydum ve hiç bakmadan teker teker yoklamaya başladım. Her zaman işe yaramazdı ama bu kez amacına ulaşmıştı. Belki kulübedeki asma kilidin anahtarının nispeten küçük oluşu bunu kolaylaştırmıştı. Bir diğer küçük anahtar da alt kattaki dolabımınkiydi ama onun baş kısmı köşeliydi.

Mırıltının hafifçe tekrar başladığını duydum. Toprak altına gömülmüş bir motorun sesi gibi hafifti ama kesinlikle hissediliyordu.

Parmaklarımla yoklayarak bulduğum anahtarı aldım ve kulübenin kapısındaki kilide soktum. Çelik kancanın ucu yuvasından tekrar çıktı. Kilidi pervazın üzerindeki halkadan çıkarıp yere fırlattım. Sonra kapıyı açıp içeri girdim.

Küçük kulübede sadece sıcak havada uzun süre kapalı kalmış tavan aralarına, barakalara ve küçük odalara özgü o bayat boğu hava vardı. Artık kulübeye pek gelen giden olmuyordu. Yıllar boyu içeride birikmiş ıvır zıvır (boya ve tiner gibi yanıcı maddeler hariç) hâlâ oradaydı; hafif aydınlıkta hepsini görebiliyordum. En çok yer kaplayan, erkeklerin okuduğu türden yığınla dergiydi (kadınlar çıplak kadın resimlerine bakmayı sevdiğimizi sanır ama bence aletleri daha çok seviyoruz). Minderi yapıştırıcı bantla tamir edilmiş mutfak sandalyesi de hâlâ oradaydı. Radio Shack'ten alınmış ucuz radyo da. Pilleri şüphesiz boşalmış olan video kamera rafta, boş kasetlerin durduğu kutunun hemen yanındaydı. Bir duvara, ara sıra tamponların üzerinde gördüğümüz çıkartmalardan biri yapıştırılmıştı: **ZİHİNSEL ENGELLİLERİ DESTEKLEYİN, BİR FBI AJANINA YEMEK ISMARLAYIN.** Tozun kokusunu alabiliyordum. Başımdaki zonklama, yani Buick'in sesi giderek kuvvetleniyordu.

Tavandan sarkan bir ampul ve duvarda bir düğme vardı ama denemeye bile kalkmadım. İçimde ampulün patlak olacağına ve elektrik düğmesine dokunduğumda güçlü bir şok yiyeceğime dair bir his vardı.

Kapı, ay ışığının aydınlığını keserek arkamdan kapandı. Bu mümkün değildi zira kapının kanadı serbest kaldığında dışa doğru açılmaya meyilliydi. Bunu hepimiz biliyorduk. Kilidin kancasını bu yüzden halkaya takılı bırakıyorduk. Ama o gece imkânsız kelimesi anlamını yitirmişti. Buick'in içindeki güç, karanlıkta kalmamı istemişti. Belki karanlığın beni yavaşlatacağını düşünmüştü.

Ama yanılıyordu. Aradığımı zaten görmüştüm: çıkartmanın yapıştırıldığı duvardaki bir çivide asılı duran sarı ip kangalı. Bir şey daha görmüştüm. Curt'ün, pembe saçlı, sarı derili E.T.'nin ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra rafa, video kameranın yanına koyduğu bir şeydi.

Onu alıp cebime koydum ve duvara asılı ip kangalını kapıp tekrar dışarı fırladım. Önüme bir karaltı çıktı. Neredeyse bir çığlık atacaktım. Çılgınca bir an, karşımdakinin siyah şapkalı, siyah trençkotlu, Boris Badinoff aksanlı, kulağı balmumundan yapılmışa benzeyen adam olduğunu düşündüm. Ama canavar konuştuğunda kulağıma gelen, belirgin bir Lawrence Welk aksanı oldu.

"Kahrolası çocuk geri dönmüş," diye fısıldadı Arky. "Eve gidiş yolunu yarılamıştım ki geri dönüverdim. Her nasılsa biliyordum. Öylece..."

Lafını keserek ona uzak durmasını söyledikten sonra ip kangalını koluma geçirdim ve koşarak B Barakası'nın köşesini döndüm.

"Sakın içeri girme, çavuş!" dedi Arky. Sanırım bağırmaya çalışmıştı ama sesi korkudan kısılmıştı. "Her yere benzin dökmüş ve elinde bir tabanca var. Gördüm."

Kapının hemen yanında durdum, kangalı kolumdan çıkardım, ipin bir ucunu kapının yanındaki halkaya doladım ve kalanını Arky'ye uzattım.

"Hissedebiliyor musun, Sandy?" diye sordu. "Telsiz de yine kafayı yedi, parazitten başka bir şey duyulmuyor. Pencereden Steff'in lanet okuduğunu duydum."

"Boş ver şimdi bunu. İpin ucunu kancaya sıkıca bağla."

"Ha?"

"Dediğimi duydun."

İpin diğer ucundaki halkanın içine girdim, belime çektim ve iyice sıktım. Curt'ün hazırladığı bir idam ilmeğiydi ve kolayca sıkıştırılabiliyordu.

"Çavuş, yapamazsın." Arky dirseğimi kavrar gibi oldu ama tutuşu pek ısrarlı değildi.

"İpi biraz sal ve sıkı dur," dedim. "Ne olursa olsun içeri girme. Eğer..." *Eğer ortadan kaybolursak* diyecektim ama vazgeçtim; bu sözcüklerin ağzımdan çıktığını duymak istemiyordum. "Bir şey olursa Steff'e telsiz düzelir düzelmez tüm birimlere D Kodu uyarısı yapmasını söyle."

"Tanrım! Deli misin sen? Hissedemiyor musun?"

"Hissediyorum," dedim ve içeri girdim. İlerlerken, dolaşmasını önlemek için ipi sürekli sallıyordum. Kendimi keşfedilmemiş derinliklere dalan, havasız kalmamak için hortumunu kontrol eden, bir aksilik olursa bunun kendisini kurtaramayacağını bilen ama beynine üşüşen korkunç olasılıkları uzaklaştırmak ve etrafını saran zifir karanlık yüzünden çıldırmamak için bunu yapmaya ihtiyaç duyan bir dalgıç gibi hissediyordum.

* * *

Küçük sırrımız Buick 8, geniş, lüks lastikleri üzerinde, derinden derine mırıldanarak bebek yüzlü bir cani gibi barakada duruyordu. Beynimdeki zonklama, mırıltıdan daha şiddetliydi. İçeri girdiğimde, Buick'in beni uzak tutmak için gösterdiği gönülsüz çabaların kesildiğini hissettim. Görünmez bir elle beni itmiyor, aksine artık çekiyordu.

Yüzü bembeyaz kesilmiş çocuk hâlâ, kucağında benzin bidonuyla aşırı büyük direksiyonun gerisinde oturuyordu. Ona yaklaşırken başı robotumsu bir yavaşlıkla döndü ve gözleri üzerime çevril-

di. Renkleri koyulaşmış olan gözleri hafifçe irileşmişti. Aşırı uyuşturucu almış ya da ölümcül bir şekilde yaralanmış birinin aptalca sükûnetiyle bana bakıyordu. Gözlerinde kalan yegâne duygu, korkunç, bezgin bir inat, bir cevabın olması ve o cevabı bilmesi gerektiğine dair o anlamsız ısrarıydı. Buna hakkı vardı. Ve Buick de bunu kullanmıştı elbette. Bunu bize karşı kullanmıştı.

"Ned."

"Yerinde olsam buradan çıkardım, çavuş." Tane tane, yavaşça, donuk bir ifadeyle konuşuyordu. "Fazla zaman kalmadı. Geliyor. Ayak seslerine benziyor, duyabiliyorum."

Doğru söylüyordu. İçimi katıksız bir dehşet hissi sardı. Mırıltı belki bir tür mekanizmaydı. Zonklama ise bir çeşit telepati olmalıydı. Ama bu üçüncüsü başka bir şeydi.

Bir şey yaklaşıyordu.

"Ned, lütfen. Bu şeyin ne olduğunu anlayamazsın ve öldüremeyeceğin de muhakkak. Tek yapabileceğin, elektrik süpürgesinin çektiği bir parça toprak gibi emilmek. Anneni ve kardeşlerini yalnız bırakacaksın. Onları kimsenin yanıtlayamayacağı binlerce soruyla baş başa bırakmak mı istiyorsun? İstediğin bu mu gerçekten? Babasını kaybetmesinin verdiği kederle buraya gelen çocuğun bu kadar bencilce davranabileceğine inanamıyorum."

Bunun üzerine gözlerinde bir pırıltı belirdi. Tüm dikkatini bir noktaya yöneltmişken yan binadan gelen büyük bir gürültü duyan birinin verdiği tepkiye benziyordu. Sonra bakışları yine donuklaştı. "Bu kahrolası araba babamı öldürdü," dedi. Sakince konuşmuştu. Hatta sabırla.

Bunu tartışacak değildim elbette. "Pekâlâ, belki de öyle oldu. Belki bir yönden babanın başına gelenlerden en az Bradley Roach kadar sorumlu. Bu seni de öldürebileceği anlamına mı geliyor? Nedir bu, Ned? Bir tane alana yanında bir tane de bedava mı veriyorlar?"

"Onu *öldüreceğim,*" dedi ve sonunda gözlerindeki donukluğun gerisinde bir şey belirdi. Öfkeden fazlasıydı. Bana bir tür çılgınlık gibi görünmüştü. Ellerini kaldırdı. Birinde hâlâ tabanca vardı. Diğerinde ise bir kibrit vardı. "Beni içine çekmeden önce bu lanet olası arabayı ateşe vereceğim. Böylece bu tarafa açılan kapı sonsuza dek kapanacak. Bu ilk aşama." Gençliğin verdiği o aptalca, ürkütücü, bilinçsiz küstahlıkla, bu fikri ilk düşünenin kendisi olduğundan emin bir şekilde konuşuyordu. "*Bu* deneyimin ardından hayatta kalacak olursam diğer tarafta bekleyen her neyse onu öldüreceğim. Bu da ikinci aşama."

"Diğer tarafta bekleyen mi?" Varsayımlarının büyüklüğünü kavrayınca sendeledim. "Hayır, Ned! Ulu Tanrım!"

Zonklama artık iyice şiddetlenmişti. Mırıltı da öyle. Buick'in harekete geçtiğini belirten soğuk havayı tenimde hissedebiliyordum. Direksiyonun üzerindeki havada belirip Buick'in gövdesi üzerinde dalgalar halinde kayarcasına ilerleyen mor ışıltıyı gördüm. Geliyordu. Yaklaşıyordu. On yıl önce olsaydı çoktan gelmişti. Hatta belki beş yıl önce. Artık biraz daha uzun sürüyordu.

"Bir hoş geldin partisi olacağını mı sanıyorsun, Ned? Sarı-Deri Pembe-Saç Halkı'nın Yüce Başkanı'nın ya da Diğer Boyut Evreni İmparatoru'nun senin için bir karşılama töreni düzenleyeceğini ve sana hoş geldin deyip şehrin anahtarını vereceğini mi sanıyorsun? Sence bu zahmete girerler mi? Ne için girecekler ki? Babasının ölümünü kabul edemeyen, hayatına devam etmeyi beceremeyen bir çocuk için mi?"

"Kapa çeneni!"

"Aklımdan geçeni bilmek ister misin?"

"Aklından ne geçtiği umurumda değil!"

"Bence diğer tarafa geçtiğinde oranın atmosferi yüzünden boğulup ölmek üzereyken göreceğin son şey koca bir hiç olacak."

Gözlerinde yine o tereddüt pırıltısı belirdi. Bir bölümü, George Morgan gibi yapıp işi oracıkta bitirmek istiyordu. Ama içinde, belki Pitt'i artık pek umursamayan ama yine de yaşamaya devam etmek isteyen bir parça da vardı. Bunların üzerinde ise, her yeri, her şeyi saran ve bir arada tutan o zonklama ve çağıran fısıltı vardı. Ayartıcı bile değildi. Sadece *çekiyordu.*

"Çık oradan, çavuş!" diye seslendi Arky.

Ona aldırmadım ve Curt'ün oğluna bakmaya devam ettim. "Ned, seni bu noktaya getiren beynini kullan. *Lütfen.*" Bağırmamakla birlikte kuvvetlenen mırıltıyı bastırmak için sesimi yükseltmiştim. Aynı anda, cebime koyduğum şeye dokundum.

"İçinde oturduğun bu araba canlı olabilir ama yine de buna değmez. Bir sinekkapandan ya da yapışkan sinek tuzağından farklı değil, anlamıyor musun? Bundan intikam alamazsın, değmez. Aptalca olur."

Dudakları titremeye başladı. Bu bir başlangıç sayılırdı ama tabancayı bıraksa, hiç olmazsa biraz indirse çok daha iyi olurdu. Ve elbette bir de kibrit vardı. Otomatik silah kadar tehlikeli değildi ama yine de azımsanmayacak kadar kötüydü; Buick'in sürücü koltuğunun hemen yanında, yere dökülmüş benzinin içinde duruyordum ve koku, gözlerimi sulandıracak kadar yoğundu! Mor ışıltı, tembel hareketlerle uydurma ön panel üzerinde geziyor, hız ölçerin içini dolduruyor ve bir marangozun su terazisinin ortasındaki hava baloncuğu gibi görünmesine yol açıyordu.

"Babamı öldürdü!" diye bağırdı bir çocuğun sesiyle ama bağırdığı ben değildim. Tam olarak neye, kime bağıracağını bilmiyordu ve onu deli eden de buydu.

"Hayır, Ned. Dinle, bu şey gülebilseydi şimdi gülüyor olurdu, bundan emin olabilirsin. Babayı istediği gibi -Ennis ve Brian Lippy'de olduğu gibi- alamadı ama şimdi oğlu almak için önünde

çok iyi bir fırsat var. Curt bunu biliyorsa, görebiliyorsa mezarında çığlıklar atıyor olmalı. Korktuğu, engellemek için varını yoğunu feda ettiği her şey gerçekleşiyor. Hem de kendi oğlunun başına geliyor."

"Sus! Sus artık!" Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Mor ışıltıya doğru eğildim ve artan serinliği yüzümde hissettim. Son direncin de yıkıldığı yüzüne yaklaştım. Son bir müdahale yetecekti. Kulübeden aldığım kutuyu arka cebimden çıkarıp bacağıma dayadım. "Baban güldüğünü biliyor olmalı, Ned, artık çok geç olduğunu..."

"Hayır!"

"...ve yapacak hiçbir şey kalmadığını biliyor olmalı. Hiçbir şey."

Kulaklarını kapatmak için ellerini kaldırdı. Sol elinde tabanca, sağ elinde kibrit vardı. Benzin bidonu bacaklarının üzerinde duruyordu. Ayakları giderek yükselen mor bir sis arasında kaybolmuştu. Dengesini istediğim kadar bozamamıştım, ama bu kadarıyla yetinmek zorundaydım. Başparmağımla spreyin kapağını açtım, bir an için kulübede kullanılmadan kaldığı onca yıldan sonra içinde basınç kalıp kalmadığını düşündüm ve sonra göz yaşartıcı spreyi suratına sıktım.

Sprey gözlerine ve burnuna gelince Ned şaşkınlık ve acıyla uludu. Parmağı, babasının Beretta'sının tetiğini çekti. Kulakları sağır eden bir patlama oldu.

"Kahretsin!" diye bağırdığını duydum Arky'nin. Kulaklarımın çınlaması arasında sesini güçlükle duyabilmiştim.

Kapının kolunu yakaladım ve tam o sırada kapının kilidi, kulübedeki asma kilidin kancası gibi aşağı iniverdi. Kolumu açık camdan içeri soktum ve benzin bidonunun yan tarafına bir yumruk attım. Acıyla kıvranan çocuğun kucağından uçup arabanın zemininden

yükselen leylak rengi sisin içine düştü ve gözden kayboldu. Bir anlığına yüksek bir yerden bırakılmışçasına paldır küldür yuvarlandığı hissine kapıldım. Tabanca tekrar ateşlendi ve kurşunun rüzgârını hissettim. Pek yakın sayılmazdı -Ned hâlâ Buick'in tavanına körlemesine ateş ediyordu, muhtemelen ateş ettiğinin farkında bile değildiama patlamanın gürültüsü, çok daha yakın olduğu hissi veriyordu.

Kolumu camdan içeri sarkıtıp elimle kapının iç tarafını yokladım ve sonunda içerideki tutamağı bulup çektim. Kapı açılmasaydı ne yapardım bilmiyordum -Ned pencereden dışarı çekmek için fazla iri ve ağırdı- ama neyse ki açıldı. Tam o sırada Buick'in paspaslarının olduğu bölümden göz kamaştıran bir şimşek çıktı, bagaj kapağı gürültüyle açıldı ve asıl çekim kendini gösterdi. *Elektrik süpürgesinin çektiği bir parça toprak gibi emilmek,* demiştim ama yaşadığım, bundan çok daha beterdi. Beynimdeki zonklama arttı ve her şeyi yok eden tsunamilerden önceki dalgalar gibi öfkeyle ve aritmik bir şekilde balyoz gibi inmeye başladı. Gözlerimi yuvalarından söküp çıkarmaya, derimi suratımdan soyup almaya çalışan, içeriden dışarı çıkıyormuş gibi hissedilen, buna rağmen *çeken* bir esinti vardı ama saçımın teli bile oynamıyordu.

Ned bir çığlık attı. Elleri aniden, bileklerinde görünmez ipler varmış da biri aşağıdan çekiyormuş gibi kucağına indi. Koltuğun içine gömülmeye başladı ama koltuk tam olarak orada değildi. Gözden kayboluyor, yükselen mor sisin içine karışıyordu. Onu koltukaltlarından yakaladım, dışarı çektim ve sendeleyerek önce bir, sonra iki adım geriledim. Beni Buick'in içindeki mor boğaza çekmeye çalışan o inanılmaz güce direnmeye çalışıyordum. Ned üzerimde olduğu halde sırtüstü düştüm. Pantolonumun paçaları benzinle ıslandı.

"Çek bizi!" diye haykırdım Arky'ye. Ayaklarımla yerden güç alıp Ned'le ikimizi Buick'ten ve içinden taşan ışıktan uzaklaştırma-

ya çalıştım. Ama topuklarım bir destek noktası bulamıyordu. Dökülen benzin yüzünden sürekli kayıyordu.

Ned aniden *çekildi* ve vücudu Buick'in açık kapısına doğru öyle hızlı savruldu ki neredeyse kollarımın arasından kurtulacaktı. Aynı anda, belime dolanmış ipin sıkılaştığını hissettim. Ned'in göğsüne sıkıca sarıldığım sırada sertçe geriye çekildik. Tabanca hâlâ elindeydi ama kolu aniden ileri doğru uzandı ve silah elinden kurtularak uçtu. Arabanın içindeki nabız gibi atan mor ışık tabancayı yuttu ve gözden kaybolurken kendi kendine iki kez daha ateş aldığını duydum. Bizi çeken güç o sırada biraz *azalmış* gibiydi. Belki bu fırsatı değerlendirip kaçabilirdik.

"*Çek!*" diye bağırdım Arky'ye.

"Patron, elimden geldiği kadar kuvvetli..."

"Daha iyisini *yap!*"

Sertçe çekildik ve Curtis'in karnıma dolanmış idam ilmeği sıkışınca nefesim kesildi. Çocuğu bir anlığına bile bırakmadan bir şekilde ayağa kalkıp sarsakça biraz geriledim. Gözleri on ikinci raunda gelmiş bir boksörün gözleri gibi şişip kapanmıştı ve sürekli yutkunuyordu. O sırada olanları gördüğünü sanmıyorum.

Buick'in içi artık görünmüyordu. Parlak mor ışık içini sarmıştı. Tarif edilmesi güç, bilinmesi imkânsız bir geçit açılmıştı. İltihaplı bir gırtlaktan bir başka dünyaya bakıyordum. Olduğum yerde donakaldığım süre, çekimin gücünü tazelemesine yetmiş gibi görünüyordu. Ned ile birlikte tekrar Buick'e doğru çekildiğimiz sırada Arky'nin tiz haykırışını duydum: "Yardım et, Steff! Tanrı aşkına buraya gel ve bana yardım et!" Steff söyleneni yapmış olmalıydı, çünkü bir iki saniye sonra Ned ile zokayı yutmuş balıklar gibi geriye çekildik.

Tekrar yere düştüm ve başımı çarptım. Mırıltı ve zonklama birleşmiş, beynimi delmeye çalışan bir matkap gibi tahammül edilmez bir hal almıştı. Buick bir neon lamba gibi yanıp sönmeye baş-

lamıştı. Yeşil sırtlı böcekler ışıldayan bagajdan dışarı uçtu. Hepsi ölüydü, cesetleri yere saçıldı. Çekim tekrar kuvvetlendi ve Buick'e doğru sürüklenmeye başladık. Son derece şiddetli bir ters yön akıntısına kapılmış gibiydik. İleri geri, ileri geri.

"Bana yardım et!" diye bağırdım Ned'in kulağına. *"Bana yardım etmelisin yoksa bizi içine alacak!"* O an bana yardım etse de içeri girmekten kurtulamayacağımızı düşünüyordum.

Göremiyor olabilirdi ama duyabiliyordu ve yaşamak istediğine karar vermişti. Spor ayakkabılarının tabanlarını beton zemine bastırarak bütün gücüyle kendini geri itti. Kayan topukları etrafa benzin sıçratıyordu. Aynı anda Arky ve Stephanie Colucci ipi sertçe çekti. Kapıya doğru neredeyse bir buçuk metre geriledik, ardından akıntı bizi yine ele geçirdi. O arada ipin bir bölümünü Ned'in göğsüne dolayıp onu kendime bağlamayı başarmıştım. Sonra Buick bizi yine çekti ve kapıya kadar aldığımız mesafeyi geri dönmemiz yetmezmiş gibi ona öncekinden daha çok yaklaştık. Bizi yavaşça ama korkunç bir kararlılıkla çekiyordu. Göğsümdeki basınç nefesimi kesiyordu. Kendimi kapalı bir yerde kalmış gibi bunalmış hissediyordum. Bunun bir sebebi, belime sıkan ipti. Bir başka sebebiyse görünmez, kocaman bir el tarafından itilip çekiliyor olma hissiydi. O gördüğüm yere gitmek istemiyordum, ama arabaya biraz daha yaklaşırsak gideceğim muhakkaktı. Her ikimiz de gidecektik. Buick'e yaklaştıkça bizi çeken kuvvet artıyordu. Yakında sarı ip kopacaktı. Ned'le ikimiz hâlâ birbirimize bağlı olarak arabaya doğru uçacaktık. O mor gırtlağın içine, gerisinde her ne varsa oraya düşecektik.

"Son şansımız!" diye haykırdım. *"Üçte çekin! Bir... iki... ÜÇ!"*

Kapının hemen dışında omuz omza duran Arky ve Stephanie tüm güçleriyle ipe asıldılar. Ned ile ben de topuklarımızı zemine dayamaya çalışarak kendimizi geri ittik. Bu kez güçlü çekim bizi tekrar yakalayamadan kapıya kadar ilerlemeyi başardık ama tam o sı-

rada bir mıknatısın çektiği toplu iğneler gibi yine ona doğru sürüklenmeye başladık.

Yan tarafıma yuvarlandım. "Ned, kapının çerçevesi! *Çerçeveyi yakala!*"

Sol kolunu körlemesine uzattı. Eli boşluğu yokluyordu.

"Sağında, evlat!" diye haykırdı Steff. *"Sağında!"*

Ned çerçeveyi bulup kavradı. Arkamızda göz kamaştıran mor bir patlama daha oldu ve peşimizdeki şeyin çekiminin biraz daha arttığını hissettim. Korkunç bir tür yerçekimi gibiydi. Göğsümü saran ip çelik bir banda dönmüş, nefes almamı engelliyordu. Gözlerimin yuvalarından fırlamak üzere olduğunu, dişlerimin titrediğini hissedebiliyordum. Bağırsaklarımın tümü boğazımın hemen gerisine toplanmış gibiydi. Zonklama beynimi sarsıyor, her bilinçli düşünceyi yakıp yok ediyordu. Topuklarım beton zemin üzerinde sürekli kayıyordu. Tekrar Buick'e doğru sürüklenmeye başladım. Bir an sonra hızla kaymaya başlayacak, sonra bir jet motoruna çekilen bir kuş gibi o mor gırtlaktan aşağı *uçacaktım*. Ve çocuk da tırnaklarının altında tutunmaya çalıştığı çerçeveden kopan kıymıklarla hemen ardımdan gelecekti. Benimle gelmek *zorunda* kalacaktı. Zincirlerle ilgili mecazım gerçeğe dönüşmüştü.

"Elimi tut, Sandy!"

Başımı çevirdiğimde karşımda Huddie Royer'ı -ve hemen ardında Eddie'yi- görmek beni pek şaşırtmamıştı. Onlar da geri dönmüştü. Dönmeleri Arky'den biraz daha uzun sürmüştü ama gelmişlerdi. Geri dönmelerinin sebebi Steff'in telsizle onlara D Kodu uyarısı yapması da değildi; özel araçlarını kullanıyorlardı ve zaten merkezdeki telsiz kullanım dışıydı. Hayır, öylece gelmişlerdi işte.

Huddie kapının eşiğinde diz çökmüş, içeri doğru çekilmemek için tek eliyle tutunuyordu. Saçları uçuşmuyor, gömleği dalgalanmı-

yordu, ama bedeni sarhoşmuş gibi öne arkaya salınıyordu. Hemen arkasında duran Eddie eğilmiş, Huddie'nin omzu üzerinden içeri bakıyordu. Muhtemelen Huddie'nin kemerini tutuyordu ama bulunduğum yerden görmek imkânsızdı. Huddie'nin bana uzanmış serbest elini boğulmak üzere olan bir adam gibi yakaladım. Kendimi boğuluyor gibi *hissediyordum.*

"Çekin şimdi, lanet olsun," diye homurdandı Huddie arkasında duran Eddie, Arky ve Steff'e. Buick'in mor ışığı gözlerinden yansıyordu. "Bütün gücünüzle çekin."

Hepsi birden çekince şişenin ağzından fırlayan mantar gibi kapıdan dışarı uçtuk ve Huddie'yle birlikte yere yuvarlandık. Soluk soluğa kalan Ned'in ateş gibi yanan yüzü boynuma dayanmıştı. Gözyaşlarının ıslaklığını tenimde hissedebiliyordum.

"Off, çavuş, Tanrı aşkına, şu dirseğini burnumdan *çek!"* diye bağırdı Huddie boğuk, kızgın bir sesle.

"Kapıyı kapatın!" diye haykırdı Steff. "Çabuk olun! Kötü bir şey çıkmadan kapatın!"

İçeride birkaç zararsız yeşil sırtlı böcekten başka bir şey yoktu ama yine de Steff haklıydı. Çünkü ışık yeterince kötüydü. Mor şimşekler çok şiddetliydi.

Hâlâ kollarımız, bacaklarımız birbirine dolanmış halde alt alta, üst üste kaldırımın üzerinde yatıyorduk. Eddie, her nasılsa Ned gibi ipe dolanmış, Arky'ye bağırarak ipin boynuna dolandığını, boğulacağını söylüyordu. Ned yutkunup üzerime yığıldığı sırada Steff diz çökmüş, parmaklarını Eddie'nin boğazına dolanan ipin altına sokmaya çalışıyordu. Kimse kapıyı kapatacak halde değildi ama kapı çarparak kapandı ve aniden *onlardan* birinin görülmeden geçitten çıkıp yıllar önce katledilen yaratığın öcünü almak için geldiğinden emin olarak sadece katıksız paniğin elvereceği şekilde başımı o ta-

rafa doğru çevirdim. Ve barakanın beyaz boyası üzerine düşen gölgeyi *gördüm*. Sonra gölge yükselip yaklaştı ve solgun ışıkta bir kadının göğüslerinin kıvrımını seçebildim.

"Yolu yarılamıştım ki içimde bu garip his belirdi," dedi Shirley titrek bir sesle. "Çok kötü bir histi. Kedilerin biraz daha bekleyebileceğine karar verdim. Kıvranmayı kes, Ned, herkesin durumunu daha da kötüleştiriyorsun."

Ned kıpırdanmayı anında kesti. Shirley eğilip ustaca bir hareketle Eddie'yi boynuna dolanmış ipten kurtardı. "İşte kurtuldun, hayatım," dedi ve bacaklarının dermanı kesildi. Shirley Pasternak yere çöküp ağlamaya başladı.

Ned'i merkez binasına götürdük ve mutfağa sokup gözlerine su çarptık. Gözlerinin etrafı kızarıp şişmiş, akları fena halde kanlanmıştı ama sorunsuzca görebildiğini söyledi. Huddie iki parmağını kaldırıp gösterince çocuk iki parmak gördüğünü söyledi. Dört parmak kaldırınca da doğru bildi.

"Özür dilerim," dedi sonra boğuk bir sesle. "Neden yaptığımı bilmiyorum. Yani aslında biliyorum, *niyetim* oydu ama şimdi yapmayı düşünmemiştim... bu gece değil..."

"Şşşt," dedi Shirley. Avuçlarına su doldurup çocuğun gözlerini duruladı. "Konuşma."

Ama Ned susmayacaktı. "Eve gitmeye niyetlenmiştim. Dediğim gibi önce konu üzerinde düşünecektim." Kan çanağına dönmüş, şiş gözleri bana döndü. Bir an sonraysa Shirley'nin ılık su getiren avuçlarının ardında kayboldular. "Sonra ne olduğunu anlamadan kendimi burada buldum. Tek hatırladığım, 'Bu gece yapmalıyım, bu işi bu gece bitirmeliyim,' diye düşündüğüm. Sonra..."

Ama sonra olanları hatırlayamıyordu; zihninde her şey bulanıktı. Bunu açıkça söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Anla-

mak için kan çanağına dönmüş şaşkınca bakan gözlerini görmeme de gerek yoktu. Onu solgun bir yüzle, kucağında benzin bidonu olduğu halde Roadmaster'ın büyük direksiyonunun gerisinde taş kesilmişçesine oturduğu sırada *görmüştüm.*

"Seni ele geçirdi," dedim. "Her zaman bir tür çekime sahip olmuştur ama şimdiye kadar çekimini sende olduğu gibi kullanacak birini bulamamıştı. Bununla birlikte seni çağırdığını hepimiz duyduk. Kendimize göre şekillerde. Her neyse, bunda senin bir suçun yok, Ned. Bir suçlu varsa o da benim."

Lavabonun başında doğruldu, elleriyle havayı yokladı ve kollarımı tuttu. Yüzünden sular damlıyordu ve saçları alnına yapışmıştı. Aslında oldukça komik görünüyordu. Bir vaftiz töreni komedisindeki başaktör gibiydi.

Arka kapıdan barakayı gözleyen Steff yanımıza geldi. "Yine sakinleşiyor. Daha şimdiden duruldu."

Başımı salladım. "Şansını kaybetti. Belki son şansıydı."

"Yaramazlık yapmak için son şansı," dedi Ned. "İstediği buydu. Başımın içinde duyabiliyordum. Bilmiyorum belki de ben uyduruyorumdur."

"Sen uydurduysan," dedim. "Ben de aynı şeyi uydurmuşum demektir. Ama bu geceki amacı bence sadece yaramazlık değildi."

Daha fazlasını söyleyemeden Huddie elinde bir ilk yardım çantasıyla banyodan çıkıp geldi. Tezgâhın üzerine koydu, kutuyu açtı ve içinden bir merhem kavanozu çıkardı. "Bunu gözlerinin çevresine sür, Ned. Gözüne kaçarsa endişelenme, zararsızdır ve yakmaz."

Hepimiz sessizce durup gözlerinin etrafına merhem sürmesini izledik. İşi bittiğinde Shirley ona kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sordu. Ned başını salladı.

"O halde haydi dışarı gel," dedim. "Sana anlatacağım son bir şey var. Daha önce anlatırdım ama doğruyu söylemek gerekirse se-

ni o lanet olası arabanın içinde görene kadar aklıma gelmemişti. Şok yüzeye çıkarmış olmalı."

Shirley kaşlarını çatarak bana baktı. Hiç anne olmamıştı ama o an yüzünde gördüğüm, bir annenin sertliğiydi. "Bu gece olmaz," dedi. "Çocuğun bu gece için yeterince dinlediğini görmüyor musun? Biriniz onu eve götürsün, annesine yenir yutulur bir hikâye uydursun -Curtis'in hikâyelerine her zaman inanırdı, ağız birliği ederseniz sizinkine de inanır herhalde- ve yatağına yatırsın."

"Üzgünüm ama bunun bekleyebileceğini sanmıyorum," dedim.

Shirley yüzüme bir süre dikkatle baktıktan sonra en azından doğru söylediğime *inandığıma* kanaat getirmiş olacaktı ki tekrar sigara içme bankına döndük ve barakadan yayılan son havai fişekleri izlerken -o akşamın ikinci gösterisiydi ve ışıkların pek etkileyici olduğu söylenemezdi- Ned'e eski günlerden kalma bir hikâye daha anlattım. Bunu, bir oyunun, neredeyse çıplak bir sahnede, iki karakter tarafından oynanan bir sahnesi olarak gözlerimin önüne getiriyordum. Biri yakında...

O zaman: *Curtis*

Biri yakında ölecek olan iki adam sigara içilen bankta, yaz güneşi altında oturmaktadır; konu insanların hayatına geldiğinde, her zincirin ucunda mutlaka birinin asılacağı bir ilmek vardır ve Curtis Wilcox, kendi ilmeğine çok yaklaşmıştır. O günkü öğle yemeği son öğünü olacaktır ama bunu ikisi de bilmemektedir. Bu kader mahkûmu adam, diğerinin bir sigara yakmasını izlerken bir tane de kendisi yakabilmeyi diler ama sigarayı bir süre önce bırakmıştır. Çeşitli sebepleri vardır, biri Michelle'in o konuda sürekli dırdır etmesidir ama en önemli sebep, çocuklarının büyümesini görmek istemesidir. Mezuniyetlerinde bulunmak, torunlarını sevmek istemektedir. Emeklilik günleri için Michelle ile birlikte pek çok plan yapmışlardır. Winnebago ile batıya gidip oraya yerleşeceklerdir, ama Curt'ün emekliliği çok ani olacak, herkesi gafil avlayacaktır. Sigaraya gelince, bu zevki bırakmasa da olurdu ama elbette o bunu bilmemektedir. Yaz güneşinin üzerlerine düşen ışıkları hoş bir ılıklıktadır. Hava o gün daha sonra iyice ısınacaktır, ölmek için çok sıcak bir gün olacaktır ama o an ılıktır ve barakadaki şey sessizdir. Artık sessiz

kaldığı süreler iyice uzamıştır. Işık depremleri hâlâ olmaktadır ama iyice seyrekleşmişlerdir ve şiddetleri azalmıştır. Mahkûm polis memuru Buick'in vadesinin dolmak üzere olduğunu düşünmektedir. Ama Curtis yine de bazen kalp atışlarını ve sessiz çekimini hissetmekte, hâlâ etrafını izlemekte olduğunu sezmektedir. Bu onun işidir, bu yüzden terfi şanslarını tepmiştir. Buick 8 ortağını ele geçirmiştir, ama aynı zamanda Curtis Wilcox'ı da ağına düşürmüştür. Huddie Royer'ın 1988'de neredeyse yapacağı gibi bagajın içine girip kapağı üzerine çekmemiştir ve Buick onu Brian Lippy'ye muhtemelen yaptığı gibi diri diri yutmamıştır ama yine de ona sahip olmuştur. Her zaman aklının bir köşesindedir. Bir balıkçının evinde uyurken bile denizin fısıltısını duyabildiği gibi o da Buick'in fısıltısını duymaktadır. Ve bir fısıltı, bir sestir. Sesi olan bir şey aynı zamanda...

Sandy Dearborn'a dönüp sorar. "Düşünebiliyor mu? İzleyip düşünüyor, doğru zamanın gelmesi için fırsat kolluyor mu?"

Eski memurların arkasından hâlâ yeni çavuş diye bahsettikleri Dearborn, dostunun neden söz ettiğini sormaya gerek duymaz, anlamıştır. B Barakası'ndaki şey söz konusuyken hepsinin beyni paralel çalışmaktadır. Curtis bazen Ekip D'den başka bir yere transfer olan ya da daha güvenli bir işte çalışmak için PEP'nden ayrılanların bile Buick'in çağrısını duyduğunu düşünmektedir. Sanki Buick onları ulaşımlarını siyah arabalarıyla sağlayan, siyah giyinen Amish'ler gibi veya rahibin Paskalya'dan önceki pehrizin ilk çarşambasında cemaatin alına kül sürmesi gibi ya da dipsiz kuyu kazma cezasına çarptırılan pranga mahkûmları gibi birbirlerine zincirle bağlı olduklarını düşünmektedir.

"Öyle olmadığından neredeyse eminim," der yeni çavuş.

"Ama en azametli korku gösterisini merkez neredeyse tamamen boşken sahneye koydu," der torunlarını görebilecek kadar ya-

şayabilmek için sigarayı bırakmış olan adam. "Biliyordu. Sanki düşünebiliyordu. İzliyor, fırsat kolluyordu."

Yeni çavuş neşesizce güler. "Bu konuya kafanı iyice taktın, Curt. Sen şimdi okul otobüsüyle tankerin çarpışmasının da Buick'in marifeti olduğuna inanıyorsundur."

Memur Wilcox büyük şapkasını -Stetson'ını- çıkarmak için kahvesini bankın üzerine koyar. Eski bir alışkanlıkla şapkayı elleri arasında çevirmeye başlar. Dicky-Duck Eliot aracını benzin pompasının önüne çeker ve depoyu doldurmaya başlar, bir süre sonra bunu yapamayacaklardır. Bankta oturduklarını görür ve onlara el sallar. Onlar da Dicky-Duck'a karşılık verir ama elinde şapkayı tutan memur -bu gri şapka, görevini boş meşrubat kutuları ve hamburger kâğıtları arasında, yabani otlar üzerinde, kanlar içinde bitirecektir- ondan ziyade yeni çavuşa bakmaktadır. Gözleriyle, bu olasılığı bir kenara bırakmalarının mümkün olup olmadığını sormaktadır. Ya da herhangi bir olasılığı.

Bundan rahatsız olan çavuş, "O halde neden onu yok etmiyoruz?" diye sorar. "Neden tamamen ortadan kaldırmıyoruz? Arka tarlaya çeker, üzerine benzin döker ve kibriti çakıveririz, olur biter."

Curt ona duyduğu şaşkınlığı pek gizleyemeyen bir sükûnetle bakar. "Bu yapabileceğimiz en tehlikeli hareket olabilir," der. "Hatta belki bunu yapmamızı istiyordur. Bizi bunu yapmaya kışkırtmak için gönderilmiş olabilir. Otların arasında buldukları patlayıcı kapsülleri taşla ezdikleri için kaç çocuk parmaklarından oldu?"

"Bu aynı şey değil."

"Olmadığını nereden biliyorsun? Nasıl emin olabiliyorsun?"

Ve daha sonra, kanlar içindeki cesedi yol kenarında yatan ben olmalıydım, diye düşünecek olan yeni çavuş buna bir cevap veremez. Ona hak vermemek neredeyse küfretmek gibi görünmektedir

hem ayrıca kim bilebilir ki? Curt'ün haklı olması mümkündür. Çocuklar patlayıcı kapsüllerle oynadıkları için parmaklarını kaybetmekte, babalarının çekmecelerinde buldukları tabancalarla kardeşlerini öldürmekte ve garajda buldukları gaz lambasıyla bütün evi yakabilmektedir. Bunlar olmaktadır, çünkü o çocuklar neyle oynadıklarını bilmemektedir.

"Diyelim ki," der şapkasını elinde çevirmekte olan adam. "Buick 8, bir dalgıcın regülatöründeki gibi bir tür kapakçık. Bazen içeri hava verir, bazen de dışa; kullanıcının isteğine göre verir ya da alır. Ama kapakçık daima miktarı sınırlar."

"Evet, ama..."

"Bu sayede giren de çıkan da küçük miktarlarda kalır, çünkü geçtikleri yer dardır. Belki kapakçığı kullanan şey uyku veya hipnoz gibi yarı aktif bir durumdadır ve küçük miktarlarda hava soluyarak hayatta kalabiliyordur. Sonra bir sersem gelir ve bataklığı kurutacak miktarda dinamit patlatır ya da kapakçığı tamamen ortadan kaldırır. Bu riske girmek ister miydin? O şeye ihtiyaç duyduğu tüm havayı vermeyi göze alır mıydın?"

"Hayır," der yeni çavuş cılız bir sesle.

"Buck Flanders ve Andy Colucci bir keresinde bunu yapmayı kafalarına koymuşlardı," der Curtis.

"Olamaz!"

"Öyle bir oldu ki," diye karşılık verir Curt. "Andy, birkaç polis küçük bir kundaklama yapıyorlar ve bu yanlarına kâr kalamıyorsa rozetlerini geri versinler daha iyi, demişti. Bir plan bile yapmışlardı. Suçu kulübede duran boya ve tinere atacaklardı. Kendiliğinden tutuşma ve puff, her şey yanmış olacaktı. Ve ayrıca, demişti Buck, köhne bir baraka ve eski bir Buick için itfaiyeyi alarma geçirmeye değmez."

Yeni çavuşun nutku tutulmuştur. Çok şaşkındır.

"Bence Buick onlarla bir şekilde konuşuyor ve bunu yapma fikrini kafalarına sokuyordu," der Curt.

"Konuşuyordu demek." Söyleneni kavramaya çalışıyordu. "Onlarla konuşuyordu."

"Evet." Curt şapkasını -herkes ona büyük şapka demektedir- başına geçirdi ve bandını, sıcak havada yaptıkları gibi geriye atar. Sonra eski dostuna dönüp sorar. "Seninle hiç konuşmadığını mı söylüyorsun, Sandy?"

Yeni çavuş, elbette konuşmadı, demek için ağzını açar ama diğer adamın son derece ciddi bir ifadeyle bakan gözleri, üzerinden bir anlığına bile ayrılmamıştır. Sorumlu Çavuş sessiz kalır.

"Söyleyemezsin. Çünkü konuşuyor. Seninle, benimle, hepimizle. Canavarın geldiği gün Huddie'yle konuştuğunda sesi çok yüksekti ama onu fısıldadığında bile duyabiliyoruz. Değil mi? Ve sürekli konuşuyor. Uykusunda bile susmuyor. Yani önemli olan, onu dinlememek."

Curt ayağa kalkar.

"Sadece izlemek. Bizim görevimiz bu, artık bundan eminim. Eğer o kapakçıktan solumaya devam ederse er geç ölecektir. Havasız kalıp boğulacak. Belki çok umursamayacak, can çekişmeyecek, uykusunda ölüverecek. Tabii biri onu sinirlendirmezse. Bunun için de güvenli bir mesafede durmak yeterli. Ama bu da onu orada tek başına bırakmak anlamına geliyor."

Hayatı ayaklarından akıyormuşçasına yürümeye başlar ama ikisi de bunu bilmiyordur. Sonra durur ve eski dostuna bakar. Acemilik dönemleri aynı zaman diliminde değildir ama bu meslekte birlikte pişmişlerdir ve ikisi de çok iyi birer polis olmuştur. Eski çavuş bir keresinde sarhoşken polisliğin, iyi adamların sıkıcı işler yapması olduğunu söylemiştir.

"Sandy."

Sandy ona, şimdi ne var, dercesine bakar.

"Oğlum bu yıl takıma girdi, söylemiş miydim?"

"Sadece yirmi kez."

"Antrenörün küçük bir oğlu var, üç yaşlarında olmalı. Geçen hafta Ned'i almaya gittiğim bir gün onu çimler üzerinde diz çökmüş, bu ufaklıkla top oynarken gördüm. O an oğluma tekrar âşık oldum, Sandy. Bir battaniyeye sarılı minik bedenini ilk kez kucağıma aldığımda olduğu gibi. Ne komik, değil mi?"

Sandy, komik olduğunu düşünmemektedir. Bunun, erkekler hakkındaki en önemli gerçeklerden biri olduğunu düşünür.

"Antrenör hepsine formalarını dağıtmış, Ned'inki de üzerindeydi ve tek dizi üzerine çökmüş, topu küçük çocuğa doğru yuvarlıyordu. O an onun dünyadaki en saf, en temiz varlık olduğuna yemin edebilirdim." Sonra der ki...

Şimdi: *Sandy*

Barakada leylak rengi denebilecek kadar solgun bir parlama oldu. Onu karanlık takip etti... sonra bir parlama daha oldu... ve yine karanlık... bu kez kesintisiz bir karanlık.

"Artık bitti mi?" diye sordu Huddie. Sonra kendi sorusunu kendi cevapladı. "Evet, sanırım öyle."

Ned buna aldırmadı. "Ne?" diye sordu bana. "Ne demişti?"

"Evinde işlerin yolunda olduğu her adamın söylediğini," dedim. "Dünyanın en şanslı adamı olduğunu."

Steff mikrofonunun ve bilgisayarının başına dönmüştü ama diğerleri hâlâ bizimleydi. Ned onlarla hiç ilgilenmedi. Kızarık, şiş gözleri üzerimden bir anlığına bile ayrılmadı. "Başka bir şey söyledi mi?

"Önceki hafta Rocksburg Railroad'a karşı iki sayı yaptığını ve ikinci sayıdan sonra ona el salladığını söyledi. Çok hoşuna gitmişti, anlatırken gülüyordu. En kötü gününde bile onun en iyi gününde olduğundan daha iyi oynadığını söyledi. Ayrıca oyun kurucu olmak istiyorsan pasını geliştirmen gerektiğini söyledi."

Çocuk gözyaşlarıyla mücadele ederek başını eğdi. Ona biraz olsun kolaylık sağlayabilmek için hepimiz başımızı çevirdik. Sonunda, "Bana asla pes etmememi söyledi ama araba konusunda o pes etti," dedi. "O kahrolası Buick 8. O konuda pes etti işte."

"Bir seçim yaptı," dedim. "Arada fark var."

Bunu düşünerek bir süre sessizce oturdu. Sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Arky, "Bu kez *gerçekten* eve gidiyorum," dedi. Ama gitmeden önce asla unutamayacağım bir şey yaptı: eğilip Ned'in şiş yanağına bir öpücük kondurdu. Hareketindeki şefkat beni çok şaşırtmıştı. "İyi geceler, evlat."

"İyi geceler, Arky."

Eski kamyonetine binip uzaklaşmasını izledik. Sonra Huddie, "Ned'i Chevy'siyle evine bırakırım. Kim bizi takip edip sonra beni arabama geri getirir?"

"Ben yaparım," dedi Eddie. "Ama sen onu eve bırakırken arabada bekleyeceğim. Michelle Wilcox yaylım ateşine başlarsa menzil dışında olmak istiyorum."

"Sorun olmaz," dedi Ned ona. "Ona spreyi rafın üzerinde görüp ne olduğunu merak ettiğimi, elime aldığımda da yönüne dikkat etmeyip salakça suratıma sıktığımı söylerim."

Hoşuma gitmişti. Basitlik, işin içine ayrı bir inandırıcılık katıyordu. Babası hayatta olsa o da tıpkı buna benzer bir hikâye uydururdu.

Ned iç geçirdi. "Yarın sabah ilk iş Statler'da göz doktorunun muayenehanesinde olacağım, işin kötü yanı bu."

"Canın yanmayacaktır," dedi Shirley. O da çocuğu öptü. "İyi geceler, millet. Bu kez herkes gidecek ve kimse geri dönmeyecek."

"Umarım," dedi Huddie ve Shirley'nin uzaklaşmasını izledik. Kırk beş yaş civarındaydı ama hâlâ bakılmaya değer tarafları vardı. Ay ışığı altında bile. *(Özellikle* ay ışığında.)

Bize kısaca selam verdikten sonra hızla önümüzden geçti ve arka lambalarının uzaklaştığını gördük.

B Barakası karanlıktı. Orada ne stop lambaları ne de havai fişekler vardı. O gecelik hepsi sona ermişti ve bir gün, tamamen bitecekti. Ama henüz değil. Tembel nabız atışını zihnimin gerisinde hissediyor, kolaylıkla kelimelere dönüşebilecek zayıf fısıltısını duyabiliyordum.

"Sen de bizimle gelmek ister misin, Sandy?" diye sordu Huddie.

"Hayır, siz gidin. Ben burada biraz daha oturup eve gideceğim. Michelle herhangi bir sorun çıkaracak olursa ona beni aramasını söyleyin. Buradan ya da evden arayabilir, fark etmez."

"Annem sorun çıkarmayacaktır," dedi Ned.

"Ya sen?" diye sordum. "Seninle ilgili bir sorunumuz olacak mı?"

Tereddüt etti. Sonra, "Bilmiyorum," dedi.

Sanırım bazı yönlerden verebileceği en iyi cevap buydu. Dürüstlüğüne şapka çıkarmak gerekirdi.

Huddie ile birlikte Bel Air'e doğru yürüdüler. Eddie kendi arabasına yönelmeden önce benimkinin yanına gitti ve tavandaki Kojak'i alıp içeri koydu.

Ned arabanın yanına vardıklarında durup bana baktı. "Sandy."

"Evet?"

"Nereden gelmiş olabileceğine dair hiçbir fikri yok muydu? Ne olduğuna dair? Siyah şapkalı adamın kim olduğuna dair? *Hiçbirinizin* fikri yok mu?"

"Hayır. Ara sıra üzerinde düşündüğümüz oldu ama hiçbirimiz elle tutulur bir fikir üretemedik. Jackie O'Hara bir keresinde Buick'in hiçbir yere uymayan bir bulmaca parçası gibi olduğunu söylemişti ve kanımca tam da üzerine basmıştı. Onu bir yere yerleştirmeye çalışır durursun, evirir çevirir, baş aşağı edersin ama hiçbir yere girmez. Sonra arkasını çevirip bakarsın ve diğer parçaların yeşil, elinde tuttuğununsa siyah olduğunu görürsün. Anlayabiliyor musun?"

"Hayır," dedi.

"Eh, bu konu üzerinde düşün bakalım," dedim. "Çünkü bununla yaşamak zorundasın."

"*Nasıl* yapacağım?" Sesinde öfke yoktu. Kızgınlığı eriyip yok olmuştu. Şimdi tek istediği talimatlardı. Güzel.

"*Sen* nereden geldiğini ve nereye gideceğini biliyor musun, peki?" diye sordum. "Ama bilmesen de bununla yaşayabiliyorsun. Kafanı bu konuya fazla takma. Yumruklarını gökyüzüne sallayıp Tanrı'ya lanet okumak için günde bir saatten fazlasını ayırma."

"Ama..."

"Buick'ler her yerde," dedim.

Herkes gittikten sonra Steff dışarı çıkıp bana kahve içip içmeyeceğimi sordu. Ona teşekkür ettim ve istemediğimi söyledim. Bir sigarası olup olmadığını sordum. Bana neredeyse şok içinde bakıp sigara içmediğini hatırlattı. Sanki üzerinde BUICK ROADMASTER'LAR BU NOKTADAN İLERİ GEÇEMEZ yazılı bir gişe kabininde oturuyordu. Tanrım, keşke öyle bir dünyada yaşıyor olsaydık. Keşke.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Birazdan."

İçeri döndü. Bankta tek başıma oturuyordum. Arabamda sigara vardı, torpido gözünde en azından yarım paket, ama o an kalkıp arabaya gitmeye çok üşenmiştim. Ayağa kalktığımda en iyisinin banka geri dönmeyip eve gitmek olacağını düşündüm. Sigarayı yolda içebilir, eve gittiğimde televizyon karşısında yemeğimi yerdim; The Country Way büyük ihtimalle kapanmıştı ve zaten Cynthia Garris'in yüzümü bu kadar kısa bir süre sonra tekrar görmekten memnun olacağından şüpheliydim. O akşam onu fazlasıyla korkutmuştum ama hissettiği korku, sonunda jetonum düşüp Ned'in ne yapacağını anladığımda benim hissettiğim korkunun yanında hiç kalırdı. Ve bu korkum, Ned kör bir halde kucağımdayken ve nabız atışı yaklaşan ayak sesleri gibi kulaklarımda çınlıyorken şimşek gibi çakan mor ışığın içindekileri gördüğümde hissettiğim dehşet yanında devede kulak sayılırdı. Görüşüm prizmatik bir cihazla ikiye bölünmüş gibi bir kuyudan bakarcasına her iki sahneyi aynı anda görebiliyordum. Bir periskoptan, şimşeğin böldüğü bir sahneye bakıyor gibiydim. Gördüklerim son derece canlıydı -asla unutmayacağım- ve inanılmayacak kadar garipti. Uçları kahverengimsi, sarımsı otlar, önümde yükselen taşlık bir tepeyi kaplıyordu. Otların arasında yeşil sırtlı böcekler vardı ve bir tarafta, o tuhaf zambaklardan bir küme görüyordum. Tepenin ardındaki gökyüzü morun korkunç bir tonuydu. Bulutlar küme kümeydi ve şimşekler ardı ardına çakıyordu. Tarih öncesi bir gökyüzüydü. Sürüler halinde bir şeyler gökyüzünde uçuşuyordu. Belki kuştular. Ya da Curt'ün incelemeye çalıştığı yarasalardandılar. Emin olabilmem için fazla yüksekteydiler. Ve unutmayın, tüm bunlar çok kısa bir süre içinde gerçekleşmişti. Belki bir de okyanus vardı ama bundan emin değilim; olabileceğini düşünmemin sebebi, Buick'in bagajından çıkan o korkunç balıktı. Ya da bel-

ki tuz kokusuydu. Roadmaster'ın etrafındayken bu belli belirsiz tuz kokusunu her zaman hissetmek mümkündü.

Görüş alanımın alt kısmına yakın bir yerde, otların üzerinde ince, gümüş bir zincir vardı: Brian Lippy'nin gamalı haçının takılı olduğu zincir. Yıllar boyu açık havada kalmak zinciri karartmıştı. Biraz ötesinde, süslü, işlemeli bir kovboy çizmesi duruyordu. Derisinin büyük kısmının üzeri, örümcek ağına benzeyen siyahımsı gri bir tür yosunla kaplıydı. Yan yatmış çizmenin içinde, kemiğin sarımsı rengini seçebiliyordum. Kemiğin üzerinde et yoktu: o yerin yakıcı atmosferinde geçirilen yirmi yılda eti çürümüş olmalıydı ama etin yokluğunun tek sebebinin çürüme olduğundan şüpheliydim. Bence Eddie J'in eski okul arkadaşını yemişlerdi. Muhtemelen hâlâ hayattayken. Ve nefes alabiliyorsa o an çığlık da atıyor olmalıydı.

O anlık görüntüden iki şey daha hatırlıyorum. İlki, siyahımsı gri yosunla kaplanmış bir şapkaydı. Şimdi taktıklarımızdan değildi, üniformamız 1970'lerden beri değişmişti ama gördüğümün bir PEP Stetson'ı olduğuna şüphe yoktu. Büyük şapka. Uçup gitmemişti, çünkü biri ya da bir şey, onu yerinde tutmak için üzerine kıymıklı bir tahta kazık saplamıştı. Sanki Ennis Rafferty'nin katili, ölümünden sonra bile bu korkunç yabancıdan korkmaya devam etmiş ve kıyafetinin en çarpıcı parçasını, geceleri aç bir vampir gibi ayaklanmasın diye bir kazıkla sabitleştirmişti.

Şapkanın yanında, otlar arasında neredeyse gözden kaybolmuş olan paslı tabancası duruyordu. O günlerde kullandığımız Ruger'dı. George Morgan'ın kendi canını alırken kullandığından. Ennis de tabancasını intihar etmek için mi kullanmıştı? Yoksa bir şeyin yaklaştığını görmüş, ona ateş ederken mi ölmüştü? Tabancasını hiç ateşleyebilmiş miydi?

Bunu anlamanın imkânı yoktu ve daha iyi görmeme fırsat kalmadan Arky, Steff'e yardım etmesini haykırdı ve Ned ile birlikte hızla geri savrulduk. Daha fazlasını göremedim ama en azından bir sorunun cevabı alınmış oldu. Ennis Rafferty de Brian Lippy de gerçekten oraya gitmişti.

Orası neresiyse.

Ayağa kalktım ve son bir kez barakaya gittim. İşte, gece mavisi Buick son derece normal bir arabaymış gibi sessizce duruyordu. Siyah şapkalı adam, Bradley Roach'a *yağı tamam,* demiş ve ardında bu tuhaf makineyi bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Son cılız ışık depremi sırasında bir ara bagaj kapağı yine kapanmıştı. Yerde yaklaşık bir düzine ölü böcek vardı. Onları ertesi gün temizlerdik. Resimlerini çekip onları kanıt torbalarına koymamızın bir anlamı yoktu, artık böyle şeylerle uğraşmıyorduk. Birkaç kişi böcekleri alıp arka taraftaki çöp yakma fırınına atardı. Bu iş için birilerini görevlendirirdim. Görev verme de en tepedeki koltukta oturmanın bir parçası ve insan zamanla bundan hoşlanmaya başlıyor. Birine boktan, diğerineyse keyifli bir iş verebilirim. Şikâyet edebilirler mi? Hayır. Etseler de bir işe yaramaz zaten.

"Sen yok olduktan sonra da biz burada olacağız," dedim barakadaki şeye. "Bunu yapabiliriz."

Lüks, geniş tekerlekleri üzerinde kıpırtısızca duruyordu. Zihnimin gerisinde bir fısıltı belirdi: Belki.

...ama belki de yapamazsınız.

Sonra

Ölüm ilanları her zaman mütevazıdır, değil mi? Evet. Gömlek her zaman bele sokulmuş, etek boyu da diz altındadır. *Beklenmedik bir ölümdü.* Koltukta oturulurken geçirilmiş bir kalp krizinden, yatak odasında bir hırsız tarafından bıçaklanmaya dek her şey olabilirdi. Ama polisler çoğunlukla gerçeği bilir. Her zaman bilmek *istemezler*, özellikle de ölen aralarından biriyse ama yine de bilirler. Çünkü çoğu zaman kemerimizde John Q'ların kulağına anlamsız gelen sesler çıkaran telsizlerimiz, yanardöner ışıklarımızla olay yerine ilk ulaşan bizler oluruz. *Beklenmedik* şekilde ölenlerin çoğunun açık gözlerinin göremeyeceği ilk yüzler bizimkiler olur.

Tony Schoondist bize emekli olacağını söylediğinde ilk düşüncem, *iyi, iyi, son günlerde işini hakkıyla yapmakta zorlanıyordu*, olmuştu. Artık 2006 yılındayız ve ben de emekli olmayı düşünüyorum. Muhtemelen bazı genç polisler tıpkı benim gibi düşünüyordur: *Artık Sorumlu Çavuş olarak vadesini doldurmuştu, isabet oldu.* Ama kendimi genelde eskisi gibi hissediyorum. Haftanın herhangi bir günü çift vardiya çalışabilecekmiş gibi. Sayıları siyahları geçen

gri tellere, dökülen saçlarım yüzünden giderek genişleyen alnıma baktığımda bunun bir hata, gerekli mercilere başvurulduğunda düzeltilebilecek bir yanlışlık olduğunu düşünüyorum. Bence kendini hâlâ yirmi beşinde hisseden bir adamın böyle ellilerinde görünmesi imkânsız. Ama biliyorum ki kendimi yaşımda hissettiğim kötü anlar da olacak. Peki Ned'i Roadmaster'ın direksiyonunun gerisinde oturur gördüğüm andan daha kötüsü var mıydı?

Evet. Öyle bir an vardı.

Haber geldiğinde Shirley görev başındaydı: 32. Karayolu'nda, Humboldt Yolu ayrımı yakınlarında bir kaza olmuştu. Bir başka deyişle eski Jenny İstasyonu'nun olduğu yerde. Gelip ofisimin kapısında durduğu sırada Shirley'nin benzi kül gibiydi.

"Ne oldu?" dedim. "Neyin var?"

"Sandy... arayan adam aracın kırmızı beyaz eski bir Chevrolet olduğunu söyledi. Şoför ölmüş." Yutkundu. "Parça parça olmuş. Adam öyle söyledi."

Bu bölümü umursamamıştım ama daha sonra gördüğümde umursayacaktım. Adamı yani. "Chevrolet demek, modelini öğrendin mi?"

"Sormadım. Soramadım, Sandy." Gözleri yaşlarla doluydu. "Ama sence Statler'da kaç tane kırmızı beyaz Chevrolet vardır?"

Kaza yapan Chevy'nin bir Malibu veya Biscayne, MY 57 plakalı bir Bel Air'den başka her şey olması için dua ederek Phil Candleton'la olay yerine gittim. Ama oydu.

"Kahretsin," dedi Phil alçak, dehşet dolu bir sesle. Arabayı Redfern Deresi'nin üzerinden geçen ve Buick 8'in ilk kez ortaya çıkıp Curtis'in öldüğü yere yürüyerek beş dakika mesafede olan köp-

rünün yanına çekti. Bel Air'in emniyet kemerleri vardı ama şoför kemerini takmamıştı.

"Ulu Tanrım," dedi Phil.

Olay bir kaza değildi. Ama gömleklerin düzgünce bele sokulmuş, eteklerin boyunun diz altında olduğu ölüm ilanında *beklenmedik bir ölüm* olduğu söylenecekti ve bu gerçekti. Tanrım, evet.

O sırada meraklılar birikmeye başlamıştı, köprünün dar kaldırımında yüzüstü yatan kişiye bakmak için araçlarının hızını kesiyorlardı. Sanırım aşağılık herifin biri fotoğraf bile çekti. Peşinden koşup lanet olası makinesini boğazına tıkmak istedim.

"Birkaç levha alıp yolu kapat," dedim Phil'e. "Carl ile beraber yapın. Trafiği çevre yoluna yönlendirin. Ben üzerini örterim. Tanrım! Annesine kim söyleyecek?"

Phil gözlerini benden kaçırıyordu. Evladının ölümünü annesine kimin söyleyeceğini ikimiz de biliyorduk. O günün ilerleyen saatlerinde dişlerimi sıktım ve en tepedeki koltukla paket halinde gelen görevlerden en kötüsünü yerine getirdim. Daha sonra Shirley, Huddie, Phil ve George Stankowski ile The Country Way'e gittik. Hepimizin yüzü asıktı.

O geceyle ilgili sadece iki belirgin anım var. İlki, Shirley'ye The Country Way'deki müzik kutularının ne kadar acayip olduğunu anlatmaya çalışmamdı. Ona listelerdeki tüm şarkıların, isimlerini görene dek asla aklımıza gelmeyen şarkılar olduğunu söyledim. Ama beni anlamadı.

Diğeriyse tuvalete gidip istifra edişim. Daha sonra, yüzüme soğuk su çarparken çelik aynalardan birine baktım. Ve bana bakan yüzün yaşlanmış olduğuna dair hiçbir şüphem kalmadı. Asıl hata, beynimde yaşıyormuş gibi görünen yirmi beş yaşındaki adamın gerçek olduğuna inanmamdı.

Huddie'nin, *elimi tut, Sandy!* diye bağırışını hatırladım. Elini tutmamla Ned'le kendimizi güvenli kaldırım üzerinde bulmamız bir olmuştu. Bunu düşününce ağlamaya başladım.

Beklenmedik bir ölümdü. Bu saçmalık County *American* için uygun olabilirdi ama biz polisler gerçeği biliyorduk. Pislikleri temizleriz ve gerçekleri daima biliriz.

Nöbeti olmayan herkes cenazeye gitti, elbette. O bizden biriydi. George Stankowski cenazenin ardından annesini ve iki kız kardeşini eve götürdü ve ben de Shirley ile birlikte merkeze döndüm. Ona cenaze sonrası resepsiyona gidip gitmeyeceğini sorduğumda başını iki yana salladı. "O tür şeylerden nefret ederim."

Buick'e bakan genç polisi dalgınca izleyerek bankın üzerinde sessizce birer sigara içtik. B Barakası'na bakan herkes gibi iki bacağını hafifçe açmış, kahrolası-Demokratlar, şu-seyahat-eden-satıcıyı-duydun-mu pozunu almıştı. Yüzyıl değişmişti ama bunun dışında her şey aynı gibiydi.

"Bu haksızlık," dedi Shirley. "Onun gibi genç bir adam..."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum ona. "Tanrı aşkına, Eddie J kırklarının sonlarındaydı... hatta belki ellisine varmıştı. Sanırım ablalarının ikisi de altmışlarında. Annesi neredeyse *seksen* yaşında!"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Onu yapmak için fazla gençti."

"George Morgan da öyle," dedim.

"Sence o muydu?..." Başıyla B Barakası'nı işaret etti.

"Sanmıyorum. Bu sonu getiren, yaşadığı hayat oldu. Ayılıp kurtulmak için çok çaba sarf etti. Ned'den Curt'ün Bel Air'ini satın aldıktan sonra içkiyi bırakmak için çok uğraştığını biliyorum. O ara-

bayı her zaman beğenmişti, biliyorsun. Zaten Ned, Pitt'teki ilk yılında arabayı kullanamazdı. Araba evin önünde öylece duracaktı..."

"...ve Ned'in paraya ihtiyacı vardı."

"Babasız üniversiteye gitmek kolay değil, her kuruşa ihtiyacı vardı. Eddie arabayı almayı teklif ettiğinde kabul etmesi pek zor olmamıştı. Eddie üç bin beş yüz dolar verip..."

"Üç bin iki yüz," dedi Shirley doğruyu biliyor olmanın verdiği özgüvenle.

"Üç bin iki yüz, üç bin beş yüz, her neyse. Bence Eddie arabayı almakla hayatında yeni bir sayfa açıldığını düşünüyordu. The Tap'e gitmeyi bıraktı ve sanırım alkolikler için düzenlenen terapi toplantılarına katılmaya başladı. İyi tarafı buydu. Eddie için bu dönem iki yıl sürebildi."

B Barakası'nın pencerelerinden birinden içeri bakan genç polis döndü, bizi gördü ve banka doğru yürümeye başladı. Kollarımda bir ürperti hissettim. Çocuk -gerçi artık bir çocuk değildi- üniforma içindeyken ölen babasına çok benziyordu. Sanırım bunda garip bir taraf yoktu; tamamıyla genlerin işi, kanlarında olan bir benzerlikti bu. Tüylerimi ürperten, o büyük şapkaydı. Şapkasını eline almış, evirip çeviriyordu.

"Eddie mücadelesini kaybettiği sıralarda o da üniversitenin ona uygun olmadığını anlamıştı," dedim genç polisi işaret ederek.

Ned Wilcox, Pitt'ten ayrılıp eve, Statler'a dönmüştü. Bir yıl için emekli olmuş ve şüphesiz herkesin onun gibi konuştuğu (korkutucu bir düşünce) Michigan'a dönüp orada yaşamaya başlamış olan Arky'nin işini yapmıştı. Yirmi bir yaşını doldurunca da gerekli başvuruyu yapıp sınavlara girmişti. Şimdi yirmi iki yaşındaydı ve işte karşımızdaydı. Merhaba çaylak.

Curt'ün oğlu, otoparkın ortasına geldiğinde durup barakaya baktı. Stetson'ı hâlâ elindeydi.

"İyi görünüyor, değil mi?" diye mırıldandı Shirley.

Yüzüme eski çavuş ifadesini yerleştirdim: biraz ilgisiz, biraz kibirli. "Nispeten düzene girdi. Oğlunun aklından geçeni anladığında annesinin ortalığı nasıl ayağa kaldırdığını bilmiyor musun?"

Shirley güldü ve sigarasını söndürdü. "Babasının Bel Air'ini Eddie Jacubois'a satmayı planladığını öğrendiğinde daha beterini yapmış; en azından Ned'in söylediği bu. Ama perşembenin gelişi çarşambadan belliydi, Sandy, bunu *bilmeliydi.* Tanrı aşkına, bir polisle evliydi. Ve ait olduğu yerin burası olduğunu da muhtemelen biliyordu. Ama Eddie, *o* nereye aitti sence? Neden içkiyi bırakamadı? Bıraktığında neden tekrar başladı?"

"Bunun kanser ya da şeker gibi bir hastalık olduğunu söylüyorlar," dedim. "Belki de haklıdırlar."

Eddie merkeze nefesi içki kokarak gelmeye başlamıştı ve kimse onu uzun süre korumadı; durum fazlasıyla ciddiydi. Psikolojik tedavi görmeyi ve PEP'nin sorunlu memurlar için hazırlanmış dört haftalık programına katılmayı reddedince önüne iki seçenek sunulmuştu: ya sessizce ayrıl ya da gürültülü bir şekilde kovul. Böylece Eddie, işinde üç yıl daha kalabilse hak kazanacağı yüklü emeklilik ikramiyesinin yarısı kadar bir para alıp ayrıldı. Benim de aklımda Shirley ile aynı soru vardı: *neden* şu mereti bırakıvermemişti? Önünde bırakması için böyle bir sebep varken neden *üç yıl daha içmeyeyim, sonra istersem içinde yüzerim,* diyememişti? Bilemiyordum.

The Tap gerçekten de Eddie'nin ikinci adresi olmuştu. Bel Air'i saymazsak elbette. Redfern Deresi üzerindeki köprünün ayağına yaklaşık yüz otuz kilometre hızla çarptığı güne kadar arabaya gözü gibi bakmış, içini daima temiz tutmuş, boyasının cilasını ek-

sik etmemişti. Arabayı köprünün ayağına doğru sürmek için birçok sebebi vardı -başlıcası, mutsuz olmasıydı- ama bazen, onun dışında bir sebep olup olmadığını merak ederim. Acaba beyninin içinde bir zonklama hissetmiş, zihninin gerisinde o fısıltıyı duymuş muydu?

Yap şunu, Eddie, neden yapmayasın ki? Yapabilecek başka neyin kaldı? Gaza biraz daha bas ve direksiyonu sağa kır. Haydi. Bas gaza. Dostlarının temizlemek zorunda kalacağı küçük bir yaramazlık yap.

Dört yıl önce aynı bankta oturup şu an karşımda duran genç adama Buick'in hikâyesini anlatışımızı hatırladım. Ned, mest olmuş bir halde Eddie'nin Brian Lippy'yi durduruşunu, Lippy'nin kız arkadaşını yüzü gözü iyice dağılmadan veya canından olmadan Brian hakkında şikâyette bulunmaya ikna etmeye çalışmasını dinliyordu. Ama elbette ölen Eddie oldu. Bildiğim kadarıyla o dört kişiden sadece dayak yiyen genç kadın hayatta. Evet, onu etrafta gördüğüm oluyor. Artık devriyeye pek çıkmıyorum ama ismini ve fotoğrafını ara sıra masamda görüyorum. Her resimde kırık burunlu bir et yığını olmaya daha çok yaklaşıyor. Alkollü araç kullanmaktan pek çok kez yakalandı, bir keresinde de alt kata düşerek kolunu ve kalçasını kırmış halde acil servise kaldırıldı. Sanırım Brian Lippy gibi biri merdivenden inmesine yardım etmişti. Bu kadınlar gerçekten de benzer türde adamları seçiyorlar. Evlatlık verdiği iki, belki üç çocuğu vardı. Evet, onu etrafta görmek mümkün ama gerçekten yaşıyor olduğu söylenebilir mi? Cevabınız evetse size George Morgan ve Eddie J'in belki de doğru düşünmüş olduklarını söylemeliyim.

"Ben artık gideyim," dedi Shirley ayağa kalkarak. "Bir günde daha fazla şamata kaldıramam. Sen iyi misin?"

"Evet," dedim.

"Ama o gece o da geri dönmüştü, değil mi? Bu da var."

Kimden bahsettiğini anlamıştım. Gülümseyerek başımı salladım.

"Eddie iyi bir adamdı," dedi Shirley. "Belki içkiden uzak duramıyordu ama en iyi kalplimiz oydu."

Hayır, diye düşündüm Ned'e doğru yürümesini ve ayaküstü sohbet etmelerini izleyerek. *Bence en iyi kalpli olan* sensin, *Shirl.*

Parmak uçlarında yükselerek Ned'i yanağından öptü ve arabasına doğru yürümeye başladı. Ned oturduğum yere yaklaştı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ve cenaze töreni?..."

"Bildiğimiz cenaze töreniydi işte. Daha iyilerinde de bulunmuştum daha kötülerinde de. Tabutun kapalı olmasına memnunum."

"Sandy sana bir şey gösterebilir miyim? Orada?" Başıyla B Barakası'nı işaret etti.

"Elbette." Ayağa kalktım. "Sıcaklık düşüyor mu?" Öyleyse bu önemli bir haber demekti. Barakanın içindeki ısının, dışarıdaki ısıdan beş dereceden fazla azaldığını en son iki yıl önce görmüştük. En son ışık depreminden bu yana on altı ay geçmişti ve sadece sekiz dokuz soluk kıvılcımdan ibaretti.

"Hayır," dedi.

"Bagaj mı açık?"

"Sıkıca kapalı."

"O halde nedir?"

"Göstersem daha iyi olur."

Ona dikkatle bakınca ne kadar heyecanlı olduğunu anladım. Sonra karmaşık hisler duyarak -sanırım en baskınları merak ve beklentiydi- yanımda eski dostumun oğluyla otoparkın diğer ucuna

doğru yürüdüm. Birer pencerenin önüne geçip her zamanki pozda durarak içeri baktık.

Önce sıradışı hiçbir şey görmedim: Buick yaklaşık çeyrek yüzyıldır olduğu gibi kıpırtısızca içeride duruyordu. Ne parlak ışıklar, ne de tuhaf yaratıklar vardı. Termometrenin iğnesi, pek de etkileyici sayılmayacak yirmi iki rakamı üzerinde duruyordu.

"Eee?" dedim.

Ned bir kahkaha attı. "Dosdoğru ona bakıyorsun ama görmüyorsun! Mükemmel! Önce ben de görememiştim. Bir şeyin değişmiş olduğunu biliyordum ama ne olduğunu çıkaramıyordum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, çavuş, olmaz, efendim. Söylemeyeceğim. Patron sensin, ayrıca o zaman burada olan üç polisten birisin ve hâlâ hayattasın. Tam önünde duruyor. Bak ve gör."

Tekrar içeri baktım. Önce gözlerimi kıstım, sonra her zamanki gibi ellerimi yüzümün iki yanına dayadım. Bunun yardımı olmuştu ama gördüğüm neydi? Evet haklıydı, bir değişiklik vardı. Ama neydi? Ne değişmişti?

The Country Way'de, Ned'in önemli sorusunu bulmaya çalışarak bozuk müzik kutusunun sayfaları arasında ileri geri gezişimi hatırladım. Tam yakalayacakken soru, utangaççа elimden kaymıştı. Kovalamanın bir yararı yoktu. O zaman böyle düşünmüştüm, hâlâ da aynı fikirdeyim.

Buick'e bir polisin gözleriyle dikkatle bakmak yerine, zihnimi boşaltarak bakışlarımın içerde öylesine dolaşmasına izin verdim. Artık hiçbir yerde çalınmayan, listelerden düştükten sonra asla hatırlamadığımız şarkıların isimleri zihnimde belirdi. "Society's Child" ve "Pictures of Matchstick Men" ve "Quick Joey Small" ve...

...ve işte karşımdaydı. Ned'in dediği gibi tam önümdeydi. Bir an için nefesim kesildi.

Ön camda bir çatlak vardı.

Sürücü tarafında incecik bir çizgi, zikzaklar çizerek yukarıdan aşağı iniyordu.

Ned, omzumu tuttu. "Aferin, Sherlock, bulacağını biliyordum. Ne de olsa tam karşındaydı."

Ona döndüm, konuşmak için ağzımı açtım, sonra emin olabilmek için tekrar içeri baktım. Yanılmamıştım. Çatlak, donup kalmış cıvayı andırıyordu.

"Ne zaman olmuş?" diye sordum ona. "Biliyor musun?"

"Her kırk sekiz saatte bir Polaroid'ini çekiyorum," dedi. "Kontrol edip sana bildiririm ama son çektiğim resimde çatlağın olmadığına bahse girerim. Yani çarşamba akşamıyla cuma öğle sonrası arasında bir zamanda gerçekleşmiş olmalı. Tam olarak..." Kolundaki saate baktı ve bana gülümsedi. "Dört on beşte."

"Eddie'nin cenaze töreni sırasında bile olmuş olabilir," dedim.

"Mümkün."

Hiç konuşmadan bir süre daha içeri baktık. Sonra Ned, "O dediğin şiiri okudum," dedi. "'Tek Atlı Harika Araba.'"

"Sahi mi?"

"Hı... hı. Çok güzel. Ve komik."

Pencereden bir adım gerileyip ona baktım.

"Artık şiirdeki gibi hızla ilerleyecek," dedi. "Bir bakacağız ki lastiği patlamış... veya bir susturucusu düşmüş... ya da sileceklerden biri kopmuş. Hiç mart ayında veya nisan başlarında donmuş bir gölün kıyısında durup buzun çatlamasını dinlemiş miydin?"

Başımı salladım.

"Bu da öyle olacak." Gözleri ışıldıyordu. Ned Wilcox'ı, babasının ölümünden beri ilk kez *gerçekten* mutlu görüyordum.

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Buzun çatlama sesi yerine kopan kayışların veya kırılan camların sesleri duyulacak. Polisler eski günlerde olduğu gibi pencerelerin önüne dizilecek... ama bu kez gördükleri eğilip bükülen metal ve kopup yere düşen parçalar olacak. En sonunda tamamen parçalara ayrılacak. Finalde, Dört Temmuz'da havai fişek gösterisinin sonunda en gösterişli fişeğin patlatılması gibi bir ışık depremi olup olmayacağını merak edecekler."

"Sence olacak mı?"

"Bence havai fişekler sona erdi. Kanımca yere düşen son metal parçasının sesini duyacağız ve sonra ortalığı temizleyeceğiz."

"Emin misin?"

"Hayır," dedi ve gülümsedi. "Hiçbir zaman emin *olamayız.* Bunu Shirley, Phil, Arky, Huddie ve senden öğrendim." Duraksadı. "Ve Eddie J'den. Ama gözüm üzerinde olacak. Ve er ya da geç..." Bir elini kaldırdı, eline baktı, yumruk haline getirdi ve pencereye döndü. "Er ya da geç."

Ellerimi yüzümün iki yanına koyup tekrar içeri, bir Buick Roadmaster 8'e benzeyen şeye baktım. Çocuk kesinlikle haklıydı.

Er ya da geç.

Bangor, Maine
Boston, Massachusetts
Naples, Florida
Lovell, Maine
Osprey, Florida
3 Nisan 1999-20 Mart 2002

Yazarın Notu

Bazen fikirler öylece gelip zihnime düşer -sanırım bu her yazar için geçerli- ama *Buick 8* için tamamen tersi söz konusu: bu kez ben tam fikrin üzerine düştüm. Sanırım bu, belirtilmeye değer.

1999 kışını karımla birlikte, kısa bir romanın *(Tom Gordon'a Âşık Olan Kız)* son rötuşlarını yaptığım Longboat Key, Florida'da geçirdim. O yılın baharında hiçbir şey yazmaya niyetli değildim.

Tabby, mart sonunda Florida'dan Maine'e uçtu. Ben arabayla dönmeyi tercih ettim. Uçmaktan nefret ederim, araba kullanmaya ise bayılırım ve ayrıca yanımda kitaplar, gitarlar, bilgisayar parçaları, giysiler ve kâğıtlardan oluşan azımsanmayacak bir yük vardı. Yolculuğumun ikinci ya da üçüncü gününde kendimi batı Pennsylvania'da buldum. Benzin almam gerektiği için kırsal kesimde bir ayrımda otobandan çıktım. Rampanın kenarında bir Conoco istasyonu buldum. Benzin doldurmakla görevli bir pompacı vardı. Bedavadan birkaç kelime edip tahammül edilebilecek kadar hoş bir sohbet bile sundu.

Onu işinin başında bırakıp kendi işimi görmek için tuvalete gittim. İşim bitince istasyonun arka tarafına doğru yürüdüm. Arka tarafta, üzerine paslı araba parçaları saçılmış dik bir bayır ve aşağıda, gürül gürül akan bir dere vardı. Yerde hâlâ hatırı sayılır miktarda çamurla karışık kirli kar vardı. Suya daha iyi bakabilmek için bayırdan aşağı birkaç adım atmıştım ki ayağım kayıverdi. Üç metre kadar kaydıktan sonra paslı bir şeye tutunabildim ve durdum. Tutunamasaydım suya düşebilirdim. Ya sonra? Büyük ihtimalle işim biterdi.

Pompacıya benzinin ücretini ödedim (bildiğim kadarıyla arka tarafta yaşadığım maceradan haberi yoktu) ve otobana geri döndüm. Arabayı kullanırken dalgınca ayağımın kaymasını, dereye düşmem halinde neler olabileceğini düşündüm (karlar eridiği için neredeyse küçük bir ırmak halini almıştı). Florida'dan gelen bir römork dolusu eşya ve rengârenk Florida kıyafetlerimiz orada ne kadar bekleyecekti? Pompa görevlisi ne zaman huzursuzlanmaya başlayacaktı? Kimi arayacaktı? Boğulmuş olsaydım beni bulmaları ne kadar sürecekti?

Bu küçük olay, sabah on civarında gerçekleşti. Öğleden sonra New York'taydım. Vardığım sırada az önce okumuş olduğunuz hikâyenin ana hatlarını zihnimde belirlemiştim bile. Yazma sanatı üzerine olan kitabımda, ilk taslakların sadece hikâyeyle ilgili olduğunu belirtmiştim; bir anlamı varsa, sonradan gelmeli ve hikâyenin kendisinden, doğal bir biçimde yayılmalı. Sanırım bu hikâye, hayattaki olayların açıklanamaz olma özelliği ve içlerinde belirgin bir anlam bulabilmenin imkânsızlığı üzerine bir meditasyon haline geldi. İlk taslak iki ay içinde yazıldı. O sırada, hakkında hiçbir şey bilmediğim iki konu hakkında yazmaya çalışarak kendime pek çok sorun yaratmakta olduğumu fark ettim. Bu iki konu, batı Pennsylvania ve

Pennsylvania Eyalet Polis Teşkilatı'ydı. Daha fazla bilgi edinmeyi deneyemeden bir trafik kazası geçirdim ve hayatımda köklü değişiklikler oldu. Aslında 1999 yazında hâlâ bir hayatım olduğu için çok şanslıydım. Değil üzerinde çalışmak, bu hikâyeyi tekrar düşünmem için bile aradan bir yıldan fazla zaman geçmesi gerekti.

Korkunç bir arabanın yarattığı felaketler üzerine bir kitap yazdıktan kısa bir süre sonra kaza geçirip kişisel felaketimi yaşamış olduğum gerçeği gözümden kaçmış değildi ama bunun üzerinde pek fazla kafa yormamaya çalıştım. Curtis Wilcox'a olanlarla benim başıma gelenler arasındaki benzerliklerin bir tür uyarı olduğunu düşünmüyorum (her şeyden önce, ben hâlâ hayattayım). Bununla birlikte, çoğunun hayal gücümün eseri olduğuna tanıklık edebilirim: bozuk paralar Curtis'e olduğu gibi ceplerimden sökülüp alınmış, bileğimdeki saat çıkmıştı. Kafamdaki şapka daha sonra ağaçlar arasında, kaza mahallinden en az yirmi metre ötede bulundu. Ama hikâyenin gidişatında, başıma gelenleri yansıtacak hiçbir değişiklik yapmadım; istediklerimin neredeyse hepsi zaten ilk taslakta vardı. Hayal gücü, çok güçlü bir araç.

En iyi bildiğim (ve en çok sevdiğim) yer olmasına rağmen *Buick 8*'in yer aldığı mekânı değiştirip olayları Maine'e almayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Pennsylvania'da bir benzin istasyonunda durmuş, kazayı Pennsylvania'da geçirmiş, fikri Pennsylvania'da bulmuştum. Karşılaşabileceğim zorluklara rağmen sonuçta ortaya çıkan öykünün Pennsylvania'da kalması gerektiğini düşündüm. Ayrıca bunun bir takım ödülleri de olmadı değil; kurgusal kasabam Statler'ı, K. C. Constantine'in küçük kasaba polis şefi Mario Balzic hakkındaki muhteşem roman serisinin yer aldığı Rocksburg'ün biraz ötesine yerleştirdim. Eğer bu romanlardan hiçbirini okumadıysanız kendinize bir iyilik yapıp okuyun. Şef Balzic ve ailesinin süregelen

öyküsü, *The Sopranos*'un tersyüz edilip yasa koruma teşkilatı bakış açısından anlatılmış hali. Ayrıca, batı Pennsylvania, yaşam tarzlarını biraz daha keşfetmek istediğim Amish'lerin yurduydu.

Bu kitap, Pennsylvania Eyalet Polis Memuru Lucien Southard'ın yardımları olmaksızın kesinlikle tamamlanamazdı. Lou el yazması metni okudu, karşılaştığı gülünç hatalara katılırcasına gülmemeyi başardı ve bana, her yazarın el kitabına rahatlıkla eklenebilecek, sekiz sayfa tutan notlar ve düzeltmeler yazdı (Memur Southard'a iri, okunaklı harflerle yazması öğretilmişti). Lou beni birkaç PEP merkezine götürdü, bana neler yaptıklarını ve bunları nasıl yaptıklarını (öncelikle Dodge kamyonetimin plakasını araştırdılar; temiz bir sicili olduğunu görüp rahatladım, arananlar listesinde değildi) gösterip her tür eyalet polisi malzemesini tanıtma inceliğinde bulunan üç polis şefiyle tanıştırdı. Aralarında en sabırlı olup en çok bilgiyi veren, Theresa M. Maker idi; her şey için çok teşekkürler, Theresa.

Daha da önemlisi, Lou ve birkaç dostu beni Amish bölgesinde, koca sandviçler yiyip sürahilerce buzlu çay içtiğimiz bir restorana, yemeğe götürdü. Eyalet polislerinin hayatı üzerine hikâyeler anlatarak bana bir saat süren bir ziyafet çektiler. Hikâyelerden bazıları komik, bazıları dehşet vericiydi ve bazıları her nasılsa ikisi birden olabilmeyi başarıyordu. Hepsi kitapta yer almadı ama bazıları uygun bir şekilde kurgulanarak öyküye katıldı. Beni dostça karşıladılar ve kimse hızlı hareket etmedi, ki bu çok iyiydi. Zira o günlerde hâlâ koltuk değnekleri yardımıyla yürüyordum.

Pennsylvania'da geçen kitabımın Pennsylvania'da kalmasına yardım ettiğin için teşekkürler Lou (ve Butler merkezinde görevli tüm memurlar). Daha da önemlisi, eyalet polislerinin tam olarak ne yaptıklarını ve bunu hakkıyla yapmak için nasıl bir bedel ödediklerini kavramama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Scribner'ın dinamik ikilisi Susan Moldow ve Nan Graham, bu notu Buick'in kapağı hakkında bir bilgiyi iletmeden bitirmeme izin vermedi. Dikkatli GM hayranları, *Buick 8*'in kapağındaki kızın, hikâyedeki Buick'ten birkaç yıl eski bir model olduğunu muhtemelen fark edecektir. Bu ufak hilenin beni rahatsız edip etmediği sorulduğunda kesinlikle etmediğini söyledim. Beni asıl rahatsız eden, o sırıtan ızgara (özellikle de gecenin ilerleyen vakitleriyse ve uyku tutmuyorsa). Sanki birini kapmaya hazırmış gibi görünüyor, değil mi? Belki beni. Belki de seni, sevgili Sadık Okuyucu'm.

Belki de seni.

Stephen King
29 Mayıs 2002